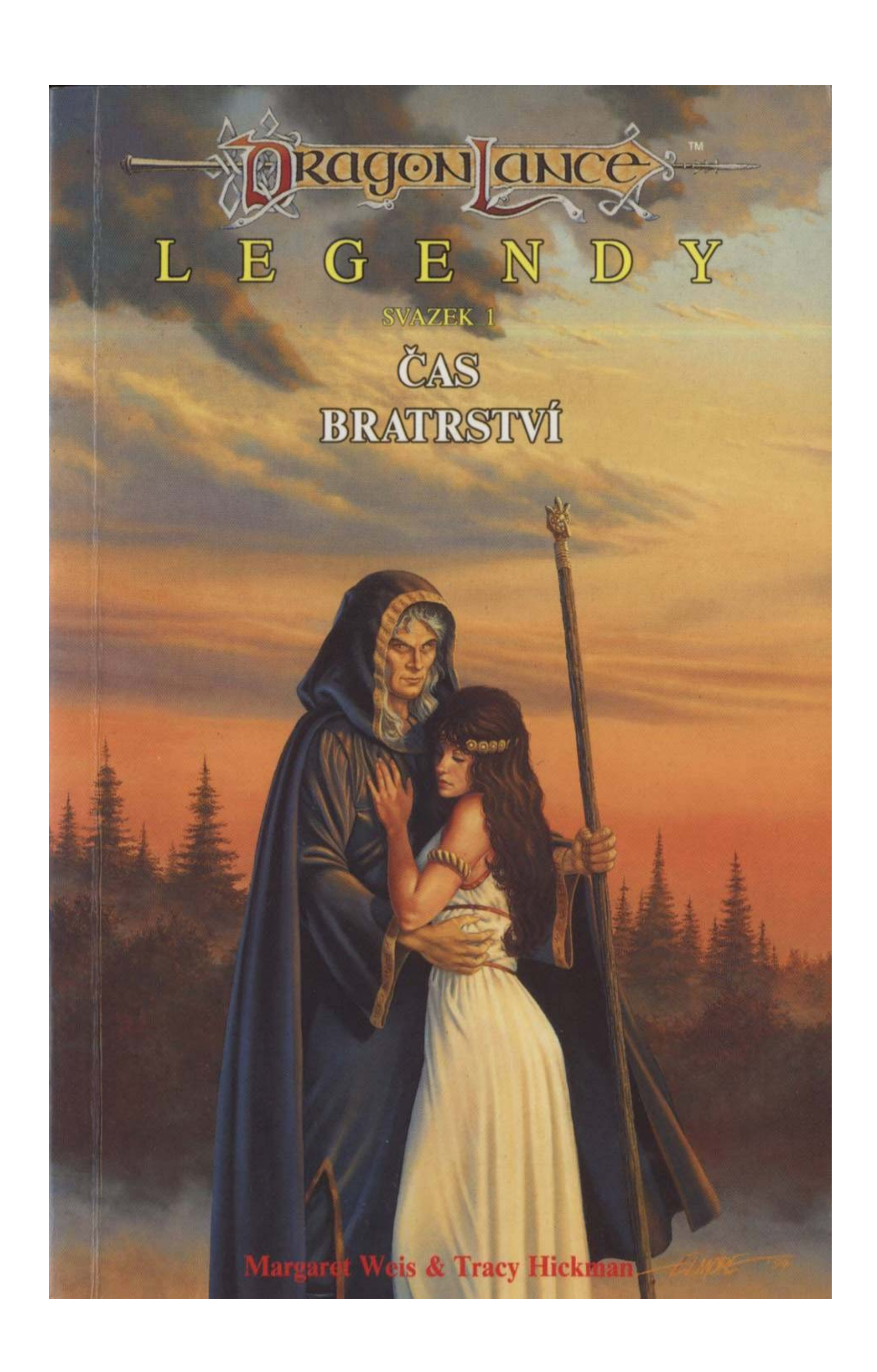

DRAGONLANCE™
LEGENDY
SVAZEK 1
ČAS
BRATRSTVÍ
Margaret Weis & Tracy Hickman

L E G E N D Y

SVAZEK 1

ČAS BRATRSTVÍ

Margaret Weis & Tracy Hickman

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT • 1996

DRAGONLANCE LEGENDS

Volume One

TIME OF THE TWINS

Poetry by MICHAEL WILLIAMS
Cover Art by LARRY ELMORE
Interior Art by VALERIE VALUSEK
Czech translation by IRENA VOTAVOVÁ

ISBN 80-7174-326-7

Setkání

Osamělý muž zvolna kráčel ke vzdálenému světlu. Šel neslyšně, zvuk jeho kroků pohlcovala temnota široko daleko kolem něj. Při pohledu na zdánlivě nekonečné řady knih a svitků, jež byly součástí *Kronik Astinových* a zaznamenávaly historii tohoto světa, historii Krynnu, si Bertrem dopřál neobvyklý rozlet fantazie.

"Je to jako být pohlcen časem," pomyslel si s povzdechem, jak hleděl na klidné, mlčenlivé řady. Hlavou mu blesklo přání, aby ho také pohltil čas a on se nemusel postavit obtížnému úkolu, který měl před sebou.

"V těchto knihách je všechno vědění světa," řekl toužebně, "a já jsem nepřišel na jedinou věc, která by pomohla usnadnit vyrušování jejich autora."

Bertrem se zastavil přede dveřmi, aby sebral odvahu. Jeho rozevlátý plášť estetika se kolem něj urovnal do bezchybných, spořádaných záhybů. Nicméně jeho žaludek rezolutně odmítl následovat příkladu pláště a divoce se svíral. Bertrem si přejel rukou po temeni hlavy - nervózní gesto, které mu zbylo z mladších let, než ho zvolené povolání připravilo o vlasy.

Co ho trápí? Přemýšlel sklíčeně - krom toho, že jde navštívit Mistra, samozřejmě, což neudělal od... od... Zachvěl se. Ano, od té doby, co za poslední války na jejich prahu téměř zemřel ten mladý čaroděj.

Válka... změna, to je ono. Zdálo se, že se svět kolem něj konečně urovnal jako jeho šaty, ale on cítil, že znovu přichází změna, zrovna jako to cítil před dvěma lety. Přál si, aby tomu mohl zabránit...

Bertrem si povzdechl. "Postáváním venku určitě ničemu nezabráním," zahučel. Stejně se ale cítil nepříjemně, jako by byl obklopen duchy. Zpod dveří vyzařovalo jasné světlo a v paprscích dopadalo do chodby. Estetik se krátce ohlédl po stínech knih, poklidných tělech spočívajících ve svých hrobkách, tiše otevřel dveře a vstoupil do pracovny Astina z Palantasu.

Ačkoliv ten byl uvnitř, nepromluvil, ba dokonce ani nevzhlédl. Lehkým, nepravidelným krokem Bertrem přešel po drahých kobercích z ovčí vlny, které pokrývaly mramorovou podlahu, a zastavil se před velkým stolem z leštěného dřeva. Chvíli neříkal nic, pohlcen pozorováním historikovy ruky, která vedla brk po pergamenu pevnými rovnoměrnými pohyby.

"Ano, Bertreme?" Astinus nepřestával psát. Bertrem, čelem k Astinovi, četl písmena, jež byla i vzhůru nohama výrazná, jasná a lehce čitelná.

Dnes, viz výše Temná hlídka stoupající k 29, Bertrem vstoupil do mé pracovny.

"Crysania z rodu Tariniů si vás přeje vidět, Mistře. Říká, že je očekávána..." Bertremův hlas zeslábl v šepot. Estetika to stálo pořádný kus odvahy,

aby se dostal tak daleko. Astinus pokračoval v psaní.

"Mistře," začal Bertrem slabě a chvěl se nad svou opovážlivostí. "Já... my jsme v rozpacích. Ona je, koneckonců, Ctěná dcera Paladinova a já - my shledáváme, že je zcela nemožné odepřít jí vstup. To, co o -"

"Zaveďte ji do mého pokoje," řekl Astinus, aniž přestal psát nebo vzhlédl.

Bertremovi se jazyk přilepil na patro a zbavil jej na chvíli řeči. Z psacího brku plynula na bílý pergamen písmena:

Dnes, viz výše Pozdní hlídka stoupající k 28, Crysania z Tariniů se dostavila na svou schůzku s Raistlinem Majerem.

"Raistlin Majere!" zalapal Bertrem po dechu. "To máme vpustit jeho..."

Nyní Astinus vzhlédl a obočí se mu zkrabatilo rozmrzelostí a hněvem. Jak jeho pero přestalo se svým věčným škrábáním po pergamenu, na místnost dolehlo hluboké, nepřirozené ticho. Bertrem zbledl. Historikova tvář mohla být pokládána za krásnou, jistým bezčasým, bezvěkým způsobem. Ale nikdo, kdo jeho tvář spatřil, si ji nikdy nezapamatoval. Lidé si vzpomínali jen na oči - temné, soustředěné, vědoucí, v neustálém pohybu, vševidoucí. Ty oči mohly také vypovídat o nesmírné netrpělivosti a připomenout Bertremovi, že čas utíká. Ve chvíli, kdy spolu mluvili, celé minuty dějin míjely, aniž byly zaznamenány.

"Odpusťte, Mistře!" Bertrem se s hlubokou úctou uklonil a překotně vycouval z pracovny. Cestou tiše zavřel dveře. Když už byl venku, osušil si vyholenou hlavu lesknoucí se potem a pak odspěchal tichými mramorovými chodbami Velké knihovny palantaské.

Astinus se zastavil ve dveřích svého pokoje s pohledem upřeným na ženu, která seděla uvnitř.

Historikova komnata, jež se nacházela v západním křídle Velké knihovny, byla malá a jako všechny ostatní místnosti v knihovně plná knih všech druhů a vazeb. Lemovaly police na stěnách a dodávaly obytnému středu lehce zatuchlý pach jako v mauzoleu, jež bylo po staletí uzavřené. Nábytek byl jednoduchý a řídce rozestavěný. Krásně vyřezávané dřevěné židle byly tvrdé a nepohodlné. Na nízkém stolku u okna nebyla jediná ozdoba či předmět a jeho černý povrch odrážel světlo zapadajícího slunce. V pokoji bylo vše v nejpřísnějším pořádku. I dřevo na večerní oheň - i tak daleko na severu byly pozdní jarní noci chladné - bylo srovnáno v rovnoměrných vrstvách, že to připomínalo pohřební hranici.

Ale přesto, jak byl historikův pokoj neosobní, prostý a čistý, zdál se pouhým odrazem neosobní, prosté a čisté krásy ženy, jež tam seděla a čekala s rukama složenýma v klíně.

Crysania z Tariniů čekala trpělivě. S ničím si nepohrávala, nevzdychala ani nepokukovala po vodních hodinách v rohu. Nečetla - ačkoliv Astinus si byl jist, že Bertrem jí nějakou knihu nabídl. Nepřecházela po pokoji ani nezkoumala několik neobvyklých, vzácných ozdobných předmětů, které stály ve stínu v rozích polic. Seděla v rovné, nepohodlné židli a bystré jasné oči upírala na rudě zbarvené okraje mraků nad horami, jako by pozorovala západ slunce nad Krynnem poprvé - nebo naposled.

Byla tak soustředěná na pohled z okna, že Astinus vstoupil, aniž upoutal její pozornost. Sledoval ji s hlubokým zájmem. U historika, který zkoumal všechny tvory žijící na Krynnu týmž neproniknutelným pronikavým pohledem, to bylo neobvyklé. Neobvyklé bylo i to, že po historikově tváři na okamžik přelétl výraz soucitu a hlubokého smutku.

Astinus zaznamenával historii. Zaznamenával ji od počátku času, pozoroval ji, jak pomíjí, a zapisoval ji do svých knih. Budoucnost předpovídat neuměl, to byla záležitost bohů. Mohl ale vycítit všechny příznaky změny, tytéž příznaky, které tak rozrušily Bertrema. Jak tam stál, slyšel dopadat kapky ve vodních hodinách. Kdyby dal pod ně ruku, mohl by odkapávání zastavit, ale čas by plynul dál.

S povzdechem obrátil Astinus pozornost k ženě, o níž už slyšel, ale se kterou se nikdy nesetkal.

Vlasy měla černé, modročerné, černé jako voda klidného moře v noci. Nosila je sčesané dozadu z čela, upevněné v týle jednoduchým prostým hřebenem. Přísný účes se nehodil k jejím jemným bledým rysům, protože jen zdůrazňoval jejich bledost. Ve tváři neměla ani trochu barvy. Oči měla šedé a zdánlivě příliš velké. I její rty byly bezkrevné.

Před několika lety, když byla mladší, služebníci ty husté černé vlasy splétali a stáčeli do nejnovějších módních účesů, upevňovali je stříbrnými a zlatými jehlicemi a krášlili tu chmurnou barvu zářivými drahokamy. Dodávali jejím tvářím barvu šťávou z rozmačkaných bobulí a oblékali ji do přepychových šatů v odstínech nejsvětlejší růžové a šmolky. Kdysi bývala překrásná. Kdysi její nápadníci čekávali v zástupech.

Šat, který nosila nyní, byl bílý, jak se patřilo na Paladinovu kněžku, a jednoduchý, i když ušitý z kvalitního materiálu. Byl bez jediné ozdoby, až na zlatý opasek, který ovíjel její útlý pas. Její jediná ozdoba patřila Paladinovi - medailon Platinového draka. Vlasy jí zakrývala volná bílá kápě, která zdůrazňovala mramorovou hladkost a chlad její pleti.

Mohla by být vytesaná z mramoru, pomyslel si Astinus, s jediným rozdílem - mramor dokáže slunce rozehřát.

"Zdravím vás, Ctěná dcero Paladinova," řekl Astinus. Vstoupil a zavřel za sebou dveře.

"Zdravím vás, Astine," odpověděla Crysania z Tariniů a zvedla se.

Jak přecházela malou místností k Astinovi, poněkud se zarazil, když si povšiml rychlosti a téměř mužské délky jejích kroků. Ve spojení s jejími jemnými rysy to vypadalo podivně nepatřičně. Rovněž stisk její ruky byl pevný a silný, netypický pro palantaské ženy, jež si rukama potřásaly zřídka a když, tak pouze vztažením konečků prstů.

"Musím vám poděkovat, že jste se vzdal svého drahocenného času, abyste při tomto setkání sehrál úlohu neutrální strany," řekla Crysania suše. "Vím, jak nemáte rád, když vás obírají o čas na vaše studia."

"Pokud ten čas není promarněn, tak mi to nevadí," vysvětlil Astinus. Držel ji za ruku a upřeně ji pozoroval. "Nicméně musím přiznat, že toto mne zlobí."

"Proč?" Crysania zkoumala mužovu bezvěkou tvář s nefalšovaným zmatkem. Pak se s náhlým pochopením usmála - chladný úsměv, jenž do její tváře nevnesl více života než měsíční svit na sněhu. "Vy nevěříte, že přijde, že?"

Astinus si odfrkl a pustil ženinu ruku, jako by zcela ztratil zájem o samotnou její existenci. Odvrátil se, přešel k oknu a zadíval se na město Palantas, jehož třpytivé bílé budovy zářily ve slunečním svitu závratnou krásou. Až na jednu výjimku. Jedna stavba zůstávala nedotčená sluncem i za nejjasnějšího poledne.

A právě na tuto stavbu se upíral Astinův pohled. Tyčila se uprostřed zářivého skvostného města, její černé kamenné věže se kroutily a křivily, její minarety - nově opravené a zbudované mocí magie - se při západu slunce krvavě leskly a vyvolávaly dojem rozkládajících se kostnatých prstů, deroucích se na povrch ze znesvěceného pohřebiště.

"Před dvěma lety vstoupil do Věže Vysoké magie," ozval se Astinus svým klidným, nevzrušeným hlasem, když se k němu Crysania u okna připojila. "Vešel za tmy uprostřed noci, jediný měsíc na obloze byl ten, jenž nevydává žádné světlo. Prošel skrze Soikanův háj, porost z prokletých dubů, kam se žádný smrtelník - dokonce ani z rasy šotků - neodváží vstoupit. Mířil k bráně, na níž stále visí tělo černokněžníka, který posledním dechem uvrhl na Věž kletbu, skočil z horních oken a nabodl se na bránu - hrozivý strážce. Ale když tam přišel on, strážce se před ním uklonil, brána se jeho dotykem otevřela a pak se za ním zavřela. A od té doby zůstala během posledních dvou let zavřená. On nevycházel, a pokud někoho pustil dovnitř, nikdo ho neviděl. A vy očekáváte *jeho... tady*?"

"Pán minulého a přítomného," pokrčila Crysania rameny. "Přišel, jak bylo předpovězeno." Astinus na ni pohlédl s jistým údivem. "Vy znáte jeho příběh?"

"Samozřejmě," odvětila kněžka klidně. Na okamžik o něj zavadila pohledem a pak obrátila své jasné oči zpět k Věži, jež se už halila do stínů nadcházející noci. "Dobrý velitel vždycky zkoumá svého nepřítele, než zahájí bitvu. Znám Raistlina Majereho velmi dobře, skutečně velmi dobře. A vím, že dnes večer přijde."

Crysania dále hleděla na hrozivou Věž, bradu zvednutou, rty semknuté do rovné přímé linky a ruce sepjaté za zády.

V Astinově tváři se náhle objevil vážný a přemýšlivý výraz a v očích starost, ačkoliv jeho hlas zůstal chladný jako vždy. "Zdá se, že jste si velice jista sama sebou, Ctěná dcero. Jak tohle víte?"

"Paladin ke mně promluvil," odpověděla Crysania, neodvracejíc zrak od věže. "Ve snu se přede mnou zjevil Platinový drak a řekl mi, že se zlo, kdysi vypovězené ze světa, vrátilo v osobě toho černě oděného čaroděje, Raistlina Majereho. Čelíme strašlivému nebezpečí a byla jsem pověřena, abych mu zabránila." Jak Crysania hovořila, její mramorová tvář se vyhladila a šedé oči byly jasné a čisté. "Bude to zkouška mé víry, o niž jsem žádala v modlitbách." Přejela po Astinovi pohledem. "Víte, od dětství jsem věděla, že mým osudem je vykonat nějaký velký čin, nějakou velkou službu světu a lidem. Toto je má příležitost."

Jak Astinus naslouchal, jeho tvář byla čím dál vážnější a přísnější. "To vám řekl Paladin?" otázal se prudce. Crysania, která zřejmě vycítila mužovu nevíru, sešpulila rty. Nicméně tenká rýha, která se jí objevila mezi obočím, byla jediným znakem jejího hněvu, ta a ještě strojenější klid v její odpovědi.

"Lituji, že jsem o tom mluvila, Astine, promiňte mi. Bylo to mezi mým bohem a mnou a o takových věcech se nemá hovořit. Začala jsem o tom mluvit prostě proto, abych vám dokázala, že ten zlý muž přijde. Nebude mít jinou možnost. Paladin ho přivede."

Astinovo obočí se zvedlo tak, že skoro zmizelo v jeho šedivějících vlasech. "Tento ‚zlý muž', jak ho nazýváte, Ctěná dcero, slouží bohyni tak mocné jako Paladin - Takhisis, Královně Temnot! Nebo bych možná neměl říkat slouží," podotkl Astinus s hořkým úsměvem. "Ne o něm..."

Crysaniino obočí se vyhladilo a neosobní úsměv se vrátil. "Dobro se obrozuje," odpověděla mírně. "Zlo se soustřeďuje samo na sebe. Dobro znovu zvítězí, tak jako ve Válce Kopí proti Takhisis a jejím zlým drakům. S Paladinovou pomocí zvítězím nad tímto zlem, tak jako hrdina Tanis Půlelf zvítězil nad Královnou Temnot samotnou."

"Tanis Půlelf zvítězil s pomocí Raistlina Majereho," řekl Astinus, nenechávaje se vyvést z míry. "Nebo je to část legendy, kterou jste se rozhodla ignorovat?"

Klidný, nevzrušený výraz Crysaniiny tváře nezčeřil ani závan emocí. Její úsměv zůstával nezměněný. Pohled upírala na ulici.

"Pohleďte, Astine," řekla měkce. "Přichází."

Slunce utonulo za vzdálenými horami a obloha, ozářená červánky, byla jak purpurový drahokam. Tiše vstoupili služebníci a zažehli v Astinově malém pokoji oheň. I ten hořel tiše, jako by historik naučil samotné plameny zachovávat poklidnou atmosféru Velké knihovny. Crysania opět seděla v nepohodlné židli s rukama zase složenýma v klíně. Navenek byla její tvář chladná a klidná. V nitru jí srdce bilo vzrušením, jež se zračilo pouze ve zjasnění jejích očí.

Crysania se narodila ve vznešeném a bohatém rodu Tariniů, rodu starém téměř jako město samo, a jako takové se jí dostalo všeho pohodlí a výhod, jaké jí peníze a postavení mohly poskytnout. Se svou inteligencí a pevnou vůlí mohla lehce vyrůst v ženu svéhlavou a umíněnou. Avšak její milující rodiče obezřetně vychovávali a šlechtili silného ducha své dcery, takže nakonec vykvetl do hluboké a pevné víry v sebe samu. Za celý svůj život učinila Crysania jen jednu jedinou věc, která její shovívavé rodiče zarmoutila, ale ta jediná věc je hluboce ranila. Jejich dcera se odvrátila od dokonalého manželství s hezkým a urozeným mladým mužem k životu zasvěcenému službě dlouho zapomenutým bohům.

Poprvé uslyšela o tom knězi, Elistanovi, když přišel do Palantasu na konci Války Kopí. Jeho nová víra - nebo by se snad měla nazývat stará víra - se šířila po Krynnu jako požár, neboť ji potvrzovala nově zrozená legenda, jak staří bohové pomohli porazit zlé draky a jejich pány, Dračí velmistry.

Když si šla Crysania poprvé poslechnout Elistanovo kázání, stavěla se k tomu skepticky. Mladá žena - bylo jí něco přes dvacet - byla odkojena příběhy o tom, jak bohové seslali na Krynn Pohromu, jak svrhli dolů hory ohně, jež rozervaly země vedví a smetly svaté město Ištar do Krvavého moře. Poté, jak lidé vyprávěli, se bohové od lidí odvrátili a odmítli s nimi mít ještě co do činění. Crysania byla připravena Elistanovi zdvořile naslouchat, ale měla po ruce argumenty, kterými by jeho tvrzení mohla vyvrátit.

Setkání s ním na ni udělalo příznivý dojem. Elistan byl v té době ještě na vrcholu sil. I ve svém zralém věku byl pohledný a silný a zdál se jako jeden z kněží ze starých dob, kteří - jak tvrdily některé legendy - jeli do bitvy s vynikajícím rytířem, Humou. Crysania začala večer hledáním důvodů, aby ho mohla obdivovat. Zakončila ho na kolenou u Elistanových nohou a plakala pokořením a radostí. Její duše konečně našla bezpečný přístav, který postrádala.

Poselství znělo: neodvrátili se bohové od lidí, odvrátili se lidé od bohů. Pyšně požadovali to, co Huma pokorně hledal. Příštího dne Crysania opustila svůj domov, bohatství, služebníky, rodiče i svého snoubence a přestěhovala se do neútulného domku, předchůdce Chrámu, který Elistan plánoval v Palantasu postavit.

Nyní, o dva roky později, byla Crysania Ctěnou dcerou Paladinovou, jednou z mála vyvolených, kteří byli shledáni hodnými vést církev skrze strasti jejího počátečního období. Bylo dobře, že církev získala tuto mladou, silnou krev. Elistan už obětoval svých sil i života vrchovatě. Nyní se zdálo, že bůh, jemuž tak věrně sloužil, brzy povolá svého kněze k sobě. Mnozí věřili, že až ta smutná událost nastane, Crysania bude pokračovat v jeho díle.

Crysania si byla jista, že je připravena převzít vedení církve, ale bylo to dost? Jak mladá kněžka řekla Astinovi, už dlouho cítila, že je jejím osudem vykonat světu nějakou velkou službu. Vést církev teď, když bylo po válce, se zdálo nezajímavé a pozemské. Denně se modlila k Paladinovi, aby jí určil nějaký obtížný úkol. Zapřísahala se, že ve službě milovanému bohu obětuje cokoliv, třeba i svůj život.

A pak se jí dostalo odpovědi.

Nyní čekala a samou dychtivostí se sotva mohla udržet. Nebála se ani setkání s oním mužem, o kterém se říkalo, že je nejmocnějším ze sil zla, jež nyní žily na tváři Krynnu. Kdyby jí to výchova dovolila, zkřivila by rty v přezíravém úšklebku. Které zlo by mohlo odolat silnému meči její víry? Které zlo by mohlo proniknout její zářivou zbrojí?

Jako rytíř, který jede na turnaj ověnčený zástavou od své lásky a ví, že s takovým důkazem třepetajícím se ve větru nemůže v žádném případě prohrát, upírala Crysania oči na dveře a očekávala první klání. Když se dveře náhle otevřely, její ruce, do té chvíle zcela klidně složené, se v rozčilení sevřely.

Vstoupil Bertrem. Očima přešel k Astinovi, který nehybně jako kamenný sloup seděl na židli u krbu.

"Čaroděj Raistlin Majere," oznámil Bertrem. Při poslední slabice mu přeskočil hlas. Možná myslel na to, jak tohoto návštěvníka ohlásil naposled - tehdy Raistlin umíral, dávil krev na schodech Velké knihovny. Astinus se kvůli Bertremově nedostatku sebeovládání zamračil a estetik zmizel ze dveří tak rychle, jak mu to jeho rozevláté roucho dovolilo.

Crysania mimoděk zadržela dech. Zprvu neviděla nic, jen temný stín ve dveřích, jako by noc sama na sebe vzala tvar a zhmotnila se ve vchodu. Tam se temnota zastavila.

"Pojď dál, starý příteli," řekl Astinus svým hlubokým, nezaujatým hla-

sem.

Po stínu sklouzl matný odraz tepla - světlo ohně se zalesklo na sametově hebkém černém plášti a poté zazářilo na stříbrných nitkách, čímž drobnými jiskřičkami vyšilo runy kolem sametové kápě. Stín se stal postavou, jejíž tělo zcela zahaloval černý plášť. Na krátkou chvíli byla jedinou viditelnou částí těla hubená, téměř kostnatá ruka svírající dřevěnou hůl. Hůl sama byla zakončena křišťálovou koulí ve zlatém držáku vyřezaném do podoby dračího spáru.

Když postava vstoupila do pokoje, Crysania pocítila chladné zklamání. Žádala Paladina o nějaký obtížný úkol! S jakým velkým zlem tu má bojovat? Teď, když ho viděla jasně, spatřila křehkého, hubeného muže s lehce shrbenými rameny, který se při chůzi opíral o hůl, jako by byl příliš slabý, než aby se mohl pohybovat bez její opory. Věděla, jak je starý, teď mu bylo kolem osmadvaceti. Přesto se pohyboval jako devadesátiletý - jeho kroky byly pomalé a opatrné, dokonce nejisté.

Jaká zkouška mojí víry leží ve zdolání této bídné stvůry? tázala se Crysania Paladina hořce. S ním není třeba bojovat. Jeho vlastní zlo jej užírá zevnitř.

Tváří k Astinovi a stále zády ke Crysanii si Raistlin stáhl svou černou kápi.

"Opět tě zdravím, Nesmrtelný," řekl Astinovi tichým hlasem.

"Zdravím tě, Raistline Majere," řekl Astinus, aniž se zvedl. Jeho hlas měl slabě výsměšný nádech, jako by s mágem sdílel nějaký soukromý žert. Pokynul rukou. "Dovol, abych ti představil Crysanii z rodu Tariniů."

Raistlin se obrátil.

Crysania zalapala po dechu, hrozná bolest v hrudi jí sevřela hrdlo a na okamžik se nemohla nadechnout. Do konečků prstů se jí zabodly ostré pronikavé jehličky a tělo jí roztřásl chlad. Mimoděk na židli ucukla, ruce se jí svíraly a nehty zatínaly do znecitlivělého masa.

Všechno, co před sebou viděla, byla dvojice zlatých očí zářících z hlubin temnoty. Byly jako pozlacené zrcadlo, bezvýrazně, vše odrážely a nevypovídaly nic o duši v nitru. Zorničky - Crysania zírala na temné zorničky s čirou hrůzou. Zornice zlatých očí měly tvar přesýpacích hodin! A tvář - stažená utrpením, poznamenaná bolestí mučivé existence, kterou mladý muž vedl sedm let. Od té doby, co krutá Zkouška ve Věži Vysoké magie podlomila jeho zdraví a zbarvila mu kůži dozlatova, byla čarodějova tvář kovovou maskou, neproniknutelnou, necitelnou jako zlatý dračí spár na jeho holi.

"Ctěná dcero Paladinova," řekl tichým hlasem plným vážnosti a dokonce úcty.

Crysania sebou trhla a udiveně na něj zírala. Tohle tedy nebylo to, co očekávala.

Stále se nedokázala pohnout. Jeho pohled ji držel v sevření a ona v panice přemýšlela, jestli ji neuhranul. Jako by vycítil její strach, přešel přes pokoj a stoupl si před ni v postoji, který byl zároveň povýšený i uklidňující. Když vzhlédla, uviděla světlo ohně odrážející se v jeho zlatých očích.

"Ctěná dcero Paladinova," řekl Raistlin znovu a jeho tichý hlas Crysanii obklopil jako sametová čerň jeho pláště. "Doufám, že se vám daří dobře." Ale nyní v tom hlase slyšela trpký, cynický výsměch. Toto očekávala, na to byla připravena. Jeho předešlý uctivý tón ji zaskočil, přiznala si rozhněvaně, ale její slabost už pominula. Zvedla se na nohy a dostala tak svoje oči na stejnou úroveň s jeho. Mimoděk sevřela v ruce Paladinův medailon. Dotek chladného kovu jí dodal odvahy.

"Domnívám se, že si nemusíme vyměňovat bezvýznamné společenské obraty, Raistline Majere," řekla Crysania břitce. Tvář měla opět vyrovnanou a klidnou. "Zdržujeme Astina od studia. Ocení, když naši záležitost rychle ukončíme."

"Nemohl bych souhlasit víc," řekl černě oděný čaroděj a lehce zkřivil tenké rty, což mohl být úsměv. "Přišel jsem na tvou výzvu. Co po mně chceš?"

Crysania cítila, že se jí vysmívá. Jelikož byla zvyklá pouze na nejhlubší úctu, jen to zvětšilo její hněv. Pozorovala ho chladnýma šedýma očima. "Přišla jsem tě varovat, Raistline Majere, že tvé zlé záměry jsou Paladinovi známy. Měj se na pozoru, nebo tě zničí -"

"Jak?" zeptal se Raistlin náhle a v jeho zvláštních očích zablesklo podivné pronikavé světlo. "Jak mě zničí?" opakoval. "Úderem blesku? Ohněm a vodou? Nebo další horou ohně?"

Udělal ještě jeden krok směrem k ní. Crysania se od něj chladnokrevně odsunula, ale narazila přitom do své židle. Pevně sevřela dřevěné opěradlo, obešla ji a pak se k němu obrátila čelem.

"Vysmíváš se své vlastní zkáze," odpověděla klidně.

Raistlinovy rty se stále křivily, ale mluvil dál, jako by její slova neslyšel. "Že by Elistan?" Raistlinův hlas klesl do syčivého šepotu. "Pošle Elistana, aby mne zničil?" Čaroděj pokrčil rameny. "Ale ne, určitě ne. Říká se, že velký a svatý kněz Paladinův je unaven, zeslábl, umírá..."

"Ne!" vykřikla Crysania a pak se hněvivě kousla do rtu, že ji ten muž dohnal k tomu, aby dala průchod svým emocím. Zarazila se a zhluboka se nadechla. "O Paladinových záměrech se nediskutuje ani se jim nevysmívá," řekla ledově, ale nedokázala zabránit tomu, aby jí hlas téměř neznatelně nezměkl. "A do Elistanova zdraví ti nic není."

"Možná se o jeho zdraví zajímám víc, než si uvědomuješ," odpověděl Raistlin s něčím, co Crysanii připadalo jako jízlivý úsměšek.

Crysania cítila, jak jí ve spáncích pulzuje krev. Už když mluvil, obcházel čaroděj židli a blížil se k mladé ženě. Byl teď tak blízko, že Crysania pociťovala zvláštní, nepřirozený žár, který z jeho těla vyzařoval skrze černý plášť. Cítila snad příliš výraznou, ale příjemnou vůni, která ho obklopovala. Měla ostrý nádech - složky pro jeho kouzla, uvědomila si náhle. Ta myšlenka ji znechutila a naplnila odporem. Hladce opracované okraje Paladinova medailonu se jí zarývaly do ruky, v níž ho svírala. Znovu ustoupila.

"Ve snu ke mně přišel Paladin -" začala povýšeně.

Raistlin se rozesmál.

Bylo málo těch, kdo kdy slyšeli čaroděje se smát, a ti, kdo ho slyšeli, si to zapamatovali navždy a ten smích se jim vracel v jejich nejtíživějších snech. Byl slabý, vysoko posazený a ostrý jako čepel. Popíral všechno dobro, vysmíval se všemu správnému a pravdivému a pronikal Crysanii až do duše.

"No dobrá," řekla Crysania, hledíc naň s opovržením, které zatvrdilo její jasné šedé oči do ocelové modři, "já jsem udělala, co jsem mohla, abych tě od tvých záměrů odvrátila. Čestně jsem tě varovala. Tvá zkáza je nyní v rukou bohů."

Náhle, zřejmě když si uvědomil neohroženost, s níž mu čelila, se Raistlin přestal smát. Pozorné na ni upřel zrak a oči se mu zúžily. Poté se usmál. Byl to skrytý, utajený úsměv tak zvláštní radosti, že se Astinus, který pozoroval jejich výměnu názorů, zvedl ze židle. Historikovo tělo zastřelo svit ohně. Jeho stín padl mezi ně dva. Raistlin sebou trhl téměř poplašeně. Zpola se otočil a obdařil Astina planoucím hrozivým pohledem.

"Dej si pozor, starý příteli," vyslovil čaroděj varování, "nebo se snad chceš plést do dějin?"

"Nikdy se do nich nepletu," odpověděl Astinus, "jak dobře víš. Jsem jen pozorovatel, jen zaznamenávám. Znám tvé plány, tvé záměry, stejně jako znám plány a záměry všech, kdo se dnes nadechli. Proto mne poslouchej, Raistline Majere, a věnuj tomuto varování pozornost. Tuto ženu bohové milují, jak naznačuje její titul."

"Milují ji bohové? To snad nás všechny, či ne, Ctěná dcero?" zeptal se Raistlin a opět se obrátil ke Crysanii. Jeho hlas byl hebký jako samet jeho pláště. "Není to psáno na Discích Mišakal? Není to to, co učí božský Elistan?"

"Ano," řekla Crysania pomalu. Podezřívavě ho pozorovala, protože očekávala další výsměch. Ale jeho kovová tvář byla vážná a náhle měl vzhled učence, inteligentního, moudrého. "Tak je psáno." Chladně se usmála. "Tě-

ší mne, že zjišťuji, že jsi svaté Disky četl, ačkoliv ses z nich zjevně nic nenaučil. Nepamatuješ si, co se říká na -"

Byla přerušena Astinovým odfrknutím.

"Už jste mne zdrželi od studia dost dlouho." Historik přešel po mramorové podlaze ke dveřím předpokoje. "Až budete připraveni odejít, zazvoňte na Bertrema. Sbohem, Ctěná dcero. Sbohem... starý příteli."

Astinus otevřel dveře. Do pokoje vklouzlo poklidné ticho knihovny a zalilo Crysanii osvěžujícím klidem. Cítila se paní situace a uvolnila se. Její ruka uvolnila stisk na medailonu. Stejně jako Raistlin se Astinovi zdvořile a půvabně uklonila. A potom se za historikem zavřely dveře a oni dva zůstali o samotě.

Dlouhou chvíli nikdo z nich nepromluvil. Potom se Crysania s pocitem, že skrze ni proudí Paladinova moc, obrátila tváří k Raistlinovi. "Zapomněla jsem, žes to byl ty a ti s tebou, kdo svaté disky objevil. Samozřejmě, žes je četl. Ráda bych si s tebou o nich pohovořila více, ale propříště, Raistline Majere, ať už budeme mít spolu do činění cokoliv," řekla svým nevzrušeným, chladným hlasem, "tě žádám, abys mluvil o Elistanovi uctivěji. On -"

Náhle se však zarazila a velice znepokojeně sledovala, jak se před jejíma očima čarodějovo křehké tělo téměř hroutí a ztrácí stabilitu.

Raistlinem lomcovaly záchvaty kašle, držel se za prsa a lapal po dechu. Zapotácel se. Nebýt hole, o niž se opíral, byl by upadl na podlahu. Crysania zapomněla na svou nechuť a odpor a instinktivně zareagovala. Napřáhla ruce, položila mu dlaně na ramena a zašeptala modlitbu za uzdravení. Černý plášť pod jejíma rukama byl hebký a teplý. Cítila, jak se Raistlinovy svaly stahují v křečích, cítila jeho bolest a utrpení. Srdce se jí naplnilo soucitem.

Raistlin se jí vytrhl a odstrčil ji. Jeho kašel se postupně utišil. Když mohl opět volně dýchat, s posměchem se na ni podíval.

"Neplýtvej na mne modlitbami, Ctěná dcero," řekl hrubě. Vyňal ze záhybů pláště jemný šátek a osušil si jím rty. Když jej odtáhl, Crysania viděla, že je potřísněný krví. "Na mou nemoc není léku. Je to oběť, cena, kterou jsem zaplatil za svá kouzla."

"Nerozumím," zašeptala. Její ruce sebou trhly, jak si živě připomněly sametově hebkou hladkost černého pláště, a ona si mimoděk za zády propletla prsty.

"Ne?" zeptal se Raistlin. Svýma podivnýma očima jí hleděl přímo do duše. "Jakou oběť jsi přinesla ty pro *svou* moc?"

Slabý nával krve, ve světle dohasínajícího ohně stěží patrný, zbarvil Crysanii tváře podobně jako čarodějovy rty. Poděšena takovým projevem svého lidství obrátila tvář a opět vyhlédla z okna. Na Palantas padla noc.

Stříbrný měsíc, Solinár, byl srpkem světla na temné obloze. Jeho dvojče, rudý měsíc, ještě nevyšel. Černý měsíc - přistihla se při pomyšlení, kde vlastně je. Může ho *on* opravdu vidět?

"Musím jít," řekl Raistlin a hlas mu v hrdle zaskřípěl. "Ten záchvat mě vyčerpal. Potřebuji si odpočinout."

"Jistě." Crysania byla opět klidná. Všechny rozbouřené pocity se spořádaně vrátily tam, kam patřily. Znovu se k němu otočila. "Děkuji, že jsi přišel -"

"Ale naše záležitost ještě není u konce," namítl Raistlin tiše. "Rád bych měl příležitost dokázat ti, že obavy tvého boha jsou nepodložené. Mám návrh. Přijď mne navštívit do Věže Vysoké magie. Tam mne uvidíš mezi mými knihami a pochopíš mé bádání. Až to uděláš, budeš mít pokoj na duši. Jak se praví na Discích, bojíme se jen toho, co neznáme." O krok se k ní přiblížil.

Crysaniiny oči se úžasem nad tím návrhem široce rozevřely. Pokusila se před ním uhnout, ale kvůli své nepozornosti se nechala chytit do pasti mezi ním a oknem. "Já nemohu jít... do Věže," zajíkla se, jak ji ochromila jeho blízkost a vzala jí dech. Zkusila ho obejít, ale on lehce pohnul holí a zablokoval jí cestu. Vyrovnaně pokračovala: "Kouzla na ni vložená zabraňují ve vstupu všem -"

"Kromě těch, které *já* dovolím vpustit," zašeptal Raistlin. Složil krví potřísněný šátek a schoval ho do tajné kapsy ve svém plášti. Poté napřáhl paži a uchopil Crysanii za ruku.

"Jak jsi statečná, Ctěná dcero," poznamenal. "Netřeseš se při mém zlověstném doteku."

"Paladin je se mnou," odpověděla Crysania přezíravě.

Raistlin se usmál, vřelým úsměvem, temným a tajuplným, úsměvem jen pro ně dva. Crysanii fascinoval. Přitáhl ji blíže k sobě. Poté pustil její ruku. Opřel hůl o židli, napřáhl paže a uchopil svýma křehkýma rukama její hlavu. Prsty položil na její bílou kápi. Teď se Crysania při jeho doteku zachvěla, ale nedokázala se pohnout, nedokázala promluvit ani udělat cokoliv jiného než zírat na něj s divokým strachem, který nechápala a který nedokázala potlačit.

Raistlin ji držel pevně. Přejel krví potřísněnými rty po jejím čele a zašeptal několik podivných slov. Pak ji pustil.

Crysania zavrávorala a téměř upadla. Cítila se slabá a točila se jí hlava. Ruka se jí zvedla k čelu, kde jí dotekem jeho rtů kůže žhnula palčivou bolestí.

"Cos to udělal?" vykřikla zajíkavě. "Mě nemůžeš začarovat! Má víra mne chrání -"

"Samozřejmě," povzdechl si Raistlin unaveně a v jeho tváři a hlase se objevil zármutek, zármutek někoho, kdo je stále podezříván a nepochopen. "Prostě jsem ti dal kouzlo, které ti umožní projít Soikanovým hájem. Cesta to nebude jednoduchá -" jeho sarkasmus se vrátil - "ale tvá *víra* ti nepochybně bude oporou!"

Stáhl si kápi nízko do očí a tiše se uklonil Crysanii, která na něj jen mlčky zírala, a pak pomalými, nejistými kroky zamířil ke dveřím. Natáhl kostnatou ruku a zatáhl za šňůru zvonku. Dveře se otevřely a Bertrem vstoupil tak rychle, že Crysania poznala, že musel stát před nimi. Sevřela rty. Blýskla po estetikovi tak zuřivým a velitelským pohledem, že muž viditelně zbledl, ačkoliv si vůbec nebyl vědom, co udělal špatného, a otřel si lesknoucí se čelo rukávem pláště.

Raistlin se chystal odejít, ale Crysania ho zastavila. "Já - omlouvám se, že jsem ti nevěřila, Raistline Majere," řekla tiše. "A znovu ti děkuji, že ses dostavil."

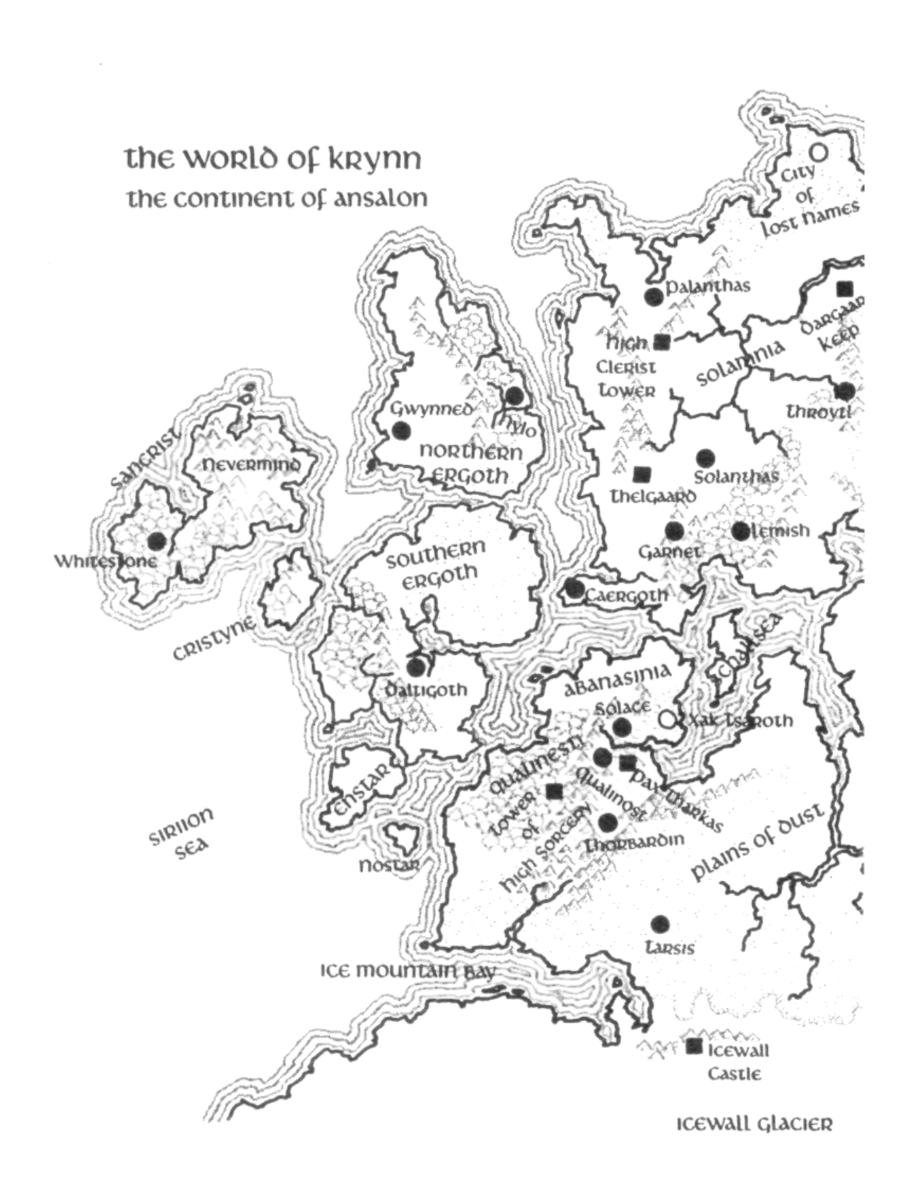
Raistlin se obrátil. "A já se omlouvám za svůj ostrý jazyk," řekl. "Sbohem, Ctěná dcero. Jestliže se skutečně neobáváš vědění, pak přijď do věže druhou noc od této, až se Lunitár poprvé objeví na obloze."

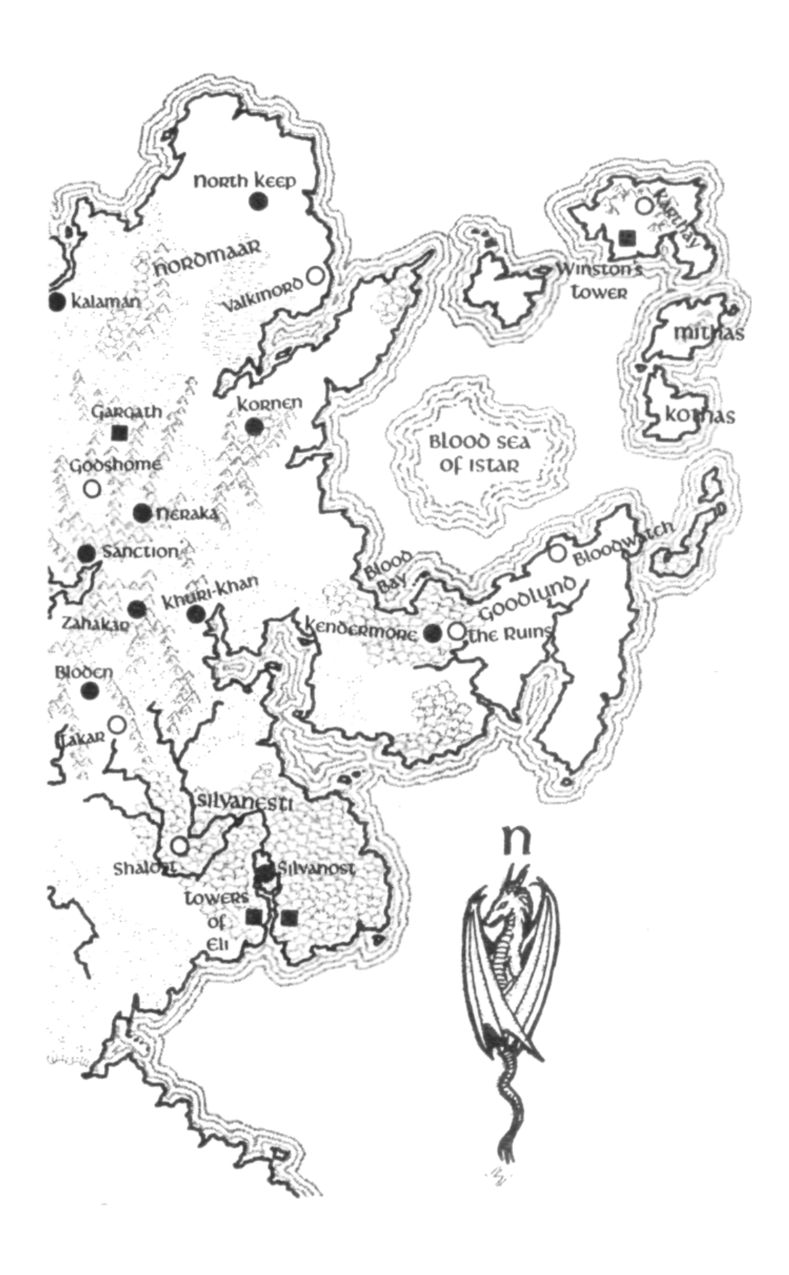
"Budu tam," odpověděla Crysania pevně. S potěšením si všimla Bertremova šokovaného, vyděšeného pohledu. Pokývla na rozloučenou a lehce spočinula rukou na bohatě vyřezávaném opěradle židle.

Čaroděj opustil místnost, Bertrem vyšel za ním a zavřel za sebou dveře.

Když Crysania ve vyhřáté tichém pokoji osaměla, padla před židlí na kolena. "Ó děkuji ti, Paladine!" vydechla. "Přijímám tvou výzvu. Nezklamu tě! Nezklamu!"

KNIHA I

the world of krynn
the continent of ansalon
City of lost names
Palanthas
High Clerist Tower
Solamnia
Dargaard Keep
Throyl
Gwynned
Sylo
Northern Ergoth
Sancrist
Nevermind
Whitestone
Thelgaard
Solanthas
Garnet
Lemish
Southern Ergoth
Caergoth
Cristyne
Daltigoth
Abanasinia
Solace
Xak Tsaroth
Qualinesti
Qualinost
Pax Tharkas
Tower of High Sorcery
Thorbardin
Plains of Dust
Enstar
Sirion Sea
Nostar
Tarsis
Ice Mountain Bay
Icewall Castle
Icewall Glacier

North Keep
Nordmaar
Kalaman
Valkinord
Winston's Tower
Mithas
Kothas
Blood Sea of Istar
Kornen
Gargath
Godshome
Neraka
Sanction
Blood Bay
Bloodwatch
Goodlund
Khuri-khan
Zahakar
Kendermore
The Ruins
Bloden
Silvanesti
Silvanost
Towers of Eli
n

Krynn
Země Ansalon

Abanasinia — Abanasinie
Bloden - Bloden
Blood Bay — Krvavá zátoka
Blood Sea of Istar - Krvavé moře Ištaru
Bloodwatch - Krvestráž
Caergoth — Kargot
City of Lost Names - Město ztracených jmen
Cristyne — Cristyne
Dargaard Keep - Dargaardská pevnost
Enstar — Enstar
Gargath — Gargath
Gamet - Granát
Godshome — Bohodomov
Goodlund — Dobrukraj
Gwynned — Gwynned
High Clerist Tower — Věž Nejvyššího kněze
Hylo - Hylo
Ice Mountain Bay - Zátoka ledových hor
Icewall Castle — hrad Ledová stěna
Icewall Glacier - ledovec na Ledové stěně
Kalaman — Kalaman
Karthay — Karthaj
Kendermore — Země šotků
Khuri-khan — Khuri-khan
Kothas — Kothas
Lemish — Lemiš
Mithas — Mithas
Neraka — Neraka
Nevermind — Stačilo
Nordmaar — Nordmaar
North Keep - Severní pevnost
Northern Ergoth -Severní Ergot
Nostar — Nostar
Palanthas — Palantas
Pax Tharkas - Pax Sarkas
Plains of Dust — Prašné pláně
Qualinost — Qualinost
Qualtigoth — Qualtigoth
Sancrist — Sankrist
Shalost - Shalost
Schallsea — Bouřlivé moře
Silvanesti - Silvanest
Silvanost — Silvanost
Siriion Sea - Sirionské moře
Solace - Útěšín
Solamnia — Solamnie
Solanthas — Solanthas
Southern Ergoth — Jižní Ergot
Takar - Takar
Tarsis — Tarsis
The Ruins — Zříceniny
Thelgaard — Thelgaard
Thorbardin — Thorbardin
Throytl - Troytl
Tower of High Sorcery - Věž Vysoké magie
Towers of Eli - Eliho věže
Valkinord — Valkinord
Whitestone — Bělokámen
Winston's Tower — Winstonova věž
Xak Tharoth - Xak Sarot
Zahakar — Zahakar

1. kapitola

Za sebou slyšela zvuk nohou opatřených pařáty, jež v lese rozhrnovaly spadané listí. Tika se napjala, ale snažila se chovat, jako by nic neslyšela, a lákala nestvůru k sobě. Pevně sevřela meč v ruce. Srdce jí bušilo. Kroky zněly blíž a blíž, už slyšela chraptivý dech. Na rameno jí dopadla ruka s pařáty. Tika se prudce otočila a máchla mečem a... s třeskem srazila na podlahu tác plný džbánků. Dezra zavřískla a polekaně uskočila. Zákazníci sedící ve výčepu se nevázaně rozchechtali. Tika si byla vědoma, že musí mít tvář rudou jako vlasy. Srdce jí bušilo a ruce se jí třásly.

"Dezro," řekla suše, "ty jsi chytrá a šikovná jak tupý trpaslík. Možná by sis to měla vyměnit s Rafem. *Ty* budeš vynášet odpadky a *jeho* nechám obsluhovat u stolu!"

Dezra vzhlédla z místa, kde sbírala z podlahy střepy nádobí plovoucí v moři piva. "Možná bych měla!" vykřikla a mrštila střepy zpátky na podlahu. "Obsluhuj si stoly sama... nebo je to teď pod tvou úroveň, Tiko Majereová, Hrdinko Kopí?"

Dezra po Tice střelila zraněným pohledem, vstala, prudce si odkopla rozbité nádobí z cesty a furiantsky vyšla z hospody.

Jak se dveře rozletěly, prudce narazily do zárubně. Tika stáhla tvář, protože v duchu už jasně viděla škrábance ve dřevě. Na rty se jí drala ostrá slova, ale kousla se do jazyka, a tak zabránila jejich vyslovení. Věděla, že by jich později litovala.

Dveře zůstaly otevřené a nechaly tak jasné světlo pozdního odpoledne zalévat hostinec. Brunátný svit zapadajícího slunce se zatřpytil na čerstvě vyleštěném dřevě výčepu a zajiskřil na skleničkách. Zamihotal se dokonce na povrchu louže na podlaze. Škádlivě se dotkl Tičiných planoucích rudých kadeří jako ruka milence, čímž způsobil, že se mnozí rozesmátí zákazníci vprostřed smíchu zajíkli a toužebně se na pohlednou mladou ženu zadívali.

Ne že by si toho Tika všímala. Styděla se teď za svůj vztek a pokukovala ven z okna, za nímž viděla Dezru osušující si oči zástěrou. Otevřenými dveřmi vstoupil zákazník a zavřel je. Světlo zmizelo a zanechalo hostinec v studeném pološeru.

Tika si přejela rukou přes oči. Co se to ze mě stává za potvoru? ptala se sama sebe kajícně. Vždyť to koneckonců nebyla Dezřina chyba. To je kvůli tomu hroznému pocitu uvnitř! Skoro bych si přála, abychom zase bojovali s drakoniány. To jsem aspoň věděla, čeho se bojím, aspoň jsem s nimi mohla bojovat vlastníma rukama! Jak můžu bojovat s něčím, co nedokážu ani pojmenovat?

Do jejích myšlenek vtrhly hlasy, dožadující se piva a jídla. Zaburácel smích a rozezněl v hospodě Poslední domov ozvěnu.

Teď jsem se vrátila, abych našla tohle. Tika popotáhla a utřela si nos hadrou na leštění výčepu. Toto je můj domov. Tito lidé jsou dobří a skvělí a přátelští jako zapadající slunce. Obklopují mě láskyplné zvuky - smích, dobrá společnost, chlemtající pes...

Chlemtající pes! Tika zaúpěla a vyběhla zpoza výčepu.

"Rafe!" vykřikla a zoufale hleděla na tupého trpaslíka.

"Pivo rozlilo. Já vytřu," řekl. Díval se na ni a potěšeně si otíral ústa rukou.

Několik stálých zákazníků se zasmálo, ale bylo jich tam i pár nových, kteří na tupého trpaslíka znechuceně zírali.

"Vezmi si na vytření tenhle hadr," zasyčela Tika koutkem úst a omluvně se na zákazníky zazubila. Mrštila po Rafovi hadrem na utírání výčepu a tupý trpaslík jej chytil. Ale jen ho držel v ruce a se zmateným výrazem na něj civěl.

"Co já udělám?"

"Vytři tu louži!" odsekla Tika a neúspěšně se ho snažila zakrýt před pohledem zákazníků svou dlouhou sukní.

"Aha! Já nepotřebuju," řekl Raf důležitě. "Já nešpiním pěkný hadr." Podal Tice hadřík zpátky, klesl na všechny čtyři a začal znovu vylizovat rozlité pivo, teď smíchané s našlapaným blátem.

Tika se s planoucími tvářemi sehnula, chytila Rafa za límec a trhnutím ho zvedla. Zatřásla jím. "Vezmi si ten hadr!" zašeptala zuřivě. "Zákazníci ztrácejí chuť! A až s tím skončíš, chci, abys uklidil tamten velký stůl u krbu. Čekám přátele -" zarazila se.

Raf na ni zíral s rozšířenýma očima a snažil se pochopil složité příkazy. Na tupého trpaslíka byl výjimečný. Byl tady teprve tři týdny a už ho Tika naučila počítat do tří (málo tupých trpaslíků se kdy dostalo přes dvě) a nakonec ho zbavila i jeho zápachu. Tato nedávno objevená intelektuální zdatnost dohromady s čistotou by z něj v říši tupých trpaslíků udělaly krále, ale Raf žádné takové ambice neměl. Pokud věděl, žádný král se neměl tak jako on - "nevytíral" rozlité pivo a "nevynášel" odpadky. Ale Rafův talent měl své meze a Tika na ně právě narazila.

"Očekávám přátele a -" začala znovu a pak to vzdala. "Ale to nic. Prostě to tady vytři - *hadrou*," dodala přísně, "a pak se přijď zeptat, co máš dělat dál."

"Já nenapiju?" začal Raf, ale pak zachytil Tičin zuřivý pohled. "Já udělám."

Tupý trpaslík si zklamaně povzdechl, vzal si hadr zpátky a pleskl jej na zem. Bručel si přitom něco o "plýtvá dobré pivo." Potom posbíral střepy z rozbitých džbánků, chvilku na ně zíral a pak se zašklebil a nacpal si je do

kapes u košile.

Tika krátce zauvažovala, co s nimi hodlá dělat, ale věděla, že je moudřejší se nevyptávat. Vrátila se k šenku, vzala dalších pár korbílků a nalévala do nich pivo. Snažila se nevšímat si, že se Raf o nějaký ostrý střep pořezal a pohupuje se teď na patách a s hlubokým zájmem pozoruje, jak mu z dlaně teče krev.

"Viděl... eh, neviděls Karamona?" zeptala se Tika tupého trpaslíka nenucené.

"Ani nápad." Raf si otřel krvácející ruku o vlasy. "Ale vím, kde hledat." Dychtivě vyskočil. "Já jdu najít?"

"Ne!" vyštěkla Tika a zamračila se. "Karamon je doma."

"Já nemyslím," řekl Raf. Potřásl hlavou. "Ne po slunce zapadlo -"

"Je doma!" vyštěkla Tika tak rozzlobeně, že před ní tupý trpaslík uskočil.

"Chceš vsadit?" zamumlal Raf, ale jen sobě pod vousy. Posledních pár dní byla Tika ve velice vznětlivé náladě, a to pak planula jako její ohnivé vlasy.

Naštěstí pro Rafa ho Tika neslyšela. Nalila pivo do džbánů a poté tác odnesla velké družině elfů sedících blízko u dveří.

Očekávám přátele, opakovala si tupě. Drahé přátele. Kdysi bývala tak nadšená, tak dychtivá vidět Tanise a Řekyvana. Teď... Povzdechla si a rozdávala korbele, aniž si byla vědoma, co vlastně dělá. Pro všechny pravé bohy, modlila se, ať přijdou a ať rychle odejdou! Kdyby zůstali... kdyby zjistili...

Při tom pomyšlení se Tice sevřelo srdce. Dolní ret se jí zachvěl. Kdyby zůstali, to by byl konec. Prostě a jednoduše konec. Její život by skončil. Bolest byla náhle větší, než dokázala snést. Spěšně postavila poslední džbán, odešla od elfů a prudce mrkala. Nevšimla si zmatených pohledů, které si elfové mezi sebou vyměňovali, hledíce na džbánky s pivem, a vůbec si nevzpomněla, že si původně objednali víno.

Tiku zpola oslepovaly slzy a její jedinou myšlenkou bylo utéci do kuchyně, kde by se mohla nikým nepozorována vyplakat. Elfové se rozhlíželi po jiné číšnici a Raf, vzdychající spokojeností, zase klekl na všechny čtyři a šťastně chlemtal zbytek piva.

Tanis Půlelf stál při úpatí nevelké vyvýšeniny a hleděl na dlouhou, rovnou bahnitou cestou, která se táhla před ním. Žena, kterou doprovázel, a jejich koně čekali kus za ním. Žena potřebovala odpočinek a koně zrovna tak. Ačkoliv jí její pýcha zabraňovala říci jen slovíčko, Tanis viděl, že má tvář zešedlou a staženou vyčerpáním. Vlastně ji jednou jízda ukolébala k spánku a nebýt Tanisovy silné paže, byla by spadla. Proto, ačkoliv velice

chtěla dosáhnout svého cíle, neprotestovala, když prohlásil, že chce prozkoumat kus cesty před nimi sám. Pomohl jí z koně a dohlédl, aby se skryla v houští.

Měl jisté pochybnosti, že ji tam nechává bez ochrany, ale cítil, že temné stvůry, jež je pronásledovaly, zůstaly pozadu. Vyplatilo se jim, že trval na rychlé jízdě, ačkoliv on i ta žena byli oba rozbolavělí a vyčerpaní. Tanis doufal, že si udrží náskok, dokud nebude moci svou společnici předat jedinému člověku na Krynnu, který jí bude schopen pomoci.

Byli na cestě od úsvitu, prchali ve strachu, který je pronásledoval od chvíle, kdy opustili Palantas. Co to přesně bylo, nedokázal Tanis, přes všechny svoje zkušenosti z války, říci. A ten fakt činil věci ještě hrozivějšími. Nikdy se s tím nesetkali, zahlédli to vždy jen koutkem oka, když pátrali po něčem jiném. Jeho společnice to cítila také, tím si byl jist, ale jako obvykle byla příliš pyšná, než aby připustila, že má strach. Když Tanis odcházel od houští, cítil se provinile. Věděl, že by ji tam neměl nechávat samotnou. Neměl by plýtvat drahocenným časem. Všechny jeho bojovnické instinkty proti tomu protestovaly. Ale byla tu jedna věc, kterou musel udělat, a musel ji udělat sám. Cokoliv jiného by znamenalo znesvěcení.

A tak Tanis stál na úpatí pahorku a sbíral odvahu, aby se pohnul kupředu. Kdyby ho někdo pozoroval, asi by se domníval, že se chystá bojovat s obrem. Ale nebylo to tak. Tanis Půlelf se vracel domů. Toužil po prvním pohledu a zároveň se ho obával.

Odpolední slunce začínalo svou sestupnou cestu do noci. Než se dostanou k hospodě, bude tam, a on se obával jízdy po cestě v noci. Ale když už tam jednou bude, tahle cesta připomínající noční můru skončí. Zanechá tu ženu ve vhodných rukou a bude pokračovat v jízdě do Qualinestu. Ale nejdříve se musí vyrovnat s tímto. S hlubokým povzdechem si Tanis přetáhl přes hlavu svou zelenou kápi a začal stoupat do kopce.

Když došel na vrchol, jeho pohled padl na veliké skalisko porostlé mechem. Na chvíli ho zavalily vzpomínky. Zavřel oči a cítil, jak ho pod víčky pálí slzy.

"Pitomá výprava," slyšel ve vzpomínkách ozvěnu trpaslíkova hlasu. "Největší pitomost, co jsem kdy udělal." Flintě! Můj starý příteli!

Nemůžu jít dál, pomyslel si Tanis. Tohle je příliš bolestné. Proč jsem kdy souhlasil, že se vrátím? Nic to tu pro mě neznamená... nic kromě bolesti starých ran. Můj život konečně za něco stojí. Konečně má klid, štěstí. Proč... proč jsem jim řekl, že přijdu?

Vydal ze sebe roztřesený vzdech, otevřel oči a podíval se na skalisko. Před dvěma léty - na podzim to budou tři - vyšel na tenhle pahorek a potkal tu svého dávného přítele, trpaslíka Flinta Křesadla, který seděl na tom ska-

lisku, vyřezával si ze dřeva a jako obvykle brblal. To setkání uvedlo do pohybu události, které otřásly světem a vyvrcholily Válkou Kopí, bitvou, jež uvrhla Královnu Temnot zpět do Propasti a zlomila moc Dračích Velmistrů.

Teď je ze mě hrdina, pomyslel si Tanis, když smutně přelétl očima po pompézní výstroji, kterou nosil: hrudní pancíř Solamnijských rytířů, zelená hedvábná šerpa, odznak silvanestských Hraničářů, jednotek, jež byly mezi elfy nejvíce váženy, Charasův medailon, nejvyšší vyznamenání trpaslíků, a nesčetně dalších. Nikdo - člověk, elf anebo půlelf - nebyl dosud tak poctěn. Byla to ironie. On, jenž nenáviděl zbroj, jenž nenáviděl ceremonie, ji teď musel nosit jako vhodnou pro svůj stav. Jak by se tomu starý trpaslík smál...

"Ty - a hrdina!" Skoro slyšel trpaslíkovo odfrknutí. Letos na jaře to byly dva roky, co zemřel Tanisovi v náručí.

"Proč ty vousy?" Byl by opět přísahal, že slyší Flintův hlas, první slova, která řekl, když půlelfa uviděl na cestě. "Už tak jsi byl dost škaredý..."

Tanis se usmál a poškrábal se ve vousech, které si žádný elf na Krynnu nemohl pěstovat. Jeho vous byl navenek jediným znakem jeho pololidského dědictví. Flint moc dobře věděl, proč ty vousy, pomyslel si Tanis. S něhou hleděl na sluncem zahřáté skalisko. Znal mě lépe než já sám. Věděl o tom zmatku, který mi zuřil v duši. Věděl, že potřebuji dostat lekci.

"A já jsem ji dostal," zašeptal Tanis příteli, jenž s ním byl pouze jako duch. "Dostal jsem ji, Flintě. Ale... byla tak strašně trpká!"

K Tanisovi zalétl pach hořícího dřeva. To a šikmé sluneční paprsky a chladný jarní vzduch mu připomněly, že ještě musí jistou vzdálenost ujet. Tanis Půlelf se obrátil a pohlédl dolů do údolí, kde strávil sladkohořké roky svého mládí. Tanis Půlelf se obrátil a pohlédl dolů na Utěšín.

Když městečko viděl naposled, byl podzim. Řásníkové háje v údolí plály barvami, svítivé odstíny červeně a zlata přecházely do vrcholků Karolisu nad ním. Jasná modř nebe se zrcadlila v klidných vodách Krystalmirského jezera. Nad dolinou se vznášel lehký opar kouře, kouře z domácích ohnišť poklidného města, které hřadovalo ve větvích řásníku jako spokojení ptáci. On a Flint pozorovali, jak v domech skrytých v listoví obřích stromů začínají jedno po druhém probleskovat světla. Utěšín - stromové město - jedna z krás a divů Krynnu.

Na chvilku Tanis ten obraz v duchu uviděl tak jasně jako přede dvěma lety. Pak obraz vybledl. Tehdy byl podzim. Teď bylo jaro. Kouř tu byl pořád, kouř domácích ohňů. Ale teď pocházel především z domů postavených na zemi. Objevovala se tam zeleň živých rostlin, ale Tanisovi připadalo, že jen zdůrazňuje černé jizvy v půdě, jizvy, jež nikdy zcela nezmizí, ačkoliv tu a tam se přes ně táhly stopy nové orby.

Tanis potřásl hlavou. Všichni si myslí, že zničením Královnina odporné-

ho chrámu v Nerace válka skončila. Všichni dychtí zorat zčernalou a spálenou zemi, sežehnutou dračím ohněm, a zapomenout na svou bolest.

Jeho oči zabloudily k velikému černému kruhu uprostřed města. Tam nerostlo nic. Půdu zpustošenou dračím ohněm a prosáklou krví nevinných, povražděných vojáky Dračího Velmistra, žádný pluh nedokázal obrátit.

Tanis se nevesele ušklíbl. Dokázal si představit, jak musí takový hrůzný pohled rozčilovat ty, kteří se usilovně snaží zapomenout. Byl rád, že to tam je. Doufal, že to tam zůstane navždy.

Potichu opakoval slova, která slyšel říkat Elistana, když kněz při slavnostním obřadu zasvěcoval Věž Nejvyššího kněze památce rytířů, kteří tam zahynuli.

"Musíme si pamatovat, nebo upadneme do samolibosti, tak jako předtím, a znovu nás stihne zlo."

Pokud nás už nedostihlo, pomyslel si Tanis nevesele. A s tou myšlenkou se obrátil a rychle vykročil zpátky dolů z kopce.

Toho večera bylo v hospodě Poslední domov plno.

Zatímco válka přinesla obyvatelům Utěšína zpustošení a zkázu, její konec přinesl takový rozmach, že už se vyskytli někteří, co tvrdili, že to nebyla "až tak špatná věc". Utěšín býval křižovatkou pro ty, kdo cestovali zeměmi Abanasinie. Avšak před válkou bylo poutníků poměrně málo. Trpaslíci - až na odpadlíky jako byl Flint Křesadlo - se uzavřeli ve svém horském království Thorbardinu nebo se zabarikádovali v kopcích a odmítali mít se zbytkem světa cokoliv do

činění. Elfové udělali totéž, žili v krásných zemích Qualinestu na jihozápadě a Silvanestu na východě ansalonského kontinentu.

To všechno válka změnila. Elfové, trpaslíci a lidé teď cestovali široko daleko a jejich země a království byly otevřené všem. Ale aby ten křehký stav bratrství nastal, bylo třeba téměř úplného zničení.

Hostinec Poslední domov - mezi cestovateli vždycky oblíbený díky dobrému pití a Otikovým vyhlášeným kořeněným bramborám - se stal ještě oblíbenější. Pití bylo pořád dobré a brambory taky, ačkoli Otik odešel na odpočinek, ale skutečným důvodem, proč obliba hospody tak vzrostla, bylo, že Hrdinové Kopí, jak teď byli nazýváni, tu kdysi bývali častými hosty.

Ve skutečnosti než odešel na odpočinek, Otik vážně uvažoval o tom, že dá nad stůl u krbu cedulku s nápisem - něco na způsob "Zde popíjel Tanis Půlelf a jeho druhové". Ale Tika tomu nápadu odporovala tak důrazně (jen při pouhém pomyšlení, co by Tanis řekl, kdyby mu to padlo do oka, Tice hořely tváře), že to Otik pustil z hlavy. Ale nikdy kulaťoučkého hospodského neunavilo vyprávět svým zákazníkům příběh té noci, kdy ta barbarská

žena zazpívala svou zvláštní píseň a vyléčila Kněze-vládce Hederika svou holí s modrým krystalem, čímž podala první důkaz o existenci starých pravých bohů.

Tika, která po Otikově odchodu převzala vedení hospody a doufala, že ušetří dost peněz, aby podnik koupila, se modlila, aby si Otik vyprávění toho příběhu dnes večer odpustil. Ale to mohla rovnou marnit modlitby na něco lepšího.

Bylo tam několik skupin elfů, kteří přicestovali až ze Silvanestu, aby se zúčastnili pohřbu Solostarana, Mluvčího Sluncí a vládce elfí země Qualinestu. Nenutili Otika, aby vyprávěl ten příběh, ale vyprávěli svůj vlastní, o tom, jak Hrdinové Kopí přišli do jejich země a osvobodili ji od zlého draka Kyana Krvotoka.

Tika viděla, že Otik přitom zamyšleně zalétl pohledem směrem k ní - Tika byla nakonec jedním z členů družiny, kteří v Silvanestu byli. Ona ho ale umlčela zuřivým potřesením rudými kadeřemi. Tohle byla jediná část jejich cesty, o níž odmítala vyprávět anebo i hovořit. Vlastně se noc co noc modlila, aby na děsivé noční můry z té zmučené země zapomněla.

Tika na chvíli zavřela oči a přála si, aby elfové začali mluvit o něčem jiném. Teď měla své vlastní noční můry. Nepotřebovala, aby ji pronásledovaly i ty staré. "Jen ať přijdou a zase rychle odejdou," řekla tiše sobě i kterémukoliv bohu, jenž zrovna poslouchal.

Slunce právě zapadlo. Přicházelo stále více a více zákazníků a dožadovali se jídla a pití. Tika se omluvila Dezře, obě přítelkyně si svorně zaslzely a teď pobíhaly od kuchyně k výčepu a ke stolům. Tika sebou trhla pokaždé, když se otevřely dveře, a když uslyšela, jak se Otikův hlas zvedl na řinkot džbánků a hlasitý hovor, zlostně se zamračila.

"... jak si vzpomínám, krásný podzimní večer, a já měl samozřejmě víc práce než drakoniánský poddůstojník." To vždycky vyvolalo smích. Tika zaskřípala zuby. Otik měl pozorné obecenstvo a vyprávění bylo v plném proudu. Teď ho nikdo přerušovat nebude. "Hospoda byla tehdy nahoře na řásníku jako zbytek našeho překrásného města, než ho draci zničili. Jo, jak jen za mých mladých let bývalo krásně." Povzdechl si - v tomto místě vždycky vzdychal - a setřel slzu z oka. Z davu se ozvalo soucitné zamumlání.

"Kde jsem to skončil?" Vysmrkal se, což byla další součást představení. "Aha, ano. Byl jsem tamhle za pultem, když se dveře otevřely..."

Dveře se otevřely. Načasované to bylo tak dokonale, že to snad mohla být reakce na narážku. Tika si odsunula pramínek vlasů ze zpoceného čela a letmo se tím směrem podívala. Na místnost náhle dolehlo ticho. Tika strnula a zaryla si nehty do dlaní.

Ve dveřích stál vysoký muž, tak vysoký, že musel sklonit hlavu, aby mohl vejít. Vlasy měl tmavé, tvář pochmurnou a přísnou. Ačkoliv byl zahalený v kožešinách, z jeho chůze a postoje bylo zřejmé, že má tělo silné a svalnaté. Rychle přelétl očima po nabitém hostinci a zhodnotil přítomné bdělým ostražitým pohledem.

Ale to bylo pouhé instinktivní jednání, protože když jeho pronikavý podmračený pohled spočinul na Tice, jeho přísná tvář se uvolnila do úsměvu a on široce rozpřáhl paže.

Tika zaváhala, ale pohled na přítele ji náhle naplnil radostí a jakýmsi návalem nostalgie. Prodrala se tlačenicí a on ji objal.

"Řekyvane, příteli!" zašeptala přerývaně.

Řekyvan mladou ženu sevřel v náručí a bez námahy ji zvedl, jako by byla malé děcko. Dav začal jásat a tlouci džbánky do stolů. Většina nemohla tomu štěstí uvěřit. Byl tady Hrdina Kopí osobně, jako by přiletěl na křídlech Otíkova vyprávění. A skutečně také jako hrdina vypadal. Byli okouzleni.

Protože když Řekyvan Tiku pustil a shodil z ramen svou kožešinovou pláštěnku, všichni uviděli plášť Vojvody, který muž z Planin nosil. Střídaly se na něm části ve tvaru V z kožešin a vydělané kůže, každá za jeden kmen z Planin, jemuž Řekyvan vládl. Jeho hezká tvář, ačkoliv starší a ustaranější, než co ho Tika viděla naposled, byla do bronzova ošlehaná větrem a sluncem a v očích mu jiskřila skrytá radost, dokazující, že našel v životě štěstí, které předtím léta hledal.

Tiku přepadl dusivý pocit v hrdle a rychle se odvrátila, ale ne dost rychle.

"Tiko," řekl se silným přízvukem, jak žil opět mezi svým lidem, "rád vidím, že jsi v pořádku a stále krásná. Kde je Karamon? Nemůžu na něj čekat - Ale Tiko, co se stalo?"

"Nic, nic," řekla Tika živě, potřásajíc rudými kadeřemi a rychle mrkajíc. "Pojď, podržela jsem ti místo u ohně. Musíš být unavený a hladový."

Provedla ho mezi lidmi a neustále povídala. Nedala mu příležitost říci jediné slovo. Lidé jí bezděčně pomáhali, jelikož Řekyvana zaměstnávali. Shlukovali se kolem, dotýkali se a obdivovali jeho kožešinový plášť, snažili se potřást si s ním rukou (zvyk, který lidé z Planin považují za barbarský) nebo mu strkali džbánky pod nos.

Řekyvan to všechno stoicky snášel a následoval Tiku skrze nadšený dav. Nádherný meč elfí práce si přitiskl pevně k boku. Jeho přísná tvář se o něco zachmuřila a často pokukoval k oknu, jako by už chtěl uniknout z omezujících stěn hlučné dusné místnosti do své volné krajiny. Ale Tika zručně odstrkovala nejdotěrnější zákazníky a brzy její starý přítel seděl u osamoceného stolu u ohně blízko kuchyňských dveří.

"Hned jsem zpátky," blýskla po něm úsměvem a zmizela v kuchyni dřív,

než mohl otevřít ústa.

Otik opět zvýšil hlas a doprovázel se bušením. Neboť přerušili jeho vyprávění, používal svou hůl - jednu z nejobávanějších zbraní v Utěšíně - aby obnovil pořádek. Hospodský teď byl na jednu nohu chromý a ten příběh vyprávěl taky moc rád - o tom, jak byl zraněn při pádu Utěšína, když, alespoň podle něho, samojediný odrážel útok armády drakoniánů.

Tika popadla pánev kořeněných brambor a spěchala zpátky za Řekyvanem. Přitom se nasupeně podívala po Otíkovi. Věděla, jak to bylo doopravdy, že si nohu zranil, když ho tahali z jeho skrýše pod podlahou. Ale to nikdy nikde nevyprávěla. V hloubi duše starého muže milovala jako vlastního otce. Když její skutečný otec zmizel, Otik ji vzal k sobě, vychovával ji a poskytl jí poctivou práci, kdežto jinak se z ní mohla stát zlodějka. Mimo to pouhé připomenutí, že ona pravdu zná, pomáhalo udržovat Otikovy nadnesené povídačky v rozumných mezích.

Když se Tika vrátila, zákazníci se už celkem ztišili, takže jí dali příležitost popovídat si se svým starým přítelem.

"Jak se má Zlatoluna a váš chlapec?" zeptala se vesele, když viděla, že se na ni Řekyvan dívá a pozorně si ji prohlíží.

"Má se dobře a posílá ti pozdravy," odpověděl Řekyvan svým hlubokým barytonem. "Náš syn -" oči mu zazářily pýchou - "má teprve dva, ale už je takhle vysoký a na koni se drží líp než většina bojovníků."

"Doufala jsem, že Zlatoluna přijde s tebou," řekla Tika s povzdechem, který nebyl určen Řekyvanovým uším. Vysoký muž chvíli tiše jedl, než odpověděl:

"Bohové nás oblažili dalšími dvěma dětmi," řekl a hleděl na Tiku se zvláštním výrazem v tmavých očích.

"Dvěma?" Tika vypadala zmateně, ale pak radostně vykřikla: "Aha, dvojčata! Jako Karamon a Rais -" Zarazila se a kousla se do rtu.

Řekyvan se zamračil a udělal znamení zahánějící zlo. Tika zrudla a podívala se jinam. Hučelo jí v uších. Z horka a hluku se jí točila hlava. Spolkla hořkou příchuť v ústech a přinutila se znovu zeptat na Zlatolunu a po chvilce i naslouchat Řekyvanově odpovědi.

"... v naší zemi knězi pořád málo. Hodně lidí se obrátilo na víru, ale moc bohů přichází pomalu. Ona pracuje usilovně, podle mého až příliš, ale je každým dnem krásnější. A naše děti, naše holčičky, mají obě zlatostříbrné vlásky -"

Děti... Tika se smutně usmála. Když Řekyvan uviděl její tvář, zmlkl. Dojedl a odsunul talíř. "Není nic, co bych dělal raději, než že bych tu zůstal déle," řekl pomalu, "ale nemohu být vzdálen od mého lidu dlouho. Víš, jak je mé poslání naléhavé. Kde je Kara -"

"Musím jít zkontrolovat tvůj pokoj," řekla Tika. Vstala tak rychle, že vrazila do stolu a rozlila Řekyvanovi pití. "Ten tupý trpaslík měl ustlat postel. Předpokládám, že zjistím, že chrápe jako pařez -"

Odspěchala. Avšak nahoru k pokojům nešla. Stála venku za kuchyňskými dveřmi, noční vítr jí chladil rozpálené tváře. Zírala do tmy. "Ať odejde!" zašeptala. "Prosím..."

2. kapitola

Asi ze všeho nejvíc se Tanis obával prvního pohledu na hostinec Poslední domov. Tady to začalo, na podzim tomu budou tři roky. Sem se on, Flint a ten nepoučitelný šotek přišli setkat se starými přáteli. Tady se jeho svět obrátil vzhůru nohama a nikdy se už pořádně nenarovnal.

Ale jak přijížděl k hostinci, Tanis zjistil, že se jeho strach utišil. Změnilo se to tam natolik, že to bylo jako přijet na nějaké neznámé místo, které nevyvolávalo žádné vzpomínky. Hospoda stála na zemi místo ve větvích mohutného řásníku. Byly tam nové přístavky, více pokojů, kde by se mohl ubytovat příliv zákazníků, měla novou střechu v modernějším stylu. Byla zbavena všech stop války spolu se vzpomínkami.

Pak, zrovna když se Tanis začínal uvolňovat, se přední dveře hostince otevřely. Ven se vyřinul proud světla a vytvořil zlatou cestičku na uvítanou. Večerní vánek k němu donesl vůni kořeněných brambor a zvuk smíchu. Příval vzpomínek se vrátil a Tanis zmoženě sklonil hlavu.

Zřejmě naštěstí však neměl čas prodlévat v minulosti. Jakmile on a jeho společnice dojeli k hospodě, vyběhl odtamtud podomek a sáhl po otěžích.

"Krmení a vodu," řekl Tanis. Unaveně sklouzl ze sedla a vtiskl chlapci minci. Protáhl se, aby uvolnil křeče ve svalech. "Poslal jsem předem vzkaz, že tu mám mít nachystaného čerstvého koně. Mé jméno je Tanis Půlelf."

Chlapcovy oči se rozšířily; už tak zíral na lesklou zbroj a zdobený plášť, které Tanis nosil. Teď jeho zvědavost nahradila zbožná úcta a obdiv.

"A-ano; pane," zajíkl se v rozpacích nad tím, že ho oslovil takový veliký hrdina. "Ku-kůň je nachystaný, pane, m-mám ho přivést hned t-teď, pane?"

"Ne," usmál se Tanis. "Nejdřív se najím. Přiveď ho za dvě hodiny."

"Z-za d-dvě hodiny. Ano, pane. Děkuji vám, pane." Trhaně pokyvoval hlavou. Vzal otěže, které mu Tanis vtiskl do ztuhlé ruky, a potom tam stál s otevřenými ústy, jak zapomněl na svůj úkol, dokud do něj netrpělivý kůň nestrčil a skoro ho nesrazil na zem.

Když chlapec spěšně odváděl Tanisova koně, půlelf se obrátil, aby pomohl své společnici ze sedla.

"Ty musíš být ze železa," řekla, pohlížejíc na Tanise, když jí pomáhal na zem. "Vážně hodláš dnes večer jet dál?"

"Abych řekl pravdu, bolí mě všechny kosti," začal Tanis a pak se cítil nepříjemně. Prostě nebyl schopen se v přítomnosti této ženy cítit nenuceně.

Tanis viděl její tvář, na niž dopadalo světlo z hospody. Viděl v ní únavu a bolest. Oči měla zapadlé v bledých, propadlých lících. Když došlápla na zem, zakolísala a Tanis jí rychle nabídl paži, aby se o ni mohla opřít. To také udělal, ale jen na chvíli. Pak se napřímila a jemně, ale pevně ho odstrčila a

stála sama. Bez zájmu se rozhlédla po okolí.

Tanise bolel každý pohyb a dokázal si představit, jak se musí cítit ta žena, která nebyla zvyklá na tělesnou námahu či strádání, takže byl nucen pohlížet na ni s neochotným uznáním. Během jejich dlouhé a strašidelné cesty si ani jednou nepostěžovala. Udržovala tempo, nikdy nezůstávala pozadu a jeho příkazy poslouchala bez námitek.

Takže proč, divil se, k ní nic nepociťuje? Co ho na ní zlobí a dráždí? Pohled na její tvář Tanisovi poskytl odpověď. Jediné teplo v ní se odráželo se světlem z hospody. Její tvář sama o sobě - i vyčerpaná - byla chladná, nezračily se v ní žádné city, postrádala - co? Lidskost? Taková byla po celou tu dlouhou nebezpečnou cestu. Byla chladně zdvořilá, chladně vděčná, chladně vzdálená a odměřená. Pohřbila by mě asi stejně chladně, pomyslel si Tanis chmurně. Pak, jako by ho chtěl pokárat za neuctivé myšlenky, přitáhl jeho pohled medailon, který nosila kolem krku, Paladinův Platinový drak. Vzpomněl si na Elistanova slova při jejich loučení, když si spolu před začátkem cesty promluvili v soukromí.

"Hodí se, abys ji doprovázel ty, Tanisi," řekl kněz. Nyní měl chatrné zdraví. "Ona se jistým způsobem vydává na stejnou cestu jako ty před mnoha lety - hledá sebepoznání. Ne, máš pravdu, ona to ještě neví." To bylo v odpověď na Tanisův pochybovačný pohled. "Kráčí kupředu s pohledem upřeným na nebesa," Elistan se smutně usmál, "ještě se nepřesvědčila, že přitom člověk skoro jistě zakopne. Jestli se nepoučí, ten pád bude tvrdý." Potřásl hlavou a zamumlal tichou modlitbu. "Ale my musíme důvěřovat Paladinovi."

Tanis se tehdy zamračil a teď se zamračil zase, když o tom přemýšlel. Ačkoliv získal silnou víru ve staré bohy - spíše skrze Lauraninu lásku a věrnost k nim než cokoliv jiného - cítil se nepříjemně, když jim měl svěřovat svůj život, a ztrácel trpělivost s takovými lidmi jako Elistan, kteří bohy zřejmě příliš zatěžovali. Ať si lidé pro změnu zodpovídají sami za sebe, pomyslel si Tanis rozzlobeně.

"Co je, Tanisi?" zeptala se Crysania chladně. Uvědomil si, že na ni celou tu dobu zíral. Rozpačitě si odkašlal a podíval se jinam. Naštěstí se v tu chvíli chlapec vrátil pro Crysaniina koně a ušetřil Tanise odpovědi. Ten ukázal na hostinec a vykročili k němu.

"Ve skutečnosti," řekl Tanis, když se ticho stalo neúnosným, "bych si nepřál nic jiného než zůstat zde a navštívit své přátele. Ale pozítří musím být v Qualinestu a dostanu se tam včas, jen když pojedu bez přestávky. Mé vztahy s mým švagrem nejsou takové, abych si ho mohl dovolit urazit tím, že zmeškám Solostaranův pohřeb." S neradostným úsměvem dodal: "Politické i osobní, jestli rozumíte, co tím myslím." Crysania se usmála na oplátku, ale -

jak Tanis viděl - nebyl to úsměv chápavý. Byl shovívavý, jako by jeho vyprávění o rodině a politice bylo pod její úroveň.

Došli ke dveřím hospody. "Krom toho," dodal Tanis měkce, "schází mi Laurana. Zvláštní, že když je se mnou a každý máme svou práci, někdy si za celé dny vyměníme jen letmý úsměv nebo dotyk a pak zmizíme každý do svého vlastního světa. Ale když jsem daleko od ní, je to jako kdybych se náhle probudil a zjistil, že mi uťali pravou ruku. Možná nechodím spát s myšlenkou na svou pravou ruku, ale když to pomine..."

Tanis se náhle zarazil, protože si připadal jako blázen a měl strach, že to vyznělo jako od zamilovaného mladíčka. Uvědomil si však, že mu Crysania zjevně nevěnovala ani trochu pozornost. Její hladká mramorová tvář spíše ještě ochladla, až se ve srovnání s ní měsíční svit začal zdát hřejivý. Tanis potřásl hlavou a strčil do dveří.

Karamonovi s Řekyvanem tedy nezávidím, pomyslel si kysele.

Přes Tanise se přelily hřejivé, povědomé zvuky a na okamžik se všechno rozostřilo. Byl tam Otik, starší a pokud možno ještě tlustší, opíral se o hůl a poplácával ho po zádech. Byli tam lidé, které celé roky neviděl a kteří s ním předtím neměli mnoho společného, a ti si s ním teď potřásali rukama a nazývali ho svým přítelem. Byl tam starý výčepní pult, stále pečlivě vyleštěný, a nějak se mu podařilo šlápnout na tupého trpaslíka.

A byl tam vysoký muž zahalený v kožešinách a sevřel Tanise ve vřelém přátelském objetí.

"Řekyvane," zašeptal Tanis chraptivě a pevně muže z Planin objal.

"Můj bratře," řekl Řekyvan v Que-šu, jazyce svého lidu. Dav v hospodě divoce jásal, ale Tanis je nevnímal, protože žena s ohnivě rusými vlasy a sprškou pih ve tváři mu položila ruku na paži. Tanis nepřestával objímat Řekyvana, ale natáhl ruku a přibral Tiku do jejich společného objetí; a tak tam tři přátelé dlouho stáli pospolu - spojeni smutkem, bolestí i slávou.

Vzpamatovali se díky Řekyvanovi. Muž z Planin nebyl zvyklý takto veřejně projevovat své city, a tak s nevrlým odkašláním ustoupil, rychle mrkal očima a mračil se na strop, dokud se opět neovládl. Tanis, jehož narudlý vous byl promáčený slzami, k sobě Tiku ještě jednou rychle přivinul a potom se rozhlédl kolem.

"Kde je ten veliký medvěd, co ho máš za manžela?" zeptal se vesele. "Kde je Karamon?"

Byla to prostá otázka a Tanis byl naprosto nepřipraven na odpověď. Dav úplně zmlkl; bylo to, jako by je někdo všechny zavřel do sudu. Tičina tvář nehezky zrudla a ona zamumlala cosi nesrozumitelného, sklonila se, zvedla tupého trpaslíka z podlahy a zatřásla jím, až mu zuby zacvakaly.

Tanis zaraženě pohlédl na Řekyvana, ale muž z Planin jen pokrčil rameny

a povytáhl tmavé obočí. Půlelf se obrátil a chtěl se zeptat Tiky, co se stalo, ale v tu chvíli ucítil na paži chladný dotyk. Crysania! Úplně na ni zapomněl.

I jemu planula tvář, když ji opožděně představoval.

"Dovolte, abych vám představil Crysanii z Tariniů, Ctěnou dceru Paladinovu," pronesl Tanis formálně. "Paní Crysanie, toto je Řekyvan, náčelník lidu z Planin, a Tika Waylanová Majereová."

Crysania rozvázala šňůrky cestovního pláště a stáhla si kápi. Jak to udělala, platinový medailon, který nosila na krku, se zatřpytil v jasném světle svíček. Záhyby pláště probleskovalo její čistě bílé vlněné roucho. Davem proběhl šepot - zdvořilý i uctivý zároveň.

"Svatá kněžka!"

"Slyšeli jste, jak se jmenuje? Crysania! Další na řadě..."

"Elistanova následnice,.."

Crysania sklonila hlavu. Řekyvan se s vážnou tváří hluboce uklonil a Tika, dosud zrudlá tak, že vypadala, jako by měla horečku, spěšně odstrčila Rafa za výčepní pult a udělala pukrle.

Když padlo Tičino nové příjmení "Majereová", Crysania se tázavě podívala po Tanisovi a na oplátku obdržela přikývnutí.

"Jsem poctěna," řekla Crysania svým chladným sytým hlasem, "že se setkávám se dvěma z těch, jejichž odvážné činy září jako příklad nám všem."

Tika se zarděla v potěšených rozpacích. Výraz Řekyvanovy přísné tváře se nezměnil, ale Tanis viděl, co kněžčina pochvala pro hluboce věřícího bojovníka znamenala. Co se týkalo davu zákazníků, při té poctě jejich známému bouřlivě zajásali a jásali pořád dál. Otik se vší náležitou obřadností vedl své hosty k připravenému stolu a usmíval se na hrdiny, jako by sám zařídil celou válku jedině ku jejich prospěchu. Když se Tanis usadil, zmatek a hluk ho zpočátku rušily, ale brzy si uvědomil, že jsou vlastně užitečné. Alespoň si mohl popovídat s Řekyvanem, aniž se musel obávat, že je někdo bude poslouchat. Ale nejprve musel zjistit, kde je Karamon. Znovu se chystal zeptat, ale Tika - když dohlížela, aby se posadili, obskakovala Crysanii jako kvočna - uviděla, že otvírá ústa, prudce se obrátila a zmizela v kuchyni.

Tanis zmatené potřásl hlavou, ale než o tom mohl popřemýšlet, už mu Řekyvan začal klást otázky. Brzy se oba hluboce zabrali do hovoru.

"Všichni si myslí, že je po válce," řekl Tanis s povzdechem. "A to nás uvádí do ještě horšího nebezpečí než předtím. Když byly dny temné, spojenectví mezi elfy a lidmi bylo pevné a teď začíná tát na slunci. Laurana je teď v Qualinestu kvůli pohřbu svého otce a taky se snaží domluvit schůzku toho svého nafoukaného bratra Portia se Solamnijskými rytíři. Jediná jiskřička naděje je pro nás Portiova žena Alana Hvězdbríza." Tanis se usmál. "Nikdy bych nečekal, že se dožiju toho, jak ta elfí dáma nejen toleruje lidi a ostatní

rasy, ale dokonce je horlivě podporuje proti svému nesnášenlivému manželovi!"

"Zvláštní manželství," poznamenal Řekyvan a Tanis souhlasně přikývl. Myšlenky obou mužů patřily jejich příteli, Sturmovi Ostromeči, nyní mrtvému - hrdinovi z Věže Nejvyššího kněze. Oba věděli, že Alanino srdce zůstalo pohřbeno v temnotě spolu se Sturmem.

"Určitě ne manželství z lásky," pokrčil Tanis rameny. "Ale může to být manželství, které napomůže obnovit ve světě pořádek. A teď, co ty, příteli? Tvář máš temnou a poznamenanou novými starostmi a zároveň ti září radostí. Zlatoluna poslala Lauraně zprávu o těch dvojčátkách."

Řekyvan se usmál. "Máš pravdu. Lituji každé minuty, kdy jsem pryč," řekl svým hlubokým hlasem, "ačkoliv břímě mého srdce ulehčuje to, že tě znovu vidím, můj bratře. Ale zanechal jsem dva kmeny na pokraji války. Dosud se mi podařilo držet je u vyjednávání a nebyla prolita krev. Za mými zády proti mně ale pomlouvači kují pikle. Každá minuta, kdy jsem pryč, jim dává možnost rozdmýchat staré krevní msty."

Tanis sepjal ruce. "To je mi líto, příteli, a jsem vděčný, že jsi přišel." Pak si znovu povzdechl a při pohledu na Crysanii si uvědomil, že se vyskytl nový problém. "Doufal jsem, že budeš moci poskytnout této dámě vedení a ochranu." - Poklesl hlasem v šepot. "Cestuje do Věže Vysoké magie ve Žďárské cestě."

Řekyvanovy oči se polekaně a nesouhlasně rozšířily. Muž z Planin nevěřil čarodějům a ničemu, co s nimi mělo spojitost.

Tanis přikývl. "Vidím, že si pamatuješ, co Karamon vyprávěl o tom, jak tam s Raistlinem cestovali. A *oni* byli pozváni. Tahle paní jede bez pozvání, potřebuje radu mágů ohledně-"

Crysania po něm střelila ostrým panovačným pohledem. Zamračila se a zavrtěla hlavou. Tanis se kousl do rtu a chabě dodal: "Myslel jsem, že bys ji mohl doprovázet -"

"Toho jsem se obával," pravil Řekyvan, "když jsem obdržel tvůj vzkaz, a právě proto jsem cítil, že musím přijít - abych ti nabídl vysvětlení, proč musím odmítnout. Být to kdykoliv jindy, víš, že bych ti s radostí pomohl a především bych byl poctěn, že mohu poskytnout službu osobě tak vážené." Lehce se Crysanii uklonil. Přijala jeho poklonu s úsměvem, který zmizel okamžitě, jak obrátila pohled zpátky k Tanisovi. Mezi jejím obočím se objevila drobná, hluboká hněvivá rýha.

"Jenže v sázce je příliš mnoho," pokračoval Řekyvan. "Mír, který se mi podařili zjednat mezi kmeny, jež spolu po léta válčily, je velmi křehký. Naše přežití jako národa a lidu závisí na našem sjednocení a společném úsilí při znovuvybudování naší země a života."

"Rozumím," řekl Tanis, pohnut, jak je Řekyvan zjevně nešťasten, že musí jeho žádost o pomoc odmítnout.

Půlelf nicméně zachytil nelibý pohled paní Crysanie a obrátil se k ní se strohou zdvořilostí. "Vše bude v pořádku, Ctěná dcero," řekl s vynucenou trpělivostí. "Karamon vás doprovodí, a on se vyrovná třem obyčejným smrtelníkům, jako jsme my, že, Řekyvane?"

Muž z Planin se usmál, jak se mu vrátily staré vzpomínky. "Přinejmenším sní tolik, co tři obyčejní smrtelníci. A sílu má jako tři nebo i víc. Vzpomínáš, Tanisi, jak zvedával ze země toho tlustého Viléma Čunčete, když jsme předváděli to představení ... kde to bylo... ve Wrakově?"

"A jak tehdy zabil ty dva drakoniány, když jim srazil hlavy dohromady!" Tanis se zasmál. Cítil, jak se temnota nad světem při sdílení vzpomínek s přítelem zvedá. "A pamatuješ, jak jsme byli v trpasličím království a Karamon se plížil za Flintem a -" Naklonil se dopředu a pošeptal to Řekyvanovi do ucha. Tomu tvář docela zrudla smíchem. Pak přidal další historku, a tak ti dva pokračovali a připomínali si příběhy o Karamonově síle, zručnosti s mečem, jeho odvaze a čestnosti.

"A jeho něze," dodal Tanis po chvíli přemýšlení. "Vidím ho jako dnes, jak se tak trpělivě staral o Raistlina, jak držel bratra v náručí, když ho ty záchvaty kašle skoro rvaly na kusy

Přerušil ho zdušený výkřik, třesknutí a úder. Udiveně se obrátil a uviděl Tiku, jak na něj zírá s tváří bledou a očima třpytícíma se slzami.

"Odejděte!" prosila zbledlými rty. "Tanisi, prosím! Na nic se neptejte! Prostě jděte!" Popadla ho za paži. Její nehty se mu bolestně zaryly do masa.

"Ale Tiko, co se ve jménu Propasti děje?" zeptal se Tanis popuzeně. Vstal a postavil se k ní čelem.

V odpověď se ozval tříštivý zvuk. Dveře hospody se rozlétly, jak do nich zvenku narazila nezměrná síla. Tika uskočila dozadu a při pohledu na dveře se jí tvář stáhla takovým úděsem a hrůzou, že se Tanis bleskurychle obrátil s rukou na meči a Řekyvan vyskočil na nohy.

Dveře vyplnil rozložitý stín a jako by se jeho temnota rozšířila do místnosti. Živý hovor a smích zákazníků okamžitě zmlkl a změnil se do tichého hněvivého mumlání.

Při vzpomínce na temné zlé věci, jež je pronásledovaly, Tanis vytasil meč a postavil se mezi temnotu a paní Crysanii. Řekyvan mu kryl záda, ačkoliv ho neviděl. Cítil za sebou jeho neochvějnou přítomnost.

Takže jsme to nesetřásli, pomyslel si Tanis, a téměř vítal možnost bojoval s tou mlhavou neznámou hrůzou. Chmurně hleděl na dveře a sledoval, jak groteskní postava vstupuje do světla.

Tanis uviděl, že je to rozložitý muž, ale když se podíval blíže, viděl, že je

to člověk, jehož kdysi mohutné svalstvo ochablo. Nad pobryndanými koženými nohavicemi viselo vypouklé břicho. Špinavá košile se u pupku rozevírala, protože nebyla dost velká, aby zakryla tolik masa. Mužova tvář, pod třídenním strništěm rozeznatelná jen částečně, byla nepřirozeně brunátná a odulá, a vlasy měl mastné a nepěstěné.

Jeho šaty, kvalitní a dobře ušité, byly špinavé a silně páchly zvratky a silnou lihovinou známou jako trpasličí kořalka.

Tanis sklonil meč, protože se cítil jako hlupák. Tohle byl prostě nějaký politováníhodný ubožák, asi místní násilník, který obyvatele zastrašoval svou mohutností. Půlelf na muže pohlížel se soucitem a znechucením a přitom si pomyslel, že je mu na něm něco podivně povědomého. Možná je to někdo, koho Znával, když v Utěšíně dříve bydlel, nějaký ztroskotanec, na kterého dolehly těžké časy.

Půlelf se začal odvracet, ale pak si ke svému úžasu všiml, že všichni v hospodě na něj vyčkávavě hledí.

Co chtějí, abych udělal? pomyslel si Tanis s prudkým hněvem. Napadl ho? Takový hrdina - a zbije místního opilce! Pak u svého lokte uslyšel vzlyk. "Říkala jsem, že máte odejít," zaúpěla Tika a zhroutila se na židli. Skryla tvář do dlaní a rozplakala se, jako by jí mělo puknout srdce.

Tanis byl čím dál zmatenější. Koukl po Řekyvanovi, ale ten zjevně nechápal o nic víc než jeho přítel. Opilec se zatím vpotácel do místnosti a vztekle se kolem sebe rozhlížel.

"So to tady je? Vešírek?" zavrčel. "A nikdo ne-nepožval svého starého... mě ne-nepožval?"

Nikdo neodpověděl. Všichni zanedbaného muže zarytě ignorovali a stále upírali oči na Tanise, až k půlelfovi obrátil pozornost i opilec. Pokoušel se na něj zaostřit zrak a zíral na něj s jakýmsi zmateným hněvem, jako by ho považoval za příčinu všech svých potíží. Potom se opilcovy oči náhle rozšířily a tvář se roztáhla do hloupého šklebu. S rozpřaženýma rukama se zapotácel. "Taniši... můj pší-"

"Pro bohy," vydechl Tanis, když ho konečně poznal. Muž kolísavě vykročil a zakopl o židli. Chvíli se nejistě kymácel jako strom, který už podsekli a který se už už skácí. Oči se mu obrátily v sloup a lidé se mu drali z cesty. Pak - se zaduněním, které otřáslo hospodou - se Karamon Majere, Hrdina Kopí, svalil Tanisovi k nohám.

3. kapitola

"Pro bohy," opakoval Tanis velice smutně, když poklekl k bezvědomému bojovníkovi, "Karamone..."

"Tanisi..." Řekyvanův hlas přimel půlelfa rychle vzhlédnout. Muž z Planin držel Tiku v náručí a spolu s Dezrou se snažili rozčilenou mladou ženu utišit. Ale kolem nich se tlačili lidé a pokoušeli se Řekyvana vyptávat anebo žádali Crysanii o požehnání. Druzí se dožadovali dalšího pití nebo prostě postávali kolem a očumovali.

Tanis se rychle zvedl. "Hospoda se pro dnešek zavírá," křikl.

Z davu se ozvaly posměšky s výjimkou řídkého potlesku zezadu, kde se několik zákazníků domnívalo, že objednává rundu.

"Ne, já to myslím vážně," řekl Tanis pevně. Jeho hlas se nesl nad hlukem. Dav se ztišil. "Děkuji vám všem za přivítám. Nedokážu vám říci, co to pro mě znamená vrátit se domů. Ale mí přátelé a já bychom teď rádi byli sami. Prosím vás, je pozdě..."

Ozvalo se soucitné mumlání a trocha dobromyslného potlesku. Jenom pár se mračilo a bručelo poznámky o tom, že čím větší rytíř, tím víc mu lesk jeho zbroje zaslepuje oči (staré přísloví ze dnů, kdy byli Solamnijší rytíři chování v neúctě). Řekyvan zanechal Tiku v Dezřině péči a šel vyprovodit těch pár hostů, kteří se domnívali, že Tanis měl na mysli všechny kromě nich. Půlelf stál na stráži nad Karamonem, který blaženě chrápal na podlaze, a chránil ho, aby po něm lidé nešlapali. Když kolem prošel Řekyvan, vyměnili si spolu pohled, ale ani jeden neměl čas promluvit, dokud se hospoda nevyprázdnila.

Otik Sandet stál u dveří, děkoval všem, že přišli, a ujišťoval je, že druhý den večer bude opět otevřeno. Když všichni ostatní odešli, Tanis vykročil k majiteli na odpočinku. Cítil se hrozně trapně. Ale Otik ho zarazil, dříve než mohl promluvit.

Starý muž sevřel jeho ruku ve své: "Jsem rád, že ses vrátil. Zamkni, až tady skončíte." Podíval se po Tice a poté se k půlelfovi spiklenecky naklonil. "Tanisi," zašeptal, "kdybys náhodou uviděl Tiku, jak si bere z pokladnu trochu peněz, dělej, že nic nevidíš. Ona to jednou vrátí. Já prostě dělám, že jsem si ničeho nevšiml." Zabloudil pohledem ke Karamonovi a smutně potřásl hlavou. "Já vím, že ty budeš schopen pomoci," zamumlal. Přikývl a opíraje se o hůl odkulhal do noci.

Pomoci! pomyslel si Tanis divoce. Vždyť my jsme přišli požádat o pomoc *jeho*. Karamon zachrápal obzvlášť hlasitě, čímž se málem probudil. Říhl a z úst se mu vylinul silný závan trpasličí kořalky. Pak zase spal dál. Tanis ponuře pohlédl na Řekyvana a poté zdrcené potřásl hlavou.

Crysania shlížela na Karamona se soucitem smíšeným s nechutí. "Chudák," řekla tiše. Paladinův medailon se blýskal ve světle svíček. "Možná bych -"

"Vy pro něj nemůžete udělat nic," vykřikla Tika hořce. "On nepotřebuje vyléčit. Nevidíte, že je opilý? Ožraly jak doga!"

Crysania udiveně obrátila k Tice zrak, ale než mohla kněžka něco říci, Tanis odspěchal zpátky ke Karamonovi. "Pomoz mi, Řekyvane," řekl. Sklonil se. "Odneseme ho domů -"

"Jen ho nechte!" vyštěkla Tika. Otřela si oči cípem zástěry. "Na podlaze výčepu už strávil nocí dost. Jedna navíc nehraje roli."

Obrátila se k Tanisovi. "Chtěla jsem ti to říct. Vážně. Ale myslela jsem... pořád jsem doufala... Když přišel tvůj dopis, byl nadšený. Byl.. no, více sám sebou, než jsem ho viděla už dlouhou dobu. Myslela jsem, že tohle by možná mohlo fungovat. Mohl by se změnit. Tak jsem tě nechala přijít." Svěsila hlavu. "Je mi to líto..."

Tanis nerozhodné stál vedle velkého bojovníka. "Nerozumím. Jak dlouho -"

"To proto jsme nemohli přijít na tvou svatbu, Tanisi," řekla Tika a žmolila si zástěru. "Já jsem tak moc chtěla! Ale -" Znovu se rozplakala. Dezra ji objala.

"Sedni si, Tiko," zamumlala Dezra a pomohla jí posadit se na židli s vysokou opěrkou.

Tika se na ni sesula, jak jí nohy vypověděly službu. Pak složila hlavu do dlaní.

"Sedněme si všichni," řekl Tanis pevně, "a dejme hlavy dohromady. Ty tam -" kývl půlelf na tupého trpaslíka, který po nich pokukoval zpod dřevěného výčepního pultu. "Dones nám džbán piva a pár korbílků, víno pro paní Crysanii, kořeněné brambory -"

Tanis zmlkl. Zmatený trpaslík na něj zíral s vypoulenýma očima a pokleslou čelistí.

"Raději nech pro to dojít mě, Tanisi," nabídla se Dezra. "Kdyby pro to šel Raf, skončil bys asi se džbánem brambor."

"Já pomůžu!" protestoval Raf rozhořčeně.

"Ty vyneseš odpadky!" odsekla Dezra.

"Já moc pomůžu..." brblal Raf nespokojeně. Štrachal se ven a nakopával nohy stolů, aby ulevil svým raněným citům.

"Pokoje máte v nové části hostince," zamumlala Tika. "Ukážu vám..."

"Podíváme se po nich později," řekl Řekyvan vážně, ale jak se podíval na Tiku, jeho oči se naplnily něžným soucitem. "Seď a popovídej si s Tanisem. Musí brzy odejít."

"Ksakru! Můj kůň!" trhl sebou Tanis. "Řekl jsem tomu chlapci, aby mi ho přivedl -"

"Půjdu mu říct, aby počkali," nabídl Řekyvan.

"Ne, já půjdu. Bude to jen chvilka -"

"Můj příteli," řekl Řekyvan tiše, když ho míjel, "musím být venku! Vrátím se a pomůžu ti s -" Pokývl hlavou směrem ke chrápajícímu Karamonovi.

Tanis se s úlevou posadil. Muž z Planin odešel. Crysania se posadila vedle Tanise na opačnou stranu stolu a v rozpacích zírala na Karamona. Tanis Tice zhruba půl hodiny vyprávěl o drobných nepodstatných záležitostech, až byla schopna se narovnat a dokonce se i trochu usmát. Když se Dezra vrátila s pitím, Tika už vypadala uvolněněji, ačkoliv tvář měla pořád staženou a napjatou. Crysania, jak si Tanis všiml, se vína sotva dotkla. Prostě tam seděla, čas od času hodila okem po Karamonovi a mezi obočím se jí opět objevila temná rýha. Tanis věděl, že by jí měl vysvětlit, co se děje, ale chtěl, aby to nejdřív někdo vysvětlil jemu.

"Kdy tohle -" začal váhavě.

"Začalo?" Tika si povzdechla. "Asi šest měsíců po tom, co jsme se sem vrátili." Pohledem zabloudila ke Karamonovi. "Byl tak šťastný - zpočátku. Ve městě bylo všechno vzhůru nohama, Tanisi. Pro ty, co přežili, znamenala zima neskonalou pohromu. Většina z nich hladověla, protože drakoniáni a skřeti vojáci všechno pobrali. Ti, jejichž domy byly zničeny, žili v jakýchkoliv přístřešcích, co dokázali najít - v jeskyních, v chatrčích. Když jsme přišli, drakoniáni už město opustili a lidé začínali stavět znovu. Přivítali Karamona jako hrdinu - už se tady objevili pěvci, co zpívali o porážce Královny."

Tičiny oči se zatřpytily slzami a připomenutou hrdostí.

"Na čas byl tak šťastný, Tanisi. Lidé ho potřebovali. Pracoval ve dne v noci - kácel stromy, svážel dříví z kopců, stavěl domy. Dokonce se dal na kovářství, když Theros odešel. No, moc mu to nešlo." Tika se smutně usmála. "Ale byl šťastný a nikomu to nijak zvlášť nevadilo. Dělal hřebíky a podkovy a kola k vozům. Ten první rok byl pro nás dobrý - skutečně dobrý. Byli jsme svoji a zdálo se, že Karamon zapomněl na... na..."

Tika polkla. Tanis ji konejšivě poplácal po ruce. Když se v tichu trochu najedla a napila vína, byla Tika schopna pokračovat.

"Ale loni na jaře se všechno začalo měnit. S Karamonem se něco stalo. Nejsem si jista co. Mělo to něco společného s -" Zarazila se a potřásla hlavou. "Město vzkvétalo. Přestěhoval se sem kovář, kterého věznili v Pax Sarkasu, a převzal kovárnu. Jistě, lidé pořád potřebovali stavět domy, ale to nijak nespěchalo. Já jsem převzala hospodu." Tika pokrčila rameny. "Mám pocit, že Karamon měl prostě příliš mnoho volného času."

"Nikdo ho nepotřeboval," řekl Tanis pochmurně. "Ani já ne..." Tika těžce

polkla a otřela si oči. "Možná je to má chyba -"
"Ne," řekl Tanis, myšlenkami - a vzpomínkami - daleko odsud. "Tvá rozhodně ne, Tiko. Myslím, že víme, čí chyba to je."
"Ať je to jakkoliv -" Tika se zhluboka nadechla "- snažila jsem se mu pomoci, ale měla jsem tady tolik práce. Navrhovala jsem všechno možné, co by mohl dělat, a on to zkusil - opravdu. Pomáhal místnímu pospolnému, pátral po uprchlých drakoniánech. Nějaký čas dělal osobního strážce, nechával se najímat od lidí, co cestovali do Ochranova. Ale nikdo si ho nikdy nenajal dvakrát." Její hlas se ztišil. "Pak se loni v zimě jednoho dne vrátila skupina, kterou měl doprovázet, a táhla ho na saních. Byl úplně opilý. Nakonec oni chránili *jeho*! Od té doby tráví většinu času spaním, jezením nebo vysedáváním u Žlabu s nějakými bývalými žoldáky - to je ten pajzl na druhém konci města."
S přáním, aby tu na rozhovor o takových věcech byla Laurana, Tanis tiše nadhodil: "Co takhle - hm - dítě?"
"Loni v létě jsem byla těhotná," řekla Tika bezvýrazně.
Opřela si hlavu o ruku. "Ale ne dlouho. Potratila jsem. Karamon o tom ani nevěděl. Od té doby -" hleděla dolů na dřevěný stůl - "no, nespíme v téže místnosti."
Tanis v rozpacích zrudl. Nedokázal udělat víc než poklepat jí po ruce a spěšně změnit téma. "Před chvilkou jsi řekla ‚Mělo to něco společného s-'... s čím?"
Tika se zachvěla. Znovu upila vína. "Tehdy se objevily ty zvěsti, Tanisi," řekla tichým, přidušeným hlasem. "Temné zvěsti. Můžeš hádat, o kom."
Tanis přikývl.
"Karamon mu napsal, Tanisi. Viděla jsem ten dopis. Byl plný lásky. Prosil svého bratra, aby se vrátil a bydlel s námi. Prosil ho, aby se obrátil k temnotě zády."
"A co se stalo?" zeptal se rychle Tanis, ačkoliv odpověď již tušil.
"Přišel zpátky," zašeptala Tika. "Neotevřený. Pečeť nebyla ani zlomená. A z druhé strany bylo napsáno: ´Žádného bratra nemám. Nikoho jménem Karamon neznám.' A bylo to podepsáno *Raistlin*!"
"Raistlin!" Crysania se na Tiku podívala, jako by ji viděla poprvé. Šedé oči měla rozšířené a polekané. Přebíhaly z rusovlasé ženy na Tanise a pak k mohutnému bojovníku na podlaze, který v opileckém spánku spokojeně říhal. "Karamon ... Tohle je *Karamon Majere*? Tohle je *jeho* bratr? To dvojče, o kterém jste mi vyprávěli? Ten muž, který mě měl dovést -"
"Je mi to líto, Ctěná dcero," řekl Tanis a zrudl. "Neměl jsem ani ponětí, že on -"
"Ale Raistlin je tak... inteligentní, mocný. Myslela jsem, že jeho bratr

musí být stejný. Raistlin je vnímavý, tak silně ovládá sebe i ty, co mu slouží. Je perfekcionista, zatímco tenhle -" ukázala Crysania -" tahle dojemná troska, která zasluhuje náš soucit a modlitby, je -"

"Ten ‚vnímavý a inteligentní perfekcionista' má na svědomí to, že se z tohoto muže stala ‚dojemná troska'," řekl Tanis kysele. Svůj hněv pečlivě držel na uzdě.

"Možná to bylo obráceně," řekla Crysania s chladným pohledem upřeným na Tanise. "Možná to bylo kvůli nedostatku lásky, že se Raistlin odvrátil od světla a kráčí v temnotě."

Tika vzhlédla na Crysanii s podivným výrazem v očích. "Nedostatku lásky?" zopakovala tiše.

Karamon ze spánku zasténal a začal sebou na podlaze zmítat. Tika se rychle zvedla na nohy.

"Radši bychom ho měli dopravit domů."

Koukla po Řekyvanově vysoké postavě, rýsující se ve vchodu. Pak se obrátila k Tanisovi: "Uvidíme se ráno, že ano? Můžeš přece zůstat... aspoň na noc?"

Tanis pohlédl na její prosebné oči a raději by si ukousl jazyk, než by odpověděl. Ale nedalo se nic dělat. "Promiň, Tiko," řekl. Vzal ji za ruce. "Přál bych si, aby to šlo, ale musím jít. Odsud je do Qualinestu daleko a já se neodvažuji přijít pozdě. Na mé přítomnosti tam možná závisí osud dvou království."

"Rozumím," řekla Tika tiše. "Stejně to není tvá starost. Já to zvládnu."

Tanis měl chuť rvát si vousy zoufalstvím. Toužil tu zůstat a pomoci, pokud zde nějaká pomoc byla platná. Přinejmenším si mohl promluvit s Karamonem, pokusit se nalít do té tvrdé lebky trochu rozumu. Ale kdyby nepřišel na pohřeb, Portios by to vzal jako osobní urážku, což by ovlivnilo nejen Tanisovy vztahy s Lauraniným bratrem, ale také projednávání spojenecké smlouvy mezi Qualinestem a Solamnií. A pak, když Tanis očima zabloudil ke Crysanii, uvědomil si, že má další problém. V duchu zaúpěl. Do Qualinestu ji vzít nemohl; o lidské kněze Portios nestál.

"Podívejte," dostal Tanis najednou nápad. "Po pohřbu se vrátím." Tičiny oči se rozjasnily. Obrátil se k paní Crysanii. "Zanechám vás tady, Ctěná dcero. V tomto městě, v hostinci, budete v bezpečí. Pak vás mohu doprovodit zpátky do Palantasu, když vaše poslání padlo -"

"Mé poslání nepadlo," řekla Crysania rozhodně. "Budu pokračovat, jak jsem začala. Zamýšlím jet do Věže Vysoké magie ve Žďárské cestě, poradit se s Par-Salianem z řádu Bílých plášťů."

Tanis potřásl hlavou: "Já vás tam však vzít nemůžu," řekl, "a Karamon je očividně nezpůsobilý. Proto navrhuji -"

"Ano," přerušila ho Crysania blahosklonně, "Karamon je zjevně nezpůsobilý. Proto tu počkám na toho tvého přítele šotka, až sem dorazí s tou osobou, pro niž jsem ho poslala, a pak budu pokračovat sama."

"V žádném případě!" vykřikl Tanis. Řekyvan povytáhl obočí a připomněl tak Tanisovi, s kým mluví. Půlelf se s námahou ovládl. "Paní, nemáte nejmenší představu, jak je to nebezpečné! Kromě těch temných věcí, které nás pronásledovaly - a myslím, že všichni víme, kdo je poslal - slyšel jsem Karamonovo vyprávění o Lese Žďárské cesty. Je stále temnější. Pojdeme zpátky do Palantasu, já seženu nějaké rytíře -"

Poprvé Tanis uviděl na Crysaniiných mramorových tvářích bledou skvrnu barvy. Její tmavé obočí se stáhlo a zdálo se, že přemýšlí. Pak se její tvář vyjasnila. Vzhlédla na Tanise a usmála se.

"Vůbec to není nebezpečné," řekla. "Jsem v rukou Paladinových. Možná, že ta temná stvoření poslal Raistlin, ale nemají žádnou moc *mně* ublížit! Pouze posílila mé rozhodnutí." Když viděla, jak se Tanisova tvář ještě více zachmuřila, povzdechla si. "Slíbím ti tolik. Budu o tom přemýšlet. Možná máš pravdu. Možná je ta cesta příliš nebezpečná -"

"A je to ztráta času!" zamumlal Tanis. Smutek a vyčerpání ho donutily hrubě vyslovit, co si o záměrech této ženy myslí. "Kdyby Par-Salian mohl Raistlina zničit, udělal by to už dávno předtím -"

"Zničit!" Crysania se na Tanise šokovaně zadívala. Šedé oči měla ledové. "Já ho nechci zničit."

Tanis na ni užasle zíral.

"Chci ho napravit," pokračovala Crysania. "Půjdu teď do svých pokojů, bude-li někdo tak laskav a zavede mě tam."

Přispěchala Dezra. Crysania všem klidně popřála dobrou noc a pak následovala Dezru z místnosti. Tanis se za ní díval neschopen slova. Slyšel, jak Řekyvan něco mumlá v Que-šu. Pak Karamon znovu zasténal. Řekyvan se Tanise dotkl. Společně se sklonili nad pochrupujícím Karamonem a - se značnou námahou - postavili obra na nohy.

"Ve jménu Propasti, to je ale tíha," lapal Tanis po dechu. Klopýtal pod mužovou bezvládnou tíhou, jak mu Karamonovy ochablé paže padaly přes ramena. Ze zatuchlého zápachu trpasličí kořalky se mu zvedal žaludek.

"Jak to svinstvo může pít?" zeptal se Tanis Řekyvana, když spolu vlekli opilého muže ke dveřím. Tika je ustaraně následovala.

"Jednou jsem viděl bojovníka, který tomu hroznému prokletí propadl," zavrčel Řekyvan. "Zabil se skokem z útesu, když ho pronásledovaly nestvůry, které existovaly jen v jeho mysli."

"Měl bych zůstat -" zamumlal Tanis.

"Nemůžeš bojovat bitvy druhých, příteli," pravil Řekyvan pevně. "Zvláš-

tě, když je to boj mezi mužem a jeho duší."

Když Tanis a Řekyvan Karamona bezpečně dopravili domů a bez okolků ho složili do postele, bylo už po půlnoci. Tanis se nikdy v životě necítil tak unavený. Bolela ho ramena, na nichž nesl bezvládnou tíhu obrovského bojovníka. Byl vyčerpaný a cítil se prázdný; jeho vzpomínky na minulost - kdysi tak příjemné - byly nyní jako staré rány, otevřené a krvácející. A do rána měl před sebou ještě hodiny jízdy.

"Přál bych si, abych mohl zůstat," opakoval Tice, jak stáli spolu s Řekyvanem před jejími dveřmi a rozhlíželi se po pokojně spícím městě Utěšíně. "Cítím se zodpovědný -"

"Ne, Tanisi," řekla Tika tiše. "Řekyvan má pravdu. Tuto válku vybojovat nemůžeš. Teď máš svůj vlastní život. Kromě toho, tady nemůžeš udělat nic. Mohl bys to jenom zhoršit."

"Asi ano." Tanis se zamračil. "Na každý pád se asi za týden vrátím. Pak si s Karamonem promluvím."

"To by bylo milé," povzdechla si Tika. Odmlčela se a pak změnila téma. "Mimochodem, co tím paní Crysania myslela, že sem přijde nějaký šotek? Jako Tasslehoff?"

"Ano," odpověděl Tanis. Poškrábal se ve vousech. "Má to něco společného s Raistlinem, ačkoliv si nejsem jist co. Narazili jsme na Tase v Palantasu. Začal s těmi svými povídačkami - varoval jsem ji, že asi jen polovina toho, co říká, je pravda, a že i ta půlka je nesmysl, ale on ji zřejmě přesvědčil, aby ho poslala pro kohosi, o kom si myslí, že by jí mohl pomoci Raistlina *napravit*."

"Ta žena je sice svatá kněžka Paladinova," řekl Řekyvan zcela vážně, "a ať mi bohové odpustí, jestliže mluvím špatně o jedné z jejich vyvolených, ale myslím, že je úplně šílená." Když tohle prohlásil, pověsil si luk přes rameno a chystal se odejít.

Tanis pokýval hlavou. Objal Tiku a políbil ji. "Bojím se, že má Řekyvan pravdu," řekl jí potichu. "Dohlédni na paní Crysanii, dokud tu bude. Až se vrátíme, promluvím si o ní s Elistanem. Zajímalo by mě, kolik toho o těch jejích divokých plánech ví. Ach, a jestli se Tasslehoff ukáže, zdrž ho, ano? Nechci, aby vyrazil do Qualinestu. Už tak budu mít s Portiem a ostatními elfy potíží až až!"

"Jistě, Tanisi," řekla Tika měkce. Na okamžik se k němu přitulila a nechala se konejšil jeho silou a soucitem, které cítila v jeho doteku i hlasu.

Tanis váhal, držel ji a nechtěl ji nechat odejít. Blýskl pohledem dovnitř malého domku. Slyšel, jak Karamon naříká ze spaní.

"Tiko -" začal.

Ale ona se od něj odtáhla. "Běž s ním, Tanisi," řekla pevně. "Máš před sebou dlouhou jízdu."

"Tiko, kéž by -" Ale nic, co by řekl, nemohlo pomoci, a oba to věděli.

Pomalu se obrátil a kráčel za Řekyvanem.

Tika pozorovala, jak odcházejí. Usmála se.

"Jsi velice moudrý, Tanisi Půlelfe. Ale tentokrát se mýlíš," řekla si pro sebe, jak stála sama na zápraží. "Paní Crysania není *šílená*. Je zamilovaná."

4. kapitola

Po ložnici pochodovala armáda trpaslíků a jejich ocelí okované boty dusaly DUP, DUP, DUP. Každý trpaslík držel v ruce kladívko, a jak pochodoval kolem postele, udeřil jím Karamona do hlavy. Karamon zaúpěl a chabě mávl rukama.

"Vypadněte!" zamumlal. "Vypadněte!"

Ale trpaslíci v odpověď jen zdvihli jeho postel na svá silná ramena a začali jí strašlivě rychle otáčet. Přitom pořád pochodovali a jejich boty duněly o podlahu DUP, DUP, DUP.

Karamon cítil, že se mu zvedá žaludek. Po několika zoufalých pokusech se mu podařilo vyskočit z kroužící postele a neohrabaně doběhnout k nočníku v rohu. Když se vyzvracel, ulevilo se mu. Hlava se mu projasnila. Trpaslíci zmizeli - ačkoliv je podezříval, že se schovávají pod postelí a čekají, až si znovu lehne.

Místo toho otevřel zásuvku malého nočního stolku, kde měl schovanou láhev trpasličí kořalky. Byla pryč. Karamon se zaškaredil. Tak Tika s ním zase hrála *tuhle* hru, jo? Samolibě se ušklíbl a dopotácel se k velké truhle na oblečení na druhé straně místnosti. Zvedl víko a prohraboval se tunikami, kalhotami a košilemi, které už na své otylé tělo dávno neoblékl. Tady byla - nacpaná do staré boty.

Karamon láhev zamilovaně vytáhl. Lokl si ohnivé lihoviny, říhl a zafuněl. Tak, bušení v hlavě bylo pryč. Rozhlédl se po místnosti. Ať si trpaslíci zůstanou pod postelí. Jemu to bylo jedno.

Ve druhém pokoji zacinkalo nádobí. Tika! Karamon si spěšně ještě jednou zavdal, pak láhev zavřel a nacpal ji zpátky do boty. Velice, velice tiše přivřel víko, narovnal se, a přejel si rukou po rozcuchaných vlasech a chystal se jít do obývacího pokoje. Vtom se na okamžik zahlédl v zrcadle.

"Vyměnit košili," zahudral nezřetelně.

Po spoustě tahání a trhání ze sebe serval uválenou košili a mrštil jí do kouta. Neměl by se umýt? Pche! Je snad panenka? No tak smrdí - je to mužný pach. Spoustě žen se to líbilo, považovaly to za přitažlivé - *jeho* považovaly za přitažlivého. Nikdy si nestěžovaly ani ho nepeskovaly jako Tika. Proč ho nemůže brát takového, jaký je? Když se cpal do čisté košile, kterou našel u nohou postele, přišlo mu sebe sama velice líto. Nikdo ho nechápe... život je těžký... měl teď zrovna smůlu... ale to se změní... jen počkejte... jednou - možná zítra...

Karamon se vypotácel z ložnice a snažil se vypadat nenucené. Nejistě přešel přes vyblýskaný obývák a zhroutil se na židli u jídelního stolu. Židle pod jeho obří vahou zaskřípěla. Tika se otočila.

Karamon zachytil její pohled a vzdychl. Tika zase zuří. Pokusil se na ni zašklebit, ale úsměv to byl mdlý a nijak nepomohl. Rusé prstýnky hněvivě zavířily, otočila se na patě a zmizela ve dveřích kuchyně. Těžké železné hrnce zařinčely a Karamon přitom zasykl. Ten zvuk opět přivolal trpaslíky s kladivy. Během chvilky se Tika vrátila a nesla obrovský talíř prskající slaniny, smažených kukuřičných placiček a vajec. Řízla před ním talířem o stůl takovou silou, že placičky nadskočily na tři palce do vzduchu.

Karamon znovu zasykl. Krátce zapřemýšlel, jestli vůbec bude jíst - zvážil choulostivý stav svého žaludku - a pak mu nabručeně připomněl, kdo je tu pánem. Měl hrozný hlad, nemohl si vzpomenout, kdy jedl naposled. Tika prudce dosedla na židli vedle něho. Vzhlédl a uviděl, jak jí zelené oči planou. Na kůži jí zřetelně vyvstávaly pihy - spolehlivá známka vzteku.

"No dobře," zavrčel a ládoval si jídlo do úst. "Co jsem zas udělal teď?"

"Ty si to nepamatuješ." To bylo konstatování. Karamon spěšně zadoloval ve své zamlžené mysli. Něco se matně vybavilo. Včera večer měl někde být. Zůstal celý den doma a chystal se. Slíbil Tice... ale dostal žízeň. Láhev byla prázdná. Jen si zašel ke Žlabu na panáka, potom... kam... proč...

"Musel jsem si něco vyřídit," řekl Karamon vyhýbaje se Tičině pohledu.

"Ano, *my* jsme to viděli," odsekla Tika hořce. "To, kvůli čemu ses svalil Tanisovi k nohám!"

"*Tanisovi*!" Karamon upustil vidličku. "Tanis... včera v noci..." Se srdceryvným zaúpěním nechal mohutný muž klesnout hlavu do dlaní.

"Ztropils tam pěknou podívanou," pokračovala Tika zdušené. "Před celým městem a půlkou elfů z Krynnu. Nemluvě o našich starých přátelích." Teď už tiše plakala. "Našich nejlepších přátelích..."

Karamon znovu zasténal. Teď plakal i on. "Proč? Proč?" popotahoval. "Ze všech zrovna Tanis..." Jeho sebeobviňování přerušily rány na přední dveře.

"Co teď?" zašeptala Tika. Zvedla se a otřela si slzy rukávem blůzičky. "Možná je to nakonec Tanis." Karamon zvedl hlavu. "Snaž se aspoň *vypadat* jako ten muž, kterým jsi kdysi býval," vypravila ze sebe polohlasem Tika a spěchala ke dveřím.

Odsunula petlici a otevřela. "Otiku?" řekla překvapeně. "Co se - pro koho je to jídlo?"

Na prahu stál zakulacený hostinský s talířem kouřícího jídla v ruce. Pokukoval Tice přes rameno.

"Ona tady není?" zeptal se polekaně.

"Kdo?" odpověděla Tika zmateně. "Tady není nikdo."

"No nazdar." Otikova tvář zvážněla. Bezděčně začal uždibovat jídlo z talíře. "Tak mám pocit, že ten kluk ze stájí měl asi pravdu. Je pryč. A já jsem

se dělal s takovou dobrou snídaní."

"Kdo je pryč?" zeptala se Tika podrážděně. Dumala, jestli má snad na mysli Dezru.

"Paní Crysania. Není ve svém pokoji. Ani její věci tam nejsou. A stájník říkal, že přišla dneska ráno, řekla, aby jí osedlal koně, a odjela. Myslel jsem - "

"Paní Crysania!" Tika zalapala po dechu. "Odjela sama. No ovšem, ona chtěla..."

"Co?" zeptal se Otik, který dosud žmoulal jídlo.

"Nic," odpověděla Tika se zbledlou tváří. "Nic, Otiku. Měl by ses raději vrátit do hospody. Já - já dneska možná přijdu trochu později."

"Jistě, Tiko," řekl Otik laskavě. Viděl prve Karamona hrbit se nad stolem. "Přijď, až budeš moci." Pak odešel a při chůzi přežvykoval. Tika za ním zavřela dveře.

Karamon viděl, že se Tika vrací, a protože věděl, že ho čeká kázání, neohrabaně vstal. "Nějak mi není dobře," řekl. Dopotácel se do ložnice a zabouchl za sebou dveře. Tika odtamtud zaslechla trhané vzlykání.

Posadila se ke stolu a začala uvažovat. Paní Crysania odjela a chystá se najít Les Žďárské cesty sama. Či spíše odjela po něm pátrat. Podle legend ho ještě nikdo nikdy nenašel. *On* si vždy našel *vás*! Tika se zachvěla, jak si vzpomněla na Karamonovo vyprávění.

Hrozivý les byl sice na mapách, ale - když jste je porovnávali - ani dvě mapy se neshodovaly na jeho umístění. A vedle byl vždy nakreslen varovný symbol. Uprostřed lesa stála Věž Vysoké magie, kde byla nyní soustředěna veškerá moc čarodějů na Ansalonu. No, skoro všech -

S náhlým odhodláním Tika vstala a rozrazila dveře do ložnice. Když vešla dovnitř, našla Karamona, jak leží na posteli a popotahuje a brečí jako malé děcko. Tika vůči tomu žalostnému pohledu zatvrdila srdce a pevnými kroky přistoupila k velké truhle na oblečení. Jak trhnutím zvedla víko a začala se probírat šaty, našla láhev, ale prostě jí mrštila do kouta pokoje. Potom - na samém dně - našla to, co hledala.

Karamonovu zbroj.

Zvedla první plát za kožený řemen, vstala, otočila se a hodila vyleštěný kus kovu přímo na Karamona.

Plát ho uhodil do ramene, odrazil se a spadl na podlahu.

"Au!" vyjekl obr a posadil se. "Ve jménu Propasti, Tiko! Nech mě být -"

"Půjdeš za ní," řekla Tika rozhodně. Zvedla další kus zbroje. "Půjdeš za ní, i kdybych tě měla odsud odvézt na trakaři!"

"Ehm, promiňte," oslovil šotek muže, který se potloukal u kraje cesty na

předměstí Utěšína. Muž okamžitě sevřel rukou peněženku. "Hledám dům jednoho přítele. No, vlastně dvou přátel. Jeden z nich je žena, hezká, s kudrnatými vlasy. Jmenuje se Tika Waylanová -"

Muž šotka obezřetně pozoroval. Ukázal palcem. "Tamdle."

Tas se podíval. "Tam?" ukázal uznale. "Ten skutečně velkolepý dům na mladém řásníku?"

"Co?" Muž se krátce, ostře uchechtl. "Jak jsi to řekl? Skutečně velkolepý? No to je dobrý." Odkráčel a pořád se pochechtával. Přitom zároveň rychle přepočítával své mince v peněžence.

Jak hrubé! pomyslel si Tas a roztržitě vsunul mužův kapesní nůž do jednoho ze svých vaků. Vzápětí na celou událost úplně zapomněl a zamířil k Tičinu domu. Jeho pohled potěšeně ulpíval na každé části pěkného domku bezpečně usazeného ve větvích dosud rostoucího řásníku.

"Moc mě to kvůli Tice těší," poznamenal Tas k něčemu, co vypadalo jako hromada šatů na nožičkách, která kráčela vedle něho. "A kvůli Karamonovi taky," dodal. "Ale Tika vlastně nikdy neměla doopravdy svůj dům. Ta musí být ale pyšná!"

Jak se přiblížil k domku, Tas viděl, že je to jedna z lepších staveb ve městě. Domek byl postaven ve starobylém utěšínském stylu. Půvabně klenutý štít byl tvarován tak, aby vypadal jako část stromu samotného. Z hlavní části domu vybíhaly jednotlivé pokoje a dřevo bylo natřené a vyřezávané, aby připomínalo kmen stromu. Stavba se řídila podle tvaru stromu, mezi dílem člověka a přírody byla poklidná harmonie, která vytvářela utěšený celek. Tas ucítil, jak ho hřeje u srdce, když si pomyslel, že jeho dva přátelé žijí a pracují na tak úžasném sídle. Pak -

"To je zvláštní," řekl si Tas, "to by mě tedy zajímalo, proč tam není střecha."

Jak přišel blíž a podíval se na dům pozorněji, uvědomil si, že tam pár věcí chybí - mezi nimi i střecha. Velký klenutý štít ve skutečnosti tvořil pouhou kostru chybějící střechy. Stěny pokojů vybíhaly pouze kolem části domu. Podlaha byla pouhá prázdná plocha.

Tas se postavil přímo pod dům, hleděl vzhůru a přemýšlel, co se děje. Viděl, jak se tam povalují rezavějící kladiva, sekyry a pily. Podle jejich vzhledu nebyly používány po celé měsíce. Sama stavba vykazovala známky velmi dlouhého vystavení vlivům počasí. Tas se zamyšleně popotahoval za kštici. Dům měl zcela všechny předpoklady pro to, aby se stal nejvelkolepější stavbou v Utěšíně - kdyby jen byl úplně dokončený!

Pak se Tas rozveselil. Jedna část domu dokončená byla. Všechna skla byla pečlivě zasazena do okenních rámů, stěny byly celé a před živly pokoj chránila střecha. Alespoň jeden pokoj má Tika pro sebe, pomyslel si šotek.

Ale jak si místnost lépe prohlédl, jeho úsměv pohasl. Nade dveřmi, jasně viditelný, i když trochu opršelý, byl pečlivě vyřezaný znak označující sídlo čaroděje.

"To jsem si mohl myslet," potřásl Tas hlavou. Rozhlédl se. "No, tady Tika s Karamonem určité nebydlí. Ale ten člověk říkal - ach."

Jak obešel kmen mohutného řásníku, narazil na malý dům, téměř ztracený mezi přerostlým plevelem. Zjevně byl postaven jako dočasné přístřeší, ale budil dojem, že se stává až příliš trvalým. Kdyby mohl dům vypadat nešťastně, dumal Tas, tak tenhle by určitě vypadal. Štít se zamračeně prohýbal. Nátěr byl popraskaný a loupal se. Na oknech byly truhlíky s květinami a nadýchané záclonky. Šotek si povzdechl. Takže tohle byl Tičin dům, postavený ve stínu snu.

Když přišel k domku, stoupl si ke dveřím a pozorně naslouchal. Zevnitř se ozýval příšerný rámus. Slyšel údery a řinkot rozbíjeného skla, křik a dupot.

"Myslím, že by bylo lepší počkat venku," řekl Tas ranci šatů.

Ranec zachrochtal a pohodlně sebou plácl na bahnitou cestu před domem. Tas se po něm nejistě podíval, pak pokrčil rameny a přešel ke dveřím. Položil dlaně na kliku, stiskl a udělal krok kupředu, spoléhaje, že vejde přímo dovnitř. Místo toho narazil nosem do dřeva. Bylo zamčeno.

"To je divné," řekl Tas. Ustoupil a rozhlédl se. "Co si ta Tika myslí? Zamykat dveře! Jak barbarské. A na západku. Jsem si jistý, že jsem očekáván..." Sklíčeně zíral na dveře. Jek a křik uvnitř pokračoval. Měl dojem, že slyší Karamonův hluboký hlas.

"Zní to tam zajímavě." Tas přelétl pohledem po okolí a vzápětí se rozveselil. "No jasně! Okno!"

Ale když doběhl k oknu, zjistil Tas, že je také zavřené! "Ze všech lidí bych od Tiky tohle čekal nejméně," řekl si šotek smutně. Prohlédl si zámek a viděl, že je jednoduchý a půjde snadno otevřít. Ze sady nástrojů ve vaku Tas vyndal paklíč, na jaký má každý šotek svatosvaté právo už od narození. Vsunul jej do zámku, zručné jím otočil a s uspokojením uslyšel, jak zámek klapl. Šťastně se usmál, strčil do okna a prolezl dovnitř. Nehlučně dopadl na podlahu, a když se podíval zpátky z okna, viděl, že beztvarý ranec dřímá ve strouze.

V tomto ohledu tedy Tasslehoff obavy neměl. Teď se rozhlédl po domě; jeho bystrým očím nic neušlo a všechno si osahával.

"No ne, tohle je ale zajímavé," pokračoval Tasův plynulý monolog, když mířil k zavřeným dveřím, zpoza nichž přicházely řinčivé zvuky. "Tice by nevadilo, kdybych si to chvilku prohlížel. Hned to dám zpátky." Předmět mu sám od sebe spadl do vaku. "A podívejme se na tohle! Jéje, je to prasklé.

Tika mi poděkuje, až jí o tom řeknu." Ta věc vklouzla do dalšího vaku. "A co tady dělá máselnice? Jsem si jistý, že ji Tika dává do spíže. Radši bych ji měl vrátit tam, kam patří." Máselnice se přestěhovala do třetího vaku.

Tou dobou se Tas dostal k zavřeným dveřím. Stiskl kliku - povděčen, že tady Tika taky nezamkla - a vešel dovnitř.

"Nazdar," řekl vesele. "Pamatujete se na mě? Hele, tohle vypadá legračně. Můžu si zahrát? Tiko, dej mi něco, ať to po něm můžu taky hodit. Jé, Karamone -" Tas vešel do ložnice a přistoupil k Tice, která tam stála s hradním plátem v ruce a zírala na něj v hlubokém úžasu - "co je to s tebou - vypadáš *příšerně*, prostě *příšerně* ! Hele, Tiko, proč vlastně po Karamonovi házeme brněním?" zeptal se Tas. Zvedl kroužkový nátělník a otočil se k mohutnému bojovníkovi, který se skryl za postelí. "Uh, tady tohle provozujete pravidelně? Slyšel jsem, že manželé dělávají nějaké divné věci, ale tohle vypadá dost hrozně -"

"Tasslehoff Bosonožka." Tice se vrátila řeč. "Co tady ve jménu bohů děláš?"

"No, já jsem si jistý, že ti Tanis musel říct, že přijdu," řekl Tas a hodil kroužkovou zbrojí po Karamonovi. "Hej - tohle je divné! Našel jsem přední dveře zamčené." Tas jí věnoval ublížený pohled. "Vlastně jsem musel vlézt dovnitř oknem, Tiko," řekl přísně. "Myslím, že bys mohla mít víc ohledů. Na každý pád se tu mám setkat s paní Crysanii a -"

K Tasovu úžasu Tika upustila hrudní plát, dala se do pláče a sesula se na podlahu. Šotek se podíval po Karamonovi, který se zvedal zpoza postele jako přízrak povstávající z hrobu. Karamon se postavil a hleděl na Tiku se ztraceným, toužebným výrazem. Pak prošel mezi částmi zbroje rozházenými po podlaze a poklekl vedle ní.

"Tiko," zašeptal cituplně a poplácal ji po rameni. "Promiň. Vždyť to víš, že jsem to nemyslel vážně, co jsem ti říkal. Já tě miluju! Vždycky jsem tě miloval. Já jen... Já nevím, co mám dělat!"

"Ty víš, co máš dělat!" zaječela Tika. Odstrčila ho a vyskočila na nohy. "Právě jsem ti to řekla! Paní Crysania je v nebezpečí. Musíš jít za ní!"

"Kdo je ta paní Crysania?" zařval pro změnu Karamon. "Proč by mě mělo zajímat, jestli je v nebezpečí nebo ne?"

"Alespoň jednou v životě mé poslouchej," zasyčela Tika skrze zaťaté zuby. Slzy jí vysušil hněv. "Paní Crysania je vlivná Paladinova kněžka, jedna z nejmocnějších na světě, má blízko k Elistanovi. Ve snu obdržela varování, že Raistlinovo zlo může zničit svět. Cestuje do Věže Vysoké magie ve Žďárské cestě promluvit si s Par-Salianem, aby -"

"Aby získala pomoc k jeho zničení, co?" zavrčel Karamon.

"A kdyby?" vzplanula Tika. "Zasluhuje snad zůstat naživu? On by tebe

zabil bez rozmyšlení!"

V Karamonových očích se nebezpečně zablesklo a tvář mu zbrunátněla. Tas uviděl, jak obrovský muž sevřel pěstí, a těžce polkl, ale Tika se postavila přímo před něj. Ačkoliv hlavou dosahovala sotva ke Karamonově bradě, Tas měl pocit, že se velký muž před jejím hněvem přikrčil. Ruce se mu bezmocně rozevřely.

"Ale ne, Karamone," řekla Tika vážně "ona ho nechce zničit. Je zrovna takový blázen jako ty. Bohové jí pomozte, ona tvého bratra miluje. Chce ho zachránit, odvrátit ho od zla."

Karamon na Tiku užasle zíral. Jeho výraz změkl.

"Vážně?" řekl.

"Ano, Karamone," řekla Tika unaveně. "Proto sem přišla. Setkat se s tebou. Myslela, že bys jí mohl pomoci. Pak, když tě viděla včera v noci -"

Karamon sklonil hlavu. Oči se mu zalily slzami. "Nějaká cizí žena chce Raistovi pomoct. A riskuje život, aby to udělala." Začal znovu vzlykat.

Tika na něj podrážděně hleděla. "Ach, pro lásku - jdi za ní, Karamone!" zakřičela a dupla nohou. "Sama se k Věži nikdy nedostane. To ty víš! Tys tím lesem prošel."

"Ano," popotáhl Karamon. "Šel jsem s Raistem. Vzal jsem ho tam, takže našel Věž a podstoupil tu Zkoušku. Tu zlou Zkoušku! Chránil jsem ho. Tehdy... mě potřeboval."

"A Crysania tě potřebuje teď!" řekla Tika zachmuřeně. Karamon pořád nerozhodně postával a Tas viděl, jak se v Ti-čině tváři objevily tvrdé, neústupné rysy. "Jestli ji chceš dohnat, nemáš moc času nazbyt. Pamatuješ si cestu?"

"Já ano!" vykřikl Tas vzrušeně. "Totiž mám mapu." Tika i Karamon se obrátili a udiveně na šotka zírali, protože oba na něj úplně zapomněli.

"Já ne," řekl Karamon. Temně na Tase pohlížel - "Já se pamatuju na ty tvoje mapy. Jedna z nich nás dovedla do přístavu, kde nebylo moře!"

"To nebyla moje chyba!" vykřikl Tas rozhořčeně. "I Tanis to říkal. Ta má mapa byla nakreslena, než přišla Pohroma a to moře vysušila. Ale ty mě *musíš* vzít s sebou, Karamone! Mám se setkat s paní Crysanii. Svěřila mi poslání, skutečné poslání. A já jsem je splnil. Našel jsem -" Tasovu pozornost upoutal náhlý pohyb - "á, tady je -"

Mávl rukou. Tika a Karamon se otočili a uviděli, že ve dveřích jejich ložnice stojí beztvarý ranec šatů. Až teď z rance vykoukly dvě černé, podezřívavé oči.

"Já hlad," řekl ranec Tasovi obviňujícím tónem. "Kdy jíme?"

"Měl jsem poslání; šel jsem pro Bupu," řekl Tasslehoff Bosonožka pyšně.

"Ale co chce ve jménu Propasti paní Crysania dělat s tupou trpaslicí?"

řekla Tika naprosto zmateně. Vzala Bupu do kuchyně, dala jí trochu okoralého chleba a půlku sýra a pak ji poslala zase ven - pach tupé trpaslice by domku na pohodlí nijak nepřidal. Bupu se šťastně vrátila do strouhy, kde si doplnila jídlo vodou z kaluže na ulici.

"No, já jsem slíbil, že to nikomu neřeknu," řekl Tas důležitě. Šotek pomáhal Karamonovi obléci zbroj - úkol poněkud obtížný, protože mohutný muž byl o hodný kus mohutnější, než když ji nosil naposled. Tika a Tas se přitom až zpotili, jak popotahovali za řemeny a dloubali do roliček tuku a cpali je pod pláty.

Karamon naříkal a sténal, což znělo, jako by ho natahovali na skřipec. Jazykem si olizoval rty a více než jednou zalétl toužebným pohledem do ložnice a k malé láhvi, kterou Tika tak ledabyle odhodila do kouta.

"Ale no tak, Tasi," vemlouvala se Tika, která věděla, že šotek nedokáže zachovat tajemství, ani kdyby na tom závisel jeho život. "Jsem si jista, že by to paní Crysanii nevadilo Tasova tvář se utrápeně nakrabatila. "Ona - ona mě donutila slíbit a přísahat při Paladinovi, Tiko!" Šotkova tvář zvážněla. "A víš, že Fišpán - totiž Paladin - a já jsme velice blízcí přátelé." Šotek na chvíli zmlkl. "Vtáhni břicho, Karamone," nařídil podrážděně. "Jak ses prosím tě vůbec mohl do takového stavu dostat?"

Tas opřel nohu o stehno obrovského muže a škubl. Karamon zavyl bolestí.

"Já jsem na tom dobře," zamumlal mohutný muž. "To je tou zbrojí. Nějak se smrskla nebo co."

"To jsem nevěděl, že se tenhle druh kovu může smrsknout," řekl Tas se zájmem. "Vsadím se, že se to musí nahřát. Jaks to udělal? Nebo se to prostě zahřálo samo od sebe?"

"Ale, sklapni," zavrčel Karamon.

"Já jsem se jen snažil být užitečný," řekl Tas zraněně. "No, ale k paní Crysanii." Jeho tvář nabyla vážného výrazu. "Složil jsem svatou přísahu. Všechno, co mohu říci, je, že po mně chtěla, abych jí pověděl všechno, na co jsem si mohl vzpomenout, o Raistlinovi. A to jsem udělal. A to souvisí s tímhle. Paní Crysania je skutečně úžasná, Tiko," pokračoval Tas vážně. "Možná sis toho nevšimla, ale já nejsem zrovna nábožensky založený. Šotkové zpravidla nejsou. Ale nemusíš být nábožná, abys věděla, že na paní Crysanii je něco *skutečně dobrého*. Je taky chytrá. Možná je ještě chytřejší než Tanis."

Tasovy oči důležitě a tajuplně zářily. "Myslím, že tohle vám říct můžu," zašeptal. "Ona má plán! Plán, jak pomoci zachránit Raistlina! Bupu je součást toho plánu. Ona ji vezme k Par-Salianovi!"

Na tohle se i Karamon zatvářil pochybovačně a Tika si začínala myslet,

že Tanis a Řekyvan měli možná pravdu. Možná, že paní Crysania šílená je. Ale stejně cokoliv, co mohlo Karamonovi pomoci, co mu mohlo dát naději -

Ale Karamon už si to dal zjevně dohromady sám. "Však víte. Všechno je to vina toho Fis- Fistanbidla, či jak se jmenoval," řekl. Neklidně popotahoval za kožené pásky, které se mu zarývaly do ochablého masa. "Víte přece, toho čaroděje, co nám o něm pověděl Fišpán - eh - Paladin. A Par-Salian o tom taky něco ví!" Tvář se mu rozjasnila. "Dám vše do pořádku! Přivedu sem Raistlina, tak jak jsme to plánovali, Tiko! Může se nastěhovat do toho pokoje, co jsme mu nachystali. Budeme se o něj starat, ty a já. V našem novém domě. Bude to krásné, krásné!" Karamonovy oči zářily. Tika se na něj nedokázala dívat. Tolik to znělo jako od toho starého Karamona, toho Karamona, kterého milovala...

Zachovala si přísný výraz ve tváři a rychle se obrátila a zamířila do ložnice. "Dojdu pro zbytek tvých věcí -"

"Počkej!" zarazil ji Karamon. "Ne, eh - díky, Tiko. Já to zvládnu. Co kdybys - eh - nám zabalila něco k jídlu?"

"Já ti pomůžu," nabídl se Tas a dychtivě zamířil do kuchyně.

"No, dobře," svolila Tika. Natáhla se a chytila šotka za kštici, která mu spadala na záda. "Počkej chvilku, Tasslehoffe Bosonožko. Nepůjdeš nikam, dokud si nesedneš a nevysypeš všechny ty vaky!"

Tas zakvílel na protest. Pod záštitou zmatku Karamon vběhl do ložnice a zavřel za sebou dveře. Bez váhání zamířil rovnou do kouta a zvedl láhev. Zatřepal s ní a zjistil, že je víc než z poloviny plná. Spokojeně se usmál, strčil ji na dno rance a rychle na ni naházel nějaké šatstvo.

"Tak už jsem nachystaný!" zavolal vesele na Tiku.

"Jsem nachystaný," opakoval Karamon. Stál rozpačitě na prahu.

Byl na něj směšný pohled. Ukradenou dračí zbroj, kterou nosil během posledních pár měsíců tažení, si dal obrovitý bojovník po návratu do Utěšína úplně do pořádku. Vyrovnal promáčknutá místa, vyčistil ji a vyblýskal a předělal tak dalece, že se vůbec nepodobala té původní. Pěkně si s ní vyhrál a pak ji láskyplně uložil. Pořád byla ve výborném stavu. Jen se teď naneštěstí objevila obrovská mezera mezi lesklou černou kroužkovou košilí, která mu kryla hrudník, a širokým opaskem, jenž mu obepínal tlusté břicho. Ani on, ani Tas nebyl schopen připnout kovové pláty, které měly krýt nohy, kolem ochablých stehen. Nacpal je do rance. Když zvedl štít, zaúpěl a podezřívavě se na něj podíval, jako by mu ho někdo během posledních dvou let naplnil olovem. Pás s mečem se kolem převislého břicha nedal dopnout. Karamon zrudl vztekem a připnul si meč v obnošené pochvě na záda.

V tu chvíli byl Tas nucen podívat se jinam. Šotek si myslel, že se rozesměje, ale ke svému zděšení zjistil, že má pláč na krajíčku.

"Vypadám jako blázen," zamručel Karamon, když viděl, jak se Tas spěšně odvrátil. Bupu na něj zírala s očima rozšířenýma jako čajové šálky a s ústy dokořán.

"On zrovna jako můj Hejhop Fuč I.," povzdechla si zhluboka Bupu.

Tasovi vytanula na mysli živá vzpomínka na tlustého, zanedbaného krále jednoho rodu tupých trpaslíků v Xak Sarotu. Chytil tupou trpaslici a nacpal jí do úst pořádný kus chleba, aby ji umlčel. Ale škoda se už odčinit nedala. Karamon si zjevně vzpomněl také.

"No výborně," vyštěkl. Temně zrudl a mrštil štítem na dřevěné zápraží, kde štít hlasitě zaduněl a zařinčel. "Já nikam nejdu! Stejně je to pitomý nápad!" Obviňujícím pohledem se podíval po Tice, pak se otočil a zamířil ke dveřím. Ale Tika se pohnula a zastoupila mu cestu.

"Ne," řekla tiše. "Ty se nevrátíš do mého domu, Karamone, dokud nepřijdeš jako celý člověk."

"On spíš jak *dva* celý člověk -" zamumlala Bupu potichu. Tas jí nacpal do úst další kus chleba.

"Plácáš nesmysly!" vyštěkl Karamon zle a položil jí ruku na rameno. "Uhni mi z cesty, Tiko!"

"Poslouchej, Karamonku," řekla Tika. Hlas měla tichý, ale pronikavý; očima zachytila pohled mohutného muže a neuhýbala jimi. Položila mu ruku na hruď a vážně na něj hleděla. "Kdysi jsi Raistlinovi nabídl, že ho budeš následovat do temnoty. Vzpomínáš si?" Karamon polkl. S bledou tváří přikývl. "On odmítl," pokračovala Tika něžně, "a řekl, že by to byla tvá smrt. Ale copak to nevidíš, Karamone, vždyť ty ho stejně do temnoty *následuješ*! A umíráš kousek po kousku! Sám Raistlin ti řekl, že máš jít svou cestou a jeho nechat tou jeho vlastní. Ale tos neudělal! Snažíš se jít oběma cestami, Karamone. Půlka tě žije v temnotě a druhá polovička se snaží odplavit bolest a hrůzu, kterou tam vidíš."

"Je to moje chyba!" Karamon se rozvzlykal. Hlas se mu zlomil. "Je to má chyba, že se dal k Černým pláštům. Já jsem ho k tomu dohnal! To je to, co se mě Par-Salian snažil přimět, abych pochopil -"

Tika se kousla do rtu. Tas viděl, jak jí tvář ztvrdla a zpřísněla hněvem, ale zadržovala ho v sobě. "Možná," to bylo vše, co řekla. Pak se zhluboka nadechla: "Ale ty se ke mně nevrátíš jako manžel a dokonce ani jako přítel, dokud se nevyrovnáš sám ze sebou!"

Karamon na ni hleděl, jako by ji viděl poprvé. Tičina tvář byla rozhodná a tvrdá, zelené oči jasné a studené. Tas si náhle vzpomněl, jak bojovala s drakoniány v nerackém Chrámu, tu poslední strašlivou noc války. Vypadala úplně stejně.

"To možná nebude nikdy," odpověděl Karamon hrubě. "To tě nenapadlo,

he, má krásná paní?"

"Ano," odvětila Tika pevně. "Napadlo. Sbohem, Karamone."

Obrátila se k manželovi zády, vešla do dveří a zavřela. Tas slyšel, jak zástrčka s klapnutím zapadla. Karamon to slyšel také a při tom zvuku couvl. Zaťal své obrovité pěsti a Tas se na chvilku polekal, že vyrazí dveře. Pak mu ruce klesly. Vztekle oddusal ze zápraží ve snaze zachránit svou pošramocenou důstojnost.

"Já jí ukážu," zabručel. Odcházel dlouhým krokem a zbroj na něm cinkala a řinčela. "Přijdu za tři, čtyři dny s tou paní Cryste- či co. Pak si o tom povíme. Tohle mně nemůže udělat! Ne, při všech bozích! Za tři, čtyři dny mě bude prosit, abych se vrátil. Ale já se možná vrátím a možná taky ne..."

Tas nerozhodně stál. Za ním, v domě, jeho ostré šotčí uši slyšely žalostné vzlyky. Věděl, že Karamon mezi svým sebelítostným brumláním a řinčením zbroje nemůže slyšet nic. Ale co má dělat!

"Já se o něj postarám, Tiko!" křikl Tas, popadl Bupu a pospíchali za obrem. Tas si povzdechl. Ze všech dobrodružství, kterých se zúčastnil, tohle začínalo úplně nejhůř.

5. kapitola

Palantas - město bájné krásy.

Město, které se obrátilo zády ke zbytku světa a obdivně shlíželo v zrcadle na svůj vlastní obraz.

Kdo je takto popsal? přemítala líně Kitiara, sedící na zádech svého modrého draka Mráčka, když přelétala na dohled městských zdí. Pravděpodobně nebožtík neoplakávaný Dračí Velmistr Ariakas. Znělo to dostatečně okázale, jako něco, co by řekl on. Ale Kit byla nucena přiznat, že ohledně Palanťanů měl pravdu. Byli tak poděšeni představou svého milovaného města v troskách, že sjednali s Velmistry částečný mír. Až těsně před koncem války - když bylo zjevné, že nemají co ztratit - se neochotně spojili s ostatními, kteří vzdorovali moci Temné královny.

Díky hrdinské oběti Solamnijských rytířů bylo město Palantas ušetřeno zkázy, která jiná města - jako Utěšín a Tarsis - proměnila v trosky. Kit, letící na dostřel šípu od hradeb, se ušklíbla. Palantas teď opět obrátil zrak ke svému zrcadlu a využíval nového přílivu bohatství ke zdůraznění svého již legendárního půvabu.

S tou myšlenkou se Kitiara zasmála, když uviděla na hradbách rozruch. Od doby, kdy nějaký modrý drak přelétl přes hradby, uplynuly dva roky. Dokázala si představit ten zmatek a paniku. V tichém nočním vzduchu zaslechla dunění bubnů a jasný zvuk trubek.

Mráček je slyšel také. Tyto válečné zvuky mu rozproudily krev. Stočil planoucí rudé oko ke Kitiaře s prosbou, aby si to znovu rozvážila.

"Ne, drahoušku," zavolala Kitiara. Natáhla se a konejšivě ho poplácala po krku. "Teď na to není vhodná doba. Ale už brzy - jestli budeme mít úspěch! Brzy, slibuju!!!"

Mráček byl nucen se s tím spokojit. Dosáhl aspoň jistého zadostiučinění tím, že když kroužil kolem hradeb těsně mimo dostřel, vydechl zášleh ohně a začadil kamennou zeď. Vojáci se při jeho příletu rozprchli jako mravenci. Ve vlnách se přesně přeléval dračí strach.

Kitiara letěla pomalu, lenivě. Nikdo se jí neodvážil dotknout - mezi jejími armádami v Sankci a palantaskými byl mír, ačkoliv mezi rytíři se vyskytlo několik takových, kteří se snažili přemluvit svobodné národy Ansalonu, aby se spojily a napadly Sankci, kam se Kitiara stáhla po válce. Ale palantaští se nedali vyvést z míry. Válka skončila, hrozba pominula.

"A den ze dne má síla a moc vzrůstá," pronesla Kit, když přelétala nad městem. Celé je přejela pohledem a uložila do paměti pro pozdější využití.

Palantas připomíná kolo. Všechny významné budovy - palác vládnoucího pána, vládní úřady a starobylé domy šlechticů stojí uprostřed. Kolem tohoto

středu se ovíjí zbytek města. V dalším kruhu stojí domy bohatých členů rozličných cechů - "nových zbohatlíků" - a letní sídla těch, kdo žijí za městskými zdmi. Zde se rovněž nacházejí centra vzdělanosti, včetně Astinovy Velké knihovny. Konečné poblíž zdí Starého města je tržiště a obchody se zbožím všeho druhu i kvality.

Ze středu Starého města vybíhá osm širokých tříd jako loukotí kola. Lemují je stromy, nádherné stromy s listy jako zlatá krajka, jak je rok dlouhý. Třídy vedou k přístavu na severu a k sedmi branám Starých městských hradeb.

Kit pozorovala Nové město, které obklopovalo hradby. Bylo postaveno stejně jako Staré město v témže kruhovém vzoru. Kolem Nového města žádné hradby nejsou, protože "ubírají celkovému vzhledu", jak to podal jeden z pánů.

Kitiara se usmála. Krásu města neviděla. Stromy pro ni neznamenaly zhola nic. Dokázala se dívat na oslnivé divy sedmi bran, aniž se jí sevřelo hrdlo - nu, možná trošičku ano. S povzdechem si pomyslela: jak snadno by se dalo dobýt!

Její pozornost upoutaly dvě rozdílné budovy. Jedna byla nová, teprve se stavěla ve středu města - chrám zasvěcený Paladinovi. Druhá byla cílem, k němuž směřovala. A na této zamyšleně utkvěla pohledem.

Budova kontrastovala tak ostře s krásou města kolem, že si toho všiml i Kitiařin chladný, necitelný pohled. Drala se z okolních stínů jako vysušený článek prstu, temný a pokřiveně ohyzdný, a tím hroznější, že kdysi musela být nejúžasnější stavbou Palantasu - starobylá Věž Vysoké magie.

Dnem i nocí ji obklopoval stín, neboť ji střežil háj obřích dubů, nejmohutnějších stromů na Krynnu, jak někteří zcestovalejší lidé v bázni šeptali. Nikdo to nevěděl jistě, protože nebylo nikoho, ani z rasy šotků, kteří se bojí jen máločeho na světě, kdo by byl schopen kráčet v děsivé temnotě těchto stromových velikánů.

"Soikanův háj," zašeptala Kitiara neviditelnému společníku. "Nikdo živý z žádné rasy se tam neodvážil vstoupit, dokud nepřišel *on - pán minulého a přítomného*." Jestli to řekla s posměchem v hlase, pak to byl posměch, který se zachvěl, jak se Mráček v kruzích snášel blíž a blíž té skvrně temnoty.

Modrý drak dosedl na prázdnou, opuštěnou ulici blízko Soikanova háje. Kit na Mráčka naléhala všemi možnými způsoby od úplatků po čiré výhrůžky, aby přeletěl přes háj k samotné Věži. Ale Mráček, který by pro svou paní vycedil poslední kapku krve, odmítal. Bylo to nad jeho síly. Žádný smrtelný tvor, dokonce ani drak, nemohl přestoupit prokletý kruh strážních dubů.

Mráček stál a záštiplně hleděl na háj, rudé oči mu planuly, zatímco spáry nervózně drásaly dlažbu. Byl by bránil své paní ve vstupu, ale znal Kitiaru

dobře. Jak si jednou něco umanula, nic ji nemohlo odstrašit. Tak složil svá velká kožnatá křidla kolem těla a zíral na to bohaté překrásné město, zatímco jej naplňovaly touhou myšlenky na plameny a kouř.

Kitiara pomalu sestoupila ze svého dračího sedla. Stříbrný měsíc Solinár byl jak bledá uťatá hlava na obloze. Jeho dvojče, rudý Lunitár, sotva vyšel a nyní se mihotal nad obzorem jako plamen zhasínající svíčky. Slabé světlo obou měsíců se odráželo na Kitiařině zbroji z dračích šupin a barvilo ji děsivě krvavým odstínem.

Kit pozorně sledovala háj. Vykročila k němu, a poté se nervózně zarazila. Zaslechla za sebou šelest - Mráčková křídla nehlasně radila: " *Odleťme z tohoto místa zkázy, paní! Odleťme, dokud jsme ještě živi!*"

Kitiara polkla. Jazyk měla suchý a nateklý. Břišní svaly se jí bolestivě stahovaly. Vrátily se jí živé vzpomínky na její první bitvu, jak poprvé čelila nepříteli a věděla, že toho muže musí zabít, jinak sama zemře. Tehdy zvítězila zručným úderem meče. Ale tohle?

"Prošla jsem mnoha temnými místy tohoto světa," řekla Kitiara neviditelnému společníku hlubokým, nízkým hlasem, "a nepoznala jsem strach. Ale sem vstoupit nemohu."

"Prostě drž kámen, který ti dal, v ruce," řekl její společník, který se zhmotnil z noci. "Strážcové háje nebudou mít nad tebou moc."

Kitiara pohlédla do hustého kruhu stromů. Jejich mohutné, rozložité větve pohlcovaly svit obou měsíců i hvězd a za dne sluneční světlo. Kolem jejich kořenů plynula věčná noc. Jejich šedivých větví se nikdy nedotkl ani lehký vánek, mocnými kmeny nepohnula ani vichřice. Říkalo se, že i během strašných dnů před Pohromou, když zemi bičovaly vichry, jaké Krynn do té doby nepoznal, se pouze stromy Soikanova háje nesklonily před hněvem bohů.

Ale daleko hrozivější než jejich věčná temnota byla ozvěna věčného života, který tepal v jejich hloubi. Věčného života, věčných muk a utrpení...

"Moje hlava tomu, co říkáš, věří," odpověděla Kitiara a zachvěla se, "ale mé srdce ne, pane Sothe."

"Pak se tedy vrať," odpověděl rytíř smrti a pokrčil rameny. "Ukaž *mu*, že nejmocnější Dračí Velmistr je zbabělec."

Kitiara pozorovala Sotha průhledy ve své dračí přilbě. Hnědé oči jí blýskaly a ruka křečovitě svírala jílec meče. Soth jí pohled oplácel, oranžové plameny mihotající se v očních důlcích jasně planuly strašlivým výsměchem. A jestliže se jí smály *jeho* oči, co by se objevilo ve zlatých očích čaroděje? Ne smích - triumf!

Kit pevně stiskla rty a sáhla po řetězu na své šíji, na němž visel amulet, který jí Raistlin poslal. Sevřela řetěz a prudce škubla. Snadno se přetrhl. A

pak už její ruka v rukavici svírala kámen.

Kámen černý jak dračí krev byl na dotyk chladný, chlad pronikal i skrze její silné kožené rukavice. Matný, nehezký, těžce spočíval v její dlani.

"Jak ho ti Strážci uvidí?" otázala se Kitiara. Přidržela kámen na měsíčním světle. "Podívej se, neleskne se ani netřpytí. Vypadá to, jako bych v ruce nedržela nic než kousek uhlí." "Měsíc, který září na noční kámen, ty vidět nemůžeš, vůbec nikdo krom těch, kdo ho uctívají," odpověděl pan Soth. "Oni - a mrtví, kteří byli jako já prokleti k věčnému životu. My ho vidíme! Pro nás září jasněji než kterékoliv jiné nebeské světlo. Drž ho vysoko, Kitiaro, drž ho vysoko a jdi vpřed. Strážci tě nezastaví. Sundej si helmu, aby mohli spatřit tvou tvář a vidět, jak se ti v očích zrcadlí jeho zář."

Kitiara ještě chvíli váhala. Pak - s myšlenkou na Raistlinův výsměšný smích zvonící jí v uších - si sňala z hlavy rohatou přilbu Dračího Velmistra. Dál stála na místě a rozhlížela se. Ani závan větru nepocuchal její černé kadeře. Cítila, jak jí po spáncích stéká chladný pramínek. Vzteklým máchnutím rukavice jej utřela. Za sebou zaslechla draka zakňučet - zvláštní zvuk, který od Mráčka nikdy předtím neslyšela. Její odhodlání zakolísalo. Ruka svírající kámen se zachvěla.

"Oni se živí strachem, Kitiaro," řekl pan Soth tiše. "Drž kámen vysoko, ať vidí, jak se ti zrcadlí v očích!"

Ukaž mu, že jsi zbabělec! Ta slova jí stále zaznívala v mysli. Kitiara pevně sevřela noční kámen, zvedla jej vysoko nad hlavu a vstoupila do Soikanova háje.

Padla tma. Dolehla na Kitiaru tak znenadání, že si na jednu strašlivou, ochromující chvíli pomyslela, že oslepla. Uklidnil ji až pohled na planoucí oči pana Sotha mihotající v jeho bledé kostlivé tváři. Donutila se stát klidně a nechala tu ochromující chvíli strachu odeznít. A pak si poprvé všimla světla, které vycházelo z kamene. Nepodobalo se žádnému světlu, jaké kdy viděla. Ani tak neosvětlovalo temnotu, jako spíše dovolovalo Kitiaře odlišit to, co v temnotě žilo, od temnoty samotné.

Díky moci kamene začala Kitiara rozeznávat kmeny stromů. A náhle uviděla stezku, která se začínala rýsovat u jejích nohou. Jako řeka noci plynula kupředu, ke stromům, a Kit měla podivný pocit, že se pohybuje spolu s ní.

Fascinovaně sledovala, jak se její nohy pohybují a samovolně ji nesou kupředu. Prve se jí háj snažil zabránit ve vstupu, uvědomila si s hrůzou, a teď ji táhne do svého nitra!

Zoufale bojovala, aby získala vládu nad svým tělem. Nakonec zvítězila - nebo se tak aspoň domnívala. Přinejmenším se přestala pohybovat. Ale teď nedokázala udělat nic než stát v té plynoucí tmě a třást se, s tělem mučeným křečovitým strachem. Větve jí nad hlavou skřípěly a pobaveně se chichotaly.

Listy se jí otíraly o tvář. Kit se je zuřivě pokusila odstrčit, potom toho nechala. Jejich dotek byl mrazivý, ale nikoli nepříjemný. Bylo to skoro laskání, gesto vyjadřující úctu. Byla vpuštěna, uznána za jednu z nich. Okamžitě se zase opanovala. Zvedla hlavu a přinutila se podívat na stezku.

Stezka se nehýbala. To předtím byl klam zrozený z její vlastní hrůzy. Kit se chmurně pousmála. Stromy samy se pohybovaly! Uhýbaly stranou, aby ji nechaly projít. Kitiařina sebedůvěra narůstala. Jistým krokem vykročila stezkou a dokonce se obrátila, aby vítězoslavně pohlédla na pana Sotha, který ji o pár kroků pozadu následoval. Avšak rytíř smrti si jí zřejmě nevšímal.

"Asi rozmlouvá s ostatními duchy," řekla si Kit a zasmála se, ale smích se náhle změnil ve výkřik čiré hrůzy.

Něco ji chytilo za kotník! Tělem jí začal stoupat chlad mrazící až do morku kostí a měnil krev a nervy v led. Bolest to byla nevýslovná. Křičela v mukách. Sevřela si nohu a poznala, co ji drží - bílá ruka! Vyčnívala z půdy a kostlivými prsty pevně třímala Kitiařin kotník. Vysává ze mne život, uvědomila si Kit, jak cítila unikat teplo, A pak s hrůzou spatřila, že jí noha začíná mizet ve vlhké půdě.

Mysl jí ovládla panika. Zuřivě do ruky kopla, snažila se uvolnit mrazivý stisk. Ale ruka držela pevně a navíc se z černé stezky natáhla další ruka a sevřela jí druhý kotník. Kitiara zaječela hrůzou. Ztratila rovnováhu a upadla na zem.

"Neupusť kámen!" ozval se neživý hlas pana Sotha. "Jinak tě stáhnou dolů!"

Kitiara dál svírala kámen, i když se kroutila a vzpírala, jak se snažila uniknout smrtícímu stisku, který ji pomalu stahoval pod zem, aby s ním sdílela hrob. "Pomoz mi!" vykřikla a pohledem plným děsu hledala Sotha.

"Nemůžu," odpověděl chmurně rytíř smrti. "Má kouzla tu nepůsobí. Všechno, co tě může zachránit, Kitiaro, je síla tvé mysli. Pamatuj na ten kámen..."

Na chvíli ležela Kitiara úplně tiše, jen se třásla mrazivým dotekem. A pak jí tělem projel hněv. *Jak se opovažuje mi tohle udělat?* pomyslela si a opět si vybavila výsměšné zlaté oči kochající se jejími mukami. Její hněv pohltil mrazivý strach a sežehl paniku. Zcela se uklidnila. Věděla, co musí udělat. Pomalu se zvedla ze země. Pak chladně a s rozmyslem sklonila kámen ke kostlivé ruce a dotkla se jím zsinalého masa.

Z hloubi země zaduněla zdušená kletba. Ruka se otřásla, uvolnila svůj stisk a vklouzla zpět do tlejícího listí vedle stezky.

Kitiara se rychle dotkla kamenem i druhé ruky, která ji svírala. Ta rovněž zmizela. Kit se vydrápala na nohy a rozhlédla kolem. Pak zvedla kámen

vysoko nad hlavu.

"Vidíte tohle, vy proklaté nemrtvé stvůry?" vykřikla pronikavě. "Mě nezastavíte! Já projdu! Slyšíte mě? Já *projdu*!"

Žádná odpověď. Větve už neskřípaly, listy schlíple visely. Ještě chvíli stála Kitiara v tichu s kamenem v ruce a pak znovu vykročila po cestě a v duchu proklínala Raistlina. Byla si vědoma, že pan Soth je blízko.

"Už to není o mnoho dál," řekl. "Opět sis získala můj obdiv, Kitiaro."

Kitiara neodpověděla. Její hněv se rozplynul a zanechal jí v břiše prázdno, které se rychle plnilo strachem. Nevěřila si natolik, aby promluvila. Ale šla dál s očima zarytě upřenýma na stezku před sebou. Všude kolem sebe teď viděla prsty prorážející z půdy, pátrající po živém mase, po němž dychtily a nenáviděly jej zároveň. Ze stromů na ni hleděly bledé prázdné obličeje, kolem ní poletovaly černé beztvaré věci a plnily chladný lepkavý vzduch hnilobným pachem smrti a rozkladu.

Ale i když se ruka v rukavici, která držela kámen, třásla, nikdy nezakolísala. Bezmasé prsty ji nezastavily. Tváře s otevřenými ústy marně vyly touhou po její horké krvi. Pomalu se duby před Kitiarou začaly od sebe vzdalovat a větve se jí odkláněly z cesty.

Tam, na konci stezky, stál Raistlin.

"Měla bych tě zabít, ty prokletý parchante!" pronesla Kitiara ztuhlými rty. Položila ruku na jílec meče.

"I já překypuji radostí, že tě opět vidím, sestro," odvětil Raistlin svým tichým hlasem.

Bylo to poprvé po více než dvou letech, co se bratr a sestra setkali. Teď když Kitiara vyšla z temnoty stromů, viděla svého bratra zalitého bledým svitem Solináru. Byl oděn v plášti z nejlepšího černého sametu. Spadal mu z lehce shrbených, úzkých ramenou a řasil se do měkkých záhybů kolem útlého těla. Hlavu mu kryla kápě, která stínila vše krom očí. Kolem jejího okraje byly vyšity stříbrné runy; největší byla uprostřed - přesýpací hodiny. Další stříbrné runy se v měsíčním světle třpytily na lemu širokých nabíraných rukávů. Opíral se o Magiovu hůl; její krystal, jenž vzplál světlem pouze na Raistlinův příkaz, byl nyní chladný a temný a svíral ho zlatý dračí spár.

"Měla bych tě zabít!" opakovala Kitiara, a než si pořádně uvědomila, co dělá, vrhla pohled na rytíře smrti, který se zhmotnil z temnoty háje. Ten pohled neznamenal rozkaz, ale výzvu, nevyslovenou výzvu.

Raistlin se usmál tím vzácným úsměvem, který vidělo tak málo lidí. Ztratil se ale ve stínu jeho kápě.

"Pane Sothe," řekl a obrátil se k rytíři, aby ho uctivě pozdravil.

Kitiara si hryzala ret, když Raistlinovy oči se zřítelnicemi ve tvaru přesýpacích hodin zkoumaly zbroj nemrtvého rytíře. Dosud na ní byly vytepány

znaky Solamnijských rytířů - Růže, Ledňáček a Meč - ale celé začerněné, jako by zbroj shořela v ohni.

"Rytíři Černé růže," pokračoval Raistlin, "který jsi zahynul v plamenech Pohromy, než tě kletba elfí dívky, které jsi ukřivdil, přivedla zpět k hořkému žití."

"Takový je můj příběh," řekl rytíř smrti bez pohnutí. "A ty jsi Raistlin, pán minulého a přítomného, ten, jenž byl předpovězen."

Ti dva stáli a hleděli na sebe. Oba zcela zapomněli na Kitiaru, která - jak cítila ten tichý, smrtící zápas, jenž ti dva vedli - potlačila svůj hněv, zadržovala dech a čekala na výsledek.

"Tvá magie je silná," poznamenal Raistlin. Větve dubů rozechvěl slabý vítr a polaskal černé záhyby čarodějova pláště.

"Ano," řekl pan Soth klidně. "Mohu zabít jedním slovem. Mohu vrhnout do středu mých nepřátel ohnivou kouli. Poroučím šiku kostlivců, kteří mohou zabít pouhým dotekem. Mohu vztyčit ledovou zeď, abych ochránil ty, jimž sloužím. Mé oči postřehnou neviditelné. Běžná kouzla v mé přítomnosti selhávají."

Raistlin přikýval. Záhyby jeho kápě se lehce zavlnily.

Pan Soth na čaroděje beze slova hleděl. Přikročil blíže k Raistlinovi, takže ho od mágova křehkého těla dělilo jen několik palců. Kitiařin dech se zrychlil.

Pak uhlazeným gestem položil prokletý Solamnijský rytíř ruku na tu část svého těla, kde kdysi míval srdce.

"Ale v přítomnosti mistra se skláním," řekl pan Soth.

Kitiara se kousla do rtu, aby zadržela výkřik.

Raistlin po ní rychle přelétl pohledem a ve zlatých očích mu pobaveně blýsklo.

"Zklamaná, má drahá sestro?"

Ale Kitiara byla na zvraty osudu zvyklá. Prozkoumala nepřítele a zjistila, co potřebovala vědět. Teď mohla pokračovat v boji. "Samozřejmě že ne, bratříčku," odvětila s pokřiveným úsměvem, který mnozí shledávali tak okouzlujícím. "Koneckonců jsi to ty, za kým jsem přišla. Už je to dlouho, co jsme se viděli naposled. Vypadáš dobře."

"Taky mi dobře je, drahá sestřičko," řekl Raistlin. Pokročil vpřed a položil jí svou hubenou ruku na paži. Při jeho doteku sebou trhla, pokožku měl horkou, jako by ho spalovala horečka. Ale protože cítila, že na ni upírá oči a sleduje každou její reakci, neucukla. Usmál se.

"Je to tak dlouho, co jsme se viděli naposled. Kolikže, dva roky. Dva roky to vlastně bylo letos na jaře," pokračoval konverzačním tónem. Stále držel Kitiařinu paži ve své. Hlas mu přetékal výsměchem. "Bylo to v Chrá-

mu Královny Temnot v Nerace, tu osudnou noc, kdy má královna potkala svůj pád a byla vypovězena ze světa -"

"Díky tvé zradě!" vyštěkla Kitiara a neúspěšně se pokusila vytrhnout z jeho sevření. Ačkoliv byla vyšší a silnější než útlý čaroděj a zdálo se, že by ho dokázala přetrhnout vpůli holýma rukama, stejně zjistila, že se touží vyškubnout tomu horoucímu doteku, a přece se neodvažuje pohnout.

Raistlin se zasmál. Táhl ji za sebou a vedl ji k vnější bráně Věže Vysoké magie.

"Popovídáme si o zradě, sestřičko? Nepotěšilo tě, když jsem svými kouzly zničil panu Ariakovi ochranný štít, což Tanisovi Půlelfovi umožnilo vrazit meč do těla tvého pána a vládce? Neudělal jsem tě právě tímto činem nejmocnějším Dračím Velmistrem na Krynnu?"

"To mi tedy posloužilo!" odsekla Kitiara trpce. "Ti ohavní Solamnijští rytíři mě drží v Sankci skoro jako zajatce, ovládají všechny země kolem! Dnem i nocí mě střeží zlatí draci, sledují mne na každém kroku. Moje vojska jsou roztroušena a potloukají se po kraji."

"Přesto jsi sem přišla," řekl Raistlin prostě. "Zastavili tě zlatí draci? Věděli Solamnijští rytíři o tvém odchodu?"

Kitiara se zastavila na stezce vedoucí k věži a užasle na bratra zírala. "To byla tvoje práce?"

"Samozřejmě," pokrčil rameny Raistlin. "Ale o tom si promluvíme později, milá sestro," řekl. Šli dál. "Jsi prochladlá a hladová. Soikanův háj otřese nervy i těch nejodolnějších. Pouze jediná další osoba skrze něj úspěšně prošla, samozřejmě s mou pomocí. Od tebe jsem očekával, že si povedeš dobře, ale musím přiznat, že odvahou paní Crysanie jsem byl trochu překvapen -"

"Paní Crysania!" opakovala Kitiara ohromeně. "Ctěná dcera Paladinova! Tys ji sem pustil?"

"Nejenže pustil, já jsem ji pozval," odpověděl Raistlin nevzrušeně. "Bez toho pozvání a ochranného kouzla by samozřejmě nikdy neprošla."

"A ona přišla?"

"Oh, docela dychtivě, to tě ujišťuji." Teď to byl Raistlin, kdo zmlkl. Stáli před vchodem do Věže Vysoké magie. Na jeho tvář dopadalo z oken světlo pochodní. Kitiara ji viděla zcela jasně. Rty se křivily v úsměvu, jeho bezvýrazné zlaté oči byly chladné a křehké, jak svit zimního slunce. "Docela dychtivě," opakoval tiše. Kitiara se rozesmála.

Později téže noci, když oba měsíce zapadaly, v tichých hodinách před úsvitem, seděla Kitiara v Raistlinově pracovně se sklenicí temně rudého vína v ruce a mračila se.

Pracovna byla pohodlná, alespoň na pohled se tak zdála. Velká plyšová

křesla z nejlepší látky a nejkvalitnějšího dřeva stála na ručně tkaných kobercích, jaké si mohli dovolit jen nejbohatší lidé na Krynnu. Byly zdobené vetkanými obrazy bájných zvířat a barevných květů; přitahovaly zrak a lákaly, aby se člověk na dlouhé hodiny ponořil do jejich krásy. Tu a tam stály vyřezávané dřevěné stoly a místnost zdobily předměty, vzácné a krásné - anebo vzácné a strašné.

Ale jejím hlavním rysem byly knihy. Lemovaly ji hluboké dřevěné police, jež obsahovaly stovky a stovky knih. Mnohé si byly podobné vzhledem, všechny vázané v barvě půlnoční modři, zdobené stříbrnými runami. Byl to pohodlný pokoj, ale navzdory hořícímu ohni plápolajícímu v obrovském otevřeném krbu na jednom konci pracovny se ve vzduchu vznášel do morku kostí pronikající chlad. Kitiara si nebyla jista, ale měla pocit, že vychází z těch knih.

Pan Soth stál daleko od světla ohně, skrytý ve stínu. Kit ho neviděla, ale byla si jeho přítomnosti vědoma - zrovna tak Raistlin. Čaroděj seděl naproti své nevlastní sestře ve velkém křesle za obrovským stolem z černého dřeva, vyřezávaným tak dovedně, že zvířata, která jej zdobila, jako by Kitiaru svýma dřevěnýma očima pozorovala.

Nepokojně se vrtěla a popíjela víno; příliš rychle. Ačkoliv byla uvyklá na silné nápoje, začínala se jí točit hlava a ona ten pocit nenáviděla. Znamenalo to, že ztrácí sebekontrolu. Vztekle sklenku odstrčila, odhodlaná už dál nepít.

"Ten tvůj plán je šílený!" řekla Raistlinovi podrážděně. Pohled těch zlatých očí upřených na ni se jí nezamlouval. Kitiara vstala a začala přecházet po pokoji. "Je to nerozum. Ztráta času. S tvou pomocí bychom mohli vládnout Ansalonu, ty a já. Ve skutečnosti -" Kitiara se náhle obrátila s tváří zjasněnou dychtivostí - "s tvou mocí bychom mohli vládnout světu! Nepotřebujeme paní Crysanii ani našeho neohrabaného bratra -"

"Vládnout světu," opakoval Raistlin tiše a oči mu plály. "Vládnout *světu*? Ty to pořád nechápeš, že, má milá sestřičko? Dovol, abych to zjednodušil tak, jak jen mohu." Teď vstal on. Opřel se svýma hubenýma rukama o stůl a naklonil se kupředu jako had.

"Kašlu na svět!" řekl tiše. "Mohl bych mu vládnout už zítra, kdybych o to stál! Nestojím."

"Ty nestojíš o svět." Kit pokrčila rameny. Hlas jí ztrpkl sarkasmem. "Pak už nám zbývá jen -"

Kitiara se téměř kousla do jazyka. Užasle na Raistlina zírala. Oči pana Sotha planuly ve stínech jasněji než oheň.

"Teď už *chápeš*." Raistlin se se zadostiučiněním usmál a opět se posadil. "Teď rozumíš, v čem spočívá význam té Ctěné dcery Paladinovy! To mi ji přivedl osud, zrovna teď, když se blíží čas mé cesty."

Kitiara na něj dokázala jen zírat, jata hrůzou. Konečně znovu našla řeč. "Jak - jak víš, že půjde s tebou? Přece jsi jí to neřekl!"

"Jen tolik, abych jí do duše zasel sémě." Raistlin se při vzpomínce na to setkání usmál. Opřel se dozadu a přiložil své hubené prsty ke rtům. "Upřímně řečeno, to představení bylo jedno z mých nejlepších. Mluvil jsem váhavě, slova ze mě nutilo její dobro a čistota. Vycházela poskvrněna krví a už jsem ji měl... chytila se na svůj soucit." S trhnutím se vrátil do současnosti. "Ona přijde," řekl chladně a opět se posadil zpříma. "Ona i ten šašek náš bratr. Ten mi samozřejmě poslouží nevědomky. Ale tak on koneckonců dělá všechno."

Kitiara si přiložila ruku k hlavě. Cítila, jak jí pulzuje krev. Nebylo to vínem, byla teď chladně střízlivá. Bylo to zuřivostí a zklamáním. Mohl by mi pomoci! pomyslela si vztekle. Je skutečně tak mocný, jak se říká. Ba víc! Ale je šílený. Přišel o rozum... Pak se bez vyzvání odněkud z hloubi ozval hlas:

Co když není šílený? Co když to vážně hodlá uskutečnit?

Kitiara chladně zvažovala jeho plán, pečlivě na něj pohlížela ze všech úhlů. Co viděla, ji zděsilo. Ne. On nemůže zvítězit! A co hůř, asi by ji stáhl dolů s sebou!

Tyto myšlenky rychle prolétly Kitiaře hlavou a žádná z nich se jí neprojevila ve tváři. Ve skutečnosti se její okouzlující úsměv ještě více prohloubil. Bylo mnoho mužů, kteří umírali a jejich poslední pohled patřil tomu úsměvu.

Raistlin možná uvažoval právě o tom, když se na ni pozorné díval. "Mohla bys pro změnu být na vítězné straně, sestřičko."

Kitiařino přesvědčení zakolísalo. Kdyby to *dokázal* provést, bylo by to nádherné! Nádherné! Krynn by byl její.

Kit pohlédla na čaroděje. Před osmadvaceti lety byl pouhé novorozeně, nemocné a slaboučké, křehký protějšek svého silného, statného dvojčete.

"Nechtě ho umřít. Nakonec to tak bude nejlepší," říkala porodní bába. Kitiara byla tehdy dospívající dívka. Zděšeně poslouchala, jak její matka s pláčem souhlasí.

Ale Kitiara odmítla. Něco v ní se vzepřelo. To dítě bude žít! Ona ho žít *přiměje*, ať už chce nebo ne. "Svůj první boj," říkávala lidem pyšně, "jsem vedla s bohy. A vyhrála jsem!"

A teď! Kitiara si ho prohlížela. Viděla muže. Viděla - v duchu - to ubrečené, ublinkané děcko. Odvrátila se.

"Musím se vrátit," řekla a natáhla si rukavice. "Ozveš se mi, až se vrátím?"

"Jestliže budu mít úspěch," řekl Raistlin tiše, "nebude potřeba se ti ozývat. Budeš *vědět*!"

Kitiara se téměř ušklíbla, ale rychle se ovládla. Podívala se po panu Sothovi a chystala se odejít. Jakkoliv se ovládala, přece nedokázala zakrýt osten hněvu v hlase. "Je mi líto, že nesdílíš mou touhu po příjemných věcech *tohoto* života. Spolu bychom dokázali hodně, ty a já!"

"Sbohem, Kitiaro," řekl Raistlin. Svou hubenou rukou přivolal stínové tvary těch, kteří mu sloužili, aby vyprovodili hosty ke dveřím. "Ach, mimochodem," dodal, když Kit už byla ve dveřích, "vděčím ti za život, sestřičko. Přinejmenším mi to tak říkali. Jen jsem chtěl, abys věděla, že - se smrtí pana Ariaka, který by té nepochybně zabil - považuji svůj dluh za splacený. Nic už ti nedlužím!"

Kitiara hleděla do čarodějových zlatých očí, hledala hrozbu, příslib, co vlastně? Ale nebylo v nich nic. Vůbec nic. A pak v okamžiku Raistlin pronesl zaklínadlo a zmizel jí z očí.

Cesta zpět ze Soikanova háje nebyla nijak obtížná. O ty, co Věž opouštěli, se strážci nestarali. Kitiara a pan Soth šli společně, rytíř smrti se hájem pohyboval nezvučně, jeho nohy nezanechávaly na spadaném tlejícím listí žádné stopy. Do Soikanova háje jaro nepřicházelo.

Kitiara nepromluvila, dokud nevyšli za vnější okruh stromů a nestanuli opět na pevné kamenné dlažbě města Palantasu. Vycházelo slunce, obloha přecházela z temné noční modři do světlé šedi. Tu a tam se probouzeli ti Palanťané, jejichž povolání vyžadovalo brzké vstávání. Daleko odtud, za opuštěnými budovami, které obklopovaly Věž, Kitiara zaslechla zvuk pochodujících nohou; na hradbách se střídaly stráže. Byla opět mezi živými.

Zhluboka se nadechla a pak řekla panu Sothovi: "Musíme ho zastavit."

Rytíř smrti na to neodpověděl ani tak, ani onak. "Já vím, jednoduché to vůbec nebude." Kitiara si nasadila na hlavu dračí přilbu a potom rychle kráčela k Mráčkovi, který radostí nad jejím příchodem vítězoslavně zvedl hlavu. Kitiara svého draka láskyplně popleskala po krku a otočila se k rytíři.

"Ale my nemusíme čelit přímo Raistlinovi. Jeho plán závisí na paní Crysanii. Odstraň ji, a zastavíme ho. Vlastně se nikdy nemusí dovědět, že jsem s tím měla něco společného. Těch, kdo se snažili vstoupit do Lesa Žďárské cesty, zemřelo už mnoho. Není to tak?"

Pan Soth přikývl a jeho planoucí oči se lehce rozžhnuly. "Zařiď to. Udělej to tak, aby to vypadalo jako... osud," řekla Kitiara. "Můj bratříček v něj zjevně věří." Nasedla na svého draka. "Když byl malý, naučila jsem ho, že neposlouchat, co říkám, znamená výprask. Vypadá to, že tu lekci bude muset dostat znovu!"

Na její příkaz se Mráčkovy mocné zadní nohy zaryly do dlažby, až kámen popraskal a roztříštil se. Drak vyskočil do vzduchu, roztáhl křídla a vznesl se k ranní obloze. Obyvatelé Palantasu pocítili, že se jim ze srdcí

zvedl stín, ale to bylo vše, co viděli. Jen málo jich vidělo draka či jeho jezdce odlétat. Pan Soth zůstal stát na kraji háje. "Já rovněž věřím v osud, Kitiaro," zašeptal rytíř smrti. "Osud, jehož je člověk sám strůjcem."

Když pohlédl na okno Věže Vysoké magie, uviděl, jak v pokoji, kde prve byli, zhaslo světlo. Na krátkou chvíli Věž zahalila věčná temnota, která se jako by kolem ní ovíjela, temnota, kterou sluneční svit nemohl vůbec proniknout. Pak z místnosti na vrcholku Věže zablesklo světlo.

Čarodějova laboratoř, temná a tajná místnost, v níž Raistlin provozoval svá kouzla.

"Kdopak tu lekci dostane?" zamumlal pan Soth. Pokrčil rameny a zmizel, rozplynul se v prchajících stínech, jak přicházelo denní světlo.

6. kapitola

"Zastavme se tady," řekl Karamon a zamířil k velmi zchátralé budově, která se krčila značný kus od cesty a skrývala se v lese jako mrzuté zvíře. "Možná, že je tam."

"O tom tedy pochybuji," řekl Tas a pochybovačně si změřil očima vývěsní štít, který visel nad dveřmi za jeden řetěz. " ‚U Prasklého džbánku' nevypadá moc jako místo -"

"Nesmysl," zavrčel Karamon, jako už v průběhu jejich cesty zavrčel víckrát, než Tas mohl spočítat, "musí se najíst. I velcí svatosvatí knězi musejí jíst. Nebo je možná uvnitř někdo, kdo ji zahlédl na cestě. Zatím *nemáme* štěstí."

"Ne," zažbrblal si Tas pod vousy, "ale měli bychom, kdybychom pátrali po cestě a ne po hospodách."

Byli na cestě už tři dny a Tasovy nejhorší obavy ohledně tohoto dobrodružství se potvrdily.

Obvykle jsou šotci nadšenými cestovateli. Všechny je zasáhne touha po cestování někdy kolem dvacátého roku života. V této době radostně vyrážejí do neznámých krajin, nehledají nic než dobrodružství a cokoliv krásného, strašného nebo zvláštního jim může náhodou zapadnout do nadouvají-cích se mošen. Jelikož jsou naprosto odolní vůči sebezáchovnému pocitu strachu a postiženi neuhasitelnou zvědavostí, není šotčí populace na Krynnu příliš rozsáhlá, za což je většina Krynnu neskonale vděčná.

Tasslehoff Bosonožka, kterému nyní táhlo na třicet (alespoň co se pamatoval), byl ve většině směrů typický šotek. Procestoval ansalonský kontinent křížem krážem, zpočátku s rodiči, než se usadili na Šotských blatech. Když měl na to léta, začal se potloukat sám, dokud nepotkal Flinta Křesadla, trpasličího kováře, a jeho přítele Tanise Půlelfa. Poté, co se k nim připojili Solamnijský rytíř Sturm Ostromeč a dvojčata Karamon a Raistlin, zapletl se Tas do nejúžasnějšího dobrodružství ve svém životě - do Války Kopí.

Ale v některých oblastech Tas typickým šotkem *nebyl*, ačkoliv kdyby se o tom někdo zmínil, jistě by to byl popřel. Ztráta dvou lidí, které velice miloval - Sturma Ostromeče a Flinta - se šotka velice dotkla. Poznal pocit strachu, ne strachu o sebe, ale strachu a starosti o ty, na nichž mu záleželo. A jeho starost o Karamona byla právě teď veliká.

A denně vzrůstala.

Zpočátku to bylo zábavné. Jak jednou Karamon překonal nával rozmrzelosti kvůli Tičině tvrdému srdci a celému světu, který ho nechápal, lokl si párkrát ze své polní láhve a hned mu bylo líp. Po dalších pár doušcích začal vypravovat o době, kdy pomáhal chytat drakoniány. Tas to pokládal za zá-

bavné a legrační, a ačkoliv musel neustále sledovat Bupu, aby ji nepřejel vůz anebo se nebrouzdala blátem, to dopoledne se mu zamlouvalo.

Po poledni byla láhev prázdná a Karamon se dostal do tak dobré nálady, že byl dokonce ochoten poslouchat některé Tasovy příběhy, jejichž vyprávění se šotek nikdy nenabažil. Naneštěstí zrovna v nejlepším, když utíkal s vlněným mamutem a čarodějové po něm metali blesky, přišel Karamon k hospodě.

"Jen si doplním láhev," zabručel a vešel dovnitř.

Tas vykročil za ním, ale pak si všiml Bupu, jak s otevřenými ústy užasle zírá na do ruda rozpálenou kovářskou výheň na druhé straně cesty. Uvědomil si, že by podpálila buď sebe nebo město nebo oboje, a věděl, že do hospody ji vzít nemůže (ve většině hospod odmítali tupé trpaslíky obsluhovat), takže se rozhodl zůstat venku a dohlédnout na ni. Koneckonců, Karamon tam asi nebude déle než pár minut... O dvě hodiny později se velký muž vypotácel ven.

"Kde jsi při Propasti byl?" dožadoval se Tas; vrhl se po Karamonovi jako kočka.

"Jen šem ši dal... dal trošku..." zavrávoral nejistě Karamon, "jednu... na sestu."

"Vždyť mám poslání!" zaječel Tas popuzeně. "Mé první poslání, které mi dala DŮLEŽITÁ OSOBA, která je možná v nebezpečí. A já tady dvě hodiny trčím s tupou trpaslicí!" Tas ukázal na Bupu, která klimbala v příkopu. "Nikdy v životě jsem se tak nenudil, a ty si tam nasáváš trpasličí kořalku!"

Karamon na něj civěl a špulil rty. "Já ti něšo povim," mumlal, když vrávoral po cestě, "že - zašínáš mluvit moš podobně jako Tika..."

Od toho okamžiku to šlo rychle z kopce. Navečer dorazili ke křižovatce.

"Pojďme tudy," ukázal Tas. "Paní Crysania určitě ví, že se ji někdo bude snažit zadržet. Půjde proto vedlejší stezkou a bude se snažit setřást pronásledovatele. Myslím, že bychom měli jít stejnou cestou, po které jsme šli před dvěma roky, když jsme opouštěli Utěšín -"

"Nesmysl!" odfrkl si Karamon. "Je to ženská a navíc kněžka. Vybere si hlavní cestu. Půjdem směrem na Ochranov." Tas pochyboval, že se rozhodli správně, a jeho pochyby se zcela potvrdily. Neušli více než pár mil, když přišli k další hospodě.

Karamon zašel dovnitř zjistit, jestli snad někdo neviděl osobu, která by odpovídala popisu paní Crysanie, a nechal Tase - opět - s Bupu. O hodinu později se velký muž objevil s tváří zrudlou a rozveselenou.

"Tak co, viděl ji někdo?" zeptal se Tas podrážděně. "Koho? Aha -ji. Ne..."

A teď, o dva dny později, byli sotva v půli cesty do Ochranova. Ale o

hospodách podél cesty by šotek mohl sepsat knihu.

"Dřív," soptil Tas, "bychom za tuhle dobu došli do Tarsu a zpátky!"

"Tenkrát jsem však byl mladší a nezralý. Teď mám dospělé tělo a musím si pěstovat sílu," řekl Karamon hrdě, "po troškách."

"Něco si po troškách pěstuje," pomyslel si Tas zachmuřeně, "ale síla to tedy není."

Karamon nedokázal jít o mnoho déle než hodinu, pak byl nucen se posadit a odpočinout si. Často se úplně zhroutil, sténal bolestí a z těla se mu řinul pot. Bylo třeba Tase, Bupu a láhve trpasličí kořalky, aby se zase postavil na nohy. Neustále si trpce stěžoval. Zbroj ho dře, má hlad, slunce moc pálí, má žízeň. Trval na tom, aby se na noc zastavili v jakési mizerné hospodě. Pak měl Tas příležitost s pohnutím sledovat, jak se mohutný muž zpíjí do němoty. Tas a hospodský ho budou muset odvléci do pokoje, kde prospí půl dopoledne.

Po třetím dni takového cestování (a po dvacáté hospodě) a zatím beze stopy po paní Crysanii začínal Tasslehoff vážně přemítat o tom, že se vrátí do Šotcích blat, koupí si malý pěkný domek a odpočine si od všech dobrodružství.

K Prasklému džbánu přišli za poledne. Karamon okamžitě zmizel uvnitř. Tas vydal vzdech, který vycházel až ze špiček jeho nových, jasně zelených bot.

"Mně se nelíbí," prohlásila Bupu. Sjela po Tasovi obviňujícím pohledem. "Říkáš jdem najít hezkého pána v červeném plášti. Najdem akorát tlustého ochlastu. Jdu zpátky domů k Hejhop Fuč I."

"Ne, nechoď! Ještě ne!" vykřikl Tas zoufale. "Najdeme

- eh - toho hezkého pána. Nebo aspoň hezkou paní, která

chce tomu hezkému pánu pomoct. Možná... možná se tady něco dozvíme."

Bylo zjevné, že Bupu mu nevěří. Sám sobě Tas nevěřil též.

"Podívej," řekl, "prostě tu na mě počkej. Už tam skoro jsme. Já vím - já ti donesu něco k jídlu. Slíbíš mi, že neodejdeš?"

Bupu mlaskla a pochybovačně se po Tasovi podívala. "Počkám," řekla a plácla sebou na blátivou cestu. "Aspoň do po obědě."

Tas odhodlaně vystrčil svou špičatou bradičku a následoval Karamona do hospody. Trošku si spolu pohovoří -

Nicméně se ukázalo, že to nebude nutné.

"Na zdraví, pánové," pronesl Karamon a pozvedl sklenici k hloučku neupravených zákazníků, kteří se shromáždili ve výčepu. Nebylo jich mnoho - pár trpaslíků, kteří seděli blízko dveří, a skupina mužů, oblečených jako hraničáři, kteří zvedli džbánek v odpověď na Karamonův přípitek.

Tas se posadil vedle Karamona a byl tak sklíčený, že vrátil váček, který (aniž o tom věděl) jeho ruka sebrala z opasku jednoho z trpaslíků, když procházel kolem nich.

"Myslím, že ti to spadlo," zamumlal a podal jej trpaslíkovi, který na něj užasle zíral.

"Hledáme jednu mladou ženu," ozval se Karamon a usazoval se pohodlně jako na celé odpoledne. Odříkal popis, jako ho odříkával ve všech hospodách cestou z Utěšína. "Černé vlasy, drobná, jemná, bledá tvář, oblečená v bílém. Je to kněžka -"

"Jo, tu jsme viděli," potvrdil jeden z hraničářů.

Karamon vyprskl pivo z úst. "Vážně?" podařilo se mu zasípat, jak se dusil.

Tas se narovnal. "Kde?" zeptal se dychtivě.

"Jak jela lesem na východ odsud," odpověděl hraničář a ukázal palcem.

"Jo?" zeptal se Karamon podezřívavě. "A co jste tam v lese dělali vy?"

"Chytáme skřety. V Ochranově za ně dávají odměnu."

"Tři zlaťáky za skřeti uši," zarecitoval jeho přítel bezzubými dásněmi, "jestli chcete zkusit štěstí."

"A co ta žena?" vyptával se Tas.

"Myslím, že je blázen." Hraničář zavrtěl hlavou. "Řekli jsme jí, že se kraj tady hemží skřety a že by neměla cestovat sama. Ona na to, že je v rukou Paladina, nebo nějaké takové jméno, a ten že se o ni postará."

Karamon si povzdechl a pozvedl sklenici ke rtům. "To vypadá přesně na ni -"

Tas vyskočil a vytrhl mu nádobu z ruky.

"Co s-" Karamon se po něm vztekle podíval.

"No tak!" tahal ho Tas. "Musíme jít! Díky za pomoc," zasupěl a vlekl Karamona ke dveřím. "Kde jste říkali, že jste ji viděli?"

"Asi deset mil na východ odtud. Vzadu za hospodou najdete stezku, odbočuje z hlavní cesty. Jděte po ní a dostanete se přes les. Bývala to zkratka do Závratí, než tam začalo být moc nebezpečno, než aby se tudy dalo cestovat."

"Ještě jednou díky!" Tas strkal ustavičně protestujícího Karamona ze dveří.

"Čert to vem, kam ten spěch?" bručel Karamon navztekaně a ucukával Tasovým rukám, které ho postrkovaly. "Aspoň jsme si mohli dát něco k jídlu..."

"Karamone," naléhal na něj Tas netrpělivě, "přemýšlej! Vzpomeň si! Copak si neuvědomuješ, kde je? Deset mil na východ odtud! Podívej -" Tas škubnutím otevřel jeden ze svých tlumoků a vytáhl svazek map. Rychle se

jimi probíral a ve spěchu je házel na zem. "Podívej," opakoval nakonec, rozložil jednu a vrazil ji Karamonovi před brunátný obličej.

Mohutný muž do mapy zblízka zíral a snažil se na ni zaostřit zrak.

"He?"

"Ach, uf - podívej, my jsme zhruba tady. A tady je Ochranov, na jih od nás. Tadyhle je Závratí. Tohle je ta stezka, o které mluvili, a tady -" ukázal Tas prstem.

Karamon zašilhal. "Tem-te-te-temný les," koktal. "Temný les. To mi zní povědomě..."

"Samozřejmě, že to zní povědomě! Skoro jsme tam umřeli!" zaječel Tas a máchal rukama. "Raistlin nás musel zachránit -"

Když Tas uviděl, jak se Karamon zaškaredil, rychle pokračoval. "Co když se tam bude potloukat sama?" zeptal se prosebně.

Karamon se podíval k lesu a kalným zrakem zkoumal úzkou zarostlou pěšinu. Zamračil se ještě víc. "Ty asi chceš, abych ji zastavil," zabrblal.

"No samo, že ji musíme zastavit!" začal Tas a pak se náhle zarazil. "Tys to nikdy neměl v úmyslu," obvinil Karamona tiše a zahleděl se na něj. "Celou tu dobu jsi nikdy neměl v úmyslu jít za ní. Prostě ses tu hodlal pár dní poflakovat, dát si nějakou tu rundu, trochu se pobavit, pak se vrátit k Tice a říct jí, že jsi chudák a žes měl smůlu, protože si představuješ, že ti odpustí jako vždycky -"

"A co jste čekali, že udělám?" zavrčel Karamon a uhnul před Tasovým vyčítavým pohledem. "Jak můžu pomoct té ženě najít Věž Vysoké magie, Tasi?" začal fňukat. "Já ji *nechci* najít! Přísahal jsem, že se k tomu odpornému místu už nikdy nepřiblížím. Oni ho tam zničili, Tasi. Když vyšel ven, jeho kůže měla tu divnou zlatou barvu. Dali mu ty prokleté oči, takže všude vidí jenom smrt. Úplně mu tam zničili jeho zdraví. Nemohl se ani nadechnout, vždycky začal tak kašlat. A donutili ho... donutili ho, aby mě zabil!" Karamon se zajíkl a schoval tvář do dlaní. Vzlykal bolestí a třásl se hrůzou.

"On - on tě nezabil, Karamone," řekl Tas a cítil se zcela bezmocný. "Tanis mi to vyprávěl. Byl to jen tvůj obraz. A jemu bylo zle a měl strach a uvnitř ho to strašně bolelo. Nevěděl, co dělá -"

Ale Karamon jen vrtěl hlavou. A útlocitný šotek mu to nedokázal zazlívat. Není divu, pomyslel si Tas kajícně, že se tam nechce vrátit. Možná bych ho měl vzít domů. V tomto stavu stejně nikomu nepomůže. Ale pak si Tas vzpomněl na paní Crysanii, která je tam venku úplně sama a bloudí Temným lesem...

"Kdysi jsem tam s jedním duchem mluvil," říkal si pro sebe Tas, "ale nejsem si jist, jestli si mě budou pamatovat. A jsou tam skřeti. Těch se sice nebojím, ale myslím, že proti víc než třem nebo čtyřem bych toho moc ne-

zmohl."

Tasslehoff byl na rozpacích. Kdyby tu tak byl Tanis! Půlelf vždycky věděl, co říci, co udělat. Přinutil by Karamona, aby se nebál. Ale Tanis tady není, ozval se někde v šotkově nitru přísný hlas, který občas hovořil podezřele jako Flint. Je to na tobě, ty skrčku!

"Já nechci, aby to bylo na mně!" zakvílel Tas a chvilku čekal, jestli mu hlas neodpoví. Neodpověděl. Byl sám.

"Karamone," řekl Tas co nejhlubším hlasem a snažil se, aby to znělo jako od Tanise, "pojď s námi jen na kraj Lesa Žďárské cesty. Pak můžeš jít domů. My už pak budeme nejspíš v bezpečí -"

Avšak Karamon ho neposlouchal. Jak ho zaplavil alkohol a sebelítost, zhroutil se na zem. Opřel se zády o strom, nesouvisle blekotal o bezejmenných hrůzách a prosil Tiku, aby ho vzala zpět.

Bupu vstala a stoupla si před mohutného bojovníka. "Já jdu," řekla mu znechuceně. "Já chtít tlustého ubrečeného ochlastu, já najdu spoustu doma." Pokývla hlavou a vyrazila po stezce. Tas se rozběhl za ní, chytil ji a přitáhl zpátky.

"Ne, Bupu! To nemůžeš! Už jsme skoro tam!"

A tu Tasslehoffovi došla trpělivost. Tanis tu nebyl. Nebyl tady nikdo, kdo by mohl pomoci. Bylo to zrovna jako tehdy, když rozbil dračí královské jablko. Možná, že to, co udělá, nebude správné, ale byla to jediná věc, která ho napadla.

Přistoupil ke Karamonovi a kopl ho do holeně.

"Au!" vyjekl Karamon. Zaraženě se na Tase podíval s ublíženým a zmateným výrazem ve tváři. "Co to děláš?"

Místo odpovědi ho Tas kopl znovu a tvrdě. Karamon zaúpěl a chytil se za nohu.

"Jéje, teď je trochu sranda," zasmála se Bupu. Přiběhla a kopla Karamona do druhé nohy. "Teď já zůstanu."

Mohutný muž zaryčel. Hrabal se na nohy a provrtával Tase pohledem. "Ksakru, Bosonožko, jestli je tohle jedna z těch tvých her -"

"To není žádná hra, ty přerostlé hovado!" zařval šotek. "Rozhodl jsem se nakopat do tebe trochu rozumu, to je všechno! Už mám toho tvého kňučení dost! Všechno, cos za ty roky udělal, bylo, žes jen kňučel. Vznešený Karamon, který vše obětuje kvůli svému nevděčnému bratrovi! Milující Karamon, který vždycky dává na prvé místo Raistlina! No - tos možná dělal a možná taky ne. Začínám mít dojem, žes vždycky dával na prvé místo sebe! A možná, že Raistlin někde v hloubi duše věděl, co já se teprve začínám domýšlet. Tys to dělal jen proto, že ses kvůli tomu cítil dobře! Raistlin tě nepotřeboval - tys potřeboval jeho! Žil jsi jeho život, protože máš strach žít

svůj vlastní!"

Karamonovy oči horečnatě žhnuly, tvář mu zbledla hněvem. Pomalu vstal a zaťal pěsti. "Tak tentokrát jsi zašel příliš daleko, ty mrňavý pancharte -"

"Vážně?" Tas teď ječel a poskakoval. "No tak si poslechni tohle, Karamone! Vždycky jsi fňukal, že tě nikdo nepotřebuje. Napadlo tě někdy, že tě teď Raistlin potřebuje víc než kdy dříve? A paní Crysania - ta tě potřebuje! A ty si tady stojíš jako obrovská kupa roztřeseného rosolu a mozek máš tak nalitý, že se ti proměnil na kaši!"

Na chvíli měl Tasslehoff pocit, že skutečně *zašel* příliš daleko. Karamon udělal nejistý krok kupředu, tvář pokrytou skvrnami a zrůzněnou hněvem. Bupu vypískla a skrčila se za Tase. Šotek neuhnul ani o krok - zrovna jako tehdy, když se ho rozzuření elfí šlechtici chystali rozsekat za to, že rozbil dračí královské jablko. Karamon se nad ním tyčil a z jeho dechu prosáklého lihovinou se Tasovi téměř dělalo nevolno. Nechtěně přivřel oči. Ne strachem, ale kvůli pohledu na strašlivou bolest a vztek v Karamonově tváři.

Stál v pevném postoji a očekával ránu, která mu nejspíš vrazí nos na druhou stranu hlavy.

Ale rána nikdy nedopadla. Bylo slyšet, jak zapraskaly větve a jak obrovité nohy dusají hustým porostem.

Tas obezřetně otevřel oči. Karamon byl pryč a řítil se po stezce do lesa. Tas povzdechl a díval se za ním. Bupu vylezla zpoza jeho zad.

"To legrace," prohlásila. "Nakonec zůstanu. Možná za-hrajem hru znova?"

"Myslím, že ne, Bupu," řekl Tas ztrápeně. "Pojď. Asi bychom měli jít za ním."

"No dobře," zauvažovala trpaslice filozoficky. "Bude nějaká jiná hra, taky legrace."

"Jo," souhlasil Tas roztržitě. Otočil se s obavou, že je někdo z hospody poslouchal a mohl by začít dělat potíže. Oči se mu rozšířily.

Hospoda U Prasklého džbánu byla pryč. Rozpadající se stavení, vývěsní štít, houpající se na jediném řetězu, trpaslíci, hraničáři, hospodský i ta sklenice, kterou Karamon zvedal ke rtům. Všechno to zmizelo v odpoledním vzduchu jako noční můra po probuzení.

7. kapitola

Písnička se vždycky hodí,
když do mokré čtvrti jdeš,
dveře vpravo, dveře vlevo,
ztracenej špunt nenajdeš.

Šest měsíčků pěkně svítí,
když se na dno podíváš,
s partou dog a bílej myšek
písničku si zazpíváš.

Pod stolem se dobře leží,
dej si, hochu, ať seš tam,
na suchu se špatně zpívá,
dej si rundu, povídám.

Všecky holky tě maj rády,
miluje tě každej pes,
to, co říkáš džbánu piva,
znamená jen to, co chceš.

K večeru měl Karamon hlučnou opičku. Tasslehoff a Bupu velkého muže dohonili, když stál uprostřed stezky a dopíjel z polní láhve zbytek trpasličí kořalky. Zakláněl hlavu a nahýbal láhev, aby ani kapka nepřišla nazmar. Když konečně láhev sklonil, bylo to jen proto, aby se zklamaně podíval dovnitř. Potřásl jí a zavrávoral.

"Sečko pryč," zaslechl Tas jeho nešťastné zamumlání.

Šotek dostal strach.

"To jsem to vyvedl," řekl si utrápeně. "Přece mu nemůžu říct, že ta hospoda zmizela. Ne, když je v tomhle stavu! Jen bych to zhoršil."

Ale neuvědomoval si, jak moc by se to zhoršilo, dokud se nedostal ke Karamonovi a nepoklepal mu na rameno. Mohutný bojovník se s opileckým úlekem otočil.

"Chdo je to? Chdo je tam?" Rozhlížel se po rychle se temnícím lese.

"Já, tady dole," ozval se Tas tichým hláskem. "Já - chtěl jsem jen říct, že je mi to líto, Karamone, a -"

"He? Á..." Karamon zavrávoral dozadu, zadíval se na něj a pak se hloupě zašklebil. "Á, nazdar, mrňousku! Šotek -" jeho pohled se přesunul k Bupu - "a tu-tu-tup-tupát-raslice," zabreptal. Uklonil se. "Jachsemenujete?"

"Cože?" zeptal se Tas.

"Jachsemenujete?" opakoval Karamon důstojně.

"Vždyť mě znáš, Karamone," podivil se zmatený Tas, "já jsem Tasslehoff."

"Já Bupu," dodala tupá trpaslice. Tvář se jí rozjasnila, jak doufala, že je to další hra. "Kdo ty?"

"Vždyť víš, kdo to je," začal Tas podrážděně, ale vzápětí si málem překousl jazyk, když ho Karamon přerušil.

"Já jsem Raistlin," představil se velký muž s další nejistou úklonou. "Ve-velký a moc-moc-mocný čaroděj."

"No tak, nech toho, Karamone," řekl Tas znechuceně. "Říkal jsem, že je mi to líto, tak ne -"

"Karamone?" Oči mohutného bojovníka se rozšířily, ale hned se zase chytrácky zúžily. "Karamon je mrtvý. Já jsem ho zabil. Je to dávno, ve Vežvě-Vži Vyske magie."

"Při Reorxově vousu!" vydechl Tas.

"On ne Raistlin," odfrkla Bupu. Pak zmlkla a plna pochyb si ho prohlížela. "Je on?"

"N-ne! Jistěže ne," odsekl Tas.

"To ne legrační hra!" prohlásila Bupu rozhodně. "Mně nelíbí! On ne hezký pán, co ke mně tak milý. On tlustý ochlasta." Rozhlédla se. "Kudy domů?"

"Teď ne, Bupu." Co se to děje, zauvažoval Tas bezúspěšně. Chytil se za kštici a vší silou škubl. Bolestí mu vhrkly slzy do očí a šotek si s úlevou vydechl. Na chvíli měl pocit, že nevědomky usnul a ocitl se v nějakém příšerném snu.

Ale zřejmě všechno byla skutečnost - až příliš skutečná. Nebo přinejmenším pro něj. Co se týkalo Karamona, to bylo něco úplně jiného.

"Koukejte," říkal Karamon vážně a kymácel se zepředu dozadu. "Sešlu kouzlo." Zvedl paže a vychrlil snůšku nesmyslů. "Prachapopel a krysídíry! Tvrrdá trrnož!" Ukázal na jeden strom. "Puf!" zašeptal a zavrávoral zpět. "Zapal se! Chytni, chyt', chyť! Hoří, hoří, hoří... zrovna jako chudák Karamon." Zakolísal se dopředu a potácel se dál po cestě.

"Sečky holky tě maj rády, miluje tě každej pes," zpíval, "to, co říkáš žbánu piva, znamená jen..."

Tas zalomil rukama a pospíchal za ním. Vedle něho klusala Bupu.

"Strom *nehoří*," upozornila Tase přísně.

"Já vím," zasupěl Tas. "On jenom... on si myslí -"

"On špatný čaroděj. Teď já." Prohrabávala obrovský vak, který se jí neustále pletl pod nohy, až nakonec vítězoslavně vykřikla a vytáhla úplně tuhou,

úplně mrtvou krysu.

"Teď ne, Bupu," začal Tas, který cítil, že začíná přicházet o poslední špetku zdravého rozumu. Karamon, který si před nimi udržoval náskok, přestal zpívat a vykřikoval něco o zakrytí lesa pavoučími sítěmi.

"Řeknu tajné kouzelné slovo," oznámila Bupu. "Ty neposlouchej. Zkazíš tajemství."

"Nebudu poslouchat," slíbil Tas netrpělivě a snažil se dohnat Karamona, který se navzdory vrávorání pohyboval slušnou rychlostí.

"Posloucháš?" supěla Bupu vedle něj.

"Ne," odpověděl Tas s povzdechem.

"Proč ne?"

"Protožes mi to řekla!" vykřikl Tas rozčileně.

"Ale jak víš, kdy neposlouchat, když neposloucháš?" tázala se Bupu rozhněvaně. "Chceš ukrást tajné kouzelné slovo! Jdu domů!"

Tupá trpaslice toho měla právě dost. Obrátila se a ťapala po cestě zpátky. Tas se sklouznutím zabrzdil. Viděl teď Karamona, jak šplhá na strom a (podle toho jak to znělo) zaklíná armádu draků. Zdálo se, že velký muž alespoň na chvíli zůstane tam, kde je. Šotek pro sebe zaklel a rozběhl se za tupou trpaslicí.

"Bupu, stůj!" volal zuřivě. Místo jejího ramene zachytil jen hrst uválených hader. "Přísahám, že ti nechci ukrást tvé tajné kouzelné slovo!"

"Tys ukradl!" zavřeštěla a máchla po něm mrtvou krysou. "Řekls ho!"

"Co jsem řekl?" zeptal se zcela zmatený Tasslehoff.

"Tajné kouzelné slovo! Říkals!" ječela Bupu. "Tady! Podívej!" Napřáhla ruku s mrtvou krysou, ukázala na stezku před nimi a zakřičela: "Teď říkám tajné kouzelné slovo - tajné kouzelné slovo! Tak. Teď uvidíme pořádné kouzlo."

Tas se chytil za hlavu. Jímala ho závrať.

"Dívej! Dívej!" vykřikla Bupu vítězoslavně a ukázala špinavým prstem. "Vidíš? Zapálila oheň. Tajné kouzelné slovo nikdy nezklamat. Umf. Špatný kouzelník - on."

Když se Tas podíval naznačeným směrem, překvapením zamrkal. Na stezce před nimi bylo vidět plameny.

"Já se vážně vrátím do Šotských blat," zauvažoval tiše. "Seženu si nějaký domek... nebo se možná na pár měsíců nastěhuju k našim, dokud se nebudu cítit líp."

"Kdo je tam?" ozval se křišťálově jasný hlas. Tasslehoffa zaplavila úleva. "To je táborový oheň!" zabreptal radostně. A ten hlas! Rozběhl se temnotou ke světlu. "To jsem já - Tasslehoff Bosonožka. Já - uf!"

To "uf" způsobil Karamon, který šotka lapil silnou paží, zvedl ho a přitis-

kl mu dlaň na ústa.

"Ššš," zašeptal Karamon Tasovi těsně u ucha. Z výparů vanoucích z jeho dechu se šotkovi zamotala hlava. "Nechdo tam je!"

"Mpf blschtskat!" kroutil se zuřivě Tas a snažil se uvolnit Karamonův stisk. Pomalu se začínal dusit.

"To sem si myslel," zašeptal Karamon a vážně si přikývl, jak stiskl šotkovi ústa dlaní ještě pevněji.

Tasovi se začínaly objevovat před očima jasné modré hvězdičky. Zoufale bojoval, vší silou rval Karamonovu ruku pryč, ale byl by to konec šotkova krátkého, i když vzrušujícího života, kdyby se u Karamonových nohou neobjevila náhle Bupu.

"Tajné kouzelné slovo!" zavřeštěla a vrazila mrtvou krysu Karamonovi pod nos. Černá očka mrtvolky se zaleskla světlem vzdáleného ohně, stejně jako ostré zuby strnulé ve věčném úšklebku.

"ííí!" zaječel Karamon a šotka pustil. Tas těžce dopadl na zem a lapal po dechu.

"Co se to tam děje?" zeptal se klidný hlas.

"My jsme vás... přišli zachránit..." řekl Tasslehoff a nejistě se stavěl na nohy.

Na stezce před nimi se objevila bíle oděná postava v kožešinách. Bupu se na ni podívala s hlubokým podezřením.

"Tajné kouzelné slovo," opakovala trpaslice a pokynula mrtvou krysou Ctěné dceři Paladinově.

"Doufám, že promineš, že ti bouřlivě neděkuji," řekla paní Crysania Tasslehoffovi, když později toho večera seděli u ohně.

"Já vím. Je mi to líto," odvětil Tas. Krčil se na zemi jako hromádka neštěstí. "Zpackal jsem to. Obyčejně to dělávám," pokračoval žalostně. "Zeptejte se, koho chcete. Často mi říkali, že doháním lidi k šílenství - ale tohle je poprvé, kdy jsem to skutečně udělal."

Šotek popotáhl a úzkostně pohlédl na Karamona. Velikán seděl u ohně zabalený v plášti. Byl pořád pod vlivem silné trpasličí lihoviny, takže se považoval chvíli za Karamona, chvíli za Raistlina. Coby Karamon jedl hltavě, s gustem si cpal jídlo do úst. Pak je počastoval několika oplzlými odrhovačkami - k potěšení Bupu, která tleskala mimo rytmus a hlučně vpadávala do refrénů. Tas byl rozpolcen mezi silnou touhou začít se divoce hihňat anebo zalézt někam pod kámen a zemřít hanbou.

Ale pak si šotek se zachvěním uvědomil, že by dal přednost Karamonovi - oplzlým písním a všemu - před Karamonem/Raistlinem. K proměně došlo náhle, vlastně přímo uprostřed zpěvu. Obrovitý muž se sesul, začal kašlat a

pak - zatímco se po nich díval přivřenýma očima - si chladně přikázal zmlknout.

"Tos mu neudělal ty," zavrtěla hlavou paní Crysania. Chladně Karamona pozorovala. "To ten alkohol. Je to hrubý tupec a zjevně postrádá sebeovládání. Připustil, aby ho jeho choutky ovládly. Není to zvláštní, že on a Raistlin jsou dvojčata? Jeho bratr se tak *ovládá*, je tak ukázněný, inteligentní a vytříbený."

Pokrčila rameny. "Ach, samozřejmě není pochyb, že ten ubožák je velice politováníhodný." Vstala a přešla k místu, kde měla uvázaného koně. Začala od sedla odepínat přikrývky. "Budu na něj pamatovat v modlitbách k Paladinovi."

"Jsem si jist, že modlitby neuškodí," zauvažoval pochybovačně Tas, "ale myslím, že zrovna teď by byla lepší trocha silného černého čaje."

Paní Crysania se obrátila a obdařila šotka káravým pohledem. "Jsem si jista, že ses nemínil rouhat. Proto přijímám tvou poznámku v tom smyslu, v jakém byla vyslovena. Nicméně vynasnaž se přistupovat k věcem poněkud vážněji."

"Já jsem to *myslel* vážně," protestoval Tas. "Vše, co Karamon potřebuje, je pár hrnků dobrého silného černého čaje." Tmavé Crysaniino obočí vylétlo tak prudce, že Tas zmlkl, ačkoliv neměl nejmenší tušení, co z toho, co řekl, ji tak pohněvalo. Začal si rozkládat vlastní přikrývky a v duchu byl málem skleslejší, než kdy pamatoval. Cítil se zrovna tak, jako když během bitvy na Estwildských pláních letěl s Flintem na dračím hřbetu. Drak se vznesl do mraků, pak se z nich vynořil a začal se otáčet. Na okamžik si země a nebe vyměnily místo, nebe se ocitlo pod nimi země nad nimi a potom - hup! do mraku a všechno zmizelo v mlze.

Jeho mysl teď zakoušela stejné pocity jako tehdy. Paní Crysania obdivovala Raistlina a litovala Karamona. Tas si nebyl jist, ale připadalo mu to právě naopak. Pak tady byl Karamon, který byl Karamon a pak zase ne. Hospody, které tu jednu chvíli byly a druhou zase zmizely. Tajné kouzelné slovo, které měl poslouchat, aby věděl, kdy neposlouchat. Pak vyslovil prostý, dokonale logický návrh ohledně černého čaje a byl pokárán za rouhání.

"Koneckonců," mumlal si pro sebe, jak sebou házel v přikrývkách, "Paladin a já jsme *blízcí* přátelé. *On* už bude vědět, jak jsem to myslel."

Šotek si s povzdechem položil hlavu na stočený plášť. Bupu - nyní naprosto jistá, že Karamon je Raistlin - tvrdé spala stočená do klubíčka a s hlavou na znamení obdivu položenou na mužově noze. Karamon sám teď klidně seděl, oči zavřené a notoval si nějakou písničku. Čas od času zakašlal a jednou se hlasitě dožadoval, ať mu Tas přinese knihu kouzel, aby mohl studovat. Ale zdálo se, že se dostatečně uklidnil. Tas doufal, že Karamon

brzy usne a vyspí se z účinků trpasličí kořalky.

Oheň dohoříval. Paní Crysania si rozložila přikrývky na hromadu borového jehličí, kterou si nahrnula na ochranu proti vlhku. Tas zívl. Vedla si podstatně lépe, než očekával. K táboření si vybrala docela vhodné, rozumné místo - blízko cesty a poblíž potůčku s čistou proudící vodou. Zrovna tak, aby v tomto temném a strašidelném lese nemusela chodit příliš daleko -

Strašidelný les... co mi to připomíná? zarazil se Tas, když užuž usínal. Něco důležitého. Strašidelný les... Strašidla... mluvit se strašidly...

"Temný les!" vyrazil poplašeně a prudce se posadil.

"Cože?" zeptala se paní Crysania. Balila se do pláště a chystala se ulehnout.

"Temný les!" opakoval Tas naléhavě. Byl teď už úplně vzhůru. "Jsme blízko Temného lesa. Přišli jsme vás varovat! Mohla jste tam zabloudit. Možná, že už jsme v něm -"

"Temný les?" Karamon otevřel oči. Nepřítomně se kolem sebe rozhlédl.

"Nesmysl," řekla paní Crysania pokojně. Upravila si pod hlavou malý cestovní polštářek, který si vzala s sebou. "Nejsme v Temném lese, ještě ne. Je asi pět mil odtud. Zítra přijdeme ke stezce, která nás tam zavede."

"Vy - vy tam *chcete* jít?" zalapal Tas po dechu.

"Samozřejmě," odpověděla paní Crysania chladně. "Jdu požádat Lesapána o pomoc. Cesta odtud do Lesa Žďárské cesty by mi trvala mnoho měsíců, i kdybych jela na koni. S Lesapánem žijí v Temném lese stříbrní draci. Donesou mě k mému cíli."

"Ale ty přízraky, ten starý mrtvý král a jeho vojáci -"

"- byli uvolněni ze své hrozné služby, když uposlechli výzvy a šli bojovat proti Dračím Velmistrům," dodala paní Crysania poněkud ostřeji. "Skutečně by sis měl prostudovat historii války, Tasslehoffe. Obzvlášť když ses jí zúčastnil. Když se vojska elfů a lidí spojila, aby znovu dobyla Qualinest, bojovaly přízraky z Temného lesa spolu s nimi, a tak zlomily temné kouzlo, které je poutalo k onomu strašnému žití. Opustily tento svět a již je nikdo nikdy nespatřil."

"Aha," řekl Tas hloupě. Chvilku se rozhlížel a pak si zase lehl do přikrývek. "Já jsem s nimi mluvil," pokračoval zamyšleně. "Byli velice zdvořilí - odcházeli a přicházeli sice poněkud nečekaně - ale velice zdvořilí byli. Je to tak nějak smutné pomyšlení -"

"Jsem dost unavená," přerušila ho paní Crysania. "A zítra mám před sebou dlouhou cestu. Vezmu s sebou tu tupou trpaslici a budeme pokračovat k Temnému lesu. Ty můžeš vzít svého zhlouplého přítele domů, kde - jak doufám - najde pomoc, kterou potřebuje. Teď už spi."

"Neměl by jeden z nás... držet hlídku?" zeptal se Tas váhavě. "Ti hraničá-

ři říkali -" Náhle zmlkl. Ti "hraničáři" byli v hospodě, která neexistovala.

"Nesmysl. Paladin ostříhá náš odpočinek," odmítla paní Crysania ostře. Zavřela oči a začala tiše odříkávat slova modlitby.

Tas ztěžka polkl. "To by mě zajímalo, jestli oba známe téhož Paladina," zeptal se, pomyslel na Fišpána a cítil se velice osamělý. Ale řekl to jen v duchu, protože nechtěl být znovu obviněn z rouhání. Vrtěl se ve svých pokrývkách a pořád se nemohl uložit pohodlně. Nakonec, když stále nebyl schopen usnout, se zase posadil a opřel se o kmen stromu. Noční vzduch byl chladný, ale ne nepříjemně. Bylo jasno a bezvětří. Stromy ševelily svým vlastním jazykem, probouzely se po dlouhém zimním spánku a jejich větvemi proudil nový život. Když Tas přejel rukou po zemi, cítil, jak zpod tlejícího listí raší nová tráva.

Šotek si povzdechl. Byla krásná noc. Proč se cítí tak nepokojně? Zaslechl nějaký zvuk? Zlomenou větvičku? Trhl sebou a rozhlédl se. Zadržel dech, aby lépe slyšel. Nic. Ticho. Vzhlédl k nebi a uviděl Paladinovo souhvězdí, Platinového draka, jež se otáčí kolem souhvězdí Gileanova, Vah rovnováhy. Naproti Paladinovi - jeden druhého ostražitě hlídal - bylo souhvězdí Královny Temnot - Takhisis, Pětihlavý drak.

"Tam nahoře jsi šíleně daleko," oslovil Tas Platinového draka. "A máš na hlídání celý svět, nejen nás. Jsem si jist, že ti nebude vadit, když já budu hlídat dnes v noci náš odpočinek taky. Bez urážky, samozřejmě. To jen, že mám takový pocit, že nás dneska v noci pozoruje ještě NĚKDO, jestli víš, jak to myslím." Šotek se zachvěl. "Nevím, proč se najednou cítím tak nesvůj. Možná jen proto, že jsme tak blízko Temného lesa a - no, zjevně za všechny zodpovídám já!"

Pro šotka to bylo pomyšlení velice nepříjemné. Tas byl zvyklý odpovídat sám za sebe, ale když putoval s Tanisem a ostatními, vždy tam byl někdo, kdo odpovídal za celou skupinu. Byli tam silní, zkušení bojovníci -

Co to bylo? Tentokrát určitě něco *slyšel*! Tas vyskočil. Tiše se postavil a zíral do tmy. Bylo ticho, pak šustot, pak -

Veverka. Tas si oddechl úlevou.

"Když už stojím, půjdu přiložit další kus dřeva na oheň," řekl si. Podíval se přitom po Karamonovi a bodlo ho u srdce. Oč by bylo snazší držet potmě hlídku, kdyby věděl, že se může spoléhat na Karamonovu silnou paži. Místo toho bojovník ležel na zádech tak, jak se prve svalil, oči měl zavřené, ústa otevřená a v opileckém spánku spokojeně chrápal. S jeho odfukováním se mísilo pochrupování Bupu, která spala stočená kolem jeho boty a hlavu si opírala o jeho nohu. Na druhé straně, co nejdále od nich, spala klidně paní Crysania s vyrovnanou tváří, položenou na sepjatých rukou.

S roztřeseným povzdechem vhodil Tas dříví do ohně. Sledoval, jak vzpla-

nulo, a pak se usadil a bedlivě pozoroval nocí zahalené stromy, jejichž šeptání teď dostalo zlověstný nádech. Poté se to ozvalo znovu.

"Veverka," zašeptal Tas rozhodně.

Nehýbalo se ve stínech něco? Ozvalo se slabé prasknutí - jako když se zlomí větvička. To nezpůsobila žádná veverka! Tas šmátral v mošně, dokud jeho ruka nesevřela malý nožík.

Les se hýbal! Stromy se přibližovaly!

Tas se snažil vykřiknout varování, ale tenká větev mu zachytila paži...

"Ííí," zaječel Tas, škubl sebou a bodl větev nožem. Ozvala se nadávka a bolestný výkřik. Větev povolila stisk a Tas prudce vydechl. Žádný strom nikdy nevykřikl bolestí. Ať stojí proti čemukoliv, je to živé a dýchá to...

"Přepadení!" zaječel šotek a klopýtl dozadu. "Karamone! Pomoc! Karamone -"

Před dvěma lety by byl velký bojovník okamžitě na nohou s rukou sevřenou na jílci meče, čilý a připravený k boji. Ale Tas, který se pokoušel dostat zády k ohni a jedině svým nožíkem držel to něco od těla, viděl, jak se Karamonova hlava v opileckém spánku klátí ze strany na stranu.

"Paní Crysanie!" vřískal Tas divoce, protože viděl, jak se z lesa plíží další temné postavy. "Probuďte se! Prosím, probuďte se!"

Za sebou teď cítil žár ohně. Nepřestávaje sledovat hrozivé stíny, shýbl se a popadl jeden konec doutnající větve - doufal, že ten studený. Zvedl ji a napřáhl před sebe.

Pohyb. Jedna z postav se po něm vrhla. Rozmáchl se nožem a zahnal ji zpátky. Ale jak se na okamžik dostala do světla jeho pochodně, poznal ji.

"Karamone!" zavřískl. "Drakoniáni!" Paní Crysania se právě probudila; Tas viděl, jak si sedá a rozespale a zmateně se rozhlíží.

"K ohni!" křikl na ni Tas zoufale. "Musíte se dostat k ohni!" Klopýtl o Bupu a nakopl Karamona. "Drakoniáni!"

zaječel znovu.

Karamon otevřel jedno oko, pak druhé a tupě se rozhlížel.

"Karamone! Díky bohům," vydechl Tas úlevou.

Karamon se posadil. Hleděl po tábořišti zcela zmateně a dezorientovaně, ale pořád byl natolik bojovníkem, aby si mlhavě uvědomoval hrozící nebezpečí. Nejistě se zvedl na nohy, sevřel jílec meče a škytl.

"So je?" zablekotal a pokusil se zaostřit zrak.

"Drakoniáni!" zapištěl Tas. Poskakoval kolem jako malý ďáblík a mával hořící větví a nožem s takovou vervou, že se mu skutečně dařilo držet nepřátele od těla.

"Drakoniáni?" opakoval Karamon. Nevěřícně se rozhlížel kolem sebe. Pak zahlédl ve světle dohasínajícího ohně zkřivenou plazí tvář. Oči se mu

rozšířily. "Drakoniáni!" zavrčel. "Tanisi! Sturme! Ke mně! Raistline - tvá kouzla! Dostaneme je!"

Vytrhl meč z pochvy a s dunivým bojovým pokřikem vyrazil - a rozplácl se na zemi.

K noze se mu tiskla Bupu.

"Ale ne!" zaúpěl Tas.

Karamon ležel na zemi, mrkal a potřásal hlavou a snažil se pochopit, co ho srazilo. Bupu, takto drsně probuzena, začala skučet hrůzou a bolestí a zakousla se Karamonovi do kotníku.

Tas vyrazil ležícímu bojovníkovi na pomoc - přinejmenším aby z něho stáhl Bupu - když uslyšel výkřik. Paní Crysania! Ksakru! Úplně na ni zapomněl! Otočil se na podpatku a uviděl, že kněžka zápolí s jedním z dračích mužů.

Tas přiběhl a zuřivě drakoniána bodl. Stvůra Crysanii se zavřeštěním pustila a zhroutila se. Okamžitě se začala u Tasových nohou měnit v kámen. Právě včas si šotek vzpomněl, že musí nůž ihned vytrhnout, jinak zůstane ve zkamenělém těle pevně vězet.

Tas vlekl Crysanii zpátky k ležícímu Karamonovi, který se snažil setřást trpaslici z nohy.

Drakoniáni se přiblížili. Tas se horečnatě rozhlížel. Viděl, že je stvůry obklíčily. Ale proč na ně neútočí plnou silou? Na co čekají?

"Jste v pořádku?" podařilo se mu zeptat se Crysanie.

"Ano," řekla. Ačkoliv byla velice bledá, vypadala klidné a - pokud se bála - nedávala to najevo. Tas si všiml, že pohybuje rty - nejspíš v tiché modlitbě. Jeho vlastní rty se sevřely.

"Tumáte, paní," strčil jí do ruky hořící větev. "Mám ten pocit, že budete muset bojovat a modlit se zároveň."

"Elistan to tak dělal. Takže já mohu také," řekla Crysania. Hlas se jí třásl jen nepatrně.

Ze stínů někdo zakřičel nějaké rozkazy. Hlas nezněl drakoniánsky. Tas ho nedokázal zařadit. Věděl jen, že z pouhého jeho zvuku mu běhá mráz po zádech. Ale nebyl čas o tom přemýšlet. Drakoniáni, s jazyky kmitajícími v ústech, se na ně vrhli.

Crysania neobratně švihla doutnající větví, ale stačilo to, aby drakoniáni zaváhali. Tas se pořád snažil odtrhnout Bupu od Karamona. Byl to však drakonián, který mu mimoděk pomohl. Odstrčil Tase a popadl Bupu svým pařátem.

Tupí trpaslíci jsou po celém Krynnu proslulí svou zbabělostí a naprostou nespolehlivostí v boji. Ale - jsou-li zahnáni do úzkých - dokážou bojovat stejně zuřivě jako krysy.

"Blátožroute!" zaječela Bupu vztekle, přestala hryzat Karamonův kotník a zaryla zuby do šupinaté kůže drakoniánovy nohy.

Bupu neměla mnoho zubů, ale ty, které měla, byly ostré a do drakoniánova zeleného masa se zakousla s chutí danou i tím, že toho k večeři příliš neměla.

Drakonián strašlivě zařval. Zvedl meč a asi by ukončil Bupuiny dny na Krynnu, kdyby mu Karamon, který vrávoral a snažil se pochopit, co se děje, náhodou neodťal paži. Bupu se posadila, olizovala si rty a dychtivě se rozhlížela po další oběti.

"Hurá, Karamone!" jásal Tas divoce. Bodal svým nožíkem sem a tam rychle jako útočící had. Paní Crysania srazila jednoho drakoniána hořící větví, volala přitom Paladinovo jméno. Nestvůra se skácela.

Jak Tas viděl, na nohou stáli už jen dva či tři drakoniáni a šotek se začínal cítit povzneseně. Stvůry číhaly v temnotě mimo okruh světla a obezřetně pozorovaly mohutného Karamona, jak se staví na nohy. V polotmě měla jeho postava stále ten hrozivý obrys jako dříve. Čepel jeho meče se v rudém světle plamenů nehezky leskla.

"Do nich, Karamone!" zaječel Tas pronikavě. "Vem je po palici -"

Šotkův hlas odumřel, jak se k němu Karamon pomalu otočil s podivným výrazem ve tváři.

"Já nejsem Karamon," pronesl tiše. "Já jsem jeho dvojče, Raistlin. Karamon je mrtvý. Zabil jsem ho." Mohutný válečník pohlédl na meč ve své ruce a upustil jej, jako by se spálil. "Co to dělám s chladnou ocelí v ruce?" zeptal se drsně. "S mečem a štítem nemohu čarovat!"

Tasslehoff zalapal po dechu a poplašeně se podíval po drakoniánech. Viděl, jak si vyměňují potměšilé pohledy. Začali se pomalu přibližovat, ale pořád upírali zraky na mohutného bojovníka. Pravděpodobně ho podezřívali, že chystá nějakou past.

"Ty nejsi Raistlin! Ty jsi Karamon!" vykřikl Tas zoufale, ale bylo to zbytečné. Mužův mozek byl pořád zahlcený trpasličí kořalkou. Úplně vyšinutý zavřel oči, zvedl ruce a začal prozpěvovat.

"Mraveniště stříbrniště knihoviště," mumlal a kymácel se vpřed a vzad.

Před Tasem se mihla rozšklebená plazí tvář. Blýskla ocel a šotkova hlava doslova vybuchla bolestí...

Tas ležel na zemi. Po tváři mu stékala teplá tekutina, zalévala mu jedno oko, tekla mu do úst. Na jazyku cítil krev. Byl unavený... velice unavený...

Ale bolest byla hrozná. Nenechala ho spát. Měl strach pohnout hlavou, strach, že kdyby to udělal, mohla by se mu rozpadnout vedví. A tak ležel úplně bez hnutí a pozoroval svět jedním okem.

Slyšel, jak trpaslice vřeští dál a dál, jako nějaké týrané zvíře, a pak jek náhle docela ustal. Uslyšel hluboký, bolestný výkřik, zdušené zasténání a na zem vedle něj dopadlo mohutné tělo. Byl to Karamon, z úst mu tekla krev, oči vytřeštěné a nevidoucí.

Tas nedokázal cítit smutek. Nedokázal cítit vůbec nic, jenom kromě strašlivé bolesti v hlavě. Nad ním stál obrovský drakonián s mečem v ruce. Věděl, že se ho stvůra chystá dorazit. Tasovi to bylo jedno. Skonči tu bolest, prosil. Skonči to rychle.

Pak zavířil bílý plášť a jasný hlas volal Paladina. Drakonián najednou zmizel se zvukem pařátů šustících v podrostu. Bílý plášť poklekl vedle něj a Tas ucítil na hlavě dotyk jemné ruky. Znovu zaslechl Paladinovo jméno. Bolest zmizela. Vzhlédl a uviděl, jak se kněžka dotýká Karamona, viděl, jak se mužova víčka zachvěla a zavřela v pokojném spánku.

Je to v pořádku, pomyslel si Tas s úlevou. Jsou pryč! Budeme v pořádku. Pak ucítil, že se ruka zachvěla. Jak mu kněžčina léčivá moc proudila tělem, přišel trochu k sobě. Nadzvedl hlavu a nezalepeným okem mžoural před sebe.

Něco přicházelo. Něco, co odvolalo drakoniány. Něco vstoupilo do světla ohně.

Tas chtěl varovné vykřiknout, ale hrdlo měl stažené. Rozum se mu opět zakalil. Na okamžik, kdy měl příliš velký strach i závratě, aby mohl uvažovat jasně, si pomyslel, že mu někdo popletl jeho dobrodružství.

Viděl, jak paní Crysania vstává, její bílý plášť zvířil smetí u jeho hlavy. Pomalu začala ustupovat před věcí, jež se k ní blížila. Tas slyšel, jak volá Paladina, ale rty, z nichž slova vycházela, byly ztuhlé hrůzou.

Tas si zoufale přál zavřít oči. V jeho drobném těle zápasil strach se zvědavostí. Zvědavost vyhrála. Vidícím okem pozoroval, jak hrozný zjev přichází ke kněžce blíž a blíž. Oděn byl do zbroje Solamnijských rytířů, ale ohořelé a zčernalé. Jak se přibližoval ke Crysanii, zvedl paži, a ta nekončila rukou. Pronesl slova, která nevycházela z úst. Jeho oči oranžově planuly, jeho průsvitné nohy jako by kráčely přímo skrze dýmající popel ohniště. Z jeho těla vanul chlad končin, ve kterých byl nucen věčně přebývat, a mrazil Tase do morku kostí.

Tas ustrašeně zvedl hlavu. Viděl, jak paní Crysania couvá. Viděl, jak k ní rytíř smrti kráčí pomalým, stejnoměrným krokem.

Rytíř zvedl pravou ruku a zamířil na Crysanii bledým, lesklým prstem.

Tas ucítil, jak se jej zmocnila náhlá neovladatelná hrůza. "Ne!" zaúpěl a roztřásl se, ačkoliv neměl ponětí, jaká hrozná věc se chystá.

Rytíř pronesl jediné slovo.

"Zemři."

V tu chvíli Tas uviděl, že paní Crysania zvedla ruku a sevřela medailon, který nosila na krku. Viděl, jak jí z prstů vytryskl jasný záblesk čistého bílého světla. Pak padla k zemi, jako by probodena bezmasým prstem.

"Ne!" uslyšel se Tas vykřiknout. Viděl, jak se pohled oranžově planoucích očí obrací k němu a mrazivá, vlhká temnota, jako temnota v hrobě, mu zastřela zrak a zapečetila ústa...

8. kapitola

Dalamar se rozechvěle blížil ke dveřím čarodějovy laboratoře. Nervózním prstem sledoval obrysy ochranných run vyšitých na látce jeho černého pláště a v duchu si opakoval několik ochranných zaříkání. U mladého učně, který přichází ke skrytým, tajným komnatám temného a mocného mistra, by se jistá míra obezřetnosti nezdála nepatřičná. Ale Dalamarova opatření byla mimořádná. A z dobrého důvodu. Dalamar měl svá vlastní tajemství, která musel skrývat, a ničeho na světě se nehrozil a neobával více než pohledu těch očí se zornicemi tvaru přesýpacích hodin.

A přesto, pod hladinou strachu, tepal v Dalamarově krvi jakýsi spodní proud vzrušení, jako tomu ostatně bylo vždy, když stanul před těmito dveřmi. Uvnitř oné komnaty už spatřil úžasné věci, úžasné... hrozné...

Pozvedl pravou ruku, načrtl ve vzduchu přede dveřmi rychlé znamení a zašeptal několik magických slov. Žádná reakce. Dveře nebyly pod vlivem žádného kouzla. Dalamar vydechl o něco volněji, anebo to možná byl vzdech zklamání. Jeho mistr se zrovna nezabýval žádným mocným, silným kouzlem, jinak by dveře očaroval, aby se nedaly otevřít. Temný elf pohlédl na podlahu. Zpod těžkých dřevěných dveří neprobleskoval, nepronikal ani paprsek světla. Necítil nic kromě obvyklého pachu koření a hniloby. Dalamar položil špičky prstů levé ruky na dveře a tiše vyčkával.

Během chvíle, kdy se temný elf stačil nadechnout, se ozval tiše vyslovený příkaz: "Vstup, Dalamare."

Dveře se před ním samy otevřely. Dalamar sebral odvahu a vstoupil. Raistlin seděl za velikým, kamenným stolem, tak obrovským, že by se i vysoký, širokoplecí minotaurus z Mithasu mohl na něj položit, pohodlně se natáhnout a stále by ještě měl dost místa. Kamenný stůl a vlastně celá laboratoř byly součástí původního vybavení, které Raistlin objevil, když prohlásil palantaskou Věž Vysoké magie za vlastní.

Velká komnata plná stínů se zdála větší, než vůbec mohla být; přesto temný elf nedokázal nikdy posoudit, zda se komnata zdá větší anebo on sám menší, kdykoliv do ní vstoupí. Stejně jako v čarodějově pracovně i zde byly zdi lemovány knihami. Skrze prach na jejich hřbetech žhnuly runy a muří nohy. Na stolech podél stěn stály skleněné nádoby a láhve, různě zakřivené, a jasně zbarvené tekutiny v nich kypěly a vřely skrytou silou.

Zde v této laboratoři byla kdysi spřádána mocná kouzla. Zde se čarodějové všech tří řádů - Bílého řádu Dobra, Rudého řádu Neutrality a Černého řádu Zla - spojili a vytvořili dračí královská jablka, z nichž jedno nyní vlastnil Raistlin. Zde se tři Řády setkaly v poslední zoufalé bitvě o záchranu svých Věží, záštit jejich moci, před ištarským Knězem-králem a zdivočelou

lůzou. Zde podlehli, protože věřili, že je lépe žít poraženi než bojovat. Věděli, že jejich kouzla by mohla zničit celý svět.

Čarodějové byli nuceni tuto Věž opustit. Své knihy kouzel i ostatní příslušenství přenesli do Věže Vysoké magie ukryté v hloubi kouzelného Lesa Žďárské cesty. Právě tehdy, když Věž opustili, bylo na ni uvrženo prokletí. Vyrostl kolem ní Soikanův háj, aby ji chránil před všemi příchozími, dokud - jak zněla věštba - "se pán minulého a přítomného opět neujme své moci."

A pán se vrátil. Seděl nyní ve starodávné laboratoři a hrbil se nad kamenným stolem, který byl kdysi vyzvednut z mořského dna. Byly do něj vytesány runy odvracející všechna možná kouzla, takže na něj nepůsobily žádné vnější vlivy, které by mohly narušit čarodějovo dílo. Povrch stolu byl hladký a téměř zrcadlově lesklý. Dalamar viděl, jak se v něm ve světle svíček odrážejí vazby kouzelných knih v barvě noční modři.

Na stole byly vidět roztroušeny další předměty - předměty strašlivé a zvláštní, hrozné i krásné: součásti čarodějových kouzel. S nimi teď Raistlin pracoval, procházel knihu kouzel a šeptal tichá slova, jak cosi drtil svými jemnými prsty a sypal do flakónu, který držel v ruce.

"*Shalafi*," řekl Dalamar tiše; použil elfí slovo pro "mistra".

Raistlin vzhlédl.

Dalamar ucítil, jak mu pohled těch zlatých očí probodl srdce nevýslovnou bolestí. Temným elfem projel záchvěv strachu, v mozku mu zavířila slova *On to ví*! Ale navenek se žádný z těchto pocitů neprojevil. Elfovy sličné rysy zůstaly nehybné, nezměněné, chladné. Očima pevně oplácel Raistlinův pohled. Jeho ruce zůstávaly patřičně složeny v záhybech pláště.

Tato záležitost byla tak nebezpečná - tehdy, kdy Oni považovali za nezbytné nasadit do čarodějovy domácnosti špeha - požadovali dobrovolníka, protože nikdo z nich nechtěl nést odpovědnost za chladnokrevný příkaz přijmout ten smrtonosný úkol - Dalamar okamžitě udělal krok vpřed.

Magie nahrazovala Dalamarovi domov. Pocházel původně ze Silvanestu, ale nyní se ani nepočítal, ani nebyl počítán do vznešené rasy elfů. Narodil se v nízké kastě a z kouzelnických dovedností se učil jen to nejzákladnější - vyšší učení bylo jen pro ty s královskou krví. Ale Dalamar již ochutnal moc a stal se jí posedlý. Pracoval tajně, studoval zakázané, učil se divům vyhrazeným pouze pro vysoce postavené elfí čaroděje. Největší dojem na něj učinila temná umění a tak, když bylo odhaleno, že nosí černý plášť, na nějž pravý elf nesmí dokonce ani pohlédnout, byl vyobcován z rodné země i národa. Začal být znám jako "temný elf", ten, který stojí mimo světlo. To Dalamarovi vyhovovalo, neboť již dříve zjistil, že v temnotě se skrývá moc.

A tak Dalamar úkol přijal. Když se tázali na důvody, proč chce při plnění toho úkolu tak ochotně riskovat život, rozvážně odpověděl: "Riskoval bych i

duši, abych měl možnost učit se u největšího a nejmocnějšího z našeho řádu, který kdy *žil*."

Vzpomínka na ten hlas se Dalamarovi ve zvláštních okamžicích vracívala, hlavně za nocí, které byly uvnitř Věže tak temné. Vrátila se mu i nyní. Dalamar ji vytěsnil z mysli.

"Co se děje?" zeptal se Raistlin tiše.

Čaroděj vždy hovořil tiše a jemně, někdy jeho hlas dokonce nebyl víc než pouhý šepot. Dalamar už v této místnosti viděl zuřit děsivé bouře. Oslnivé blesky a rachot hromu jej na několik dní napůl ohlušily. Byl při tom, když čaroděj vyvolával stvoření z vyšších a nižších sfér, aby vykonala jeho příkazy; po nocích stále slýchal jejich jekot, vytí a kletby. Přes to všechno nikdy neslyšel, že by Raistlin zvedl hlas. Ten tichý, syčivý šepot pronikal chaosem a ovládal jej.

"Ve venkovním světě došlo k událostem, které vyžadují vaši pozornost, *Shalafi*."

"Skutečně?" Raistlin opět sklopil zrak, pohlcen svou prací.

"Paní Crysania -"

Raistlinova hlava v kápi se rychle zvedla. Dalamar, kterému pohyb silně připomněl útočícího hada, pod jeho upřeným pohledem mimoděk o krok ucouvl.

"Co? Mluv!" zasykl Raistlin.

"Měl - měl byste přijít, *Shalafi*," zajíkl se Dalamar. "Živí hlásí..."

Temný elf mluvil k prázdné místnosti. Raistlin zmizel.

Dalamar roztřeseně vydechl a pronesl slova, který ho okamžitě donesou za mistrem.

Hluboko pod Věží Vysoké magie, hluboko pod zemí, byla ve skále nesoucí Věž vytesána pomocí kouzel malá okrouhlá místnost. Původně ve Věži *nebyla*. Nazývala se Komnata vidění a byla Raistlinovým dílem.

Uprostřed malé místnosti ze studeného kamene se nalézala dokonale okrouhlá nádržka s tichou, temnou vodou. Ze středu té zcela zvláštní, nepřirozené tůňky tryskal paprsek modrého plamene. Zvedal se až k chladnému stropu komnaty a planul nepřetržitě dnem i nocí. A kolem něj, věčně, seděli Živí.

Ačkoliv byl Raistlin nejmocnějším čarodějem na Krynnu, jeho moc měla k úplnosti daleko a nikdo si to neuvědomoval více než čaroděj sám. Pokaždé, když do této místnosti vstoupil, si svou slabost důrazně připomněl - jeden z důvodů, aby se jí pokud možno vyhýbal. Zde se totiž nacházely viditelné, zjevné důkazy jeho neúspěchů - Živí.

Byla to nešťastná stvoření, vzniklá omylem kvůli nepodařenému kouzlu. Byla držena v zajetí této komnaty a sloužila svému tvůrci. Zde žila své mu-

čivé životy, svíjela se kolem planoucí tůně jako larvovitá, krvácející hmota. Jejich lesklá vlhká těla vytvářela na podlaze strašlivý koberec; kameny, slizké jejich výměšky, byly vidět jen tehdy, když se jejich těla oddělila, aby vytvořila prostor pro svého tvůrce.

Ale navzdory životu plnému neustálé, krušící bolesti, ne-řekli Živí nikdy ani slovo stížnosti. Jejich úděl byl daleko lepší než úděl těch, kteří bloudili chodbami Věže, těch, kdo byli známi jako Mrtví...

Raistlin se zhmotnil v Komnatě vidění; temný stín vyvstávající z temnoty. Modrý plamen zajiskřil na stříbrných nitkách zdobících jeho plášť a zamihotal se na černé látce. Vedle něho se objevil Dalamar a oba přistoupili k okraji klidné černé vody.

"Kde?" zeptal se Raistlin.

"Tady, M-mistře," zablekotal jeden z Živých a ukázal pokřiveným pahýlem.

Raistlin k němu zamířil a Dalamar mu spěchal po boku. Jejich černé pláště vydávaly na slizké kamenné podlaze tichý šustivý zvuk. Raistlin se zahleděl do vody a pokynul Dalamarovi, aby učinil totéž. Temný elf se podíval na klidnou hladinu. Na okamžik viděl jen odraz paprsku modrého plamene. Poté se plamen a voda smísily, pak opět rozdělily, a byl v lese. Stál tam mohutný člověk, oděný špatně padnoucí zbrojí, a hleděl na tělo mladé ženy, oblečené do bílého pláště. Vedle ženina těla klečel šotek a držel ji za ruku. Dalamar uslyšel hlas mohutného muže tak jasně, jako by stál vedle něho.

"Je mrtvá..."

"Já - nejsem si jist, Karamone. Myslím -"

" Viděl jsem smrt dost často, věř mi. Je mrtvá. A je to všechno moje chyba - moje vina..."

"Karamone, ty hlupáku!" zavrčel Raistlin a zaklel. "Co se stalo? Co se pokazilo?"

Když čaroděj promluvil, Dalamar viděl, že šotek rychle vzhlédl.

"Říkals něco?" zeptal se šotek mohutného muže, který se hrabal v pádě.

"Ne. To byl jen vítr."

"Co to děláš?"

"Kopu hrob. Musíme ji pohřbít."

"Pohřbít?" Raistlin se krátce, ostře zasmál. "No jistě, ty užvaněný pitomče! To je všechno, co tě napadne udělat!" vzkypěl čaroděj. "Pohřbít ji! Musím vědět, co se stalo!" Obrátil se k Živému. "Cos viděl?"

"O-oni t-táboří ve s-stromech, M-mistře." Z úst stvoření odkapávala pěna. Jeho slova byla sotva srozumitelná. "D-drako z-zabíjí -"

"Drakoniáni?" opakoval Raistlin užasle. "Blízko Utěšína? Odkud přišli?"

"N-nevím! Nevím!" Živý se krčil hrůzou. "J-já -"

"Pst," upozornil Dalamar a přitáhl tak mistrovu pozornost zpět k tůni, kde se šotek právě dohadoval:

"Nemůžeš ji pohřbít, Karamone! Ona je -"

"Nemáme na vybranou. Já vím, že to není správné, ale Paladin dohlédne na to, aby její duše odešla v míru. Neodvážíme se postavit pohřební hranici, ne s těmi všemi drakoniány kolem -"

"Ale, Karamone, já si vážně myslím, že by ses na ni měl jít podívat! Vždyť na ní není nic vidět, ani stopa po zranění."

"Já se na ni nechci dívat. Je mrtvá. Je to moje chyba! Pohřbíme ji tady a pak se vrátím do Utěšína, vrátím se, abych si vykopal svůj hrob -"

"Karamone!"

"Jdi najít nějaké květiny a nech mě být!"

Dalamar viděl, jak mohutný muž rve vlhkou hlínu holýma rukama a odhazuje ji stranou, zatímco po tváři mu stékají slzy. Šotek zůstal stát u ženina těla, tvář měl pokrytou zaschlou krví a v jeho výrazu se mísily žal a pochyby.

"Nic není vidět, žádné zranění, drakoniáni, co se objevují odnikud..." Raistlin se zamyšlené zamračil. Pak náhle při-klekl k Živému, který se před ním schoulil. "Mluv. Pověz mi všechno. Musím to vědět. Proč jste mě nezavolali dřív?"

"D-drako z-zabíjí, p-pane," bublal hlas Živého v agónii. "A-ale v-velký m-muž z-zabíjí t-taky. P-pak p-přijde v-velká t-tma. O-ohnivé o-oči. J-já b-bojím. J-já b-bojím p-padnout d-do v-vody..."

"Našel jsem tohoto Živého ležet na kraji tůně," hlásil Dalamar klidně, "když mi ostatní sdělili, že se děje něco podivného. Podíval jsem se do vody. Protože vím o vašem zájmu o tu ženu, myslel jsem -"

"Zcela správně," zašeptal Raistlin a netrpělivě tak uťal Dalamarovo vysvětlování. Čarodějovy zlaté oči se zúžily a tenké rty sevřely. Živý cítil čarodějův hněv a stáhl se od něj tak daleko, jak jen bylo možno. Dalamar zadržel dech. Ale Raistlinův hněv nesměřoval proti nim.

"‚Velká tma, ohnivé oči' - pan Soth! Takže tys mě zradila, sestřičko," zašeptal Raistlin. "Cítím tvůj strach, Kitiaro!

Ty zbabělce! Mohl jsem z tebe udělat královnu tohoto světa, mohl jsem ti dát nezměrné bohatství, neomezenou moc. Ale ne. Koneckonců jsi jen slabý, malodušný červ!"

Raistlin stál tiše, přemítal a hleděl do klidné tůně. Když znovu promluvil, hlas měl tichý, smrtonosný. "Tohle ti nezapomenu, sestřičko. Máš štěstí, že mě teď čekají důležitější, naléhavější záležitosti, jinak by ses přidala k tomu přízračné-mu pánu, který ti slouží!" Raistlinovy hubené pěsti se zaťaly a pak - se zjevným úsilím - se opět uvolnily. "Ale co teď s tímhle udělat? Musím

něco udělat, než můj bratříček tu kněžku zasadí do záhonu!"

"*Shalafi*, co se děje?" odvážil se Dalamar a nesmírně si tím troufal. "Tato - žena. Co pro vás znamená? Nerozumím tomu."

Raistlin se na Dalamara podrážděně podíval a vypadalo to, že ho za jeho drzost pokárá. Poté čaroděj zaváhal. Ve zlatých očích šlehl záblesk vnitřního světla, který přiměl Dalamara přikrčit se, než se do nich vrátil klidný, nevýrazný pohled.

"Samozřejmé, učedníku. Všechno se dozvíš. Ale nejdřív-"

Raistlin se zarazil. Na scénu v lese, kterou tak bedlivě pozorovali, vstoupila další postava. Byla to tupá trpaslice, zabalená do mnoha vrstev světlého, křiklavého oblečení, a při chůzi za sebou tahala ohromný vak.

"Bupu!" zašeptal Raistlin a jeho rtů se dotkl vzácný úsměv. "Výborně. Ještě jednou mi posloužíš, maličká."

Raistlin vztáhl ruku a dotkl se klidné hladiny. Živí kolem tůně vykřikli hrůzou. Viděli totiž mnohé ze svého středu, jak do té temné vody spadli a začali se scvrkávat a sesychat, až z nich zbyl jen pramínek dýmu, který se se zakvílením rozplynul ve vzduchu. Ale Raistlin jen zamumlal několik tichých slov a potom ruku stáhl. Prsty měl bílé jako mramor a tváří, mu přelétl záchvěv bolesti. Spěšně vklouzl rukou do kapsy pláště.

"Dívej se," zašeptal vzrušeně.

Dalamar upřeně hleděl do klidné vody a zároveň sledoval tupou trpaslici, jak pomalu přistupuje k ženinu tichému, neživému tělu.

"Pomůžu."

"Ne, Bupu!"

"Nemáš rád moje kouzla! Jdu domů. Ale nejdřív pomůžu hezké paní."

"Co ve jménu Propasti -" zamumlal Dalamar. "Dívej se," přikázal Raistlin.

Dalamar sledoval, jak se trpasličina malá špinavá ruka vnořila do mošny u boku. Nějakou chvíli se v ní přehrabovala a pak se vynořila s jakýmsi odpudivým předmětem - s tuhou mrtvou ještěrkou s koženým řemínkem uvázaným kolem krku. Bupu přistoupila k ženě, a když se ji šotek snažil nějak zastavit, varovně mu nastrčila pěst před obličej. Šotek si povzdechl, podíval se koutkem oka po zuřivě hrabajícím Karamonovi a s tváří vyhlížející jako maska z žalu a krve ustoupil. Bupu sebou kecla vedle ženina neživého těla a pečlivě položila ještěrku na nehybnou hruď. Dalamar zalapal po dechu.

Ženina hruď se pohnula, bílý plášť se zachvěl. Začala dýchat, zhluboka a pokojně. Šotek vyjekl.

"Karamone! Bupu ji vzkřísila! Ona žije! Podívej!"

"Co sakra -" Mohutný muž přestal kopat a zarazil se. Užasle a polekaně zíral na tupou trpaslici.

"Ještěrka křísila," řekla Bupu vítězoslavně. "Vždycky funguje."

"Ano, moje maličká," řekl Raistlin. Stále se usmíval "Pokud se pamatuji, na kašel účinkuje taky." Přejel rukou nad klidnou hladinou. Jeho hlas přešel v ukolébavý zpěv. "A teď spi, bratříčku, než vyvedeš další pitomost. Spi, šotku, spi, malá Bupu. A ty spi také, paní Crysanie, v říši, kde tě chrání Paladin."

Při zpěvu Raistlin pokynul rukou. "A teď pojď, Lese Žďárské cesty. Připliž se k nim, zatímco spí. Zazpívej jim svou čarovnou píseň. Přilákej je ke svým tajným stezkám."

Kouzlo skončilo. Raistlin se zvedl a obrátil se k Dalamarovi: "A ty pojď také, učedníku -" v hlase zazněl lehounký výsměch, při němž se temný elf zachvěl - "pojď do mé pracovny. Je na čase, abychom si promluvili."

9. kapitola

Dalamar seděl v čarodějově pracovně v téže židli jako prve při své návštěvě Kitiara. Temný elf se ovšem cítil daleko méně příjemně, dalekó méně bezpečné než ona. Přesto svůj strach dobře ovládal. Navenek vyhlížel klidně a vyrovnaně. Větší zardělost jeho bledých elfích rysů se snad dala přičítat rozrušení, že ho jeho mistr poctil důvěrou. Dalamar býval v pracovně často, ačkoliv ne v přítomnosti svého mistra. Raistlin tu trávil večery o samotě, čítal si ve foliantech, kterými byly obloženy zdi. Tehdy se ho nikdo neodvažoval rušit. Dalamar chodíval do pracovny jen za denního světla a jedině tehdy, když byl Raistlin zaneprázdněn jinde. To měl temný elf povoleno - vlastně se to po něm vyžadovalo - pročítat si knihy kouzel sám, totiž, některé z nich. Měl zakázáno otvírat, ba dokonce se jen dotýkat těch s vazbou v barvě noční modři.

Dalamar to samozřejmě jednou udělal. Kniha byla na dotek mrazivě studená, tak ledová, že mu omrzla kůže. Bolesti si nevšímal a podařilo se mu desky rozevřít, ale stačil jediný pohled, aby je rychle zavřel. Slova uvnitř byla hatmatilkou, nedokázal je rozluštit. Poznal však, že na ně bylo sesláno ochranné kouzlo. Každý, kdo by na ně hleděl příliš dlouho bez příslušného klíče k jejich významu, by propadl šílenství. Když si Raistlin všiml Dalamarovy poraněné ruky, ptal se, jak se to přihodilo. Temný elf chladnokrevně odvětil, že se polil nějakou kyselinou, když připravoval pomůcky ke kouzlu. Arcimág se usmál a nic neřekl. Nebylo třeba. Oba porozuměli.

Ale teď byl ve studovně na Raistlinovo pozvání a seděl tu se svým mistrem málem jako rovný s rovným. Dalamar opět pocítil svůj dávný strach okořeněný opojným vzrušením.

Raistlin seděl čelem k němu za vyřezávaným dřevěným stolem. Ruka mu spočívala na silném svazku, temně modře vázaném. Arcimágovy prsty knihu maně laskaly, jak přejížděly po stříbrných runách na jejím hřbetě. Jeho oči se upíraly na Dalamara. Temný elf před tím ostrým, pronikavým pohledem neuhýbal ani se nevrtěl.

"Byl jsi velice mladý, když jsi podstoupil Zkoušku," ozval se náhle Raistlin svým tichým hlasem.

Dalamar zamrkal. To nebylo, co očekával.

"Ne tak mladý jako vy, *Shalafi*," odpověděl temný elf. "Je mi přes devadesát, což odpovídá zhruba pětadvaceti lidským rokům. Vám bylo, pokud vím, jen jednadvacet, když jste podstoupil Zkoušku."

"Ano," zamumlal Raistlin a přes zlatě zbarvenou pokožku mu přešel stín. "Bylo mi... jednadvacet."

Dalamar viděl, jak se ruka spočívající na knize náhle sevřela prudkou bo-

lestí, viděl, jak se ve zlatých očích zablesklo. Mladého učně tento projev emocí nepřekvapil. Zkouška se vyžaduje po všech čarodějích, kteří se chtějí cvičit v kouzelných uměních pokročilého stupně. Vykonává se ve Věži Vysoké magie ve Žďárské cestě a řídí ji představení všech tří Řádů. Krynnští čarodějové si totiž už dávno uvědomili, co ucházelo kněžím - má-li být rovnováha světa zachována, musí se kyvadlo volně pohybovat mezi všemi třemi - Dobrem, Zlem, Neutralitou. Vzroste-li moc jednoho z nich příliš - kteréhokoliv - svět se nachýlí ke své zkáze.

Zkouška je krutá. Vyšší úrovně magie, kdy se získává skutečná moc, nejsou pro hloupé hudlaře. Zkouška byla připravena tak, aby nevhodné uchazeče vyřadila navždy; trestem za selhání byla smrt. Dalamara dosud trápily noční můry, související s tím, jak si sám při zkoušení vedl, takže Raistlinovu reakci chápal velice dobře.

"Prošel jsem," zašeptal Raistlin a oči upíral zpět do oné doby. "Ale když jsem vyšel z toho strašného místa, byl jsem takový, jakého mě vidíš dnes. Moje kůže dostala tuto zlatou barvu, vlasy mi zbělely, oči..." Vrátil se do přítomnosti a pohlédl upřeně na Dalamara. "Víš, co těmato očima se zorničkami ve tvaru přesýpacích hodin vidím?" "Ne, *Shalafi*."

"Vidím, jak je vše ovlivňováno časem," odpověděl Raistlin. "Lidské tělo před těmato očima chřadne, květiny vadnou a umírají, i skály samy se drolí, když na ně hledím. I ty, Dalamare -" Raistlinovy zraky zachytily mladého učedníka a třímaly ho svým hrozným pohledem - "i elfí tělo, které stárne tak pomalu, že běh let je krátký jako jarní přeháňka - i na tvé tváři, Dalamare, vidím přízrak smrti!"

Dalamar se zachvěl a tentokrát své pocity skrýt nedokázal. . Mimovolně se přikrčil do čalounění křesla. Na mysli mu rychle vyvstalo ochranné zaříkadlo zároveň - nechtěně - s kouzlem určeným k útoku, ne k obraně. Blázne! Vysmál se sám sobě, jakmile se opět ovládl, které moje slaboučké kouzlo by mohlo jeho zabít?

"Pravda, pravda," ozval se Raistlin, odpovídaje na Dalamarovy myšlenky, což dělával často. "Na Krynnu nežije nikdo, kdo by měl moc mě zranit. Zajisté ne ty, učedníku. Ale jsi statečný. Máš odvahu. Často jsi stál v laboratoři vedle mne a čelil těm, které jsem přivlekl z jejich sfér bytí. Věděls, že kdybych se v nevhodný okamžik byť jen nadechl, vyrvali by nám z těla ještě tepající srdce a zhltli by je, zatímco bychom se před nimi svíjeli v bolestech."

"Byla to pro mě čest," zamumlal Dalamar. "Ano," odpověděl Raistlin nepřítomně, myšlenkami jinde. Pak povytáhl obočí. "Ale tos věděl, že pokud by k takové události došlo, zachránil bych sebe, ale tebe ne?"

"Samozřejmě, *Shalafi*," odpověděl Dalamar pevně. "Rozumím a to riziko

přijímám -" oči temného elfa zahořely. Zapomněl na svůj strach a dychtivě se v křesle napřímil - "ne, *Shalafi*, já to nebezpečí *vyzývám*! Obětoval bych všechno kvůli -"

"Magii," dokončil Raistlin.

"Ano! Kvůli magii!" zvolal Dalamar.

"A moci, kterou uděluje," přikývval Raistlin. "Jsi ctižádostivý, co? Toužíš snad po vládě nad svými pokrevenci? Či po nějakém království, jehož vládce by sis připoutal a užíval by sis bohatství jeho země? Nebo snad po spojenectví s některým temným pánem, jak se to stávalo za nepříliš vzdálených dnů draků? Kupříkladu má sestra Kitiara tě shledává docela přitažlivým. Líbilo by se jí mít tě u sebe. Obzvlášť jestli znáš nějaká kouzla, která by se dala využít v ložnici -"

"*Shalafi*, já bych neznesvětil -"

Raistlin mávl rukou. "Žertuji, učedníku. Ale víš, co tím myslím. Odpovídá něco z toho tvým snům?"

"Nu, jistě, *Shalafi*." Dalamar byl zmatený. Váhal. Kam tohle všechno směřuje? Doufal, že k nějaké informaci, kterou by mohl využít a předat dál, ale kolik toho má o sobě prozradit?

"Já -"

Raistlin mu skočil do řeči. "Ano, vidím, že jsem se téměř trefil. Poznal jsem velikost tvé ctižádosti. Nepřemýšlels nikdy o té mojí?"

Dalamarem projel záchvěv radosti. *Tohle* bylo to, co měl zjistit. Mladý čaroděj pomalu odpověděl: "Často jsem se nad tím zamýšlel, *Shalafi*. Jste tak mocný -" Dalamar pokynul rukou k oknu, za nímž byla vidět světla Palantasu zářící do noci - "že toto město, země Solamnie či celý ansalonský kontinent by mohl být váš."

"Tento svět by mohl být můj!" usmál se Raistlin a jeho tenké rty se lehce pootevřely. "Viděli jsme země za oceány, že, učni. Když pohlížíme do planoucí vody, vidíme je a vidíme i ty, kteří tam sídlí. Ovládnout je by byla jednoduchost sama -"

Raistlin se zvedl. Přešel k oknu a vyhlédl na zářící město, které se před ním rozkládalo. Dalamar, jenž cítil mistrovo vzrušení, opustil své křeslo a přešel za ním.

"To království bych ti mohl dát, Dalamare," řekl Raistlin suše. Zatímco zatahoval závěs, jeho oči prodlévaly na světlech, jež zářila tepleji než hvězdy nad nimi. "Mohl bych ti dát nejen vládu nad tvými zavrženíhodnými příbuznými, ale moc nad elfy kdekoliv na Krynnu." Raistlin pokrčil rameny. "Mohl bych ti dát i svou sestru."

Raistlin se odvrátil od okna a obrátil se k Dalamarovi, který ho dychtivě pozoroval.

"Ale mně je to úplně jedno -" pokynul Raistlin a nechal závěs klesnout - "úplně. Mé ambice sahají dál."

"Ale *Shalafi*, jestliže zavrhujete svět, pak už toho moc nezbývá," zajíkl se nechápající Dalamar. "Leda byste viděl světy za tímto, které jsou mým očím skryty..."

"Světy za tímto?" zauvažoval Raistlin. "To je opravdu velice zajímavá myšlenka. Jednou bych snad měl tu možnost zvážit. Ale ne, to není, co mám na mysli." Čaroděj se odmlčel a pokynul rukou Dalamarovi, aby přistoupil blíž. "Všiml sis těch velkých dveří úplně vzadu v laboratoři? Těch ocelových se vsazenými stříbrnými a zlatými runami? Dveří bez zámku?"

"Ano, *Shalafi*," odpověděl Dalamar. Cítil, jak se do něj vkrádá chlad, který nemohl rozptýlit ani podivný žár Raistlinova těla v jeho blízkosti. "Víš, kam ty dveře vedou?"

"Ano... *Shalafi*." Šepot.

"A víš, proč nejsou otevřené?"

"Nemůžete je otevřít, *Shalafi*. Pouze jeden z velkých a mocných mágů a jedna z pravých svatých mocností je společně smějí otevřít -" Dalamar se zarazil a hrdlo se mu stáhlo strachem, čímž ho umlčelo.

"Ano," zašeptal Raistlin, "porozuměls. Jedna z pravých svatých mocností'. Teď víš, proč ji potřebuji! Teď chápeš velikost - a hloubku - mé ctižádosti."

"To *je* šílenství!" zalapal Dalamar po dechu a pak zahanbeně sklopil zrak. "Odpusťte, *Shalafi*, nechtěl jsem být neuctivý."

"Ne, máš pravdu. To je šílenství - s mou omezenou mocí." V čarodějově hlase zazněla příměs hořkosti. "Proto se chystám vydat na cestu."

"Na cestu?" Dalamar vzhlédl. "Kam?"

"Ne kam - do kdy," opravil ho Raistlin. "Slyšels mě mluvit o Fistandantilovi?"

"Mnohokrát, *Shalafi*," řekl Dalamar a hlas měl téměř uctivý. "Největší z našeho Řádu. To jsou jeho knihy kouzel, ty s tou tmavou modrou vazbou."

"Nedostačující," zasykl Raistlin, zavrhuje celou knihovnu jediným gestem. "Během těch posledních let jsem je přečetl všechny a mnohokrát, když jsem získal klíč k jejich tajemství od samotné Královny Temnot. Ale jen mne zklamaly!" Raistlin sevřel své hubené ruce. "Čtu je, a nacházím obrovské mezery - chybějí celé svazky! Možná byly zničeny během Pohromy nebo později, ve Válkách o trpasličí brány, v nichž Fistandantilus našel smrt. Ty chybějící díly, ty jeho ztracené vědomosti, mi dají moc, kterou potřebuji!"

"Takže vaše cesta vás zavede -" Dalamar se nevěřícně zajíkl.

"Zpátky v čase," dokončil Raistlin klidně. "Zpátky do dnů těsně před Po-

hromou, kdy byl Fistandantilus na vrcholu své moci."

Dalamar pociťoval závrať a myšlenky mu zmateně vířily. Co na to řeknou *Oni?* Navzdory všem těm svým dohadům tohle jistě nepředvídali!

"Uklidni se, učedníku." Raistlinův tichý hlas k Dalamarovi doléhal jakoby zdáli. "Nějak té to znervóznilo. Trochu vína?"

Čaroděj přešel ke stolu. Zvedl karafu, nalil do sklenky krvavě rudou tekutinu a podal ji temnému elfu. Dalamar ji vděčně přijal a zaraženě si všiml, že se mu třese ruka. Raistlin nalil i sobě.

"Takto silné víno nepiji často, ale dnes večer to vypadá, že bychom si měli uspořádat malou oslavu. Připijme na - jak jsi to řekl? - na jednu z pravých svatých mocností. Tedy, na paní Crysanii!"

Raistlin víno upíjel pomalu, zatímco Dalamar to svoje vypil naráz a ohnivá tekutina mu spálila hrdlo. Rozkašlal se.

"*Shalafi*, jestliže to Živí ohlásili správně, pan Soth seslal na paní Crysanii smrtící kouzlo, ale ona žije. Vy jste ji oživil?" Raistlin zavrtěl hlavou. "Ne, jen jsem jí dodal viditelné známky života, aby ji můj drahý bratříček nepohřbil. Nemohu si být jist tím, co se stalo, ale není těžké to uhodnout. Když před sebou Ctěná dcera uviděla rytíře smrti a poznala, že je to její konec, postavila se mu jedinou svou zbraní, a to skutečně mocnou - svatým medailonem Paladinovým. Bůh ji ochránil tak, že přenesl její duši do krajů, kde sídlí bohové, a zanechal schránku jejího těla na zemi. Nikdo - ani já ne - nedokáže vrátit její duši do jejího těla. Takovou moc má jen nejvyšší Paladinův kněz." "Elistan?"

"Co, ten muž je nemocný, umírá..."

"Pak je tedy pro vás ztracena!"

"Ne," řekl Raistlin mírně. "Nepochopils to, učni. Kvůli své nepozornosti jsem ztratil vládu nad událostmi, ale rychle jsem ji zase získal. Nejen to, vytěžím z toho výhodu. Oni se pořád blíží k Věži Vysoké magie. Crysania tam mířila, chtěla požádat čaroděje o pomoc. Až tam dorazí, tu pomoc dostane, a zrovna tak můj bratr."

"Vy *chcete*, aby jí pomohli?" zeptal se Dalamar zmateně. "Ona přece plánuje, jak vás zničit!"

Raistlin poklidně usrkával víno a upřeně mladého učně pozoroval. "Přemýšlej o tom, Dalamare," řekl tiše, "přemýšlej o tom, a nakonec to pochopíš. Ale -" čaroděj postavil prázdnou sklenku - "už jsem tě zdržoval dost dlouho."

Dalamar vyhlédl z okna. Rudý měsíc, Lunitár začínal mizet za rozeklanými černými okraji hor. Blížila se půlnoc.

"*Ty* se totiž vydáš na cestu a vrátíš se, než ráno vyrazím," pokračoval Raistlin. "Jistě si na poslední chvíli vzpomenu na nějaké pokyny, nehledě na

to, že dost věcí musím nechat na tobě. Samozřejmě, v době, kdy budu pryč, ty budeš pánem."

Dalamar přikývl, ale pak se zamračil. "Říkal jste, *Shalafi*, že se já vydám na cestu? Ale *já* se nikam nechystám -" Temný elf se zarazil, stáhlo se mu hrdlo, když si připamatoval, že se má skutečně někam dostavit, podat hlášení.

Raistlin si mladého elfa mlčky měřil pohledem a výraz zděšeného poznání, který svitl v Dalamarově tváři, se odrazil v čarodějových očích jako v zrcadle. Pak Raistlin přistoupil k učedníkovi; černý plášť mu zašustil kolem kotníků. Zachvácený hrůzou, se Dalamar nedokázal pohnout. Ochranná kouzla se mu vykouřila z hlavy. Nic ho nenapadalo, neviděl nic krom dvou bezvýrazných, nehybných zlatých očí.

Raistlin pomalu zvedl ruku a zlehka ji položil na Dalamarovu hruď, špičkami všech pěti prstů se dotkl mladíkova černého pláště.

Bolest to byla mučivá. Dalamar zbledl a s vytřeštěnýma očima zalapal po dechu. Ale uhnout před tím hrozným dotekem nemohl. Raistlin ho držel pohledem a Dalamar nemohl ani křičet.

"Pověz jim přesně to, co jsem ti řekl," zašeptal Raistlin, "a co ses možná domyslel. A vyřiď můj pozdrav velkému Par-Salianovi... učedníku!" Čaroděj odtáhl ruku.

Dalamar se zhroutil na podlahu, svíral si hrudník a sténal. Raistlin ho obešel, aniž mu věnoval jediný pohled. Temný elf slyšel, jak odchází z místnosti; tiše zašustil černý plášť. Po hrudi mu stékalo pět lesknoucích se potůčků krve a vpíjelo se do černé látky. Proudilo z pěti ran vpálených do masa.

10. kapitola

"Karamone! Vstávej! Probuď se!"

Ne. Jsem ve svém hrobě. Tady pod zemí je teplo, tep a bezpečno. Nemůžete mě probudit, nemůžete se ke dostat. Jsem schovaný v hlíně, nemůžete mě najít.

"Karamone, tohle musíš vidět! Probuď se!"

Dloubla do něj něčí ruka a zaplašila temnotu.

Ne. Tiko, jdi pryč! Už jednou jsi mě přivedla zpátky k životu, zpátky k bolesti a utrpení. Měla jsi mě nechat v říši sladké temnoty pod Krvavým mořem Ištaru. Ale teď jsem konečně našel klid. Vykopal jsem si hrob a pohřbil jsem se.

"Hele, Karamone, měl by ses radši vzbudit a podívat se na to!"

Ta slova! Byla mu povědomá. No jistě, vždyť jsem je řekl já! Řekl jsem je kdysi dávno Raistlinovi, když jsme do tohohle lesa přišli poprvé. Jak je můžu slyšet? Ledaže *jsem* Raistlin... Aha, to je -

Jeho víček se dotkla něčí ruka! Dvěma prsty je rozevírala! Při tom doteku Karamonovými cévami bodavě projel strach a srdce se mu prudce rozbušilo.

"Arghhh!" zařval Karamon zděšeně a pokusil se zarýt do hlíny, protože tím jedním násilně otevřeným okem viděl, jak se nad ním vznáší obrovská tvář - tvář tupé trpaslice!

"On vzhůru," hlásila Bupu. "Ty," řekla Tasslehoffovi, "podrž to oko. Otevřu druhé."

"Ne!" vykřikl Tas spěšně. Odtáhl Bupu od bojovníka a strčil ji za sebe. "Eh... běž sehnat vodu."

"Dobrý nápad," podotkla Bupu a rychle odpajdala.

"To - všechno je v pořádku, Karamone." Tas přiklekl k mohutnému muži a konejšivě ho poplácal. "To byla jen Bupu. Promiň, ale já jsem se - eh - díval na... no však uvidíš... a zapomněl jsem ji hlídat."

Karamon zachrčel a zakryl si tvář dlaní. S Tasovou pomocí se mu podařilo posadit se. "Zdálo se mi, že jsem umřel," řekl těžce. "Pak jsem uviděl tu tvář - věděl jsem, že je po všem. Že jsem v Propasti."

"Možná si budeš přát, abys byl," zasýčkoval Tas.

Karamon při zvuku šotkova neobvykle vážného hlasu vzhlédl. "Proč? Co tím chceš říct?" zeptal se chraptivě.

Místo odpovědi se Tas otázal: "Jak se cítíš?"

Karamon se zamračil. "Jsem střízlivý, jestli to chceš vědět," zamumlal. "A přál bych si, abych nebyl. Asi tak."

Tasslehoff ho chvilku zamyšleně pozoroval, pak pomalu sáhl do tlumoku a vytáhl lahvičku opletenou kůží. "Tady máš, Karamone," řekl potichu, "jest-

li si opravdu myslíš, že to potřebuješ."

Bojovníkovy oči se zaleskly. Dychtivě napřáhl třesoucí se raku a chopil se láhve. Odzátkoval ji, přičichl, vesele se usmál a zvedl ji ke rtům.

"Přestaň na mě koukat!" nařídil Tasovi nevrle. "P-promiň." Tas zrudl. P-půjdu se postarat o paní Crysanii."

"Crysanii..." Karamon sklonil láhev, aniž se byl napil. "Jo, na tu jsem úplně zapomněl. To je dobrej nápad, že se o ni postaráš. Vlastně ji vemte a vypadněte odsud. Ty a ta tvoje zablešená trpaslice! Vypadněte a nechtě mě být!" Karamon znovu pozvedl láhev a zhluboka se napil. "No tak," opakoval a tupě na Tase hleděl, "vypadněte odsud! Všichni! Nechtě mě být!"

"Promiň, Karamone," řekl Tas potichu. "Vážně bych si přál, abychom mohli. Ale nemůžeme."

"Proč?" vyštěkl Karamon.

Tas se zhluboka nadechl. "Protože jak si pamatuju příběhy, co mi Raistlin vyprávěl, myslím, že si nás právě našel Les Žďárské cesty."

Karamon na Tase chvíli třeštil krví podlité oči.

"To není možný," řekl po chvíli a jeho slova byla sotva víc než šepot. "Jsme od něho celé míle daleko! Já - mně a Raistovi... to trvalo celé měsíce, než jsme ten les našli! A Věž je daleko odsud na jihu! Podle té tvé mapy je přímo za Qualinestem." Karamon se po Tasovi zlověstně podíval. "To není ta samá mapa, co na ní byl Tarsis u moře, že ne?"

"Snad ne," řekl Tas vyhýbavé a rychle mapu stočil a schoval ji za zády. "Ale když já jich mám tolik..." Spěšně změnil téma. "Ale Raistlin říkal, že je to kouzelný les, takže myslím, že nás klidně mohl najít, když tyhlety sklony mívá."

"*Je* kouzelný," zamumlal Karamon. Hlas měl hluboký a rozechvělý. "Je to strašné místo." Zavřel oči a potřásl hlavou. Pak náhle s prohnaným výrazem vzhlédl. "To je nějaký trik, že? Trik, jak mi zabránit v pití! No, tak to nevyšlo -"

"To není žádný trik, Karamone," povzdechl si Tas. Pak ukázal rukou. "Podívej se tam. Je to přesně tak, jak mi to Raistlin jednou popsal."

Karamon otočil hlavu, uviděl to a zachvěl se, dílem kvůli tomu pohledu a dílem kvůli trpkým vzpomínkám na bratra, které to vyvolalo.

Mýtina, na níž tábořili, byla malý travnatý palouk kousek od stezky. Obklopovaly jej javory, borovice, ořešáky a dokonce i několik osik. Stromy právě začínaly pučet. Karamon se na ně díval, když kopal Crysanii hrob. Větvoví v časném ranním slunci svítilo světlou žlutozelenou barvou jara. U jejich kořenů kvetly lesní květiny, jarní květiny - krokusy a fialky.

Jak se Karamon rozhlížel, viděl, že je obklopují stále tytéž stromy - na třech stranách. Ale na čtvrté, jižní straně, teď byly stromy jiné.

Tyto stromy, většinou mrtvé, stály jeden vedle druhého v přímé linii, řada za řadou. Tu a tam, při pohledu hlouběji do lesa, se dal zahlédnout živý strom, jako důstojník velící mlčenlivým šikům svých vojáků. Slunce v tom lese nesvítilo. Od stromů se šířila hustá zlověstná mlha, která zatemňovala světlo. Stromy samotné byly strašlivé na pohled, zkroucené a znetvořené, jejich kořeny drásaly zemi jako obří spáry. Větve se nepohybovaly, mrtvé listí nerozechvěl ani vánek. Ale - a to bylo nejstrašnější - něco se v lese pohybovalo. Jak se Karamon s Tasem dívali, viděli, jak mezi stromy prokmitávají stíny a ukrývají se v podrostu.

"A teď se podívej na tohle," řekl Tas. Nevšímal si Karamonova polekaného výkřiku a rozběhl se přímo k lesu. Jak to udělal, stromy se rozdělily! Mezi nimi se rozevřela široká stezka vedoucí přímo do temného srdce lesa. "To je, co?" křičel Tas rozčileně. "A když ustoupím -"

Šotek popošel zpátky, pryč od stromů, a kmeny se opět srazily dohromady, semkly šiky a vytvořily pevnou, nepropustnou hradbu.

"Máš úplně pravdu," řekl Karamon chraptivě. "Je to Les Žďárské cesty. Takhle se jednoho rána zjevil nám." Sklonil hlavu. "Nechtěl jsem do něj vstoupit. Snažil jsem se Raista zastavit. Ale on se nebál! Stromy se před ním rozestoupily a on vešel. ‚Drž se při mně, bratříčku,' řekl mi, ‚a já tě budu chránit.' Kolikrát jsem ta slova říkával já *jemu*? On se nebál! Já ano!"

Karamon náhle vstal. "Vypadněme odsud!" Třesoucíma se rukama horečně hmátl po přikrývkách a přitom na ně vybryndal obsah láhve.

"To je na nic," řekl Tas suše. "Dívej."

Šotek se otočil ke stromům zády a zamířil na sever. Stromy se nehýbaly. Ale - a nijak se to nedalo vysvětlit - Tasslehoff opět kráčel k lesu. Ať se snažil, jak chtěl, otáčel, jak chtěl, vždycky to skončilo tak, že kráčel přímo k šikům přízračných stromů zahalených mlhou.

Tas s povzdechem přešel ke Karamonovi. Vážně vzhlédl do mužových uslzených, zarudlých očí, natáhl ručku a položil ji na bojovníkovu kdysi silnou paži.

"Karamone, ty jsi jediný, kdo tudy prošel! Ty jsi jediný, kdo zná cestu. A ještě něco." Tas ukázal rukou a Karamon se ohlédl. "Ptal ses na paní Crysanii. Tam je. Je živá a mrtvá zároveň. Kůži má jako led. V očích jí strnul zděšený výraz. Dýchá, srdce jí bije, ale zrovna tak by jí mohlo tělem prohánět tu aromatickou látku, co elfové používají k uchovávání svých mrtvých!" Šotek se roztřeseně zhluboka nadechl.

"Musíme jí sehnat pomoc, Karamone. Možná že tam -" Tas ukázal k lesu - "jí čarodějové dokážou pomoci! Já ji ale neunesu." Bezmocně rozhodil rukama. "Potřebuju tě, Karamone. Ona tě potřebuje! Myslím, že by se dalo říct, že jí to dlužíš."

"Poněvadž můžu za to, že je zraněná?" zasykl Karamon divoce.

"Ne, to jsem říct nechtěl," bránil se Tas. Svěsil hlavu a přejel si rukou přes oči. "Myslím, že za to nikdo nemůže."

"Ne, *můžu* za to," řekl Karamon. Tas na něj pohlédl, protože v Karamonově hlase zaslechl tón, který neslyšel už velice, velice dlouho. Veliký muž stál a hleděl na láhev ve svých rukou. "Je na čase, abych se tomu postavil. Dával jsem vinu všem ostatním - Raistlinovi, Tice... Ale celou dobu jsem hluboko uvnitř věděl, že je to moje chyba. Došlo mi to v tom snu. Ležel jsem na dně hrobu a uvědomil jsem si, že tohle je dno. Níž už se nedostanu. Buď tu musím zůstat a nechat se zaházet hlínou - zrovna jako jsem se já chystal pohřbít Crysanii - nebo vylezu ven." Karamon si povzdechl. Byl to dlouhý, roztřesený vzdech. Pak s náhlou rozhodností opět zazátkoval láhev a vrátil ji Tasovi. "Tady máš," řekl tiše. "Bude to dlouhý výstup a asi budu potřebovat pomoc. Ale ne tenhle druh pomoci."

"Ach, Karamone!" Tas objal mohutného muže kolem pasu tak vysoko, jak dosáhl, a pevně ho sevřel. "Já jsem se toho

strašidelného lesa nebál, doopravdy ne. Ale dumal jsem, jak tudy projdu sám. Nemluvě o paní Crysanii a - ach Karamone, já jsem tak rád, že jsi to zase ty! Já -"

"No tak, no tak," mumlal Karamon a v rozpacích zrudl. Jemně od sebe Tase odstrčil. "To je v pořádku. Nejsem si jistý, nakolik tady budu co platný - když jsem tak šel poprvé, byl jsem vyděšený k smrti. Ale máš pravdu. Možná dokážou Crysanii pomoci." Karamonova tvář ztvrdla. "Možná mi taky odpovědí na pár otázek ohledně Raista. Takže, kam se poděla ta trpaslice? A -" pohlédl na svůj opasek - "kde je moje dýka?"

"Jaká dýka?" zeptal se Tas, který s pohledem upřeným na les poskakoval kolem.

Karamon se s přísnou a zachmuřenou tváří natáhl a šotka chytil. Jeho pohled putoval k Tasovu opasku. Tas se rovněž podíval.

"Tys myslel *tuhle* dýku? Má ty dobroto, jak se tam mohla dostat? Víš," řekl zamyšleně, "vsadím se, že ti musela vypadnout během boje."

"Jo," zamumlal Karamon. Se zavrčením si vzal svou dýku a zrovna ji vracel do pochvy, když za sebou uslyšel hluk. Polekaně se obrátil a schytal plné vědro ledové vody přímo do tváře.

"Teď on vzhůru," prohlásila Bupu spokojeně a pustila vědro.

Zatímco si Karamon sušil šaty, seděl a prohlížel si stromy. Tvář měl staženou bolestnými vzpomínkami. Nakonec si těžce povzdechl, oblékl se, zkontroloval si zbraně a vstal. Tasslehoff byl okamžitě u něj.

"Pojďme!" řekl dychtivě.

Karamon se zarazil. "Do lesa?" zeptal se zoufalým hlasem.

"No jistě!" řekl Tas zaraženě. "Kam jinam?"

Karamon se zamračil, pak si povzdechl a pak zavrtěl hlavou. "Ne, Tasi," řekl drsně. "Ty tady zůstaneš s paní Crysanií. Podívej," zarazil šotkovo rozhorlení skuhrání, "prostě jen půjdu kousek do lesa - eh, prověřit to tam."

"Ty si myslíš, že tam něco je, co?" obvinil ho Tas. "Proto mě nutíš zůstat venku! Ty si tam půjdeš a bude tam veliká řežba! Ty to asi zabiješ a já o to všechno přijdu!"

"O tom pochybuji," zamumlal Karamon. Bojácně se podíval po lese obklopeném mlhou a utáhl si opasek s mečem.

"Aspoň bys mi mohl říct, co si myslíš, že to je," řekl Tas. "A pověz, Karamone, co mám dělat, jestli *to* zabije *tebe*? Mám tam potom jít? Jak dlouho mám čekat? Mohlo by tě to zabít za - řekněme - pět minut? Deset? Ne, že bych myslel, že zabije," dodal spěšné, když viděl, jak Karamon vytřeštil oči. "Ale vážně bych to měl vědět, totiž, když už mi necháváš velení."

Bupu zanedbaného bojovníka přemýšlivě odhadovala. "Říkám - dvě minuty. To zabije ho za dvě minuty. Vsadíš?" podívala se na Tase.

Karamon se na ně oba mrzutě díval a potom si ještě jednou povzdechl. Tas jen, koneckonců, uvažoval logicky.

"Nejsem si jistý, co mám očekávat," zašeptal Karamon. "P-pamatuju si, že minule jsme... jsme to potkali... přízrak jsme potkali. To - Raist..." Karamon zmlkl. "Nevím, co bys měl udělat," řekl po chvíli. Se svěšenými rameny se odvrátil a pomalu vykročil k lesu. "Asi to nejlepší, co budeš moci."

"Mám tady pěkný hada, říkám on vydrží dvě minuty," řekla Bupu Tasovi, přehrabujíc se ve svém pytli. "Co vsadíš?"

"Ššš," řekl Tas potichu. Sledoval, jak Karamon odchází. Pak potřásl hlavou a šel si sednout vedle paní Crysanie, která ležela na zemi s nevidoucíma očima upřenýma někam vysoko k obloze. Tas kněžce přetáhl přes hlavu její bílou kápi, aby ji stínila před slunečními paprsky. Pokoušel se jí ty vytřeštěné oči zavřít, ale marné. Bylo to, jako by se její tělo proměnilo v mramor.

Cestou k lesu Karamonovi na každém kroku připadalo, že Raistlin jde vedle něho. Bojovník téměř slyšel tichý šustot bratrova červeného pláště - tehdy byl ještě červený! Slyšel bratrův hlas - vždycky mírný, tichý, ale s tím slabým syčivým výsměchem, který jejich přátele tak popouzel. Ale Karamonovi nikdy nevadil. Chápal to - anebo si alespoň myslel, že chápe.

Stromy v lese se při Karamonově příchodu pohnuly, stejně jako když prve přicházel šotek.

Zrovna jako se pohnuly, když jsme přicházeli my dva... před kolika lety, pomyslel si Karamon. Před sedmi? To uplynulo jen sedm let? Ne, uvědomil si smutně. Uplynul celý život nás obou.

Jak Karamon dorazil ke kraji lesa, nad zemí se rozšířila mlha a mrazila mu kotníky chladem, který spaloval maso a zalézal do kostí. Stromy na něj upřeně hleděly, jejich větve se svíjely v agónii. Vzpomněl si na zmučené lesy Silvanestu a to vyvolalo další vzpomínky na bratra. Karamon stál chvíli tiše a díval se do lesa. Viděl, jak na něj číhají temné, stínové tvary. A nebyl tu Raistlin, aby je držel od těla. Tentokrát ne.

"Nikdy jsem se ničeho nebál, dokud jsem nevešel do Lesa Žďárské cesty," řekl si Karamon tiše. "Naposled jsem tam šel jen proto, že jsi byl se mnou, bratře. Jen díky tvé odvaze jsem dokázal jít. Jak tam teď můžu jít bez tebe? Jsou to kouzla. Já kouzlům nerozumím! Nemůžu s nimi bojovat! Copak mám nějakou naději?" Karamon si zakryl rukama oči, aby se zbavil toho příšerného pohledu. "Nemůžu tam jít," řekl uboze. "Chcete po mně příliš!"

Vytasil meč z pochvy a napřáhl jej. Ruka se mu tak třásla, že zbraň téměř upustil. "Ha!" řekl hořce. "Vidíte? Nemohl bych bojovat ani s děckem. Žádnou naději. Nemám žádnou naději..."

"Je snadné mít naději na jaře, bojovníku, když je teplo a řásníky zelené. Je snadné mít naději v létě, když se řásníky zlatě třpytí. Je snadné mít naději na podzim, když jsou řásníky rudé jako proudící krev. Ale v zimě, kdy vane ostrý a pronikavý vítr, umírá snad řásník, bojovníku?"

"Kdo to řekl?" vykřikl Karamon. Divoce se kolem sebe rozhlížel a svíral meč v třesoucí se ruce.

"Co dělá řásník v zimě, bojovníku, když je všechno temné a půda promrzlá? Zaryje se hluboko, bojovníku. Vyšle kořeny dolů, dolů do hlíny, dolů k horkému srdci světa. Tam v hloubi najde řásník výživu, která mu pomůže přestát temnotu i chlad, takže zjara může znovu vykvést."

"Takže?" zeptal se Karamon podezřívavě, ustoupil o krok a rozhlédl se.

" Takže se nacházíš v nejtemnější zimě svého života, bojovníku. A musíš se zarýt hluboko, abys našel teplo a sílu, které ti pomohou přestát krutý mráz a strašlivou temnotu. Už nemáš květ jara ani vydatnost léta. Sílu, kterou potřebuješ, musíš najít ve svém srdci, ve své duši. Potom, jako řásníky, znovu porosteš."

"To je sice pěkné, co říkáš -" začal Karamon zamračeně, protože tomuhle povídání o jaru a stromech nedůvěřoval. Ale nedořekl. Dech mu uvízl v hrdle.

Protože les se mu před očima měnil.

Jak se díval, zkroucené, pokřivené větve se narovnaly, zvedly své končetiny k oblakům, rostly, rostly, rostly. Zaklonil hlavu tak daleko dozadu, že skoro ztratil rovnováhu, ale na jejich vrcholky stále nedohlédl. Byly to řásníky! Zrovna jako ty v Utěšíně, než přišli draci. Jak je bázlivě pozoroval, viděl, že mrtvé končetiny náhle ožily - vyrašily zelené pupeny, rozpukly se, roz-

rostly se do lesklých zelených listů, jež zezlátly do letní barvy - jak se roztřeseně nadechl, roční období se vystřídala.

Zlovolná mlha zmizela a nahradila ji sladká vůně linoucí se z nádherných květů, které se ovíjely kolem řásníkových kořenů. Temnota v lese zmizela, slunce zalilo kývající se stromy svým jasným světlem. A když se listí stromů dotkl sluneční svit, provoněný vzduch se naplnil zpěvem ptáků.

Poklidný les, poklidná jeho listová síň,
kde stromy zelené nikdy neuvadají,
dozrálé plody, potůčky klidné, průzračné
jak sklo, jak srdce, jež spočinutí nalezne.

Pod střechou větvoví pohybu nevzpomeneš,
ptačí zpěv zůstal zapomenut na okraji
s neklidem vším i slabostí lidského ducha.
Poklidný les, poklidná jeho listová síň.

Les plný jasu, jasu, jenž temnotu spálí,
pod střechou větvoví je míň než vzpomínkou
zlý stín, tam v hřejivém jasu, v listech chladivých,
kde stromy zelené nikdy neuvadají.

Vládne tam sladký klid a hudba ticha hraje
na snovém konci světa ve svitu slunečním,
z nějž oči přecházejí, když uzří konečně
dozrálé plody, potůčky klidné, průzračné.

Poutníku, slzy oschnou na tvářích či stekou
v potůčku průzračném a duše dojde míru.
V dni bez noci ona pak otvírá se světlu
jak vzduch, jak srdce, jež spočinutí nalezne.

Poklidný les, poklidná jeho listová síň,
kde stromy zelené nikdy neuvadají,
dozrálé plody, potůčky klidné, průzračné
jak vzduch, jak srdce, jež spočinutí nalezne.

Karamonovy oči se zalily slzami. Krása zpěvu mu pronikla do srdce. Je tu naděje! V nitru lesa najde všechny odpovědi! Najde pomoc, kterou hledá.

"Karamone!" Tasslehoff nadšeně vyskakoval do výšky. "Karamone, to je

úžasné! Jaks to udělal? Slyšíš ty ptáky?

Pojďme! Rychle!"

"Crysania -" řekl Karamon a počal se obracet. "Budeme muset udělat nosítka. Budeš mi muset pomoci -" Ale než mohl dopovědět, zarazil se. V úžasu zíral na dvě bíle oděné postavy, jež neslyšně vyšly ze zlatavého lesa. Na hlavě měly hluboko stažené bílé kápě, takže jim neviděl do tváře. Obě se před ním vážně uklonily a přešly přes mýtinu k místu, kde ležela paní Crysania ve svém smrti podobném spánku. Snadno zvedly její tiché tělo a opatrně ji přenesly ke Karamonovi. U kraje lesa se zastavily, otočily k němu zahalené hlavy a vyčkávavě na něj hleděly.

"Myslím, že čekají, že půjdeš dovnitř první, Karamone," řekl Tas vesele. "Jdi napřed, já vezmu Bupu."

Tupá trpaslice zůstala stát uprostřed mýtiny a prohlížela si les s hlubokým podezřením, které při pohledu na bíle oděné postavy náhle pocítil i Karamon.

"Kdo jste?" otázal se.

Neodpověděli. Prostě jen tiše stáli a vyčkávali.

"Koho to zajímá, kdo jsou," řekl Tas. Netrpělivě chňapl Bupu a vlekl ji za sebou. Její vak ji přitom neustále tloukl do pat.

Karamon se zamračil. "Jděte první," kývl na postavy v bílých pláštích. Neřekli nic ani se nepohnuli.

"Proč čekáte, až do toho lesa vstoupím?" Karamon o krok ucouvl. "Jděte napřed," pokývl, "vezměte ji do Věže. Vy jí můžete pomoct. Mě nepotřebujete."

Postavy nepromluvily, ale jedna pozvedla ruku a pokynula.

"No tak, Karamone," naléhal Tas. "Hele, to je jako by nás zval!"

Nebudou se nám stavět do cesty, bratře... Byli jsme pozváni! Raistlinova slova, pronesená před sedmi lety.

"Pozvali nás čarodějové. Těm já nevěřím." Karamon tiše opakoval odpověď, kterou tehdy vyslovil.

Náhle byl vzduch plný smíchu, podivného, strašidelného, šepotavého smíchu. Bupu objala Karamonovu nohu a hrůzou se k němu přitiskla. I Tasslehoff vypadal poněkud vyvedený z míry. A pak se ozval hlas, jak ho Karamon slyšel před sedmi lety!

"Včetně mě, drahý bratře?"

11. kapitola

Strašlivé zjevení přicházelo blíž a blíž.

Crysanii zachvátil takový strach, jaký dosud nepoznala, o jakém ani nevěřila, že by mohl existovat. Jak před přízrakem ustupovala, Crysania poprvé v životě pomyslela na smrt - na svou smrt. To nebyl poklidný přechod do blažené říše, v jejíž existenci vždy věřila. Byla to krutá bolest a skučící temnota, nekonečné dny a noci naplněné závistí živým. Stejně jí nebylo pomoci. Opilý bojovník ležel v kaluži vlastní krve. Její léčitelské umění ho zachránilo, ale bude dlouhé hodiny spát. Šotek jí pomoci nemohl. Proti tomu jí nic nemohlo pomoci...

Temná postava kráčela dál a dál, blížila se víc a víc. Uteč! ječela Crysaniina mysl. Nohy ji nechtěly poslechnout. Jediné, čeho byla schopna, bylo plíživě ustupovat a zdálo se, že se její tělo pohybuje podle vlastní vůle, ne na její povel. Nemohla od přízraku ani odvrátit pohled. Oranžově plápolající světla, která měl místo očí, ji držela ve své moci.

Zvedl ruku, přízračnou ruku. Viděla skrze ni, vlastně viděla skrze něho, stromy ve stínu za ním. Na nebi zářil stříbrný měsíc, ale nebylo to jeho jasné světlo, co se blýskalo na starobylé zbroji dávno mrtvého Solamnijského rytíře. Netvor zářil jakýmsi vlastním nezdravým světlem, vyzařoval svit hnilobného rozkladu. Zvedal ruku výš a výš a Crysania věděla, že až se ta ruka zvedne do výše jejího srdce, ona zemře.

Ačkoliv měla rty ztuhlé strachem, vykřikla Crysania jako modlitbu: "Paladine!" Strach ji neopustil, pořád nemohla vyprostit svou duši ze strašlivého pohledu těch ohnivých očí. Ale její ruka putovala k hrdlu. Sevřela medailon a strhla jej ze šíje. Cítila, jak z ní odplývá síla a vědomí se jí kalí. Pozvedla ruku. Platinový medailon zachytil světlo Solináru a modrobíle zaplál. Děsivý přízrak promluvil - "Zemři!"

Crysania cítila, že padá. Její tělo dopadlo na zem, ale země ji nezachytila. Propadávala se jí, nebo od ní... Padala... padala... zavřela oči... spala... snila...

Byla v dubovém háji. Po nohou jí chňapaly bílé ruce a rozevřená ústa dychtila napít se její krve. Temnota byla nekonečná, stromy se jí vysmívaly, jejich skřípající větve se příšerně pochechtávaly.

"Crysanie," řekl tichý, šepotavý hlas.

Kdo to byl, kdo to vyslovil její jméno ve stínu dubů? Uviděla ho, jak stojí na mýtině, oděný v černém plášti.

"Raistline!" Vděčně se rozvzlykala. Vyklopýtala z děsivého dubového háje, uprchlá bílým kostlivým rukám, které se ji snažily stáhnout pod zem, aby se připojila k jejich věčnému utrpení. Pak Crysania ucítila, jak ji sevřely

hubené paže. Cítila zvláště horký dotyk štíhlých prstů.

"Upokoj se, Ctěná dcero," řekl ten hlas měkce. Crysania, chvějící se v jeho objetí, zavřela oči. "Strasti už skončily. Bezpečně jsi prošla hájem. Nebylo čeho se obávat, paní. Mě-las mé průvodní kouzlo."

"Ano," zamumlala Crysania. Zvedla ruku k čelu, kde se jí tehdy dotkly jeho rty. Pak si uvědomila, co vlastně udělala, a rovněž si uvědomila, že dovolila, aby viděl, jak dala průchod své slabosti, a tak čarodějovy paže odstrčila. Ustoupila od něj a ledově se na něj podívala.

"Proč se obklopuješ takovými odpornými věcmi?" otázala se. "Copak máš pocit, že potřebuješ takové... takové strážce?" Navzdory jí samé se jí zachvěl hlas.

Raistlin se na ni mírně podíval. Ve světle jeho hole mu zlaté oči zářily. "Jakými strážci se obklopuješ ty, Ctěná dcero?" zeptal se. "Jaká muka bych musel podstoupit já, kdybych vkročil na posvátnou půdu Chrámu?"

Crysania otevřela ústa ke kousavé odpovědi, ale slova jí zamrzla na rtech. Půda Chrámu skutečně *byla* posvěcená. Byl zasvěcen Paladinovi, a kdyby kdokoliv, kdo uctívá Královnu Temnot, vstoupil do jeho okrsku, pocítil by Paladinův hněv. Crysania viděla, že se Raistlin usmívá, tenké rty se mu zkřivily. Cítila, jak jí hoří tváře. Jak jí tohle mohl způsobit? Žádný muž ji neuvrhl do takového zmatku!

Od toho večera, kdy se Crysania s Raistlinem setkala v Astinově domě, nebyla schopna zbavit se myšlenek na něj. Těšila se na dnešní návštěvu Věže, těšila se na ni a zároveň se jí obávala. Pověděla Elistanovi o všem, o čem s Raistlinem mluvila, o všem - to jest krom toho "kouzla", které jí dal. Nějak se nedokázala přimět Elistanovi říct, že se jí Raistlin dotkl, že - Ne, neřekla mu o tom.

Elistan byl už tak rozmrzelý. Znal Raistlina, znal ho, jaký býval - čaroděj byl členem družiny, která kněze zachránila z Verminaardova vězení v Pax Sarkasu. Elistan ho nikdy neměl rád ani mu nedůvěřoval, ale to vlastně nikdo. Nijak ho nepřekvapilo, když se doslechl o varování, které Crysania obdržela od Paladina. Nicméně Crysaniina reakce na setkání s Raistlinem ho *překvapila*. Překvapilo ho - a polekalo, když uslyšel, že Crysania byla pozvána, aby Raistlina navštívila ve Věži - v místě, kde nyní tlouklo srdce zla na Krynnu. Elistan by to Crysanii rád zakázal, ale součástí učení bohů byla také svoboda vůle.

Řekl Crysanii, co si o tom myslí, a ona uctivě naslouchala. Ale do Věže šla, přitahována vábením, které stále nechápala, ačkoliv Elistanovi řekla, že jde "spasit svět".

"Světu se vede docela dobře," odpověděl Elistan zasmušile. Ale Crysania neposlouchala.

"Pojď dovnitř," řekl Raistlin. "Trocha vína pomůže zapudit zlé vzpomínky na to, čím jsi prošla." Pozorně si ji prohlížel. "Jsi velice odvážná, Ctěná dcero," pravil a ona v jeho hlase nezaslechla ani stopu výsměchu. "Je jen málo těch, kdo mají sílu překonat hrůzy háje."

Odvrátil se od ní, čemuž byla Crysania nesmírně ráda. Cítila, jak se při jeho pochvale červená.

"Drž se při mně," varoval ji, když vykročil první. Černý plášť mu tiše zašustil kolem kotníků. "Drž se v dosahu světla mé hole."

Crysania udělala, co jí bylo řečeno, a jak šla blízko něho, všimla si, že ve světle hole její bílý plášť svítí chladně jako záře stříbrného měsíce. Byl to ostrý kontrast oproti zvláštnímu teplu, jímž se rozlévalo po Raistlinově sametově hebkém černém plášti.

Provedl ji děsivou branou. Zvědavě si ji prohlížela a připomněla si příšerný příběh o černokněžníkovi, který se vrhl na její hroty a posledním dechem pronesl kletbu. Kolem ní cosi šepotalo a brebentilo. Víc než jednou se otočila po zvuku, ucítila chladné prsty na hrdle nebo dotyk ledové ruky na své. Více než jednou zahlédla koutkem oka pohyb, ale když se podívala, nikdy tam nic nebylo. Ze země se zvedla nečistá mlha, páchnoucí rozkladem, z níž ji rozbolely kosti. Začínala se neovladatelně třást, a když se najednou ohlédla, uviděla, jak se na ni upírají dvě netělesné oči - rychle udělala krok kupředu a pokradmu uchopila Raistlina za hubenou paži.

Podíval se na ni zvědavě a také lehce pobaveně, což ji přimělo znovu se začervenat.

"Není třeba se obávat," řekl prostě. "Tady jsem pánem já. Nedovolím, abys přišla k úhoně."

"J-já se nebojím," prohlásila, ačkoliv věděla, že čaroděj cítí, jak se její tělo chvěje. "Já... jen jsem... neviděla, kam šlapu, to je všechno."

"Prosím za prominutí, Ctěná dcero," řekl Raistlin a teď si nebyla jista, jestli v jeho hlase výsměch slyší nebo ne. Zastavil se. "Bylo to ode mne nezdvořilé, že jsem tě nechal kráčet po neznámém místě, aniž jsem ti nabídl oporu. Shledáváš teď chůzi snazší?"

"Ano, podstatně," odpověděla a pod tím zvláštním pohledem se hluboce zarděla.

Neřekl nic, jen se usmál. Sklopila zrak, neschopná mu čelit, a pokračovala v chůzi. Celou cestu k Věži se Crysania peskovala pro svůj strach, ale ruku od čarodějovy paže neodtáhla. Žádný z nich nepromluvil, dokud nedosáhli dveří Věže samotné. Byly to prosté dřevěné dveře a zvnějšku na nich byly vyřezané runy. Raistlin neřekl jediné slovo, neudělal žádný pohyb, který by Crysania viděla, ale při jejich příchodu se dveře pomalu otevřely. Zevnitř proudilo světlo a Crysania se cítila jeho jasem a přívětivým teplem tak

povzbuzena, že na okamžik ani neviděla další postavu, jejíž obrysy světlo rámovalo.

Když ji uviděla, zarazila se a polekaně se stáhla.

Raistlin se jí dotkl svými tenkými, palčivými prsty.

"To je jen můj učeň, Ctěná dcero," řekl. "Dalamar je z masa a kostí a patří mezi živé - přinejmenším pro tuto chvíli."

Crysania té poslední poznámce nerozuměla ani jí nevěnovala přílišnou pozornost, protože zaslechla v Raistlinově hlase pobavený podtón. Byla příliš zaražena skutečností, že tu *žijí* živí lidé. Jak hloupé, kárala se. Jaká nestvůra jsem si představovala, že tento muž je? Je to *muž*, nic víc. Je to člověk, je z masa a kostí. Při tom pomyšlení se jí ulevilo, uvolnila se. Když prošla dveřmi, cítila se opět téměř sama sebou. Napřáhla k mladému muži ruku, jako by ji podávala právě přijatému novici.

"Můj učeň Dalamar," řekl Raistlin a pokynul směrem k němu. "Paní Crysania, Ctěná dcera Paladinova."

"Paní Crysanie," řekl učeň s náležitou úctou, přijal její ruku a s lehkou úklonou ji pozvedl ke rtům. Pak zvedl hlavu a černá kápě, která mi stínila tvář, sklouzla.

"Elf!" zalapala Crysania po dechu. Její ruka zůstala v jeho. "Ale to není možné," začala zmateně. "Kdo neslouží zlu..."

"Já jsem temný elf, Ctěná dcero," řekl učeň a ona v jeho hlase zaslechla jakousi hořkost. "Přinejmenším mi tak mí lidé říkají."

Crysania rozpačitě zamumlala: "Promiň. Nechtěla jsem..."

Zajíkla se a zmlkla, nevěděla kam s očima. Téměř cítila, jak se jí Raistlin směje. Zase ji přistihl vyvedenou z míry. Vztekle vytrhla ruku z učňova neosobního stisku a druhou odtáhla z Raistlinovy paže.

"Ctěná dcera má za sebou únavnou cestu, Dalamare," řekl Raistlin. "Zaveď ji prosím do mé pracovny a nalej jí sklenici vína. S tvým dovolením, paní Crysanie -" uklonil se čaroděj - "vyskytlo se několik záležitostí, které vyžadují mou pozornost. Dalamare, neprodleně dámě poskytni, cokoliv si bude přát."

"Zajisté, *Shalafi*," odpověděl Dalamar uctivě.

Když Raistlin odešel, Crysania nic neříkala. Náhle ji přemohl pocit úlevy a otupujícího vyčerpání. Tak se musí cítit válečník, který bojuje o život se zdatným protivníkem, na-znala mlčky, když následovala učně nahoru po úzkých točitých schodech.

Raistlinova pracovna vůbec nebyla taková, jak Crysania původně očekávala.

Co jsem *původně* očekávala, ptala se sama sebe. Jistě ne tento příjemný pokoj plný zvláštních a úchvatných knih. Nábytek byl pěkný a pohodlný, v

krbu hořel oheň a zaplňoval místnost teplem, vítaným po mrazivé chůzi k Věži. Víno, které jí Dalamar nalil, bylo výtečné. Když doušek upila, bylo to, jako by se jí do žil vlévalo teplo ohně.

Dalamar přinesl ozdobně vyřezávaný stolek a přistavil jí ho k pravé ruce. Na něj položil mísu s ovocem a bochánek čerstvého, dosud voňavého chleba.

"Co je to za ovoce?" Crysania ho kousek vzala a užasle si ho prohlížela. "Něco takového jsem ještě neviděla."

"To skutečně ne, Ctěná dcero," odpověděl Dalamar s úsměvem. Na rozdíl od Raistlina, jak si Crysania povšimla, se mu úsměv objevil i v očích. "*Shalafi* si ho nechává nosit z ostrova Mithasu."

"Mithasu?" opakovala Crysania udiveně. "Ale to je na druhé straně světa! Žijí tam minotauři. Do svého království nedovolují nikomu vstoupit! Kdo to nosí?"

Hlavou jí probleskla náhlá strašlivá představa, jaký služebník by mohl nosit takovéto pochoutky takovémuto pánu. Spěšně vrátila ovoce do mísy.

"Ochutnejte, Ctěná dcero," řekl Dalamar bez stopy pobavení v hlase. "Zjistíte, že je to docela chutné. *Shalafi* má velice křehké zdraví. Jen málo věci dokáže snést. Krom tohoto ovoce, chleba a vína jí jen máloco."

Crysaniin strach ustoupil. "Ano," zamumlala. Očima mimoděk zabloudila ke dveřím. "Ano, je velice křehký. A ten hrozný kašel..." Hlas jí změkl soucitem.

"Kašel? Ach ano," řekl Dalamar pokrytecky, "jeho... kašel." Nepokračoval, a jestliže to Crysanii přišlo divné, při prohlížení pokoje na to zapomněla.

Učeň chvíli stál a vyčkával, nebude-li si přát nic dalšího. Když Crysania nepromluvila, uklonil se. "Nebudete-li si už nic dalšího přát, paní, půjdu. Čeká mne studium."

"Jistě. Už nic nepotřebuji," řekla Crysania, kterou tím vytrhl ze zamyšlení. "On je tady tvůj učitel," řekla s náhlým poznáním. Teď bylo na ní, aby se na Dalamara pozorně podívala. "Je dobrý? Naučíš se od něj něco?"

"Je nejnadanější ze všech z našeho Řádu, paní Crysanie," řekl Dalamar. "Je nadaný, dovedný, disciplinovaný. Dosud byl jen jeden s takovou mocí - velký Fistandantilus. A můj *Shalafi* je mladý, je mu osmadvacet. Bude-li žít, možná -" "Bude-li žít?" opakovala Crysania a pak ji podráždilo, že mimoděk dovolila, aby se jí do hlasu vkradl tón starosti.

Pociťovat starost je správné, řekla si. Koneckonců je jedním ze stvoření božích. Každý život je posvátný.

"Umění je plné nebezpečí, má paní," říkal Dalamar. "A teď, pokud mne omluvíte..."

"Jistě," zamumlala Crysania.

Dalamar se znovu uklonil, tiše opustil místnost a zavřel za sebou dveře.

Crysania si pohrávala se svou sklenkou a hleděla do plamenů, ztracena v myšlenkách. Neslyšela, jak se dveře otevřely - pokud se otevřely. Ucítila, jak se jejích vlasů dotkly něčí prsty. Zachvěla se a ohlédla, ale uviděla jen Raistlina, který seděl za svým stolem v dřevěném křesle s vysokým opěradlem.

"Mám pro něco poslat? Je všechno podle tvých představ?" ptal se zdvořile.

"A-ano," zakoktala se Crysania a postavila vinnou sklenku na stůl, aby neviděl, jak se jí třese ruka. "Všechno je v pořádku. Vlastně víc než v pořádku. Ten tvůj učeň - Dalamar? Je docela příjemný."

"Že ano," podotkl Raistlin suše. Opřel o sebe špičky prstů a položil ruce na stůl.

"Máš krásné ruce," řekla Crysania bezmyšlenkovitě. "Tak štíhlé a hbité prsty a tak jemné." Náhle si uvědomila, co říká, zrudla a zakoktala se. "A-ale to j-je asi pro tvé umění nezbytné -"

"Ano," řekl Raistlin s úsměvem a tentokrát se Crysanii zdálo, že v jeho úsměvu zachytila skutečné potěšení. Podržel ruce ve světle plamenů. "Když jsem byl ještě děcko, dokázal jsem bratra udivovat a bavit triky, které tyhle ruce už tehdy dovedly předvádět." Vyňal z jedné z tajných kapes pláště zlatou minci a položil si ji na klouby pravé ruky. Bez námahy ji přiměl tančit, otáčet se a vířit po hřbetě. Blýskala se a schovávala mezi prsty. Vylétla do vzduchu, zmizela a znovu se objevila v druhé ruce. Crysania rozveseleně otevřela ústa. Raistlin se po ní podíval a ona uviděla, jak se jeho radostný úsměv mění v trpce bolestný.

"Ano," řekl, "to byla má jediná dovednost, jediné nadání. Dokázalo to ostatní děti zabavit. Někdy jim to zabránilo, aby mi ubližovaly."

"Ubližovaly?" zeptala se Crysania váhavě, zasažena bolestí v jeho hlase.

Neodpověděl hned, oči upíral na zlatou minci, kterou stále držel v ruce. Pak se zhluboka nadechl. "Dokážu si docela dobře představit tvé dětství," zašeptal. "Slyšel jsem, že jsi z bohaté rodiny. Všichni tě museli milovat, ochraňovat, dávat ti všechno, čeho se ti zachtělo. Obdivovali tě, pečovali o tebe, měli tě rádi."

Crysania nedokázala odpovědět. Cítila se náhlá přemožena vinou.

"Moje dětství bylo zcela odlišné." Opět ten trpce bolestný úsměv. "Přezdívali mi Tichošlápek. Byl jsem nemocný a slabý. A byl jsem chytrý. Oni byli takoví hlupáci! Touhy měli tak nicotné - jako například můj bratr, který nikdy nemyslel na víc než talíř s jídlem. Nebo má sestra, která viděla jediný způsob, jak získat to, co chce, ve svém meči. Ano, byl jsem slabý. Ano, oni mě ochraňovali. Ale jednoho dne jsem se zapřisáhl, že jejich ochranu potřebovat nebudu! Sám dosáhnu velikosti, použitím svého nadání - svých *kouzel*!"

Ruce se mu sevřely a zlatě zbarvená pokožka zbledla. Náhle se rozkašlal suchým, křečovitým kašlem, který zkroutil jeho křehké tělo. Crysania se zvedla, srdce jí úpělo bolestí. Ale on jí pokynul, aby se posadila. Z kapsy vytáhl kus látky, jímž si setřel ze rtů krev.

"A toto je cena, kterou jsem za svá kouzla zaplatil," řekl, když opět dokázal promluvit. Jeho hlas byl sotva silnější než šepot. "Podlomili mé tělo a dali mi tohle prokleté vidění, takže vše, nač pohlédnu, vidím před svýma očima umírat. Ale stálo to za to, stálo to za všechno! Protože mám, co jsem hledal - moc. Už je nepotřebuji - nikoho z nich."

"Ale je to moc zla!" prohlásila Crysania. Naklonila se ve svém křesle dopředu a naléhavě se na Raistlina podívala.

"Opravdu?" zeptal se Raistlin náhle. Hlas měl mírný. "Je ctižádost zlo? Je usilování o sílu, o moc nad druhými zlo? Jestliže ano, pak se obávám, paní Crysanie, že by sis mohla rovnou vyměnit ten bílý plášť za černý."

"Jak se opovažuješ?" vykřikla šokovaná Crysania. "Já ne..."

"Ach, ale ano," pokrčil Raistlin rameny. "Nesnažila by ses tolik, abys zaujala toto své postavem v církvi, kdybys neměla svůj díl ctižádosti, touhy po moci." Teď se naklonil kupředu on. "Neříkala sis vždycky - jsem předurčena vykonat něco velkého? Můj život se bude lišit od života ostatních. Nespokojím se s tím, že budu sedět a dívat se, jak si svět jde vlastní cestou. Chci jej utvářet, ovládat, formovat!"

Zachycena Raistlinovým planoucím pohledem, Crysania se nemohla ani pohnout, ani vydat hlásku. Jak to může vědět? ptala se sama sebe zděšeně. Dokáže číst tajemství v mém srdci?

"Je to zlo?" opakoval Raistlin klidně, neodbytně.

Crysania pomalu zavrtěla hlavou. Pomalu zvedla ruku k tepajícím spánkům. Ne, to nebylo zlo. Ne, jak on to podal, ale něco nebylo úplně v pořádku. Nedokázala přemýšlet. Byla příliš zmatená. Jediné, co jí vířilo myslí, bylo: *Jak jsme si podobní, on a já!*

Mlčel, čekal, až sama promluví. Musela něco říci. Spěšně upila vína, aby získala čas sebrat rozptýlené myšlenky.

"Možná takové touhy mám," přiznala. Usilovně hledala slova. "Ale je-li tomu tak, má ctižádost se netýká mě. Své dovednosti a nadání používám, abych pomohla jiným. Používám je pro církev -"

"Církev!" ušklíbl se Raistlin.

Crysaniin zmatek náhle zmizel. Vystřídal jej chladný hněv. "Ano," odpověděla, protože se cítila na bezpečné a jisté půdě, chráněna záštitou své víry. "Byla to boží moc, moc Paladinova, jež vyhnala zlo ze světa. To je ta moc, kterou hledám. Ta moc, jež -"

"Vyhnala zlo?" přerušil ji Raistlin. Crysania zamrkala. Myšlenkami byla

už napřed a vůbec si nebyla vědoma, co říká. "Nu, ano -"

"Ale zlo a utrpení na světě pořád zůstávají," trval Raistlin na svém.

"Kvůli takovým jako jsi ty!" zvolala Crysania vášnivě.

"Ale ne, Ctěná dcero," namítl Raistlin. "Ne kvůli mým činům. Pohleď -" Pokynul, aby přišla blíž, a druhou rukou znovu sáhl do tajné kapsy v plášti.

Crysania, náhle obezřetná a podezřívavá, se nehýbala. Hleděla na předmět, který vytáhl. Byl to malý kulatý kousek křišťálu, vířící barvami. Podobal se dětskému míčku. Raistlin vzal stříbrný stojan, který stál na rohu stolu, a míček na něj položil. Ta věcička vypadala směšně, zdála se do zdobeného stojanu malá. Najednou Crysania zalapala po dechu. Míček rostl! Nebo se možná zmenšovala *ona sama*! Nebyla si jista. Ale skleněná koule teď měla tu správnou velikost a pohodlně spočívala ve stříbrném stojanu.

"Podívej se do ní," vybídl ji Raistlin tiše.

"Ne," couvla Crysania. Polekaně hleděla na kouli. "Co to je?"

"Dračí královské jablko," odpověděl Raistlin a držel ji pohledem. "Poslední na Krynnu. Poslouchá moje příkazy. Nedovolím, abys přišla k nějaké úhoně. Podívej se do královského jablka, paní Crysanie - pokud se neobáváš pravdy."

"Jak mám vědět, že mi ukáže pravdu?" otázala se Crysania. Hlas se jí třásl. "Jak mám vědět, že mi neukáže jen to, co mu přikážeš, aby mi ukázalo?"

"Kdybys věděla, jak byla kdysi dávno dračí královská jablka vytvořena," odpověděl Raistlin, "věděla bys, že je vytvořily všechny tři Řády - Bílé pláště, Černé a Červené. Nejsou nástroji zla a ani nejsou nástroji dobra. Jsou všechno a nic. Nosíš Paladinův medailon -" výsměch se vrátil - "a jsi silná ve své víře. Mohl bych tě donutit vidět něco, co nechceš?"

"Co uvidím?" zašeptala Crysania. Zvědavost a zvláštní zaujetí ji přitáhly blíže je stolu.

"Jen to, co tvé oči už viděly, ale odmítly se na to dívat."

Raistlin položil tenké prsty na sklo a pronesl slova příkazu. Crysania se váhavě naklonila nad stůl a pohlédla do dračího královského jablka. Zpočátku neviděla ve skleněné kouli nic kromě slabého nazelenalého mihotání. Pak se odtáhla. Uvnitř královského jablka byly čísi ruce! Ruce natahující se ven...

"Neboj se," zašeptal Raistlin. "Ty ruce si jdou pro mě."

A skutečně, už jak mluvil, Crysania viděla, že se ruce uvnitř královského jablka napřahují a dotýkají Raistlinových. Představa zmizela. Uvnitř jablka na okamžik divoce zavířily pulzující barvy, z jejichž světla a jasu se Crysanii zatočila hlava. Pak rovněž zmizely. Viděla...

"Palantas," řekla zaraženě. Plula v ranním oparu a viděla, jak se před ní rozprostírá město s perlovým leskem. A pak se k ní začalo řítit, nebo možná

ona padala na něj. Přelétla nad Novým městem, teď byla nad hradbami, teď ve Starém městě. Vyvstal před ní Paladinův chrám, nádherné, posvátné místo, v ranním slunci míruplné a pokojné. A pak se ocitla za chrámem, nahlížela přes vysokou zeď.

Nadechla se. "Co to má být?" zeptala se.

"Tys to nikdy neviděla?" opáčil Raistlin. "Tuhle uličku tak blízko posvěcené půdy?"

Crysania potřásla hlavou. "N-ne," odpověděla lámajícím se hlasem. "Ale musela jsem přece. Žiji v Palantasu po celý svůj život. Znám celé -"

"Ne, paní," řekl Raistlin. Prsty lehce laskal křišťálový povrch dračího královského jablka. "Ne, ty z něj znáš velice málo."

Crysania nenašla odpověď. Zjevně měl pravdu, protože tuto část města neznala. Ulička zanesená odpadky byla temná a pochmurná. Ranní světlo si nemohlo najít cestu mezi budovami, které se nahýbaly nad ulici, jako by už neměly sílu stát zpříma. Teď Crysania ty domy rozpoznala. Vídala jejich průčelí. Používaly se ke skladování čehokoliv od obilí po sudy s vínem a pivem. Ale jak odlišně vypadaly zepředu! A kdo jsou ti lidé, ti zbídačelí lidé? "Oni tam bydlí," zodpověděl Raistlin její nevyslovenou

otázku. "Kde?" zeptala se Crysania s hrůzou v hlase. "Tam? Proč?"

"Bydlí, kde mohou. Zavrtávají se do města jako červi a živí se jeho rozkladem. A proč?" Raistlin pokrčil rameny. "Nemají kam jinam jít."

"Ale to je hrozné! Řeknu to Elistanovi. Pomůžem jim, dáme jim peníze -"

"Elistan o tom ví," řekl Raistlin tiše. "Ne, to nemůže vědět! To není možné!" "Tys o tom věděla. Pokud ne o tomto, pak o jiných místech ve tvém krásném městě, která nejsou tak krásná."

"Já jsem o tom ne-" začala Crysania rozhněvaně. Pak se kousla do rtu. Ve vlnách se přes ni přelily vzpomínky - matka odvracející tvář, když v kočáře projížděli jistými částmi města, otec rychle zatahující záclonky v oknech anebo vyklánějící se ven, jak nařizoval kočímu, aby jel jinudy.

Výjev se zableskl, barvy zavířily, vybledl a nahradil jej další a pak další. Crysania s bolestí pozorovala, jak čaroděj z města strhává perlově bělostné pozlátko a ukazuje jí černotu a zkaženost pod ním. Putyky, hampejzy, hráčská doupata, nábřeží, doky... všechno to chrlilo svůj díl odpadu, bídy a utrpení před Crysaniinýma otřesenýma očima. Teď už nemohla odvracet tvář, nebyly tu žádné záclonky, které by mohla zatáhnout. Raistlin ji vtáhl dovnitř, přivedl ji těsně k zoufalým, hladovějícím, opuštěným, zapomenutým.

"Ne," prosila, vrtěla hlavou a snažila se odstoupil od stolu. "Prosím, už mi nic neukazuj."

Ale Raistlin byl nelítostný. Barvy znovu zavířily a oni opustili Palantas. Dračí královské jablko je neslo kolem světa a kamkoliv Crysania pohlédla,

viděla jen další hrůzy. Tupí trpaslíci, rasa vyvržená svými trpasličími příbuznými, žili v bídě ve všech částech Krynnu, o které nikdo jiný nestál. V krajích, kde ustaly deště, lidé třeli bídu s nouzí. Divé elfy zotročovali jejich vlastní lidé. Kněží užívali svou moc k podvodům a hromadění obrovského bohatství na účet těch, kdo jim důvěřovali.

To bylo příliš. Crysania si s divokým výkřikem zakryla rukama tvář. Podlaha pod jejíma nohama se zavlnila a ona zavrávorala a téměř upadla. A pak ji objaly Raistlinovy paže. Cítila ten podivný sálající žár jeho těla a hebký dotek černého sametu. Cítila vůni bylin, růžových lístků a další, záhadnější pachy. Slyšela jeho mělký dech šelestící v plicích.

Raistlin Crysanii jemně dovedl k jejímu křeslu. Posadila se a rychle ucukla jeho doteku. Jeho blízkost byla přitažlivá a odpudivá zároveň a jen dodávala jejímu pocitu ztráty a zmatku. Zoufale si přála, aby tu byl Elistan. On by věděl, on by rozuměl. Protože pro to musí být vysvětlení. Tak strašlivé utrpení, tak strašlivé zlo by se nemělo připouštět. Hleděla do ohně. Cítila se skleslá a prázdná.

"Nejsme zase tolik odlišní." Raistlinův hlas jako by přicházel z plamenů. "Já žiju ve své Věži, oddávám se svému studiu. Ty žiješ ve své věži, oddáváš se své víře. A svět kolem nás se točí."

"A to je pravé zlo," řekla Crysania plamenům. "Sedět a nic nedělat."

"Teď rozumíš," řekl Raistlin. "Já už nehodlám dále sedět a hledět. Celá ta léta jsem studoval z jediného důvodu, s jediným cílem. A ten mám teď na dosah. Já to *změním*, Crysanie. *Změním* svět. *To* je můj plán."

Crysania rychle vzhlédla. Její víra byla otřesena, ale jádro zůstalo silné. "Tvůj plán! To je ten plán, ohledně kterého mě Paladin ve snu varoval. Tento plán, jak změnit svět, způsobí zkázu světa!" Její ruka v klíně se zaťala. "Nesmíš ho uskutečnit! Paladin -"

Raistlin učinil rukou netrpělivé gesto. Ve zlatých očích mu zablýsklo a Crysania se na okamžik schoulila, jak zahlédla v nitru toho muže žhnoucí ohně.

"Paladin mě nezastaví," řekl Raistlin, "protože já hodlám sesadit jeho úhlavního nepřítele."

Crysania na čaroděje nechápavě zírala. Jaký nepřítel by to mohl být? Copak může mít Paladin na tomto světě nějakého nepřítele? Pak se jí Raistlinův úmysl vyjasnil. Ucítila, jak jí z tváří mizí krev. Roztřásla se mrazivou hrůzou. Neschopna řeči, zavrtěla hlavou. Velikost jeho ctižádosti a tužeb byla příliš děsivá, příliš nemožná, než aby se dala i jen vzít v úvahu.

"Poslouchej," řekl tiše. "Já ti to vysvětlím..." A pověděl jí o svých plánech. Zdálo se to jako celé hodiny, kdy seděla u ohně, držena pohledem podivných zlatých očí, fascinována zvukem jeho tichého, šeptavého hlasu.

Poslouchala, jak jí vypráví o zázracích svých kouzel a o kouzlech dávno ztracených, o divech, jež objevil Fistandantilus.

Raistlinův hlas zmlkl. Crysania dlouho seděla, ztracená a putující v zemi daleko od těch, které dosud poznala. V šeru před rozbřeskem oheň jen doutnal. V pokoji se rozsvětlilo. Crysania se v náhle mrazivé komnatě rozechvěla.

Raistlin se rozkašlal a Crysania polekaně vzhlédla. Byl bledý únavou, jeho oči vypadaly horečnatě a ruce se mu třásly. Crysania se zvedla z křesla.

"Promiň," řekla tiše. "Zůstal jsi kvůli mně celou noc vzhůru, a to nejsi zdráv. Už půjdu."

Raistlin rovněž vstal. "O mé zdraví neměj obavy, Ctěná dcero," řekl s křivým úsměvem. "Oheň, jenž ve mně plane, je pro toto chabé tělo dostatečnou vzpruhou. Jestliže budeš chtít, Dalamar tě doprovodí přes háj."

"Ano, děkuji," zamumlala. Zapomněla, že se musí vracet skrze to zlé místo. Zhluboka se nadechla a podala Raistlinovi ruku. "Děkuji, že jsi se se mnou setkal," začala formálně. "Doufám -"

Raistlin vzal její ruku do své; jeho hladká kůže na dotek pálila. Crysania mu pohlédla do očí. Spatřila v nich svůj odraz, nevýraznou ženu oděnou v bílém, s tváří lemovanou tmavými černými vlasy.

"Nemůžeš to udělat," zašeptala Crysania. "Je to zlo, musíme tě zastavit." Držela jeho ruku velice pevně.

"Dokaž mi, že je to zlo," opáčil Raistlin a přitáhl si ji blíž. "Dokaž mi to. Přesvědč mě, že prostředky dobra jsou způsobem k záchraně světa."

"Budeš mě poslouchat?" zeptala se Crysania zamyšleně. "Obklopuješ se temnotou. Jak se mám k tobě dostat?"

"Temnota se přece rozdělila," řekl Raistlin. "Temnota se rozdělila a tys vešla."

"Ano..." Crysania si náhle uvědomila dotyk jeho ruky, žár jeho těla. V rozpacích zrudla a o krok ustoupila. Vyprostila ruku z jeho stisku. Mimoděk si ji promnula, jako by ji bolela.

"Sbohem, Raistline Majere," řekla, vyhýbajíc se jeho pohledu.

"Sbohem, Ctěná dcero Paladinova," odvětil.

Dveře se otevřely a stanul v nich Dalamar, ačkoliv neslyšela, že by Raistlin mladého učně povolal. Přetáhla si přes hlavu svou bílou kápi, odvrátila se od Raistlina a vyšla ze dveří. Jak procházela šedou kamennou chodbou, cítila, že se jeho zlaté oči propalují skrze její plášť. Když došla k úzkému točitému schodišti vedoucímu dolů, dolehl k ní jeho hlas.

"Možná tě Paladin neposlal, abys mě zastavila, paní Crysanie. Možná tě poslal, abys mi pomohla."

Crysania se zastavila a ohlédla se. Raistlin byl pryč, šedivá chodba pustá

a prázdná. Dalamar tiše stál vedle ní a čekal.

Crysania si pomalu podkasala svůj bílý plášť, aby neklopýtla, a začala sestupovat po schodech.

A sestupovala... níž... níž... do nekonečného spánku.

12. kapitola

Věž Vysoké magie ve Žďárské cestě bývala po staletí poslední baštou magie na Ansalonu. Sem byli čarodějově zahnáni, když je Kněz-král vykázal z ostatních Věží. Sem přišli, když opustili Věž v Ištaru, nyní pod vodami Krvavého moře, a když opustili prokletou a zčernalou Věž v Palantasu.

Věž ve Žďárské cestě byla impozantní stavba, na pohled zneklidňující. Vnější zdi tvořily rovnostranný trojúhelník. V každém rohu dokonalého geometrického obrazce stála vížka. Uprostřed stály dvě hlavní věže, lehce sešikmené, nahnuté jen trošku, natolik, aby přiměly pozorovatele zamrkat a říci si - nejsou náhodou křivé?

Stěny byly z černého kamene. Byly vyleštěné do vysokého lesku, na slunci oslepivě zářily a v noci odrážely světlo dvou měsíců a zrcadlily temnotu třetího. Do povrchu kamene byly vtesány runy moci a síly, runy ochranné a strážné, runy, které vázaly kameny k sobě navzájem a které poutaly kameny k zemi. Vrcholky zdí byly hladké. Nebylo tam žádné cimbuří pro vojáky. Nebylo ho třeba.

Vzdálená ode všech středisek civilizace, Věž ve Žďárské cestě se obklopovala svým kouzelným lesem. Vstoupit nemohl nikdo, kdo tam nenáležel, nikdo se tam nedostal bez pozvání. Takto čarodějové chránili poslední záštitu své síly, dobře ji střežili před okolním světem.

Přesto Věž nebyla opuštěná. Přicházeli tam ctižádostiví kouzelničtí učedníci z celého světa, aby podstoupili přísnou - a někdy osudnou - Zkoušku. Denně přicestovávali čarodějové vysokých úrovní, aby tu pokračovali ve studiu, setkali se s ostatními, diskutovali a prováděli nebezpečné a choulostivé experimenty. Jim byla Věž otevřena dnem i nocí.

Mohli přicházet i odcházet, jak se jim zlíbilo - Černé pláště, Rudé i Bílé.

Ačkoliv jejich filozofie si byly na hony vzdálené - co do názoru na život a na svět - všechny tři Řády se ve Věži setkávaly v míru. Hádky se tolerovaly, pouze pokud sloužily k rozvoji Umění. Souboje jakéhokoli druhu byly zakázány - trestem byla rychlá, nemilosrdná smrt.

Umění. To byla jediná věc, která je všechny spojovala. Jemu v první řadě patřila jejich oddanost - bez ohledu na to, kdo byli, komu sloužili či jaký nosili plášť. Mladí kouzelníci, kteří chladnokrevně čelili smrti, když souhlasili s podstoupením Zkoušky, to chápali. Prastaří čarodějové, kteří sem přišli naposledy vydechnout a nechat se pohřbít v důvěrně známých zdech, to chápali. Umění - magie. Byla to matka i otec, milenka, družka i dítě. Byla to země, oheň, vzduch i voda. Byl to život. Byla to smrt. Byla nad smrtí.

O tom všem přemýšlel Par-Salian, když stál ve své komnatě v severnější z obou věží a pozoroval, jak se Karamon se svým doprovodem blíží k bráně.

Když Karamon vzpomínal na minulost, Par-Salian činil totéž. Někteří uvažovali, zda s lítostí.

Ne, řekl tiše, když se díval na Karamona, jak kráčí stezkou a meč mu naráží do ochablých stehen. Nelituji toho, co bylo. Chtěli po mně krutou volbu, a já jsem zvolil.

Kdo se ptá bohů? Žádali si meč. Našel jsem jim ho. A on - jako všechny meče - měl dvě ostří.

Karamon spolu s ostatními došel k vnější bráně. Nebyly tam žádné stráže. V Par-Salianových pokojích zazněl jemný stříbrný zvonek.

Starý čaroděj zvedl ruku. Brána se hned rozlétla dokořán.

Když prošli vnější branou Věže Vysoké magie, smrákalo se. Tas se překvapeně rozhlédl. Teprve před chvílí bylo ráno. Nebo to aspoň vypadalo jako ráno! Když vzhlédl, viděl, jak se po obloze rozlévají rudé paprsky, jež se tajuplně zrcadlily na leštěných kamenných zdech Věže.

Tas potřásl hlavou. "Jak tady lidi poznají, kolik je hodin?" ptal se sám sebe. Stál na rozlehlém nádvoří ohraničeném vnějšími zdmi a dvěma vnitřními věžemi. Nádvoří bylo pusté a prázdné. Bylo dlážděné šedými dlažebními kostkami a vypadalo studeně a nehezky. Květiny tam nerostly, neměnnou jednotvárnost šedého kamene nenarušoval jediný strom. Vůbec nikdo tam nebyl, na pohled nikdo.

Nebo ano? Tas zahlédl koutkem oka pohyb, záblesk bílé. Ale když se rychle obrátil, užasle zjistil, že je to pryč! Nikdo tam nebyl. A pak koutkem druhého oka zahlédl tvář, ruku a rukáv červeného pláště. Pohlédl přímo na něj - a on zmizel! Tas náhle dostal pocit, že ho obklopuje spousta lidí, kteří přicházejí a odcházejí, rozprávějí nebo jen sedí a dívají se anebo dokonce spí! Přesto bylo nádvoří tiché a prázdné. "To musejí být čarodějové, co podstupují Zkoušku!" řekl Tas s posvátnou úctou. "Raistlin mi říkal, že tady všude obcházejí, ale něco takového jsem si nikdy nepředstavoval! To by mě zajímalo, jestli oni vidí mě? Myslíš, že bych si mohl na některého sáhnout, Karamone, kdybych - Karamone?" Tas zamrkal. Karamon byl pryč! Bupu byla pryč. Bíle oděné postavy i paní Crysania byly pryč. Byl sám!

Ne nadlouho. Žlutě se zablesklo, strašlivě začpělo a nad ním se tyčil černě oděný čaroděj. Čaroděj napřáhl ruku, ženskou ruku. "Byl jsi povolán."

Tas těžce polkl. Pomalu natáhl ruku. Ženiny prsty se sevřely kolem jeho zápěstí. Při jejich chladném doteku se otřásl. "Třeba mě někam odčaruje!" řekl si s nadějí.

Nádvoří, černé kamenné zdi, rudé pruhy slunečního světla, šedé dlažební kostky, to všechno se kolem Tase začalo rozplývat, ubíhat ke krajům zorného pole, jako když se rozmáčí malba. Naprosto rozradostněný šotek ucítil,

jak se kolem ovíjí ženin černý plášť. Přetáhla mu jej přes bradu nahoru...

Když Tasslehoff přišel k sobě, ležel na velice tvrdé, velice studené kamenné podlaze. Blízko něj blaženě pochrupovala Bupu. Karamon si zrovna sedal, potřásal hlavou, aby si ji pročistil.

"Au." Tas si promnul zátylek. "To je teda divný ubytování, Karamone," zabručel. Zvedl se na nohy. "Jeden by řekl, že by mohli aspoň vyčarovat postele. A když chtějí, aby si člověk hodil šlofíka, tak proč prostě neřeknou, místo aby posílali - jej -"

Když Karamon zaslechl, jak Tasův hlas s jakýmsi divným zajíknutím zmlkl, rychle vzhlédl.

Nebyli sami.

Byli v rozlehlé síni vytesané v obsidiánu. Byla tak široká, že se její obvod ztrácel ve stínu, a tak vysoká, že její strop zahalovaly stíny. Její klenbu nepodpíral žádný sloup, neosvětlovalo ji žádné světlo. Přesto tam světlo bylo, ačkoliv nikdo nedokázal určit jeho zdroj. Bylo to bledé světlo, bílé - ne žluté. Chladné a neveselé, nedávalo ani trochu tepla.

Když byl v té síni Karamon naposled, světlo dopadalo na starého muže oděného v bílém plášti, který seděl sám ve velkém kamenném křesle. Tentokrát světlo svítilo na téhož starce, ale už nebyl sám. Kolem něj stál půlkruh kamenných křesel - jednadvacet jich bylo. Bíle oděný muž seděl v jeho středu. Po jeho levici byly tři nezřetelné postavy, těžko říci, zda mužské nebo ženské, lidské či jiné rasy. Kápě měly stažené hluboko do tváří. Na sobě měly červené pláště. Po jejich levici sedělo šest postav, všechny v černé. Jedno křeslo mezi nimi bylo prázdné. Po pravici starého muže seděly další čtyři rudě oděné postavy a vpravo od nich šest oblečených v bílé. Na podlaze před nimi na bílé podušce ležela paní Crysania zakrytá bílým plátnem.

Z celého shromáždění byla vidět jen starcova zvrásněná tvář.

"Dobrý večer," pozdravil Tasslehoff. Uklonil se, ustoupil a klaněl se a ustupoval, dokud nenarazil do Karamona. "Kdo *jsou* ti lidi?" zašeptal šotek hlasitě. "A co dělají v naší ložnici?"

"Ten stařec uprostřed je Par-Salian," odpověděl tiše Karamon. "A nejsme v ložnici. Tohle je hlavní síň, Síň čarodějů, nebo něco takového. Radši bys měl probudit tu tupou trpaslici."

"Bupu!" nakopl Tas chrápající trpaslici.

"Grmbrhlad mam," zabručela a převalila se. "Di pryč. Spím."

"Bupu!" Tas byl zoufalý; stařec jako by se díval přímo skrze něj. "Hej, probuď se. Večeře."

"Večeře!" Bupu otevřela oči a vyskočila na nohy. Dychtivě se rozhlédla a uviděla dvacet postav v pláštích, které tiše seděly s tvářemi skrytými pod kápěmi.

Bupu zaječela jako týraný králík. Křečovitým skokem se vrhla na Karamona a ovinula mu paže kolem kotníku ve smrtícím stisku. Karamon, vědom si blýskajících očí, které ho pozorovaly, se ji pokusil setřást, ale bylo to marné. Přilnula k němu jako pijavice, třásla se a vyděšeně pokukovala po čarodějích. Karamon to nakonec vzdal.

Starcova tvář se zvrásnila do čehosi, co mohlo být úsměvem. Tas viděl, jak se Karamon rozpačitě dívá po svých zapáchajících šatech. Viděl, jak se dotýká své neoholené brady, jak rukou projíždí rozcuchané vlasy. V rozpacích a nejistotě zrudl. Pak se jeho výraz zatvrdil. Když promluvil, bylo to s prostou důstojností.

"Par-Saliane," Karamonova slova v rozlehlé, šedé síni hlasitě zaduněla, "pamatujete se na mě?"

"Pamatuji se na tebe, bojovníku," řekl čaroděj. Hlas měl tichý, ale přesto se místností nesl. V té místnosti by se nesl i šepot umírajícího.

Nic víc neřekl. Nikdo jiný z čarodějů nepromluvil. Karamon se neklidně pohnul. Nakonec ukázal na paní Crysanii. "Přinesl jsem ji sem s nadějí, že jí budete schopni pomoci. Můžete? Bude v pořádku?"

"Zda bude nebo nebude v pořádku, není v našich rukou," odpověděl na otázku Par-Salian. "Pomoci jí naše umění nestačí. Aby ji ochránil před kouzlem, které na ni seslal rytíř smrti, před kouzlem, které by znamenalo její smrt, vyslyšel Paladin její poslední modlitbu a odeslal její duši do své mírumplné říše."

Karamon sklonil hlavu. "Je to moje vina," řekl zdušeně, "já - já jsem ji zklamal. Mohl jsem -"

"Ji chránit?" Par-Salian zavrtěl hlavou. "Ne, bojovníku, před Rytířem Černé růže bys ji ochránit nemohl. Při pokusu o to bys ztratil vlastní život. Není-liž pravda, šotku?"

Tas náhle zjistil, že pohled starcových modrých očí spočívá na něm, a ucítil, jak mu tělem probíhají bodavé jiskřičky. "A-ano," zakoktal, "j-já jsem ho - to - viděl." Tasslehoff se otřásl.

"Tolik od toho, který nezná strach," pravil Par-Salian mírně. "Ne, bojovníku, neobviňuj se. A co se jí týče, nevzdávej se naděje. Ačkoliv my sami nedovedeme navrátit duši do jejího těla, víme o těch, kdo mohou. Ale nejprve nám pověz, proč nás paní Crysania vyhledala. Protože my víme, že hledala Žďárskou cestu."

"Nejsem si jistý," zamumlal Karamon.

"Přišla kvůli Raistlinovi," vmísil se Tas ve snaze být užitečný. Ale jeho hlásek zazněl síní pronikavě a nepatřičně. Jméno zlověstně vyniklo. Par-Salian se zamračil, Karamon se pootočil a upřeně se na něj zadíval. Zahalené hlavy čarodějů se lehce pohnuly, jako by se po sobě podívali, jejich pláště

tiše zašustily. Tas těžce polkl a zmlkl.

"Raistlin," to jméno tiše splynulo z Par-Salianových rtů. Pozorně se podíval na Karamona. "Co má co kněžka dobra do činění s tvým bratrem? Proč se kvůli němu vydala na tuto nebezpečnou cestu?"

Karamon potřásl hlavou, neochotný nebo neschopný říci.

"Víš o jeho zlu?" ptal se dál Par-Salian přísně.

Karamon s pohledem sklopeným na kamennou podlahu tvrdohlavě odmítal odpovědět.

"Já vím -" začal Tas, ale Par-Salian odmítavě pokynul rukou a šotek se zajíkl.

"Víš, že nyní věříme, že zamýšlí dobýt svět?" pokračoval Par-Salian a jeho neúprosná slova bodala Karamona jako kopí. Tas přímo viděl, jak sebou mohutný muž cuká. "Spolu s vaší nevlastní sestrou, Kitiarou - neboli Černou dámou, jak je mezi svými vojáky známa - Raistlin začal sbírat vojsko. Má draky, létající pevnosti. A co víc, víme -"

Síní zazněl posměšný hlas: "Nevíte nic, Velký. Jste hlupák!"

Slova dopadla jako kapky vody na hladinu klidné tůně a rozčeřila mezi čaroději vlnky neklidu. Tas se překvapeně obrátil, hledal zdroj toho cizího hlasu a uviděl za sebou postavu zhmotňující se ze stínu. Její černý plášť zašelestil, jak prošla kolem nich a postavila se proti Par-Salianovi. V tu chvíli si shodila z hlavy kápi.

Tas cítil, jak Karamon ztuhl. "Co je?" šeptl šotek, který nic neviděl.

"Temný elf!" zašeptal Karamon.

"Vážně?" Tasovy oči se rozjasnily. "Víš, za všechny ty roky, za celý svůj život na Krynnu jsem temného elfa ještě neviděl." Šotek vykročil kupředu, ale vzápětí byl lapen za límec haleny. Rozhořčeně zaskřehotal, jak ho Karamon přitáhl zpět, ale nezdálo se, že by si Par-Salian nebo černě oděná postava vyrušení všimli.

"Domnívám se, že bys to měl vysvětlit, Dalamare," řekl Par-Salian poklidně. "Proč jsem hlupák?"

"Dobýt svět!" ušklíbl se Dalamar. "On *nehodlá* dobývat svět! Svět pro něj nic neznamená. Mohl by ho mít zítra, dnes večer, kdyby chtěl!"

"Co tedy chce?" Otázka přišla od čaroděje v rudém plášti sedícího vedle Par-Saliana.

Tas vykukující zpod Karamonovy paže viděl, jak se výrazné, kruté rysy temného elfa uvolnily v úsměvu - úsměvu, který v šotkovi vyvolal mrazivý záchvěv.

"Chce se stát bohem," odpověděl Dalamar tiše. "Vyzve samu Královnu Temnot. To je jeho plán."

Čarodějové neříkali nic, nehýbali se, ale jak na Dalamara bez mrkání hle-

děli blýskajícíma se očima, jejich mlčení jako by se mezi nimi vzdouvalo jako vzdušné víry.

Pak si Par-Salian povzdechl. "Já si myslím, že ho přeceňuješ."

Ozval se trhavý zvuk, jako když se párá látka. Tas viděl, jak sebou elfova ruka prudce škubla a rozervala předek jeho pláště.

"Je tohle přeceňování?" zvolal Dalamar. Čarodějové se naklonili dopředu, a jak zalapali po dechu, zasyčelo to rozlehlou síní jako mrazivý vítr. Tas se pokoušel najít lepší výhled, ale Karamon ho držel pevně. Šotek se rozhněvaně podíval Karamonovi do tváře. Copak není zvědavý? Ale Karamon vypadal naprosto netečně.

"Vidíte na mně znamení jeho ruky," zasyčel Dalamar. "I teď je ta bolest téměř větší, než dokážu snést." Mladý elf se odmlčel a pak dodal skrze zaťaté zuby: "Řekl, že vám mám předat jeho pozdravy, Par-Saliane!"

Velký čaroděj sklonil hlavu. Ruku, jíž ji podepřel, zachvátila třesavka. Vypadal starý, dětinský, unavený. Chvíli seděl s očima zakrytýma, pak hlavu zvedl a pozorně se zadíval na Dalamara.

"Takže - naše nejhorší obavy se uskutečnily." Par-Salianovy oči se vyčkávavě zúžily. "Ví tedy, že to *my* jsme tě poslali -"

"Ho špehovat?" zasmál se trpce Dalamar. "Věděl to celou dobu. Využíval mě - využíval nás všechny - pro podporu svých vlastních cílů."

"Tohle všechno mi připadá jen těžko uvěřitelné," poznamenal čaroděj v rudém plášti shovívavě. "Všichni jistě uznáváme, že mladý Raistlin je mocný, ale tahle povídačka o vyzývání bohyně mi připadá dosti směšná... skutečně dosti směšná."

Z obou stran půlkruhu se ozval tlumený souhlas.

"Vážně?" zeptal se Dalamar a v hlase mu zazněla jedovatá sladkost. "Pak dovolte, abych vám řekl, vy hlupáci, že nemáte nejmenší představu o významu slova moc. Ne ve vztahu k němu! Nemůžete změřit hloubku ani dosáhnout na vrchol jeho moci! Já ano! Viděl jsem -" na okamžik Dalamar zmlkl, z hlasu se mu vytratil hněv a naplnil jej údiv - "viděl jsem takové věci, jaké se nikdo z vás neodvažuje představit! Kráčel jsem krajinami snů a s očima otevřenýma. Viděl jsem krásu, při níž srdce puká bolestí. Ponořil jsem se do nočních můr - byl jsem svědkem hrůz -" zachvěl se - "hrůz tak nepojmenovatelných a strašných, že jsem žadonil raději o smrt, než abych se na ně musel dívat!" Dalamar se rozhlédl po půlkruhu, všechny čaroděje zahrnul do pohledu svých planoucích temných očí. "A všechny ty zázraky vyvolal on, on je vytvořil, on je oživil svými kouzly."

Neozval se jediný zvuk, nikdo se ani nepohnul.

"Je to od vás moudré, že se ho obáváte, Velký," poklesl Dalamarův hlas v šepot. "Ale ať je váš strach jak chce velký, nebojíte se ho dost. Ach ano, on

nemá dost moci, aby ten práh mohl překročit. Ale tu moc hodlá najít. I teď, jak tu mluvíme, se připravuje na dlouhou cestu. Zítra po mém návratu vyrazí."

Par-Salian pozvedl hlavu. "Po tvém návratu?" zeptal se překvapeně. "Ale vždyť ví, co jsi zač - špeh, kterého jsme vyslali my, Konkláve, jeho druhové." Čaroděj pohledem zabloudil k prázdnému křeslu mezi Černými plášti. Pak se zvedl. "Ne, mladý Dalamare. Jsi velice odvážný, ale já ti nemohu dovolit vrátit se, protože by to nepochybně znamenalo tvou smrt, a krutou."

"Nemůžete mě zastavit," řekl Dalamar bezvýrazně. "Už jsem řekl - dal bych duši, abych se mohl učit u někoho, jako je on. A teď s ním zůstanu, i kdyby mé to mělo stát život. On očekává, že se vrátím. Ve své nepřítomnosti mi přenechá správu Věže."

"Nechává tě hlídat?" zeptal se rudě oděný čaroděj pochybovačně. "Tebe, který jsi ho zradil?"

"On mě zná," řekl Dalamar trpce. "Ví, že mě polapil. Zakousl se do mého těla a vysál mi duši, až zbyla jen vyschlá slupka, ale přesto se do té pavučiny vrátím. A nebudu první." Dalamar pokynul k tiché bílé postavě ležící na podušce před ním. Pak se temný elf pootočil a podíval se na Karamona. "Že, *bratře*?' řekl s úšklebkem.

Zdálo se, že konečně přiměl Karamona jednat. Ten vztekle setřásl Bupu ze své nohy a pokročil kupředu. Šotek i tupá trpaslice se tlačili těsně za ním.

"Kdo je to?" otázal se Karamon a zamračil se na temného elfa. "Co se děje? O kom to mluvíte?"

Než mohl Par-Salian odpovědět, Dalamar se k velkému bojovníkovi postavil čelem.

"Říkají mi Dalamar," odpověděl temný elf chladně. "A mluvím o tvém dvojčeti Raistlinovi. Je to můj mistr. Já jsem jeho učeň. Navíc jsem špeh, vyslaný touhle vznešenou sešlostí, kterou tu vidíš před sebou, abych podával hlášení o tom, co tvůj bratr podniká."

Karamon neodpověděl. Možná ani neslyšel. Jeho oči - rozšířené děsem - se upíraly na elfovu hruď. Tas následoval Karamonův pohled a uviděl krvácející rány vpálené do Dalamarova masa. Šotek polkl a náhle se mu udělalo nevolno.

"Ano, to udělala ruka tvého bratra," poznamenal Dalamar, který uhodl, nač Karamon myslí. Pochmurně se usmál. Sevřel rukou rozervané okraje pláště, stáhl je k sobě a rány jimi zakryl. "Na tom nezáleží," zašeptal, "není to víc, než jsem zasluhoval."

Karamon se odvrátil. Tvář měl tak bledou, že Tas vklouzl ručkou do jeho ruky v obavách, že by muž mohl omdlít. Dalamar se na Karamona podíval s opovržením.

"Copak je?" zeptal se. "Nevěřils, že by toho byl schopen?" Temný elf nevěřícně potřásl hlavou a očima šlehl po shromáždění před sebou. "Ne, ty jsi jako ostatní. Hlupáci, všichni jste hlupáci!"

Čarodějové si mezi sebou začali šeptat. Některé hlasy byly hněvivé, jiné bázlivé, většinou ale tázavé. Nakonec Par-Salian pozvedl ruku, aby zjednal ticho.

"Řekni nám, Dalamare, co plánuje. Pokud ti o tom samozřejmě nezakázal mluvit." V čarodějově hlase zazněl výsměšný tón, který temnému elfovi neušel.

"Ne," usmál se kysele Dalamar. "Znám jeho plány. To jest, znám z nich hodně. On dokonce chtěl, abych tomu rozuměl a podal zprávu přesně."

Nato se ozval šepot a posměšná odfrknutí. Ale Par-Salian vypadal jen o to víc zaujatě. "Pokračuj," řekl téměř bezhlesně.

Dalamar se nadechl.

"Vydává se do minulosti, do dnů těsně předcházejících Pohromě, kdy byl velký Fistandantilus na vrcholu své moci. Záměrem mého *Shalafiho* je setkat se s tímto čarodějem, učit se u něj a získat ta Fistandantilova díla, o nichž se ví, že se během Pohromy ztratila. Podle toho, co se dočetl v knihách, které vzal z Velké knihovny palantaské, můj *Shalafi* totiž věří, že Fistandantilus objevil, jak překročit ten práh mezi lidmi a bohy. Takto mohl ten velký čaroděj zůstat naživu i po Pohromě a bojovat v Trpasličích válkách. Takto mohl přečkat strašný výbuch, který zničil země Dergotu. Takto mohl žít pořád dál, dokud nenašel novou schránku pro svou duši." "Já tomu vůbec nerozumím! Řekněte mi, co se děje!" dožadoval se Karamon a rozhněvaně popošel vpřed. "Nebo

vám tady z toho udělám kůlničku na dříví! Kdo je ten Fistandantilus? Co má společného s mým bratrem?"

"Pšš," sykl Tas a bojácně koukl po čarodějích.

"My to chápeme, šotečku," řekl Par-Salian a laskavě se na Tase usmál. "Rozumíme jeho hněvu a smutku. A má pravdu - dlužíme mu vysvětlení." Starý čaroděj si povzdechl. "Možná, že to, co jsem udělal, bylo špatné. Ale přesto - měl jsem snad na vybranou? Kde bychom dnes byli, kdybych nerozhodl tak, jak jsem rozhodl?"

Tas viděl, jak se Par-Salian obrátil k čarodějům, kteří seděli kolem něj, a uvědomil si, že starcova odpověď byla určena jim zrovna tak jako Karamonovi. Mnozí teď sňali kápě a Tas jim viděl do tváří. Tváře těch v černých pláštích byly zkřivené hněvem, v bledých pláštích těch v bílém se odrážel smutek a strach. Z rudoplášťů upoutal Tasovu pozornost především jeden muž, hlavně proto, že tvář měl klidnou, netečnou, ale oči temné a bdělé. Byl to ten čaroděj, který zpochybňoval Raistlinovu moc. Tasovi připadalo, že

Par-Salianova slova byla zaměřena obzvláště na tohoto muže.

"Před více než sedmi lety se mi zjevil Paladin." Par-Salian hleděl do stínů. "Velký bůh mne varoval, že svět pohltí čas hrůzy. Královna Temnot probudila zlé draky a chystá se vést s lidmi válku, aby si je podrobila. „Jeden z tvého Řádu, kterého vybereš, pomůže v boji proti tomuto zlu,' řekl mi Paladin. ‚Vyber dobře, protože ten člověk bude jako meč, který rozetne temnotu. Nesmíš mu říci nic o tom, co přinese budoucnost, neboť bude záviset na jeho rozhodnutí a rozhodnutí jiných, zda váš svět přetrvá či navždy upadne do věčné noci.' "

Par-Saliana přerušily rozezlené hlasy, pocházející především od těch v černých pláštích. Par-Salian po nich blýskl pohledem. V tu chvíli se Tasovi odhalila moc a důstojnost, která v tom křehkém starém čaroději spočívala.

"Ano, možná jsem tu záležitost měl přednést před Konkláve," řekl Par-Salian ostrým hlasem. "Ale tehdy jsem věřil - a věřím dosud - že to rozhodování bylo pouze na mně. Dobře jsem věděl, že Konkláve by strávilo celé hodiny hašteřením, dobře jsem věděl, že nikdo z vás by nesouhlasil! Rozhodl jsem sám. Namítá někdo z vás něco proti tomuto mému právu?"

Tas zadržel dech. Cítil, jak Par-Salianův hněv duní síní jako hromobití. Černé pláště se opřely ve svých křeslech a něco si mumlaly. Par-Salian chvíli mlčel, pak očima znovu vyhledal Karamona a jeho přísný pohled změkl. "Vybral jsem Raistlina," řekl.

Karamon se zamračil. "Proč?" otázal se.

"Měl jsem své důvody," řekl Par-Salian mírně. "Některé z nich ti nemohu vysvětlit ani teď. Ale mohu ti říci toto - on se narodil s darem. A to je to nejdůležitější. Magie sídlí hluboko v nitru tvého bratra. Věděls, že od prvního dne, kdy začal navštěvovat školu, ho jeho mistr choval v bázni a úctě? Jak lze učit žáka, který ví více než učitel? A k daru magie má navíc inteligenci. Raistlinův rozum nikdy nezahálí. Pátrá po znalostech, dožaduje se odpovědí. A má odvahu - možná více odvahy než ty, bojovníku. Přemáhá bolest po všechny dny svého života. Více než jednou čelil smrti a porazil ji. Nebojí se ničeho - ani temnoty, ani světla. A jeho duše..." Par-Salian se odmlčel. "Jeho duše plane ctižádostí, touhou po moci, touhou po dalším vědění. Věděl jsem, že nic, strach ani sama smrt, mu nezabrání, aby dosáhl svých cílů. A věděl jsem, že cíle, kterých chce dosáhnout, mohou světu dobře posloužit, i kdyby si Raistlin sám zvolil obrátit se k němu zády."

Par-Salian zmlkl. Když znovu promluvil, v hlase mu zazníval zármutek. "Ale nejprve musel podstoupit Zkoušku."

"Měl jsi ten výsledek předpokládat," promluvil čaroděj v rudém plášti týmž uhlazeným tónem. "Všichni jsme věděli, že on vyčkává, čeká na svou příležitost..."

"Neměl jsem na vybranou!" vyštěkl Par-Salian a modré oči mu zablýskly. "Čas hrál proti nám. Hrál proti celému světu. Ten mladík musel podstoupit Zkoušku a sžít se s tím, co se naučil. Nemohl jsem déle váhat."

Karamon se díval z jednoho na druhého. "Vy jste věděli, že Raistovi něco hrozí, když jste ho sem přivedli?"

"Vždycky něco hrozí," odpověděl Par-Salian. "Zkouška je nachystána tak, aby vyřadila ty, kdo by mohli uškodit sami sobě, Řádu či nevinným lidem." Přiložil si ruku k hlavě a promnul si čelo. "Pamatuj také, že byla rovněž určena k poučení. Doufali jsme, že se tvůj bratr naučí soucitu, aby zkrotil své sobecké ambice, doufali jsme, že ho naučíme lítosti, milosrdenství. A možná to bylo tou mou opravdu převelkou dychtivost! učit, že jsem udělal chybu. Zapomněl jsem na Fistandantila."

"Fistandantila?" řekl Karamon zmateně. "Co tím myslíte, že jste na něj zapomněl? Podle toho, co jste říkali, je ten starý čaroděj mrtvý."

"Mrtvý? Ne." Par-Salianova tvář potemněla. "Výbuch, který v Trpasličích válkách zabil tisíce a proměnil v poušť zemi, která je dodnes zpustošená a prázdná, Fistandantila nezabil. Jeho kouzla byla natolik silná, že porazila samotnou smrt. Přesunul se do jiné roviny skutečnosti, roviny velice vzdálené, ale ne dost. Neustále vše sledoval, čekal na svou příležitost, pátral po těle, které by mohlo přijmout jeho duši. A také ho našel - tělo tvého bratra."

Karamon napjatě naslouchal, tvář měl smrtelně bledou. Tas koutkem oka uviděl, jak se Bupu začíná šinout pryč. Popadl ji za ruku a pevně držel, čímž zděšené trpaslici bránil obrátit se a ozlomkrk prchat ze síně.

"Kdo ví, na čem se ti dva v průběhu Zkoušky dohodli? Nejspíše nikdo z nás." Par-Salian se lehce usmál. "Tohle ale vím. Raistlin si vedl výtečně, ale jeho křehké zdraví ho oslabovalo. Možná by dokázal přežít vrcholnou zkoušku - utkání s temným elfem - i kdyby mu Fistandantilus nepomohl. Možná také ne."

"Pomohl? Zachránil mu život?"

Par-Salian pokrčil rameny. "Víme jen toto, bojovníku - nebyl to nikdo z nás, kdo tvému bratrovi zanechal tu zlatě zbarvenou kůži. Temný elf po něm vrhl ohnivou kouli, a Raistlin přežil. Samozřejmě, nemožné -"

"Ne pro Fistandantila," přerušil ho čaroděj v rudém plášti.

"Ano," souhlasil Par-Salian smutně, "ne pro Fistandantila. Tehdy jsem nad tím uvažoval, ale prozkoumat jsem to nemohl. Události ve světě spěly k vyvrcholení. Když tvůj bratr vyšel ze Zkoušky, byl sám sebou. Samozřejmě, se zdravím na tom byl hůře, ale to se dalo jedině očekávat. A měl jsem pravdu -" Par-Salian vrhl po půlkruhu mágů vítězoslavný pohled - "*jeho magie byla silná!* Kdo jiný by mohl získat vládu nad dračím královským jablkem bez celých roků studia?"

"Ovšem," řekl čaroděj v rudém plášti, "on měl pomoc někoho, kdo *studoval* celé roky."

Par-Salian se zamračil a neodpověděl.

"Nechtě mě to říct na rovinu," řekl Karamon a zlostně se na bíle oděného čaroděje podíval. "Tenhle Fistandantilus... ovládl Raistlinovu duši? To on Raistlina přiměl, aby oblékl

černý plášť." "Tvůj bratr si vybral sám, jako my všichni," řekl Par-Salian ostře.

"Tomu já nevěřím!" vykřikl Karamon. "Raistlin se tak nerozhodl. Vy lžete - všichni! Týrali jste mého bratra a pak si jeden z vašich starých čarodějníků nárokoval to, co zbylo z jeho těla!" Karamonova slova zahřměla síní a poplašeně roztančila stíny.

Tas viděl, jak se Par-Salian na bojovníka zachmuřeně dívá, a přikrčil se v očekávání kouzla, které Karamona uškvaří jako kuře na rožni. Ono ale nepřišlo. Jediným zvukem byl Karamonův přerývaný dech.

"Já ho dostanu zpátky," řekl Karamon nakonec a v očích se mu zaleskly slzy. "Jestli může on cestovat v čase, aby se potkal s tím starým čarodějníkem, tak já taky. Vy mě můžete

poslat zpátky. A až Fistandantila najdu, zabiju ho. Pak Raist bude..." zdusil vzlyk a snažil se ovládnout. "Zase bude Raistem. A zapomene na celý ten nesmysl, že vyzve K-Královnu Temnot a... stane se bohem."

V půlkruhu propukl chaos. Rozkřičely se hněvivé hlasy. "Nemožné! Změní minulost! Zašel jsi příliš daleko, Par-Saliane -"

Bíle oděný čaroděj se zvedl, obrátil se a zadíval se na všechny čaroděje v půlkruhu, na jednoho každého zvlášť. Tas dokázal vycítit mlčenlivé spojení myslí, rychlé a pronikavé jako blesk.

Karamon si otřel oči dlaní a vzdorně se po čarodějích podíval. Pomalu se všichni opřeli v křeslech. Čaroděj v rudém plášti se na Par-Saliana zamyšleně díval s jedním obočím pozdviženým. Pak se rovněž posadil zpříma. Par-Salian ještě přejel po Konkláve rychlým pohledem a pak se obrátil ke Karamonovi.

"Zvážíme tvou nabídku," řekl Par-Salian. "Mohlo by to vyjít. Jistě je to něco, co on neočekává -"

Dalamar se rozesmál.

13. kapitola

"Neočekává?" Dalamar se smál, až mu došel dech. "On tohle všechno plánoval! Myslíte, že tenhle velký hlupák -" mávl rukou po Karamonovi - "by dokázal najít cestu sem sám? Když Tanise Půlelfa a paní Crysanii pronásledovala stvoření temnot - pronásledovala, ale nikdy nedohnala - kdo si myslíte, že je poslal? I to střetnutí s rytířem smrti, které zosnovala jeho sestra, střetnutí, na němž mohly jeho plány ztroskotat - můj *Shalafi* z něho jen získal. Protože vy blázni nepochybně pošlete tuto ženu, paní Crysanii, zpět v čase k jediným, kdo ji mohou uzdravit - ke Knězi-králi a jeho stoupencům. Pošlete ji zpátky v čase, aby se setkala s Raistlinem. Nejen to, vy jí dokonce poskytnete tohoto muže - jeho bratra - jako osobního strážce. Přesně to, co *Shalafi* chce."

Tas viděl, jak se Par-Salianovy kostnaté prsty sevřely na chladných kamenných opěrkách křesla. Starcovy modré oči se nebezpečně zableskly.

"Už jsme strpěli dost tvých urážek, Dalamare," řekl Par-Salian. "Začínám si myslet, že tvá oddanost tvému *Shalafimu* zašla příliš daleko. Je-li to tak, pak tvá užitečnost pro toto Konkláve je u konce."

Nevšímaje si výhrůžky, Dalamar se trpce usmál. "Můj *Shalafi* -" opakoval tiše a poté si povzdechl. Jeho štíhlým tělem otřásl křečovitý záchvěv. Sevřel svůj rozervaný plášť

a sklonil hlavu. "Uvázl jsem uprostřed, přesně jak to on zamýšlel," zašeptal temný elf. "Už nevím, komu sloužím, jestli vůbec někomu." Pozvedl své temné oči a nad jejich uštvaným pohledem Tase zabolelo srdce. "Ale tohle vím - kdyby kdokoli z vás přišel a pokoušel se vstoupit do Věže, zatímco on bude pryč, zabil bych ho. Alespoň tolik oddanosti *Shalafimu* dlužím. Přesto se ho bojím zrovna tak jako vy. Pomohu vám, když budu moci."

Par-Salianovy ruce se uvolnily, ačkoli pořád na Dalamara přísně vzhlížel. "Stále nerozumím, proč ti Raistlin řekl o svých plánech. Jistě musí vědět, že učiníme opatření, abychom mu zabránili v naplnění jeho děsivé ctižádosti."

"Protože vás - tak jak mě - má tam, kde vás chce mít," řekl Dalamar. Náhle zavrávoral, tvář bledou bolestí a vyčerpáním. Par-Salian pokynul a ze stínů se zmaterializovalo křeslo. Temný elf do něj klesl. "Musíte jednat podle jeho plánů. Musíte poslat tohoto muže zpátky v čase -" ukázal na Karamona - "spolu s touto ženou. To je jediný způsob, jak může dosáhnout -"

"A je to jediný způsob, jak ho můžeme zastavit," řekl Par-Salian tichým hlasem. "Ale proč paní Crysanii? Jaký zájem by mohl mít na někom tak dobrém, tak čistém -"

"Tak mocném," dodal Dalamar s neveselým úsměvem. "Podle toho, co byl schopen dát z dochovaných Fistandantilových spisů dohromady, bude

potřebovat kněze, který by spolu s ním čelil Královně. A jenom kněz dobra má dost moci, aby se mohl Královně postavit a otevřít Temnou bránu. Jistě, paní Crysania nebyla *Shalafiho* první volba. Měl neurčité plány, jak využít umírajícího Elistana - ale o tom nebudu mluvit. Jak se ale ukázalo, padla mu do rukou paní Crysania - takřka doslova. Je dobrá, silná ve víře, mocná."

"A zlo ji přitahuje jako oheň noční můru," zamumlal Par-Salian a pohlédl na Crysanii s hlubokou lítostí.

Tas pozoroval Karamona a uvažoval, jestli z toho velký muž chápe alespoň polovinu. Měl ve tváři nečitelný, omámený výraz, jako by si nebyl jist, kde - nebo kdo - je. Tas pochybovačně zavrtěl hlavou. To se chystají poslat jeho zpátky do minulosti? pomyslel si šotek.

"Raistlin má další důvody pro to, aby chtěl mít u sebe v minulosti tuto ženu i svého bratra zároveň, tím si můžeš být jist," obrátil se čaroděj v rudém plášti na Par-Saliana. "Ještě neodkryl karty, to v žádném případě. Sdělil nám - prostřednictvím našeho špeha - jen tolik, aby nás to zmátlo. Říkám vám, že mu musíme zkřížit plány!"

Par-Salian neodpověděl. Pozvedl ale hlavu a dlouho hleděl na Karamona s takovým smutkem v očích, že Tase bodlo u srdce. Pák pokýval hlavou, sklopil zrak a upřeně se zadíval na lem svého roucha. Bupu zakňourala a Tas ji nepřítomně poplácal. Proč se po Karamonovi tak divně díval? přemýšlel šotek znepokojeně. Snad by ho neposílali na jistou smrt? Ale není to právě to, co udělají, když ho pošlou do minulosti tak, jak je teď - nemocného, oslabeného, zmateného? Tas přešlápl z nohy na nohu a zívl. Nikdo mu nevěnoval pozornost. Všechno to povídání bylo nudné. Měl také hlad. Když se chystají poslat Karamona zpátky do minulosti, přál si, aby to prostě *udělali*.

Znenadání ucítil, jak jedna část mysli, ta, která naslouchala Par-Salianovi, dloubla do té druhé. Tas je spěšně propojil, aby slyšel, co se říká.

Mluvil Dalamar. "Strávila noc v jeho pracovně. Nevím, o čem mluvili, ale vím, že když ráno vyšla, vypadala rozrušeně a otřeseně. Poslední, co jí řekl, bylo: ‚Napadlo tě, že tě Paladin neposlal, abys mě zastavila, ale abys mi pomohla?'"

"A co mu na to odpověděla?"

"Neodpověděla mu," řekl Dalamar. "Vracela se Věží a pak hájem jako někdo, kdo nevidí ani neslyší."

"Čemu nerozumím, proč nás paní Crysania chtěla požádat, abychom ji poslali do minulosti? Musela přece vědět, že takovou prosbu bychom odmítli!" podotkl čaroděj v rudém plášti.

"To vám klidně můžu říct!" ozval se Tas bez rozmýšlení. Teď upoutal Par-Salianovu pozornost, teď upoutal pozornost všech čarodějů v půlkruhu. Všechny hlavy se otočily jeho směrem. Tas už mluvil s duchy v Temném

lese, mluvil před Radou u Bělokamene, ale tohle mlčenlivé, vážné obecenstvo jej na okamžik vyvedlo z míry. Zvlášť když si uvědomil, co jim má říci.

"Prosím, Tasslehoffe Bosonožko," pravil Par-Salian velice zdvořile, "pověz nám, co víš." Čaroděj se usmál. "Pak bychom snad mohli toto shromáždění rozpustit a ty by sis mohl dát večeři."

Tas zrudl. Zauvažoval, jestli mu Par-Salian náhodou nevidí do hlavy a nečte myšlenky napsané na mozku tak, jako on sám čte slova napsaná na pergamenu.

"Ehm. Večeře by byla báječná. Ale teď, hm - k paní Crysanii." Tas se odmlčel, aby si urovnal myšlenky, a potom se pustil do vyprávění. "No, heleďte, já si tím nejsem dvakrát jistý. Vím to jen z toho mála, co jsem dokázal dát tu a tam dohromady. Abych začal od začátku, paní Crysanii jsem potkal v Palantasu, když jsem byl navštívit svého kamaráda, Tanise Půlelfa. Znáte ho? A Lauranu, Zlatého generála? Já jsem s nimi bojoval ve Válce Kopí. Pomáhal jsem zachraňovat Lauranu před Královnou Temnot." Šotek byl na to velice pyšný. "Už jste to vyprávění slyšeli? To jsem byl v Chrámu v Nerace -"

Par-Salianovo obočí se velice lehce zvedlo a Tas zakoktal.

"Eh, n-no, to vám povím později. Teda, u Tanise doma jsem se potkal s paní Crysanii a slyšel jsem, že se chystá jet do Utěšína za Karamonem. No a přitom jsem tak nějak... no, našel jsem dopis, co paní Crysania napsala Elistanovi. Myslím, že jí musel vypadnout z kapsy."

Šotek se odmlčel, aby se nadechl. Par-Salianovy rty se zvlnily, ale podařilo se mu neusmát se.

"Přečetl jsem si ho," pokračoval Tas, který si teď vychutnával pozornost obecenstva, "chtěl jsem se jenom podívat, jestli je to důležité. Koneckonců ho mohla taky zahodit. V tom dopise říkala, že je čím dál tím - é, jako to bylo - ‚pevněji přesvědčena, poté, co jsem si promluvila s Tanisem, že je v Raistlinovi dobro,' a že by se dal ‚odvrátit od cesty zla. Musím o tom přesvědčit čaroděje -' Tedy, viděl jsem, že je ten dopis důležitý, tak jsem jí ho přinesl. Byla *velice* vděčná, že ho má zpátky," řekl Tas vážně. "Neuvědomila si, že ho ztratila."

Par-Salian si zakryl ústa prsty, aby je měl pod kontrolou.

"Řekl jsem, že bych jí toho mohl o Raistlinovi povědět spoustu, kdyby to chtěla slyšet. Řekla, že by velice ráda, tak jsem jí pověděl všechno, na co jsem si mohl vzpomenout. Zajímalo ji hlavně to, co jsem vyprávěl o Bupu -

‚Kdybych jen tu trpaslici mohla najít!' řekla mi jednou večer. ‚Jsem si jista, že bych dokázala Par-Saliana přesvědčit, že je tu naděje, že by se mohl napravit!'"

Při tomto si jeden z černoplášťů hlasitě odfrkl. Par-Salian se tím směrem

ostře podíval a čaroděj ztichl. Ale Tas viděl, že mnozí - hlavně ti v černých pláštích - si rozhněvaně zakládají ruce na prsou. Viděl, jak jim ve stínu kápí blýskají oči. "Eh, já jsem určitě n-nechtěl nikoho urazit," zabrebtal Tas. "Já vím, vždycky jsem si myslel, že Raistlin vypadá v černé mnohem líp - s tou zlatou kůží a vůbec. Já tedy samozřejmě nevěřím, že všichni na světě musejí být dobří. Fišpán - on je vlastně Paladin - my jsme s Paladinem velice *blízcí* přátelé - No, Fišpán říkal, že na světě musí být rovnováha, že bojujeme, abychom ji obnovili. Takže to znamená, že na světě musejí být Černé pláště zrovna tak jako Bílé, ne?"

"My víme, co tím myslíš, šotečku," řekl Par-Salian laskavě. "Naši bratři v tvých slovech nevidí žádnou urážku. Jejich hněv je zaměřen jinam. Ne všichni na tomto světě jsou tak moudří jako proslulý Fišpán."

Tas si povzdechl. "Někdy mi chybí. Ale kde jsem to skončil? Aha, u Bupu. Právě tehdy jsem dostal nápad. Kdyby Bupu pověděla svůj příběh, tak by jí čarodějové třeba věřili, povídám paní Crysanii. Ona souhlasila a já jsem se nabídl, že půjdu Bupu najít. Nebyl jsem v Xak Sarotu od té doby, co Zlatoluna zabila toho černého draka, a bylo to jen na skok od místa, kde jsme byli, a Tanis řekl, že jemu to tak vyhovuje. Vlastně byl docela rád, že vypadnu.

Hejhop mi dovolil Bupu odvést - eh, no, nejdřív jsme trochu hodili řeč a já jsem měl v batohu pár zajímavých věcí. Vzal jsem Bupu do Utěšína, ale Tanis už byl pryč a paní Crysania taky. Karamon byl -" Tas se zarazil - "Karamon byl - nebylo mu dobře, ale Tika - to je Karamonova žena a moje dobrá kamarádka - no, Tika říkala, že máme jít za paní Crysanii, protože Les Žďárské cesty je hrozné místo a - Bez urážky, samozřejmě, ale napadlo vás někdy, že ten váš les je pěkně hnusný? Totiž, je *nepříjemný* -" Tas se po čarodějích přísně podíval - "a já nevím, proč ho necháváte volně courat po okolí! - Myslím, že je to nezodpovědné!"

Par-Salianova ramena se otřásla.

"No, to je všechno, co vím," řekl Tas. "A Bupu je tady a může -" Tas se zaražené rozhlédl. "Kam šla?"

"Sem," řekl Karamon kysele a vytáhl trpaslici zpoza svých zad, kde se krčila v hluboké hrůze. Když uviděla, že se na ni čarodějové dívají, vypískla a sesypala se na podlahu jako třesoucí se hromádka rozedraného šatstva.

"Myslím, že bys nám raději měl povědět její příběh sám," řekl Par-Salian Tasovi. "Tedy, jestli můžeš."

„Ano," řekl Tas, náhle zaražený. "Vím, co to bylo, co paní Crysania chtěla, abych jí řekl. Stalo se to za války, když jsme byli v Xak Sarotu. Jediní, kdo o tom městě věděli úplně všechno, byli tupí trpaslíci. Ale nepomohli by nám. Raistlin jednoho začaroval kouzlem zmámení - totiž Bupu. Zmámení není to správné slovo pro to, co jí to udělalo. Ona se do něj zamilovala." Tas

zmlkl, povzdechl si a pokračoval kajícným tónem. "Někteří z nás si nejspíš mysleli, že je to legrační. Ale Raistlin ne. Byl k ní skutečně milý a jednou jí dokonce zachránil život, když nás přepadli drakoniáni. No, když jsme odešli z Xak Sarotu, Bupu šla s námi. Nedokázala Raistlina opustit."

Tas klesl hlasem. "Jednou v noci jsem se vzbudil. Uslyšel jsem, že Bupu pláče. Chtěl jsem jít za ní, ale uviděl jsem, že ji Raistlin slyšel taky. Stýskalo se jí. Chtěla se vrátit ke svým lidem, ale nemohla ho opustit. Nevím, co říkal, ale viděl jsem, že jí položil ruku na hlavu. A jako bych uviděl kolem Bupu zazářit světlo. A potom ji poslal domů. Musela projít zemí plnou strašných příšer, ale já jsem nějak věděl, že bude v bezpečí. A to byla," zakončil Tas vážně.

Chvíli bylo ticho a poté to vypadalo, že všichni čarodějové začali mluvit naráz. Ti v černých pláštích kroutili hlavami. Dalamar se posměšně usmíval.

"Tomu šotkovi se to zdálo," řekl opovržlivě.

"Stejně, kdo by věřil šotkovi," řekl jeden.

Ti v rudých a bílých pláštích vypadali zamyšleně a rozpačitě.

"Pokud je to pravda," řekl jeden, "možná jsme se v něm zmýlili. Snad bychom se měli té, i když nepatrné, šance chopit."

Nakonec Par-Salian zvedl ruku, aby zjednal ticho.

"Připouštím, že je tomu poněkud těžké uvěřit," řekl nakonec. "Tím tě nehodlám nijak znevažovat, Tasslehoffe Bosonožko," dodal vlídně a usmál se na rozhorleného šotka. "Ale všichni víme, že tvá rasa má nejpolitováníhodnější sklon, eh, přehánět. Je mi jasné, že Raistlin tuto - tuto *zrůdu* -" pronesl Par-Salian znechuceně - "prostě zmámil, aby ji využil a -"

"Já žádná zrůda!"

Bupu zvedla tvář umazanou od slz a prachu z podlahy. Vlasy se jí zježily jako podrážděné kočce. Podívala se po Par-Salianovi, vstala a popošla kupředu. Zakopla přitom o svůj pytel a rozplácla se na podlahu. Nezastrašeně se sebrala a postavila se proti Par-Salianovi.

"Nevím nic vo velký mocný čaroději." Bupu máchla usmolenou rukou. "Nevím nic vo kouzlo zmámení. Já vím kouzlo v tomdle -" přehrabovala se ve vaku a potom vytáhla mrtvou krysu a mávla jí směrem k Par-Salianovi - "vím, pán vy mluvíte tady hodný pán. Hodný ke mně." Přitiskla si mrtvou krysu k hrudi a uslzené se na starého čaroděje dívala. "Ostatní - silný pán, šotek - smějou se Bupu. Koukají na Bupu jako na nějaký štěnice."

Bupu si otřela oči. Tas měl v krku knedlík a sám se cítil být míň jak štěnice.

Bupu potichu mluvila dál. "Já vím, jak já vypadám." Umazanou rukou se marně pokoušela uhladit si šaty, ale jen o ně otírala špínu. "Já vím, já není hezká jako paní leží tam." Tupá trpaslice popotáhla, ale pak si rukou otřela

nos, zvedla hlavu a vzdorně se na Par-Saliana podívala. "Ale on neříká mně ‚zrůda'. Říká mně ‚malička'. Malička," opakovala.

Chvíli mlčela a vzpomínala. Pak si přehluboce povzdechla. "J-já chci s ním zůstat. Ale on mně říká ‚ne'. On říká on musí jít cesta, co bude temná. On říká mně on chce, aby já byla v bezpečí. On položil ruku na moje hlavu - " jako ve vzpomínce Bupu sklonila hlavu - "a já cítím vevnitř teplo. Pak on říká mně ‚Sbohem, Bupu'. On mně říká ‚malička'." Bupu vzhlédla a přejela po půlkruhu pohledem. "On mně nikdy neposmívá," zajíkla se. "Nikdy." Rozplakala se.

Chvíli byly jediným zvukem v síni trpasličiny vzlyky. Karamon si dojatě zakryl tvář rukama. Tas se roztřeseně nadechl a lovil kapesník. Po několika okamžicích Par-Salian vstal ze svého kamenného křesla a postavil se před tupou trpaslici, která se na něj podívala s podezřením a škytáním zároveň. Velký čaroděj natáhl ruku. "Odpusť mi, Bupu," řekl smrtelně vážně, "jestliže jsem tě urazil. Musím přiznat, že jsem ta krutá slova řekl úmyslně, doufal jsem totiž, že tě rozzlobím natolik, abys nám řekla svůj příběh. Jedině tak jsme si mohli být jisti pravdou." Par-Salian položil Bupu ruku na hlavu. Tvář měl přepadlou a vyčerpanou, ale vypadal vítězoslavně.

"Možná jsme neselhali, možná jsme ho naučili troše soucitu," zašeptal. Jemně pohladil trpasličiny hrubé vlasy. "Ne, Raistlin by se ti nikdy neposmíval, malička. On věděl, jaké to je, on si to pamatoval. Bylo příliš mnoho těch, kdo se mu kdysi vysmívali."

Tas pro slzy neviděl a slyšel, jak Karamon vedle něho pláče. Šotek se vysmrkal do kapesníku a šel k Bupu, která brečela do lemu Par-Salianova bílého pláště.

"Tak to je ten důvod, proč se paní Crysania vydala na cestu?" zeptal se Par-Salian Tase, když šotek přišel blíž. Čaroděj sklouzl pohledem po tiché, klidné bílé postavě ležící pod plátnem, upírající nevidoucí oči do temných stínů. "Ona věří, že dokáže znovu zažehnout jiskřičku dobra, při jejímž zapalování jsme my selhali?"

"Ano," odpověděl Tas, který se pod pohledem čarodějových pronikavých modrých očí náhle začal cítit nepříjemně.

"A proč se o to chce pokusit?" naléhal Par-Salian.

Tas vytáhl Bupu na nohy a podal jí svůj kapesník. Pokoušel se ignorovat skutečnost, že trpaslice na kapesník užasle zírá a zjevně neví, co si s ním má počít. Vysmrkala se do kraje svých šatů.

"Eh, no, Tika říkala -" začal Tas a zrudl.

"Co říkala?" zeptal se Par-Salian mírně.

"Tika říkala -" Tas polkl - "Tika říkala, že ona to dělá... protože ho m-miluje - to jako Raistlina."

Par-Salian přikývl. Pak přešel pohledem ke Karamonovi. "A co ty, bratře?" zeptal se znenadání. Karamon zvedl hlavu a podíval se na Par-Saliana vylekanýma očima.

"Pořád ho miluješ? Říkal jsi, že se vrátíš do minulosti a zabiješ Fistandantila. Nebezpečí, jemuž se postavíš, bude velké. Miluješ svého bratra natolik, abys tu nebezpečnou cestu podstoupil? Abys pro něj riskoval svůj život jako tato paní? Než odpovíš, pamatuj, že se nevracíš do minulosti proto, abys spasil svět. Vracíš se tam, abys spasil jednu duši, nic víc. A nic míň."

Karamonovy rty se pohnuly, ale nevyšel z nich jediný zvuk. Ale tvář se mu rozjasnila radostí, štěstím, které vytrysklo odněkud z nitra. Dokázal jen kývnout hlavou.

Par-Salian se obrátil ke členům Konkláve.

"Rozhodl jsem se," začal.

Jeden z černoplášťů vstal a shodil kápi. Tas viděl, že je to ta žena, která ho sem dopravila. Oči jí planuly hněvem. Prudce švihla rukou.

"Jsme proti tomuto rozhodnutí, Par-Saliane," řekla hlubokým hlasem. "Víš, že to znamená, že nemůžeš to kouzlo seslat."

"Pán Věže může sesílat kouzla sám, Ladonno," odpověděl Par-Salian zachmuřeně. "Ta moc je dána všem Pánům. Raistlin tak objevil to tajemství, když se stal Pánem Věže. Nepotřebuji ani pomoc Rudých, ani Černých."

Od rudoplášťů se rovněž ozvalo mumlání; mnozí se dívali na černé a souhlasné přikyvovali. Ladonna se usmála.

"Zajisté, Velký," řekla. "To vím. Na sesílání kouzla nás nepotřebuješ, nicméně potřebuješ nás. Potřebuješ, abychom spolupracovali, Par-Saliane, abychom tiše spolupracovali - jinak stíny našich kouzel povstanou a zastřou světlo stříbrného měsíce. A ty selžeš."

Par-Salianova tvář zchladla a zešedla. "Co život této ženy?" otázal se, ukazuje na Crysanii.

"Co pro nás znamená život Paladinovy kněžky?" ušklíbla se Ladonna. "Naše zájmy jsou mnohem dalekosáhlejší a já o nich nebudu mluvit před nezasvěcenými. Pošli tyhle pryč -" ukázala na Karamona - "a promluvíme si v soukromí."

"No dobrá," řekl Par-Salian úsečně. Ale když se bíle oděný čaroděj obrátil k nim, Tas viděl jeho hněv. "Povolám vás."

"Počkat!" vykřikl Karamon. "Žádám, abych mohl být přítomen! Já -"

Zarazil se. Skoro mu zaskočilo. Síň byla pryč, čarodějové byli pryč, kamenná křesla byla taky pryč. Karamon křičel na věšák na klobouky.

Tasovi se motala hlava. Rozhlédl se. On, Karamon a Bupu se ocitli v útulném pokoji jako vystřiženém z hospody Poslední domov. V krbu hořel oheň, na jednom konci místnosti stály pohodlné postele. Blízko ohně byl stůl

naložený jídlem. Z vůně čerstvě pečeného chleba a masa se v ústech sbíhaly sliny. Tas si potěšeně povzdechl.

"Myslím, že tohle je to nejúžasnější místo na světě," řekl.

14. kapitola

Starý čaroděj v bílém plášti seděl v pracovně, která se velice podobala té Raistlinově až na to, že knihy, které lemovaly Par-Salianovy police, byly vázány v bílé kůži. Stříbrné runy namalované na jejich hřbetech a deskách se leskly ve světle praskajícího ohně. Příchozímu by se pokoj zdál dusný a nevětraný. Ale Par-Salian cítil v kostech chlad stáří. Jemu bylo v místnosti příjemně.

Seděl u stolu s očima upřenýma do plamenů. Když se ozvalo lehké zaklepání na dveře, trochu sebou škubl a pak s povzdechem tiše zavolal: "Dále."

Dveře otevřel mladý čaroděj v bílém plášti a uklonil se čarodějce v černém, která prošla kolem něho - tak, jak se slušelo u někoho jejího postavení. Poklonu přijala bez poznámky. Urovnala si kápi a proplula kolem něho do Par-Salianovy komnaty. Zastavila se hned za vchodem. Čaroděj v bílém plášti za ní tiše zavřel dveře a zanechal hlavy dvou Řádů spolu o samotě.

Ladonna přelétla po pokoji rychlým pronikavým pohledem. Většina místnosti se ztrácela ve stínu, jediným osvětlením byla záře ohně. Dokonce i závěsy byly zatažené a zastíraly přízračný svit měsíců. Ladonna pozvedla ruku a pronesla tiše jedinou větu. Několik předmětů v místnosti začalo světélkovat nadpřirozeným narudlým jasem, naznačujícím, že jsou kouzelné - hůl opřená o zeď, křišťálový hranol na Par-Salianově stole, několikaramenný svícen, obrovské přesýpací hodiny a některé z prstenů na čarodějových prstech. Ladonnu zřejmě neznepokojily, prostě se na každý podívala a přikývla. Pak se uklidněně posadila do křesla u stolu. Par-Salian ji pozoroval s lehkým úsměvem ve vrásčité tváři.

"Ujišťuji tě, Ladonno, že v koutech nečíhají žádné stvůry zpoza Rozhraní," řekl starý čaroděj suše. "Kdybych tě chtěl vyhostit z této roviny, mohl jsem to udělat už dávno, má milá."

"Když jsme byli mladí?" Ladonna si shrnula z hlavy kápi. Ocelově šedé vlasy spletené do složitého účesu rámovaly tvář, jejíž krásu vrásky stáří jen zvýraznily, jako by je nakreslila ruka dovedného malíře: podtrhly její inteligenci a temnou moudrost. "To by byl tedy boj, Velký."

"Vynech ten titul, Ladonno," řekl Par-Salian. "Na to se známe už příliš dlouho."

"Známe se příliš dlouho a dobře," řekla Ladonna s úsměvem. "Dosti dobře," zamumlala a očima zabloudila k ohni.

"Vrátila by ses do dnů našeho mládí, Ladonno?" zeptal se Par-Salian.

Chvíli neodpovídala, pak k němu vzhlédla a pokrčila rameny. "Abych vyměnila moc, moudrost a dovednost - za co? Horkou krev? Nejspíš ne, můj milý. Co ty?"

"Před dvaceti lety bych odpověděl totéž," řekl Par-Salian. Promnul si spánky. "Ale nyní... rád bych věděl."

"Nepřišla jsem oživovat staré časy, i když byly třeba příjemné," řekl Ladonna. Odkašlala si a hlas měla náhle přísný a chladný. "Přišla jsem se postavit tomuto šílenství." Naklonila se kupředu. Oči jí blýskaly. "Doufám, že to nemyslíš vážně, Par-Saliane. Ani ty nemůžeš mít tak měkké srdce nebo mozek, abys posílal toho hlupáka do minulosti, aby se pokusil zastavit Fistandantila! Uvažuj! Mysli na to riziko! Mohl by změnit minulost! Mohli bychom přestat existovat!"

"Pche! *Ty* uvažuj, Ladonno!" odsekl Par-Salian. "Čas je velká plynoucí řeka, již známe. Vhoď do proudu kamínek - zastaví se snad voda? Začne plynout pozpátku? Obrátí se a poteče jiným směrem? Samozřejmě že ne! Oblázek možná udělá na hladině pár vlnek, ale pak klesne na dno. Řeka poteče dál tak jako předtím."

"Co tím chceš říci?" zeptala se Ladonna a obezřetně Par-Saliana sledovala.

"Že Karamon a Crysania jsou oblázky, má milá. Neovlivní tok času víc, než by tok Ton-Tsalarianu ovlivnily dva kameny. Jsou oblázky -" opakoval.

"Dalamar říká, že Raistlina podceňujeme," skočila mu Ladonna do řeči. "Musí si být velice jist úspěchem, jinak by neriskoval. Není blázen, Par-Saliane."

"Je si jist, že se naučí nová kouzla. V tom mu nemůžeme zabránit. Ale bez kněze pro něj ta kouzla nemají význam. On potřebuje Crysanii." Bíle oděný čaroděj si povzdechl. "A proto ji musíme poslat do minulosti."

"Pořád nerozumím -"

"Ona musí zemřít, Ladonno!" zavrčel Par-Salian. "To ti musím vyvolávat vizi? Musíme ji poslat do doby, kdy *všichni* kněží odešli ze světa. Raistlin řekl, že ji budeme muset poslat. Nebudeme mít na vybranou. Jak sám řekl - je to jediný způsob, jak mu můžeme zkřížit plány!

Jeho největší naděje - a jeho největší obava. Potřebuje ji vzít s sebou k Bráně, ale potřebuje, aby šla dobrovolně! Takže hodlá otřást její vírou, zbavit ji iluzí natolik, aby byla ochotna spolupracovat." Par-Salian podrážděně máchl rukou. "Maříme čas. Ráno vyrazí. Musíme okamžitě jednat."

"Tak ji nech tady!" řekla Ladonna opovržlivě. "To vypadá dost jednoduše."

Par-Salian zavrtěl hlavou. "Prostě by se pro ni vrátil. To už bude znát ta kouzla. Získá moc udělat to, co bude chtít."

"Zab ji."

"To už zkoušeli jiní a selhali. Mimo to, mohla bys ji třeba ty sama, s celým tvým uměním, zabít, když je pod Paladinovou ochranou?"

"Pak jí v tom možná zabrání sám bůh."

"Znamení, která jsem zkoumal, nepromluvila. Paladin zanechal tu záležitost cele v našich rukou. Crysania teď není nic než tělo bez duše a nic víc ani nebude, protože dnes nikdo nemá tu moc ji vzkřísit. Snad Paladin zamýšlí nechat ji zemřít v čase a místě, kde její smrt bude mít účel, takže naplní kruh svého života."

"Takže ty ji pošleš na smrt," zašeptala Ladonna, užasle na Par-Saliana hledíc. "Tvůj plášť bude poskvrněn krví, můj starý příteli."

Par-Salian udeřil rukama do stolu. Tvář měl zkřivenou bolestí. "Ksakru, mně se to nelíbí! Ale co můžu dělat? Nevidíš, v jaké jsem pozici? Kdo teď předsedá černým pláštům?"

"Já," odpověděla Ladonna.

"Kdo jim bude předsedat, až se *on* vrátí jako vítěz?"

Ladonna se zamračila a neodpověděla.

"Přesně. Mé dny jsou sečteny, Ladonno. Vím to. Ach -" mávl rukou - "moc mám dosud velkou. Nikdy snad nebyla větší. Ale každé ráno, když se vzbudím, cítím strach. Bude dnešek dnem mého selhání? Pokaždé, když si nemohu vybavit nějaké kouzlo, zachvěji se. Vím, že jednoho dne si na ta správná slova nevzpomenu." Zavřel oči. "Jsem unavený, velice unavený, Ladonno. Nechci nic víc než zůstat v této místnosti a zaznamenat do těchto knih vědění, jehož jsem za ta léta nabyl. Přesto se teď neodvažuji odstoupit, protože vím, kdo by zaujal moje místo."

Starý čaroděj si povzdechl. "Svého nástupce si vyberu sám, Ladonno," prohlásil tiše. "Nenechám si vyrvat moc z rukou. Pro mě je v sázce víc než pro tebe."

"Možná, že ne," řekla Ladonna s pohledem upřeným do plamenů. "Jestliže se vrátí jako vítěz, žádné Konkláve už nebude. Všichni budeme jeho sluhy." Sevřela pěsti. "Pořád jsem proti, Par-Saliane! To nebezpečí je příliš velké! Ať tu ona zůstane, ať se Raistlin od Fistandantila naučí, co bude moci. Můžeš se s ním vypořádat, až se vrátí! Jistě, je mocný, ale zabere mu léta, než ovládne to, co Fistandantilus znal, když zemřel! Můžeme -"

Ve stínech místnosti se ozvalo zašelestění. Ladonna sebou trhla a obrátila se. Rukama okamžitě sjela do tajné kapsy pláště.

"Počkej, Ladonno," ozval se mírný hlas. "Nemusíš plýtvat silami na štítové kouzlo. Já nejsem žádná stvůra zpoza Rozhraní, jak už Par-Salian řekl." Postava vstoupila do světla ohně. Její rudý plášť se matně zaleskl.

Ladonna se s povzdechem usadila, ale v očích jí zablýskla zloba, která by učně přiměla zděšeně couvnout. "Ne, Justarie, ty nejsi stvůra zpoza Rozhraní. Tak tobě se podařilo přede mnou ukrýt. Jak prohnaným jsi se stal, Rudoplášti." Obrátila se v křesle a pohrdavě se zadívala na Par-Saliana. "*Skutečně*

stárneš, příteli, pokud při jednání se mnou potřebuješ pomoc!"

"Ach, jsem si jist, že Par-Salian je zrovna tak překvapen, že mě vidí, jako ty, Ladonno," poznamenal Justarius. Přitáhl si rudý plášť k tělu a pomalu zamířil k druhému křeslu u Par-Salianova stolu. Při chůzi kulhal, levou nohu tahal po zemi. Raistlin nebyl jediným čarodějem, který během Zkoušky přišel k úhoně.

Justarius se usmál. "I když se Velký stal docela zběhlým ve skrývání svých pocitů," dodal.

"Věděl jsem o tobě," řekl Par-Salian tiše. "Natolik mě snad znáš, příteli."

Justarius pokrčil rameny. "Na tom vlastně nezáleží. Zajímalo mě, cos chtěl říci Ladonně -"

"Tobě bych řekl totéž."

"Možná o něco méně, poněvadž já bych se s tebou nedohadoval. Souhlasím s tebou od samého začátku. Ale to proto, že známe pravdu, ty a já."

"Jakou pravdu?" opakovala Ladonna. Ostrým pohledem přešla od Justaria k Par-Salianovi. Její oči byly zúžené hněvem.

"Budeš jí to muset ukázat," řekl Justarius tímtéž nevzrušeným hlasem. "Jinak ji nepřesvědčíš. Dokaž jí, jak velké to nebezpečí je."

"Nic mi neukazuj!" řekla Ladonna třesoucím se hlasem. "Neuvěřila bych ničemu, co jste vymysleli vy dva -"

"Tak ať to udělá sama," navrhl Justarius a pokrčil rameny.

Par-Salian se zamračil a pak k ní po desce stolu přisunul ten křišťálový hranol. Ukázal rukou. "Ta hůl v koutě patřila Fistandantilovi - největšímu čaroději, jaký kdy žil. Sešli kouzlo vidění, Ladonno. Podívej se na tu hůl."

Ladonna se váhavě dotkla kamene, pohledem podezřívavě přebíhala z Par-Saliana na Justaria a zpátky.

"Pokračuj!" vyštěkl Par-Salian. "Nezfalšoval jsem ho." Jeho šedé obočí se svraštilo. "Víš, že tobě bych nemohl lhát, Ladonno."

"Ačkoliv jiným třeba ano," řekl Justarius tiše.

Par-Salian věnoval rudě oděnému čaroději hněvivý pohled, ale neodpověděl.

Ladonna s náhlým rozhodnutím zvedla křišťál. Podržela si jej před očima a pronesla drsně, ostře znějící slova. Z hranolu vytrysklo duhové světlo směrem k holi opřené o zeď v temném koutě pracovny. Duha prýštící z křišťálu se rozšířila a obklopila celou hůl. Pak se zavlnila, splynula a zformovala se do mihotající se postavy vlastníka hole.

Dlouhou chvíli hleděla Ladonna na postavu, potom pomalu oddálila hranol od oka. Ve chvíli, kdy povolila soustředění, postava zmizela a duhové světlo se okamžitě vytratilo. Tvář měla bledou.

"Nuže, Ladonno," zeptal se Par-Salian po chvíli. "Budeme pokračovat?"

"Ukaž mi kouzlo pro cestu časem," řekla napjatě.

Par-Salian netrpělivě máchl rukou. "Víš, že to není možné, Ladonno! To kouzlo smějí znát jen Pánové Věží -"

"Mám právo vidět alespoň popis," opáčila Ladonna ledově. "Jestli chceš, zakryj přede mnou slova a komponenty. Ale chci vidět předpokládané výsledky." Její výraz ztvrdl. "Odpusť, že ti nedůvěřuji, starý příteli, jako snad kdysi. Ale vypadá to, jako by ti plášť šedivěl zrovna jako vlasy."

Justarius se usmál, jako kdyby ho to pobavilo.

Par-Salian chvíli nerozhodně seděl.

"Zítra ráno, příteli," prohodil Justarius.

Par-Salian se rozzlobeně zvedl. Zpod pláště vytáhl stříbrný klíč, který nosil kolem krku na stříbrném řetízku - klíč, který směl použít pouze Pán Věže Vysoké magie. Kdysi jich bývalo pět, teď už ale zbyly jen dva. Když Par-Salian sňal klíč z krku a vsunul jej do zámku ozdobně vyřezávané schránky poblíž stolu, všichni tři čarodějové mlčky zauvažovali, zda Raistlin nedělá právě v tuto chvíli se svým klíčem totéž; možná rovněž vytahuje tutéž knihu kouzel vázanou ve stříbře. Možná rovněž zvolna a uctivě listuje týmiž stránkami, přejíždí pohledem po kouzlech známých pouze Pánům Věží.

Než Par-Salian knihu otevřel, zašeptal předepsaná slova, jež znali pouze Pánové. Kdyby to neudělal, kniha by mu zmizela zpod ruky. Když nalistoval správnou stránku, zvedl hranol z místa, kam jej Ladonna odložila, přidržel jej nad stránkou a zopakoval tatáž drsná, ostrá slova, která použila ona.

Z hranolu proudilo duhové světlo a zalévalo stránku. Na Par-Salianův příkaz světlo vytrysklo na protější zeď.

"Dívejte se," řekl Par-Salian. Hněv v jeho hlase byl dosud patrný. "Tam, na zdi. Přečtěte si popis kouzla." Ladonna a Justarius se obrátili čelem ke zdi, kde mohli přečíst, co jim hranol přenášel. Ani jeden z nich nedokázal přečíst, jaké jsou potřebné složky či nezbytná slova. Ta se jevila jako klikyháky, ať už díky Par-Salianovu vlastnímu umění anebo podmínkám vloženým do kouzla samotného. Ale popis kouzla byl jasný.

Možnost cestovat zpátky v čase je přípustná pro elfy, lidi a obry, protože tyto rasy stvořili bohové na počátku času, a tak putují v jeho toku. Kouzlo nesměji užívat trpaslíci, gnómové ani šotci, protože stvoření těchto ras byla náhodná, bohy nepředvídaná (Odkaz na Šedý kámen z Gargathu, viz dodatek G). Vyslání někoho z těchto ras do minulé doby by mohlo mít vážný dopad na přítomnost, ale co by se mohlo stát, není známo. (Poznámka Par-Salianovým roztřeseným rukopisem přiřazovala k zapovězeným rasám slovo Drakoniáni'.)

Nicméně existují nebezpečí, s nimiž musí být sesilatel kouzla plně obeznámen, než započne s procedurou. Jestliže sesilatel v minulosti zemře, v

budoucnosti to nic neovlivní, protože to bude, jako by zemřel týž den v přítomnosti. Jeho či její smrt neovlivní ani minulost, ani přítomnost, ani budoucnost mimo to, jak by je ovlivnila v obvyklém případě. Proto nemámíme sílu na žádný druh ochranného kouzla.

Sesilatel nebude moci jakkoli změnit či ovlivnit to, co se již udalo. To je samozřejmé opatření. Takto se dá toto kouzlo využít pouze pro studium, což je účel, k němuž bylo sestaveno. (Další poznámka, tentokrát rukopisem daleko starším než Par-Salianovy poznámky po okrajích *"Pohromě zabránit nelze. To jsme zjistili k našemu velkému zármutku a za vysokou cenu. Kéž jeho duše spočine v rukou Paladinových".*)

"Tak tohle se mu stalo," řekl Justarius a tiše hvízdl překvapením. "To tedy bylo dobře uchovávané tajemství."

"Byli blázni, že se o to i jen pokoušeli, ale byli zoufalí," řekl Par-Salian.

"Jako my," dodala Ladonna trpce. "No, je tam ještě něco?"

"Ano, další stránka," odpověděl Par-Salian.

Jestliže sesilatel neputuje sám, ale posílá jinou osobu (prosím, mějte na paměti předpisy ohledně rasy na předešlé stránce), měl by cestovatele vybavit artefaktem, který se dá podle přání aktivovat a vrátit tak osobu do jejího vlastního času. Popis takových artefaktů a jejich výroba následuje -"

"A tak dále," řekl Par-Salian. Duhové světlo zmizelo, jak je pohltila čarodějova ruka, když Par-Salian sevřel hranol v prstech. "Zbytek se zabývá technickými záležitostmi výroby takových artefaktů. Já jeden mám, velice starý. Dám ho Karamonovi."

Důraz na mužovo jméno položil mimoděk, ale všichni v místnosti si toho všimli. Ladonna se křivě usmála. Rukou lehce přejížděla po svém černém plášti. Justarius vrtěl hlavou. I Par-Salian, když si uvědomil důsledek, klesl do svého křesla s tváří poznačenou zármutkem.

"Takže Karamon ho použije sám," řekl Justarius. "Chápu, proč posíláme Crysanii, Par-Saliane. Ona musí odejít a nikdy se nevrátit. Ale Karamon?"

"Karamon je naše záchrana," řekl Par-Salian, aniž vzhlédl. Starý čaroděj se díval na své ruce spočívající na knize kouzel. Třásly se. "Vydá se na cestu kvůli spáse duše, jak jsem mu řekl. Ale nebude to duše jeho bratra." Par-Salian s očima plnýma bolesti vzhlédl. Jeho pohled zamířil nejprve k Justariovi, pak k Ladonně. Oba se s tím pohledem setkali s naprostým porozuměním.

"Ta pravda by ho mohla zničit," řekl Justarius.

"Řekla bych, že toho, co by se na něm dalo zničit, zbylo jen velice málo," poznamenala Ladonna lhostejně. Zvedla se z křesla. Justarius rovněž vstal. Lehce zavrávoral, dokud se svou zmrzačenou nohou nenabyl rovnováhy. "Pokud se zbavíš té ženy, je mi dost jedno, co uděláš s tím mužem, Par-

Saliane. Jestli věříš, že to smyje krev z tvého pláště, tak mu pomoz všemi prostředky." Zasmušile se usmívala. "Jistým způsobem mi to připadá zábavné. Možná, jak stárneme, nejsme nakonec tak odlišní, že, můj milý?"

"Jisté rozdíly tu jsou, Ladonno," odtušil Par-Salian s unaveným úsměvem. "Jen ty ostré, jasné okraje se v našich očích začínají stírat a rozostřovat. Znamená to, že Černé pláště budou mé rozhodnutí respektovat?"

"Zdá se, že nemáme na vybranou," odpověděla Ladonna bez emocí. "Pokud selžeš -"

"Tak si vychutnej můj pád," pousmál se Par-Salian křivě.

"To si tedy vychutnám," odpověděla žena tiše, "tím více, že to bude nejspíš poslední věc v mém životě, kterou si budu vychutnávat. Sbohem, Par-Saliane."

"Sbohem, Ladonno," řekl.

"Moudrá to žena," poznamenal Justarius, když za ní zapadly dveře.

"Soupeř hodný tebe, příteli." Par-Salian se vrátil ke svému místu za stolem. "Rád se podívám, jak vy dva budete bojovat o mé místo."

"Upřímně doufám, že k tomu budeš mít příležitost," řekl Justarius s rukou na dveřích. "Kdy vyvoláš to kouzlo?"

"Brzy ráno," řekl Par-Salian těžce. "Vyžaduje to dny příprav. Už jsem prací na tom strávil celé hodiny."

"Co takhle nějakého pomocníka?"

"Ne, nikoho, ani učně ne. Až skončím budu úplné vyčerpaný. Dohlédl bys, prosím, na rozpuštění Konkláve, příteli?"

"Jistě. A co ten šotek a ta tupá trpaslice?"

"Trpaslici pošli domů a dej jí nějaké drobné cennosti, které budeš myslet, že by se jí mohly líbit. Co se týká šotka -" Par-Salian se usmál - "pošli ho, kam bude chtít - samozřejmě, na měsíce ne. Co se týká cenností, jsem si jist, že ten si jich před odchodem nasbírá dost. Potají mu zkontroluj mošny, ale když to nebude nic důležitého, ať si nechá, co najde."

Justarius pokývl. "A Dalamar?"

Par-Salianova tvář se zachmuřila. "Ten temný elf je nepochybně už pryč. Nechtěl by, aby jeho *Shalafi* musel čekat." Par-Salian zabubnoval prsty na stolní desku, obočí svraštěné znepokojením. "Jaké to má Raistlin zvláštní kouzlo osobnosti! Ty ses s ním nikdy nesetkal, že? Ne. Sám jsem ho pocítil a nedokážu to pochopit."

"Já možná ano," řekl Justarius. "My všichni jsme někdy v životě poznali výsměch. Všichni jsme žárlili na své sourozence. Všichni jsme pocítili bolest a trpěli jsme, jako trpí on. A všichni jsme alespoň jednou zatoužili po moci, abychom mohli rozdrtit své nepřátele. My ho litujeme. Nenávidíme ho.

Bojíme se ho - a to všechno proto, že v každém z nás je kus jeho, ačkoli

tohle si přiznáváme jen v nejhlubší noční tmě."

"Pokud si to vůbec přiznáváme. Zpropadená kněžka! Proč se do toho jen musel plést!" Par-Salian si sevřel hlavu třesoucíma se rukama.

"Sbohem, můj příteli," řekl Justarius jemně. "Počkám na tebe před laboratoří, kdybys potřeboval pomoc, až bude po všem."

"Děkuji ti," zašeptal Par-Salian, aniž zvedl hlavu.

Justarius se vybelhal z pracovny. Zavřel dveře příliš rychle takže se mu v nich zachytil kraj pláště a on je musel znovu otevřít, aby se uvolnil. Než dveře znovu zavřel, zaslechl tichý pláč.

15. kapitola

Tasslehoff Bosonožka se nudil. A jak všichni vědí, na Krynnu neexistuje nic nebezpečnějšího než znuděný šotek.

Tas, Bupu a Karamon dojedli večeři - velice nezáživná záležitost. Karamon, zabraný v myšlenkách, nepronesl ani slovo, jen tam tak seděl, zahalený do bezútěšného mlčení, a nepřítomně polykal skoro vše, co bylo v dohledu. Bupu se dokonce ani neposadila. Chopila se jedné mísy a naládovala si rukama její obsah do úst s rychlostí, již kdysi dávno pochytila u stolů tupých trpaslíků. Postavila ji a vrhla se po další míse, a tak spořádala mísu omáčky, másla, cukru a smetany a nakonec polovinu mísy šťouchaných brambor dřív, než si Tas stačil všimnout, co dělá. Stěží zachránil solničku.

"Tak teda," řekl Tas vesele. Odsunul svůj prázdný talíř a snažil se nevšímat si, že se jej zmocnila Bupu a vylízává jej do čistá. "Teď se cítím mnohem líp. Co ty, Karamone? Pojďme to tady prozkoumat!"

"Prozkoumat!" Karamon se po něm podíval tak zděšené, že to Tase na chvíli vyvedlo z konceptu. "Zbláznil ses? Já bych z těch dveří nevylezl ani za všechny poklady Krynnu!" "Vážně?" zeptal se Tas dychtivě. "Proč ne? Fakt, Karamone, řekni mi to! Co tam je?"

"Já nevím." Velký muž se otřásl. "Ale určitě je to příšerný."

"Neviděl jsem žádné stráže -"

"Ne, a je pro to taky zatraceně dobrý důvod," zavrčel Karamon. "Tady nejsou stráže potřeba. Já ti to vidím na očích, Tasslehoffe, tak to koukej okamžitě pustit z hlavy! I kdyby ses dostal ven -" Karamon věnoval dveřím místnosti bázlivý pohled - "o čemž pochybuju, nakráčel bys přímo do náruče nějakého kostlivce nebo něčeho horšího!"

Tas vykulil očka, nicméně se mu podařilo potlačit radostný výkřik. Podíval se na špičky svých bot a zamumlal: "Jo, asi máš pravdu, Karamone. Zapomněl jsem, kde jsme."

"To bych řekl," opáčil Karamon přísně. Promnul si bolavá ramena a zaúpěl. "Jsem k smrti unavený. Musím se trochu vyspat. Ty a tamta jak-se-jmenuje si taky dáchněte. Jasný?"

"Jistě, Karamone," řekl Tasslehoff.

Spokojeně říhající Bupu se už předtím zabalila do předložky u krbu. Místo polštáře použila zbytek šťouchaných brambor.

Karamon si šotka podezřívavě měřil. Tas nasadil ten nejnevinější výraz, jakého jsou šotci schopni, výsledkem čehož bylo, že na něj Karamon zahrozil prstem.

"Tasslehoffe Bosonožko, slib mi, že neopustíš tuto místnost. Slib mi to, zrovna jako bys to sliboval... řekněme Tanisovi - kdyby tady byl."

"Slibuju," řekl Tas vážně, "zrovna jako bych to slíbil Tanisovi - kdyby tady byl."

"Dobře." Karamon si povzdechl a zhroutil se na postel, která pod jeho vahou na protest zaskřípala a matrace se prohnula skoro až k podlaze. "Myslím, že nás někdo přijde vzbudit, až se rozhodnou, co udělají."

"Vážně se budeš vracet do minulosti, Karamone?" zeptal se Tas toužebně. Posadil se na svou postel a předstíral, že si rozvazuje boty.

"Jo, jasně. Na tom nic není," zamumlal Karamon ospale. "Teď se trochu prospi a... dík, Tasi. Moc... moc... jsi mi pomohl..." Jeho slova sklouzla do zachrápání.

Tas zůstal naprosto tiše, čekal, až se Karamonův dech zklidní a stane pravidelným. To netrvalo dlouho, protože mohutný muž byl vyčerpán na těle i na duchu. Při pohledu na Karamonovu bledou, ustaranou tvář, umazanou od potůčků zaschlých slz Tas na chvíli pocítil, jak ho hryže svědomí. Ale šotkové jsou zvyklí se s hryzáním svědomí vyrovnat - zrovna jako lidé s komářími štípanci.

"Vůbec se nedozví, že jsem byl pryč," říkal si Tas, když se plížil kolem Karamonova lůžka. "A já jsem vlastně nesliboval *jemu*, že nikam nepůjdu. Slíbil jsem to Tanisovi. A Tanis tady není, takže ten slib neplatí. Kromě toho si jsem jistý, že kdyby nebyl tak unavený, určitě by to tady prozkoumat chtěl."

Než se Tas proplížit kolem Bupuina umouněného tělíčka, pevně přesvědčil sám sebe, že mu Karamon nařídil, aby se tu porozhlédl, než půjde na kutě. Pamětliv Karamonova varování, vyzkoušel kliku u dveří s jistými obavami. Ale snadno se otevřely. Takže *jsme* hosté, ne zajatci. Leda by tam stál na stráži kostlivec. Tas vykoukl hlavou za rám dveří. Podíval se do chodby napravo, pak nalevo. Nic. Žádný kostlivec. Trochu zklamaně si povzdechl. Vyklouzl ven a tiše za sebou zavřel dveře.

Chodba ubíhala doprava a doleva a na obou stranách končila ve stínech za rohem. Byla pustá, studená a prázdná. Vycházely z ní další dveře, všechny temné, všechny zavřené. Nebylo tam vůbec žádné vybavení, na zdech nevisela ani jedna tapiserie, na podlaze neležel ani kobereček. Nebylo tam dokonce ani osvětlení, žádné svíčky ani pochodně. Pokud se tu čarodějové potloukali po setmění, zjevně si museli pořídit vlastní světlo.

Na jednom konci chodby pronikalo prosklenым oknem světlo Solináru, stříbrného měsíce, ale to bylo všechno. Zbytek tonul v naprosté tmě. Tase příliš pozdě napadlo, že se měl vplížil do pokoje pro svíčku. Ne. Kdyby se Karamon vzbudil, nemusel by si vzpomenout, že šotkovi říkal, aby šel na průzkum.

"Jenom zaskočím do některé z těch dalších místností a půjčím si svíčku,"

řekl si Tas. "Krom toho je to dobrá příležitost, jak se s někým seznámit."

Tas proklouzl chodbou tišeji než měsíční paprsky tančící po podlaze a dostal se k dalším dveřím. "Klepat radši nebudu, co kdyby spali," usoudil a opatrně stiskl kliku. "Á, zamčeno!" řekl, nesmírně potěšen. To ho aspoň na pár minut zabaví. Vytáhl svou sadu paklíčů a přidržel je na měsíčním světle, aby vybral tu správnou velikost pro tento typ zámku.

"Doufám, že není zamčeno kouzlem," zamumlal a při tom pomyšlení trochu poklesl na duchu. Věděl, že to kouzelníci dělávají - zvyk, který šotkové považují za vysoce neetický, ale ve Věži Vysoké magie, kde je čarodějů plno, jim třeba nepřipadá, že by to mělo smysl. "Takže, vlastně by mohl kdokoliv přijít a dveře *vyrazit*," dumal Tas.

Když si vše dostatečně zdůvodnil, zámek lehce otevřel. Srdce mu bilo vzrušením, když potichoučku strčil do dveří a nakoukl dovnitř. Pokoj osvětlovaly jen dohasínající uhlíky. Naslouchal. Nikoho neslyšel, žádný zvuk chrápám či dechu, takže vešel dovnitř, tiše našlapuje. Jeho bystrá očka nalezla postel. Byla prázdná. Nikdo doma.

"Tak to jim nebude vadit, když si půjčím svíčku," řekl si šotek šťastně. Našel svícen a zapálil knot žhavým uhlíkem. Pak se oddal potěšení zkoumání majitelových věcí, přičemž si povšiml, že ať už tu místnost obývá kdokoliv, *není* zrovna pořádný.

O dvě hodiny a mnoho pokojů později se Tas unaveně vracel do svého pokoje. Mošny se mu nadouvaly množstvím nejúžasnějších předmětů - z nichž všechny byl cele odhodlán ráno vrátit jejich vlastníkům. Většinou je posbíral po stolech, kam byly zjevně bezstarostně odhozeny. Více než pár jich našel po zemi (byl si naprosto jist, že je vlastníci poztráceli) a několik dokonce zachránil z kapes plášťů, jež se měly nejspíš vyprat, přičemž by se ty věci nepochybně pomíchaly.

Avšak když se podíval chodbou, utrpěl krutý otřes, když uviděl, jak zpod jejich dveří vychází světlo!

"Karamon!" Těžce polkl, ale vzápětí mu na mysli vytanula stovka přijatelných výmluv, proč byl pryč. Nebo ho možná Karamon ještě nepohřešil. Třeba si dává tu trpasličí kořalku. Když tu možnost uvážil, Tas po špičkách došel k zavřeným dveřím jejich pokoje a přitiskl k nim ucho.

Slyšel hlasy. Jeden z nich rozpoznal okamžitě - Bupuin. Ten druhý... zamračil se. Zněl mu povědomě... kde už ho slyšel? "Ano, pošlu tě k tomu Hejhopovi, jestli tam chceš jít. Ale nejdřív mi musíš říct, kde Hejhop je."

Hlas zněl lehce zoufale. Zjevně to už nějakou dobu trvalo. Tas přiložil ke klíčové dírce oko. Viděl Bupu s vlasy plnými šťouchaných brambor, jak podezřívavě civí na postavu v červeném plášti. Teď si Tas vzpomněl, kde ten hlas slyšel - byl to ten muž, co se na shromáždění pořád vyptával Par-

Saliana!

"Hejhop!" zopakovala Bupu rozhořčeně. "Ne Hejbob. A Hejhop je doma. Pošli mě domů."

"Ano, samozřejmě. Takže, kde je doma?"

"Kde je Hejhop."

"A kde je ten Hejbo-hop?" zeptal se čaroděj v rudém plášti zoufale.

"Doma," řekla Bupu úsečně. "Já ti říkala předtím. Máš uši pod kapucí? Možná hluchej." Tupá trpaslice Tasovi na chvíli zmizela z dohledu a zanořila se do svého vaku. Když se znovu objevila, držela další mrtvou ještěrku s koženým řemínkem kolem ocásku. "Vyléčím. Strč ocásek do ucha a -"

"Díky," řekl čaroděj spěšně, "ale ujišťuji tě, že můj sluch je naprosto v pořádku. Ech, jak říkáte vašemu domovu? Jak se to místo jmenuje?"

"Díra. Ks. Pěkný jméno, he?" řekla Bupu pyšně. "To Hejhopův nápad. Jednou on snědl knihu. Hodně dozvěděl. Všecko rovnou tady." Poplácala se po břiše.

Tas si připlácí ruku na pusu, aby se nezačal chichotat. Čaroděj v červeném plášti měl zjevně obdobný problém. Tas viděl, jak se mužova ramena pod pláštěm třesou, a chvíli mu trvalo, než mohl odpovědět. Hlas se mu přitom lehounce třásl.

"Jak té vaší - té - eh - Díře říkají lidé?" Tas viděl, že se Bupu zamračila. "Hloupý jméno. Jako když někdo zvrací. Skrot."

"Skrot," opakoval čaroděj zmateně. "Skrot," mumlal. Pak luskl prsty. "Už si vzpomínám. Šotek to říkal na Konkláve. Xak Sarot?"

"Už jsem jednou říkala. Určitě nechceš ještěrku? Dobrá na uši. Dáš ocásek -"

Čaroděj si s úlevou vydechl. Přidržel ruku nad Bupuinou hlavou, posypal ji něčím, co vypadalo jako prach (Bupu prudce kýchla) a Tas uslyšel, jak začal pronášet zvláštní slova.

"Jdu teď domů?" zeptala se Bupu nadějně.

Čaroděj neodpovídal a mluvil dál.

"On není hodný," mumlala si a znovu kýchla, jak jí prach pomalu pokrýval vlasy a tělo. "Nikdo z nich hodný jako můj hezký pán." Popotáhla a otřela si nos. "On neposmívá... říká mně ‚malička'."

Prach pokrývající tupou trpaslici začal slabě žlutě zářit. Tas potichu zalapal po dechu. Záře jasněla a jasněla a změnila barvu na žlutozelenou, pak zelenou, pak zelenomodrou, modrou a najednou -

"Bupu!" zašeptal Tas.

Tupá trpaslice zmizela!

"A já jsem další na řadě!" uvědomil si Tas s hrůzou. Čaroděj zatím kulhal přes pokoj k lůžku, kde starostlivý šotek navršil nápodobu sebe sama, aby

Karamon neměl starosti, kdyby se probudil.

"Tasslehoffe Bosonožko," zavolal čaroděj v rudém plášti tiše. Vyšel z Tasova zorného úhlu. Šotek stál jako zkamenělý a jen čekal, až čaroděj zjistí, že tam není. Ne, že by měl strach, že ho chytí. Na to byl zvyklý a byl si docela jist, že by se z toho dokázal vymluvit. Ale *měl* strach z toho, že ho pošlou domů! Snad neočekávají, že Karamon půjde někam bez něj, že ne?

"Karamon mě *potřebuje*!" zašeptal Tas zoufale. "Oni nevědí, jak mizerně na tom je. No, co by se stalo, kdyby mě neměl s sebou? Kdo by ho tahal z hospod?"

"Tasslehoffe," opakoval čarodějův hlas. Musel už být blízko postele.

Tas spěšně zajel rukou do mošny. Vytáhl hrst krámů a oproti vší naději doufal, že našel něco užitečného. Rozevřel drobnou dlaň a posvítil si na ni svíčkou. Držel v ní jakýsi prsten, zrnko vína a hrudku vosku na knír. Vosk a zrnko byly zjevně mimo hru. Mrštil jimi na zem.

"Karamone!" uslyšel Tas, jak čaroděj přísně říká. Slyšel, jak Karamon vrčí a úpí, a představil si, jak jím čaroděj třese. "Karamone, probuď se. Kde je ten šotek?"

Tas se snažil nevnímat, co se v místnosti děje, a soustředil se na zkoumání prstenu. Nejspíš je kouzelný. Našel ho ve třetím pokoji nalevo. Nebo to byl čtvrtý pokoj? A kouzelné prsteny *obvykle* fungují, jen když se nosí na prstě. V tomto směru byl Tas znalec. Jednou si nasadil kouzelný prsten, který ho teleportoval přímo do zámku jednoho černokněžníka. Tenhle mohl úplně klidně udělat totéž. Neměl ani ponětí, k čemu ten prsten slouží. Nemůže být na tom prstenu nějaké vodítko? Tas jej obracel v prstech a málem ho upustil, jak spěchal. Díky bohům, že Karamona jde tak těžko vzbudit.

Byl to jednoduchý prstýnek vyřezaný ze slonoviny, se dvěma drobnými růžovými kameny. Na vnitřní straně byly nějaké runy. Tas si s bolestí vzpomněl na své brýle pravého vidění, ale ty zůstaly v Nerace, pokud je ovšem nenosil nějaký drakonián.

"Co... co..." blekotal Karamon. "Šotek? Řek sem mu... nechoď ven... kostlivci..."

"Ksakru!" Čaroděj v červeném plášti mířil ke dveřím.

"Prosím tě, Fišpáne!" zašeptal šotek. "Jestli si mě vůbec pamatuješ, což od tebe neočekávám, ale mohl bys - já jsem ten, co ti pořád hledal klobouk. Prosím, Fišpáne! Nenech je, aby poslali Karamona pryč beze mne. Udělej, ať je tohle prsten neviditelnosti. Nebo aspoň prsten něčeho, co by jim zabránilo, aby mě chytili!"

Pevně zavřel oči, aby neviděl nic DĚSNÉHO, co by mohl případně vyvolat, a navlékl si prsten na prst. (V poslední chvíli oči otevřel, aby mu nic DĚSNÉHO, co by snad vyvolal, neušlo).

Nejdřív se nestalo nic. Slyšel, jak se čarodějovy kroky blíží ke dveřím víc a víc.

Pak - *něco* se dělo, ačkoliv ne přesně to, co Tas očekával. Chodba se zvětšovala! Šotkovi zasvištělo v uších, jak se kolem něj mihly stěny a strop se vznesl do výše. S otevřenými ústy sledoval, jak dveře rostou a rostou, až byly úplně obrovitánské.

Co jsem to udělal? uvažoval Tas polekaně. To Věž vyrostla? Všimnou si toho? Když ano, budou *hodně* naštvaní?

Obrovské dveře se otevřely s poryvem větru, který šotka skoro porazil. Vchod zaplnila ohromná postava.

Obr! Tas zalapal po dechu. Nejen že vyrostla Věž! Čarodějové vyrostli taky! No nazdar. *Toho* si asi všimnou! Přinejmenším když si budou chtít ráno obout boty! A určitě budou naštvaní. Já bych byl, kdybych měřil dvacet stop a žádné boty mi nepasovaly.

Ale k Tasovu nekonečnému údivu se čaroděj faktem, že tolik vyrostl, na pohled nijak neznepokojoval. Prostě se rozhlížel doprava a doleva a křičel: "Tasslehoffe Bosonožko!"

Podíval se dokonce přímo na místo, kde Tas stál - a neviděl ho!

"Ó, díky ti, Fišpáne!" zapištěl šotek. Pak se zakuckal. Jeho hlas vážně zněl nějak divně. Na zkoušku řekl znova: "Fišpáne?" Znovu zapištěl.

V tu chvíli se čaroděj v rudém plášti podíval dolů.

"A hleďme! Z číhopak pokoje jsi utekl, kamarádíčku?" řekl čaroděj.

Tasslehoff se zděšeným úžasem pozoroval, jak dolů sahá obří ruka - sahá pro něj! Prsty byly blíž a blíž. Tas byl tak poplašený, že nedokázal utéci ani udělat něco jiného než čekat, až ho ta obrovská ruka popadne. Pak bude po všem! Pošlou ho okamžitě domů, pokud na něj neuvalí nějaký horší trest za to, že jim zvětšil Věž, když si nebyl ani trochu jist, jestli oni o to stojí.

Ruka se nad ním vznášela a pak ho zvedla za ocásek.

"Ocásek!" pomyslel si Tas divoce. Ruka ho zvedala z podlahy a on se kroutil ve vzduchu. "Já žádný nemám! Ale musím mít! Ta ruka mě za něco drží!"

Tas zkroutil hlavu dozadu a uviděl, že skutečně ocásek má! A nejen ocásek, ale taky čtyři růžové tlapky! Čtyři! A místo jasně modrých nohavic má na sobě bílou kožešinu!

"No tak," duněl mu rovnou do uší přísný hlas, "odpověz mi, ty mrňavý hlodavce! Čípak jsi pomocníček?"

16. kapitola

Pomocníček! Tas se toho slova chytil. Pomocníček... v horečné mysli mu vytanula vzpomínka na rozhovor s Raistlinem.

"Někteří čarodějové mají zvířata, která musí plnit jejich příkazy," řekl mu Raistlin jednou. "Tahle zvířata, neboli *pomocníčci*, jak se jim říká, se mohou chovat jako prodloužení čarodějových vlastních smyslů. Mohou jít tam, kam on nemůže, vidět věci, které on nevidí, vyslechnout rozhovor, k němuž nebyl přizván."

Tas to pokládal za úžasný nápad, ačkoliv si vzpomínal že na Raistlina to nedělalo nejmenší dojem. Pokládal takovou závislost na jiném živém tvoru za slabost.

"No tak, dočkám se odpovědi?" tázal se čaroděj v rudém plášti a zatřásl Tasem za ocásek. Šotkovi se do hlavy nahrnula krev, z čehož dostal závrať, a navíc to držení za ocásek bylo dosti bolestivé, nemluvě o tom, jak to bylo nedůstojné! Chvíli nedokázal dělat nic než děkovat bohům, že ho nemůže vidět Flint.

Pomocníčci nejspíš umějí mluvit, pomyslel si stísněně. Doufám, že obecnou, ne nějakou cizí řečí, třeba myší.

"Já jsem - já - eh - patřím -" jaké je dobré jméno pro čaroděje? - "Fa - Faikovi," zapištěl Tas, který si vzpomněl, že kdysi slyšel Raistlina to jméno říkat v souvislosti s jedním svým spolužákem.

"Aha," zamračil se rudě oděný čaroděj, "to jsem si mohl myslet. Tvůj pán tě někam poslal, nebo ses tu prostě jenom potuloval?"

Naštěstí pro Tase teď čaroděj změnil držení, pevně ho uchopil do ruky a pustil jeho ocásek. Šotkovy roztřesené přední tlapky spočinuly na čarodějově palci a jeho korálkovitá, jasně červená očka hleděla do čarodějových chladných temných očí.

Co mám odpovědět? uvažoval Tas horečně. Ani jedna možnost nevypadala moc dobře.

"Já - já mám d-dnes v noci volno," zapištěl Tas, jak doufal, dotčeným tónem.

"Hmmm!" zabručel čaroděj. "Už jsi u toho líného Faika moc dlouho, to je jisté. Ráno si s tím mládencem promluvím. Co se týče tebe, ne, nemusíš se kroutit! Zapomněla, že v noci slídí po chodbách Sudovin pomocníček? Marigold by si tě mohl dát jako zákusek! Pojď se mnou. Až dnes večer skončím s prací, vrátím tě tvému pánovi."

Tas, který se už už chystal zabořit své ostré zoubky do čarodějova palce, náhle dostal lepší nápad. "Až dnes večer skončím s prací!" No jasně, to se musí týkat Karamona! To je lepší než být neviditelný! Prostě si vyjede na

projížďku!

Šotek svěsil hlavu v gestu, o němž doufal, že je myším vyjádřením podřízenosti a kajícnosti. Čaroděje v rudém plášti to zjevně uspokojilo, protože se roztržitě usmál a začal něco hledat po kapsách pláště.

"Co se děje, Justarie?" To přišel Karamon, vypadal zmateně a rozespale. Zběžně se rozhlédl po chodbě. "Našel jste Tase?"

"Toho šotka? Ne." Čaroděj se znovu usmál, tentokrát poněkud žalostně. "Mám obavy, že to může zabrat pěknou chvíli, než ho najdeme - ve schovávání jsou šotkové značně zběhlí."

"Neublížíte mu, že?" zeptal se Karamon úzkostlivě, tak úzkostlivě, až ho Tasovi přišlo líto a zatoužil ho uklidnit.

"Ne, samozřejmě, že ne," odpověděl Justarius konejšivě. Pořád si prohledával kapsy. "I když," dodal, jako by ho to napadlo až dodatečně, "mohl by si neúmyslně ublížit sám. Vyskytují se tu věci, s nimiž není moudré si zahrávat. Tak tedy, jsi připravený?"

"Ani mě nenapadne jít, dokud se Tas nevrátí a já nebudu vědět, že je v pořádku," řekl Karamon tvrdohlavě.

"Bohužel, nemáš na vybranou," řekl čaroděj a Tas slyšel, jak mužův hlas ochladí. "Tvůj bratr vyráží ráno. Ty pak budeš muset být připraven jít také. Naučit se a seslat tohle složité kouzlo trvá Par-Salianovi celé hodiny. Už začal. Vlastně jsem toho šotka hledal příliš dlouho. Opozdili jsme se. Pojď."

"Počkejte... mé věci..." řekl Karamon prosebně. "Můj meč..."

"O to se nemusíš starat," odtušil Justarius. Zjevně našel to, co hledal, a vytáhl z kapsy pláště hedvábný váček. "Nesmíš cestovat zpátky v čase s žádnou zbraní nebo výrobkem z této doby. Část kouzla se postará o to, abys měl oblečení vhodné pro dobu, do níž se vydáš."

Karamon se na sebe zmateně podíval. "T-tím myslíte, že se budu muset převléknout? Že nebudu mít meč? Co -"

A to posíláte tohohle člověka do minulosti *samotného*! pomyslel si Tas rozhořčeně. Zůstane naživu maximálně pět minut! Pět minut, jestli vůbec tak dlouho! Ne, při všech bozích, já -

S tím, co se šotek chystal udělat, byl v tu ránu ámen, jelikož znenadání zjistil, že po hlavě padá do toho hedvábného váčku!

Všechno zčernalo jako inkoust. Přistál na hlavě a svalil se na dno všema čtyřma nahoru. Odněkud z nitra se vyplížila děsivá hrůza, že leží na zádech ve zranitelné pozici. Zuřivě se snažil dostat do správné polohy, divoce škrábal nožkama s drápky po hladkých stěnách váčku. Konečně se dostal správnou stranou nahoru a ten hrozný pocit zeslábl.

Tak takové to je, když někdo propadne panice, pomyslel si Tas s povzdechem. Ne, že bych o tom měl nějaké vysoké mínění, to tedy ne. A jsem veli-

ce rád, že se to šotkům obvykle nestává. Co teď?

Přinutil se uklidnit a zpomalit prudký tep srdíčka. Přikrčil se na dně váčku a pokoušel se vymyslet, co dál. Vypadalo to, že během toho divokého škrabání ztratil pojem o okolním dění, protože když chvíli naslouchal, slyšel zvuk dvou párů nohou kráčejících kamennou chodbou; Karamonovy těžké boty a čarodějovu šouravou chůzi. Také vnímal lehký kolébavý pohyb a slyšel tichý zvuk látky, otírající se o jinou látku. Náhle mu došlo, že si čaroděj v rudém plášti nepochybně přivěsil váček k opasku!

"Co tam mám podle vás v té minulosti dělat? Jak se mámpodle vás dostat zpátky, až -" To byl Karamonův hlas, trochu zdušený látkou váčku, ale pořád dosti jasný.

"Všechno se dozvíš!" Čarodějův hlas zněl až příliš trpělivě. "Rád bych - možná máš pochyby nebo jsi změnil názor. Jestli ano, měl bys nám to hned říci -"

"Ne." Karamonův hlas zazněl pevně, pevněji než kdy vůbec za velice dlouhou dobu. "Ne, já nemám žádné pochyby. Půjdu. Vezmu paní Crysanii do minulosti. Je to moje chyba, že přišla k úhoně, ať už ten starý pán říká cokoliv. Postarám se, aby se jí dostalo té pomoci, kterou potřebuje, a postarám se vám o toho Fistandantila." "Mmmm."

Tas to ‚mmm' slyšel, ale pochyboval, že Karamon ano. Silný muž fantazíroval, co Fistandantilovi udělá, až ho dopadne. Ale Tase zamrazilo, zrovna jako tehdy v Síni, když se Par-Salian po Karamonovi tak zvláštně, smutně podíval. Zapomínaje, kde se nachází, šotek zoufale zapištěl.

"Šššt," zamumlal Justarius roztržitě a lehce váček poplácal. "Tohle je jen na chvilku a pak se vrátíš do své klícky a najíš se kukuřice."

"He?" řekl Karamon. Tas skoro viděl jeho překvapený výraz. Šotek zaskřípal zoubky. Slovo "klícka" mu v duchu vyvolalo děsivý obrázek a napadla ho vskutku znepokojivá myšlenka - co když se už nebude moci stát sám sebou?

"Ech, ty ne!" řekl čaroděj spěšně. "To jsem říkal tady tomu přítelíčkovi s kožíškem. Začíná se tam hodně vrtět. Kdybychom nešli pozdě, odnesl bych ho hned teď." Tas ztuhl. "Á, vypadá to, že už se dostatečně uklidnil. Co jsi to říkal?"

Tas už dál neposlouchal. Zbídačeně se nožkama opřel proti pohupujícímu se váčku, jenž čaroději při chůzi lehce narážel do stehna. Snad by se dalo kouzlo zrušit prostě tím, že si sundá prsten, ne?

Tase svrběly prsty, aby to vyzkoušel. Poslední kouzelný prsten, který si navlékl, nešel sundat! Co když tenhle bude taky takový? Je skutečně navěky odsouzen k životu s bílou srstí a růžovýma nohama? Při tom pomyšlení Tas ovinul jednu nožku kolem prstenu, který měl dosud na prstě (nebo na čem), a

téměř si ho stáhl, aby se ujistil.

Ale pak mu vytanula představa, že by měl v šotčí velikosti protrhnout váček a spadnout čaroději k nohám. Přiměl třesoucí se tlapku zastavit. Ne. Takhle se alespoň dostane tam, kam vedou Karamona. Když nic jiného, mohl by s ním jít v myší podobě. Jsou i horší věci...

Jak se jen dostat z toho váčku!

Šotkovi spadlo srdce do zadních nohou. Samozřejmě, kdyby se proměnil do své podoby, bylo by jednoduché dostat se ven. Jenže to by ho chytili a poslali domů! Ale když zůstane myší, skončí tak, že bude u Faika pojídat kukuřici! Šotek zaúpěl a schoulil se s čumáčkem mezi předními tlapkami. Tohle byla ta zdaleka nejhorší šlamastyka, v níž se za celý svůj život ocitl, a to včetně toho, jak ho chytili ti dva čarodějové, když jim utíkal s vlněným mamutem. Navíc se mu začalo dělat nevolno, částečně z toho houpání, stísněného prostoru, divného zápachu ve váčku a toho narážení a všeho.

"Celá ta chyba je v tom, že jsem řekl tu modlitbu k Fišpánovi," řekl si šotek zasmušile. "Možná, že je ve skutečnosti Paladin, ale vsadím se, že ten praštěnej starej čaroděj z toho má pěknou psinu."

Pomyšlení na Fišpána a to, jak mu moc chybí, Tasovi zdravé sebevědomí nijak nedodalo, tak to pustil z hlavy a pokusil se ještě jednou soustředit na své okolí s nadějí, že ho napadne, jak se dostat ven. Zíral do hedvábné temnoty a náhle -

"Ty hlupáku!" řekl si vzrušeně. "Ty pitomý šotku s prázdnou makovicí, jak by řekl Flint! Nebo myši s prázdnou makovicí, protože já už vůbec nejsem šotek! Jsem myš... a mám zuby!"

Tas rychle zkusil hryznout. Nejprve nedokázal kluzkou látku zachytit a znovu si zoufal.

"Zkus šev, pitomče," vyhuboval si přísně a zabořil zuby do niti, která držela látku pohromadě. Poddala se jeho ostrým zoubkům skoro hned. Rychle přehryzal dalších pár stehů a brzy uviděl něco červeného - čarodějův červený plášť! Nadechl se čerstvého vzduchu (co tam ten chlap předtím *měl*!) a to mu tak spravilo náladu, že se rychle začal ještě trochu prokousávat.

Pak přestal. Kdyby díru ještě trochu zvětšil, vypadl by. A na to nebyl připravený, ještě ne. Ne, dokud se nedostanou tam, kam jdou. Zjevně to nebylo daleko. Tase napadlo, že teď šli nějakou dobu do schodů. Slyšel, jak Karamon po tom nezvyklém cvičení supí, a dokonce i čaroděj se zdál být poněkud zadýchaný.

"Proč nás nemůžete do té laboratoře prostě přenést kouzlem?" těžce oddechoval Karamon.

"Nic takového!" odpověděl Justarius tiše s příměsí úcty v hlase. "Cítím, jak se samotný vzduch chvěje a praská mocí, kterou Par-Salian vydává na

vyvolání kouzla. Neodvážil bych se žádným svým podružným kouzlem narušit síly, které tu jsou dnes v noci v činnosti!"

Tas se při těch slovech pod srstí otřásl a pomyslel si, že Karamon asi také, protože slyšel, jak si velký muž nervózně odkašlal a pak šel do schodů mlčky. Najednou se zastavili.

"Už jsme tady?" zeptal se Karamon a snažil se, aby se mu netřásl hlas.

"Ano," přišla šeptaná odpověď. Tas napjal ouška. "Vyvedu tě po těch posledních pár schodech, pak - až přijdeme ke dveřím nahoře - velice potichu otevřu a nechám tě vejít. Nemluv! Neříkej nic, co by mohlo narušit Par-Salianovo soustředění. Příprava toho kouzla trvá celé dny -"

"Tím myslíte, že už celé dny věděl, že bude tohle dělat?" přerušil do Karamon drsně.

"Ticho!" poručil Justarius a v hlavě mu zazněl hněv. "Samozřejmě, věděl, že ta možnost tady je. Musel být připraven. Dobře, že to udělal, protože jsme vůbec netušili, že tvůj bratr bude jednat tak rychle." Tas slyšel, jak se muž zhluboka nadechl. Když znovu promluvil, hlas měl klidnější. "Opakuji, až vyjdeme ty poslední schody - nemluv! Je to jasné?"

"Ano." Karamonův hlas zazněl poslušně.

"Dělej přesně to, co ti Par-Salian nařídí. Na nic se neptej! Prostě poslechni. Můžeš to udělat?"

"Ano." Karamonův hlas zazněl ještě mnohem poslušněji. Tas zaslechl v jeho odpovědi lehké zachvění.

Má strach, uvědomil si Tas. Chudák Karamon. Proč mu tohle dělají? Nerozumím tomu. Děje se tady toho víc, než se na první pohled zdá. No, tím se to rozhodlo. Je mi fuk, jestli *naruším* Par-Salianovo soustředění. Prostě to budu muset risknout. Nějak, nějakým způsobem - půjdu s Karamonem! On mě potřebuje. Krom toho - povzdechl si šotek - cestovat do minulosti. Jak úžasné...

"Výborně." Justarius váhal. Tas cítil, jak mu tělo tuhne a trne. "Zde se s tebou rozloučím, Karamone. Ať tě bohové provázejí. To, co děláš, je nebezpečné... pro nás všechny. To nebezpečí nemůžeš pochopit." To poslední pronesl tak tiše, že to slyšel jen Tas. Polekaně nastražil uši. Pak si čaroděj v rudém plášti povzdechl. "Kéž bych mohl říci, že si myslím, že tvůj bratr za to stojí."

"Stojí," řekl Karamon pevně. "Uvidíte."

"Modlím se ke Gileanovi, abys měl pravdu... Takže, jsi připraven?"

"Ano."

Tas zaslechl slabé zašustění, jak čaroděj pokývl hlavou zahalenou v kápi. Potom opět pomalu vykročili do schodů. Šotek vykukoval dírou ve dně váčku a pozoroval, jak pod ním ubíhají temné schody. Věděl, že bude mít jenom

několik vteřin.

Schody skončily. Pod sebou uviděl širokou kamennou podestu. Tak je to tady! řekl si a těžce polkl. Znovu uslyšel šustot a cítil, jak se čarodějovo tělo pohybuje. Zaskřípěly dveře. Tasovy ostré zoubky rychle přeťaly zbývající nitě, které držely šev pohromadě. Slyšel pomalé Karamonovy kroky, jak vcházel do dveří. Slyšel, jak se dveře začínají zavírat... Šev se poddal. Tas vypadl z váčku. Na prchavý okamžik zauvažoval, jestli myši taky vždycky dopadají na nohy - jako kočky, (Jednou hodil kočku ze střechy svého domu, aby se přesvědčil, zda je to staré rčení pravdivé. Je.) A pak dopadl na všechny čtyři. Dveře byly zavřené, čaroděj se odvrátil. Šotek bez rozhlížení rychle a tiše vystřelil po podlaze. Přitiskl se tělíčkem ke kameni, protlačil se škvírou mezi dveřmi a podlahou a vběhl pod knihovnu stojící u zdi. Tas se zastavil, aby mohl popadnout dech. Co když Justarius zjistí, že jsem se vypařil? Vrátí se a bude mě hledat?

Přestaň s tím, řekl si Tas přísně. Neví, kde jsem vypadl. A stejně se sem asi nebude vracet. Mohl by narušit kouzlo. Po několika okamžicích se šotkovo srdíčko zklidnilo, takže byl schopen něco slyšet přes krev tepající mu v uších. Jeho uši mu naneštěstí sdělovaly velice málo. Slyšel tiché mumlání, jako když si někdo opakuje slova pro svůj výstup. Slyšel, jak se Karamon snaží po tom dlouhém výstupu popadnout dech

a tlumí jej, aby čaroděje nerušil. Mužovy kožené boty vrzaly, jak přenášel váhu z jedné nohy na druhou. Ale to bylo všechno.

"Musím vidět!" řekl si Tas. "Jinak nebudu vědět, co se děje!"

Teprve když se plížil zpod knihovny, začínal šotek poznávat ten jedinečný svět, v němž se ocitl. Byl to svět drobků, svět zrnek prachu a nití, špendlíků a popela, uschlých lístků růží a vlhkých lístků čaje. Nábytek se nad ním tyčil jako stromy v lese a sloužil témuž účelu - poskytoval útočiště. Plamen svíčky se stal sluncem a Karamon velikánským obrem.

Tas obezřetně oběhl mužovy obrovské nohy. Koutkem oka zachytil pohyb a uviděl nohu ve střevíci pod bílým pláštěm. Par-Salian. Tas bleskurychle vyrazil na opačný konec místnosti, který naštěstí osvětlovaly jen svíce.

Pak se Tas se smykem zastavil. V čarodějské laboratoři byl jen jednou, tehdy, když měl na prstě ten proklatý teleportovací prsten. Nikdy nezapomněl, jaké zvláštní a úžasné věci tam viděl, a teď zůstal stát těsně předtím, než vkročil do kruhu narýsovaného na podlaze stříbrným práškem. Uprostřed kruhu ležela paní Crysania, nevidoucí oči upřené do prázdna, tvář bílou jako plátno, jímž byla zakryta.

Tak tady se bude vyvolávat kouzlo!

Tasovi se zježila srst na zátylku. Rychle se hrabal pryč z cesty a přikrčil se pod převržený nočník. Vně kruhu stál Par-Salian; bílý plášť mu žhnul

tajuplným svitem. V rukou držel předmět posázený drahokamy, které se třpytily a blýskaly, jak jím obracel. Podobal se žezlu, které Tas jednou viděl u nordmaarského krále, ale vypadal ještě mnohem úchvatně-ji. Byl vybroušený do plošek a pospojovaný tím nejúžasnějším způsobem. Tas viděl, že součásti jsou pohyblivé a - což bylo ještě báječnější - některé se hýbou samy od sebe! Jak se díval, Par-Salian předmětem zručně manipuloval, skládal jej, ohýbal a otáčel, až nebyl větší než vajíčko. Arcimág nad ním zamumlal několik divných slov a vložil jej do kapsy pláště.

Pak, ačkoliv by Tas byl přísahal, že neudělal ani krok, Par-Salian náhle stanul ve stříbrném kruhu vedle Crysaniina nehybného těla. Čaroděj se nad ní sklonil a Tas viděl, že něco ukládá do záhybů jejího pláště. Pak začal Par-Salian zpěvavě hovořit řečí kouzel a pohybovat nad ní sukovitýma rukama ve stále se rozšiřujících kruzích. Tas blýskl pohledem po Karamonovi. Ten stál poblíž kruhu s divným výrazem ve tváři. Byl to výraz někoho, kdo se nachází na zcela neznámém místě, a přece se cítí jako doma.

"No jasně," dumal Tas, on přece s magií vyrůstal. Možná je to pro něj jako být znovu s bratrem.

Par-Salian se zvedl a šotkem otřáslo, jaká změna se s ním udala. Jeho tvář zestárla o celá léta a byla úplně šedivá. Stál nejistě, potácel se. Pokynul Karamonovi a ten opatrně překročil stříbrný prach a pomalu došel k němu. Mlčky stanul vedle Crysanie. Ve tváři mu ustrnulo jakési snové vytržení. Par-Salian vyňal artefakt z kapsy a podal jej Karamonovi. Velký muž na něj položil ruku a chvíli jej drželi společně. Tas viděl, že se Karamonovy rty pohybují, ačkoliv nebylo slyšet jediný zvuk. Bylo to, jako by si v duchu četl a přeříkával nějaké kouzlem předávané údaje. Pak Karamon zmlkl. Par-Salian zvedl ruce, s gestem se zvedl z podlahy a pozpátku vyplul z kruhu do stínů laboratoře.

Tas ho už neviděl, ale slyšel jeho hlas. Zaklínání bylo stále hlasitější a hlasitější a náhle z kruhu na podlaze vytryskla stěna stříbrného světla. Bylo tak jasné, že Tase pálila jeho červená myší očka, ale nedokázal odvrátit zrak. Par-Salian teď křičel tak hlasitě, že samotné kameny místnosti začaly odpovídat sborem hlasů, jež vycházely z hlubin země.

Tas zůstal přikován pohledem k té mihotající se oponě moci. Viděl za ní Karamona, jak stojí vedle Crysanie a pořád svírá artefakt v ruce. Pak Tas zalapal po dechu, což v místnosti nenadělalo víc hluku než myší nadechnutí. Laboratoř bylo skrze mihotající se oponu vidět pořád, ale teď se jaksi rozplývala a znovu objevovala, jako by bojovala o vlastní existenci. A - pokaždé, když se rozplynula - šotek na okamžik zahlédl jiná místa! Před očima se mu míhaly lesy, města, jezera, ukazovaly se a ztrácely, objevovali se lidé a vzápětí mizeli, jak je nahrazovali jiní. Karamonovo tělo začalo ve sloupci

světla pulzovat v témže rytmu jako podivné vize. Crysania tam také chvílemi byla a pak zas ne.

Po Tasově třesoucím se čumáčku stékaly slzy a sklouzávaly po vouscích. "Karamon jde do největšího dobrodružství všech dob!" pomyslel si šotek. "A *mě* tady nechává!"

Po jeden zoufalý okamžik Tas bojoval sám se sebou. Všechno v něm, co bylo rozumné a zodpovědné a Tanisovité mu říkalo - nebuď hlupák, Tasslehoffe. Tohle je VELKÁ MAGIE. S největší pravděpodobností to vážně KOMPLIKUJEŠ! Tas ten hlásek slyšel, ale přehlušovalo ho všechno to zaklínání a zpěv kamenů a stejně se brzy vytratil...

Par-Salian to slabé zapištění vůbec neslyšel. Jak byl pohlcen sesíláním kouzla, zachytil koutkem oka náznak pohybu. Příliš pozdě uviděl, jak ze své skrýše vyběhla myš a utíká přímo ke stříbřité stěně světla. Par-Salian zděšeně přestal zaklínat, hlas kamene dutě zazněl a zmlkl. V tichu teď zaslechl slaboučký hlásek:

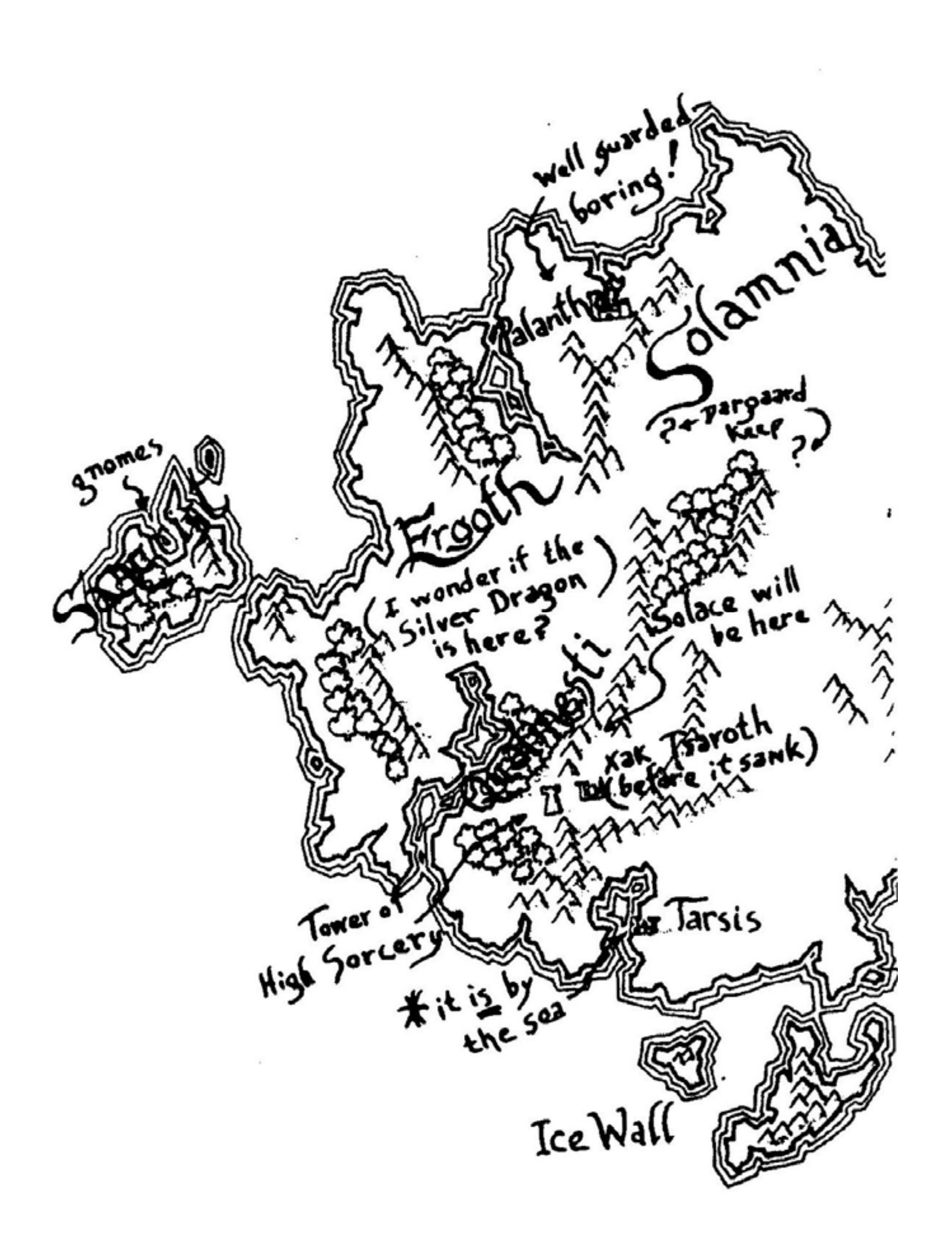
"Neopouštěj mě, Karamone! Neopouštěj mě! Víš, do jakého maléru se beze mě dostaneš!"

Myš proběhla stříbrným prachem, přičemž za sebou nechala třpytivou cestičku, a vrhla se do světelného kruhu. Par-Salian zaslechl tiché zacinkání a uviděl, jak se po podlaze kutálí prstýnek. Uviděl, jak se v kruhu zhmotňuje třetí postava a v hrůze zalapal po dechu. Pak postavy zmizely. Světlo kruhu nasál velký vír a laboratoř se pohroužila do tmy.

Par-Salian se slabostí a vyčerpáním zhroutil na podlahu. Poslední myšlenka před tím, než ztratil vědomí, byla děsivá.

Poslal do minulosti šotka.

KNIHA II

well guarded
boring!
Solamnia
Dargaard
Keep
gnomes
Ergoth
(I wonder if the
Silver Dragon
is here?
Solace will
be here
Xak Tsaroth
(before it sank)
Tower of
High Sorcery
Tarsis
it is by
the sea
Ice Wall

North is this way, of course...

Nordmar (I think)

Karthay

Mithas

minotaurs (rude bunch)

Kothas

City of Istar (where we came)

Istar

Temple

Balifor (kender!!)

Silvanesti

Silvanost

Lorac is King (I met him!)

Map of Ansalon

circa 962 I.A.

by Tasslehoff Burrfoot (him self)

Mapa Ansalonu

(kolem roku 962 našeho letopočtu)
Nakreslil Tasslehoff Bosonožka (on sám!)
Překlad autorových poznámek a místních jmen, psaných řečí šotků.

North is this way, of course — Sever je samozřejmě tímhle směrem
Palanthas (well guarded, boring!) — Palantas (dobře hlídaný — nuda!)
Solamnia — Solamnie
Nordmar (I think) — Nordmar (aspoň si myslím)
Karthay — Karthaj
Mithas — Mithas
Minotaurs (rude bunch) — minotauři (hrubiánská sebranka)
Sancrist — Sankrist
Gnomes — gnómové
Ergoth (I wonder if the Silver Dragon is here) — Ergot (to by mě zajímalo, jestli je tam ten Stříbrný drak)
Dargaard Keep — Dargaardská pevnost
Istar — Ištar
City of Istar (where we came) — město Ištar (tam jsme přišli)
Temple — Chrám
Solace will be here — Tady bude Útěšín
Balifor (kenders!!) - Balifor (šotci!!)
Qualinesti - Qualinest
Xak Tharoth (before it sank) — Xak Sarot (než se potopil)
Silvanesti — Silvanest
Silvanost — Silvanost
Lorac is king (I met nim) - Králem je Lorak (potkal jsem ho)
Tower of High Sorcery — Věž Vysoké magie
Tarsis — Tarsis
***it is by the sea** — *a je u moře
Ice Wall — Ledová stěna

1. kapitola

Denubis pomalu kráčel širokými vzdušnými chodbami prosvětleného Chrámu bohů v Ištaru. Myšlenkami byl jinde a pohled upíral na složitý vzor na mramorové podlaze. Když ho člověk viděl tak bezcílně a roztržitě bloumat, mohl by si myslet, že si kněz není vědom skutečnosti, že kráčí srdcem všehomíra. Ale Denubis si toho vědom byl a rovněž nebyl z těch, kdo by měli sklony na to zapomínat. A i kdyby, Kněz-král mu to denně připomínal při ranních bohoslužbách.

"Jsme srdcem všehomíra," říkával Kněz-král hlasem tak nádherně libozvučným, že člověk čas od času zapomínal naslouchat slovům. "Ištar, milované město bohů, je středem všehomíra a my, kdo se nacházíme v srdci města, jsme proto srdcem všehomíra. Jako krev prýští ze srdce a přináší výživu i posledním prstům u nohou, tak naše víra a naše učení prýští z tohoto velkého chrámu i k těm nejmenším, nejméně významným mezi námi. Pamatujte na to, když vykonáváte své denní povinnosti, neboť vy, kdo zde pracujete pro církev, jste vyvolenými bohů. Jako jediný dotek na nejtenčím vlákně hedvábné pavučiny vyvolává otřesy po celé síti, tak váš nejmenší čin dokáže vyvolat otřesy po celém Krynnu."

Denubis se otřásl. Byl by rád, kdyby Kněz-král nepoužíval zrovna toto přirovnání. Denubis pavouky nenáviděl. Vlastně nesnášel všechen hmyz, to bylo něco, co nikdy nepřiznával a kvůli čemu se cítil opravdu provinile. Neměl snad přikázáno milovat všechna stvoření, samozřejmě kromě těch, která stvořila Královna Temnot? To zahrnovalo obry, skřety, troly a ostatní zlé rasy, ale ohledně pavouků si Denubis nebyl jist. Pořád se na to chtěl zeptat, ale věděl, že by to by mezi Ctěnými syny vyvolalo hodinovou filozofickou debatu, a jemu připadalo, že to nestojí za to. Tajně by pavouky nenáviděl dál. Denubis se lehce plácl do čela, které bylo léty stále vyšší. Jak se dostal k pavoukům? Stárnu, pomyslel si s povzdechem. Brzy budu jako chudák starý Arabacus, nebudu dělat nic než vysedávat v zahradě a pospávat, dokud mne někdo nevzbudí k večeři. Při tom si Denubis opět povzdechl, ale bylo to spíše závistí než lítostí. Skutečně, chudák Arabacus! Aspoň nemusí - "Denubisi..."

Denubis se zastavil. Rozhlédl se sem a tam širokou chodbou, ale nikoho neviděl. Zachvěl se. Slyšel ten tichý hlas, nebo se mu to jen zdálo?

"Denubisi," ozval se hlas znovu.

Tentokrát se kněz podíval pozorněji do stínů silných mramorových sloupů podpírajících klenbu pozlaceného stropu. Rozeznal teď tmavší stín, černou skvrnu v temnotě. Denubis zadržel podrážděný výkřik. Potlačil další třes, který mu projel tělem, změnil směr a pomalu vykročil k postavě stojící

ve stínu. Věděl, že jeho protějšek by ze stínu nikdy nevystoupil, aby mu vyšel vstříc. Ne, že by tomu, kdo Denubise očekával, světlo škodilo, jako škodí některým stvořením temnot. Denubis ve skutečnosti uvažoval, jestli by tomuto člověku mohlo vůbec něco uškodit. Ne, bylo to prostě tím, že on dával přednost stínům. Jak teatrální, pomyslel si Denubis sarkasticky.

"Volal jste mne, Temný?" zeptal se Denubis a velice se snažil, aby to znělo příjemně.

Viděl, jak se tvář ve stínu usmála a okamžitě věděl, že ten muž zná všechny jeho myšlenky.

"Hrom do toho!" zaklel Denubis (zvyk, nad nímž by se Kněz-král zamračil, ale kterého se Denubis, jednoduchý člověk, nebyl schopen zbavit.) "Proč si ho Kněz-král drží u dvora? Proč ho nepošle pryč, jako už vykázal ty ostatní?"

Samozřejmě to říkal jen sám sobě, protože - v hloubi duše - Denubis odpověď znal. Tento muž byl příliš nebezpečný, příliš mocný. Nebyl jako ti ostatní. Kněz-král si ho držel, jako si člověk drží zlého psa na hlídání domu; ví, že pes na příkaz zaútočí, ale musí se neustále přesvědčovat, že řetěz drží. Kdyby se řetěz přetrhl, zvíře půjde pánovi po krku.

"Je mi líto, že tě ruším, Denubisi," řekl muž tichým hlasem, "obzvláště, když vidím, že jsi zabrán do tak hlubokých myšlenek. Ale jak tu mluvíme, děje se velice závažná věc. Vezmi četu chrámových stráží a jděte na tržiště. U křižovatky tam najdete Ctěnou dceru Paladinovu. Je v nebezpečí smrti. A tam také najdete muže, který ji napadl."

Denubisovy oči se široce rozevřely, ale vzápětí se podezřívavě zúžily.

"Jak to víte?" otázal se.

Postava ve stínech se pohnula, temná rýha tvořená úzkými rty se rozšířila - jako vyjádření smíchu.

"Denubisi," plísnil ho muž, "znáš mě už mnoho let. Ptáš se větru, jak vane? Vyptáváš se hvězd, abys věděl, jak svítí? *Vím*, Denubisi. To ti musí stačit."

"Ale -" Denubis si zmateně přiložil ruku k čelu. Tohle bude vyžadovat spoustu hlášení, vysvětlování příslušným činitelům. Člověk nemůže jen tak přikazovat četě chrámových stráží!

"Pospěš si, Denubisi," řekl muž mírně. "Ona už nebude žít dlouho..."

Denubis polkl. Ctěná dcera Paladinova napadena! Umírá - na tržišti! Kolem nejspíš postává dav čumilů. Ta ostuda! Kněz-král bude velice rozmrzelý-

Kněz otevřel ústa, ale pak je znovu zavřel. Chvíli se díval na postavu ve stínech, ale u té pomoc nenašel, takže se prudce obrátil a se zavířením pláště se rozběhl zpátky chodbou, kterou přišel. Kožené opánky mu přitom pleska-

ly o mramorovou podlahu.

Když se dostal k pokojům kapitána stráží, podařilo se Denubisovi udýchaně vychrlit svou žádost na poručíka, který měl službu. Jak předpokládal, způsobilo to obrovský rozruch. Zatímco Denubis čekal, až se objeví sám kapitán, zhroutil se do křesla a snažil se popadnout dech.

Kdo stvořil pavouky, možná zůstává otevřenou otázkou, pomyslel si Denubis kysele, ale rozhodně neměl nejmenší pochyby o to, kdo stvořil *tamto* stvoření temnot, co nepochybně stojí tam ve stínu a směje se mu.

"Tasslehoffe!"

Šotek otevřel oči. Na chvíli neměl nejmenší ponětí, kdo nebo kde je. Slyšel, jak nějaký hlas říká jméno, které mu bylo matně povědomé. Šotek se zmateně rozhlédl. Ležel na mohutném muži, který se válel na zádech uprostřed ulice. Muž se na něj díval s naprostým úžasem, možná proto, že se mu Tas roztahoval na objemném břiše.

"Tasi?" opakoval mohutný muž a ve tváři se mu objevil zmatek. "Ty tady máš být?"

"J-já si nejsem jistý," řekl šotek a dumal, kdo je "Tas". Pak se mu všechno vrátilo - Par-Salianovo zaklínání, prsten, který si ve spěchu strhl z palce, oslepivé světlo, zpívající kameny, čarodějovo zděšené vyjeknutí.

"Samozřejmě, že tu mám být," odsekl Tas podrážděně a odsunul vzpomínku na Par-Salianův hrůzyplný výkřik. "Snad si nemyslíš, že by tě nechali jít do minulosti samotného, že ne?" Šotek a velký muž si dýchali takřka z nosu do nosu. Karamonův zmatený pohled potemněl až do zamračení.

"Nejsem si jistý," zamumlal, "ale myslím, že tys ne-"

"No, jsem tady." Tas se svalil z Karamonova zaobleného těla na kočičí hlavy pod nimi. "Ať už je to ‚tady' kde chce," zabručel si pod vousy. "Dovol, abych ti pomohl," řekl Karamonovi. Natáhl ručku a doufal, že tím odvede Karamonovu pozornost. Tas nevěděl, jestli ho Karamon může nějak poslat zpátky, ale zjišťovat to nehodlal.

Karamon se pokoušel posadit a Tas si s uchechtnutím pomyslel, že při tom vypadá jako želva obrácená na záda. A tehdy si šotek všiml, že je Karamon oblečený úplně jinak, než když opouštěli Věž. Původně měl na sobě svou zbroj (tedy to, co mu z ní pasovalo) a špatně padnoucí halenu z kvalitní látky, kterou mu s láskou ušila Tika.

Ale teď o pečlivém ušití nemohlo být ani řeči. Z ramen mu visela vesta ze surové kůže. Kdysi možná mívala knoflíky, ale pokud ano, teď už po nich nebylo ani památky. Tas si pomyslel, že knoflíky stejně nejsou potřeba, protože vesta se přes Karamonovo přečnívající břicho v žádném případě nedala zapnout. Nechutný obrázek dokreslovaly pytlovité kožené nohavice a zápla-

tované boty s obrovskou dírou na palci.

"Jej!" zavrčel Karamon a začichal. "Co to tady tak příšerně smrdí?"

"Ty," řekl Tas. Držel se za nos a mával rukou, jako by tím mohl zápach rozehnat. Karamon byl cítit trpasličí kořalkou. Šotek se na něj pozorně podíval. Když vyráželi na cestu, byl Karamon střízlivý, a teď rozhodně střízlivě vypadal. Oči měl sice zmatené, ale jasné, a stál zpříma, nekymácel se.

Velký muž sklopil zrak a poprvé se uviděl.

"Co? Jak?" zeptal se zmateně.

"Jeden by si myslel," zahartusil Tas a znechuceně si Karamonovy šaty prohlížel, "že čarodějové by si mohli dovolit něco lepšího! Totiž, já vím, že tohle kouzlo je na šaty náročné, jistě, ale -"

Najednou ho něco napadlo. S obavami se podíval po svých šatech a pak si ulehčeně vydechl. Nic se mu nestalo. Měl dokonce i svoje tlumoky, naprosto nedotčené. Rýpavý hlásek v nitru podotkl, že to asi bude tím, že se neočekávalo, že půjde také, ale šotek jej bez obtíží ignoroval.

"No, tak se tu porozhlédneme," řekl Tas vesele a přešel od slov k činům. Podle zápachu už dokázal odhadnout, kde jsou - v nějaké postranní uličce. Šotek nakrčil nos. A to si myslel, že Karamon páchne! V uličce se vršilo smetí a odpadky všeho druhu a bylo v ní temno, jak na ni vrhala stín obrovská budova. Ale při pohledu na ústí uličky, kde viděl něco jako rušnou ulici plnou lidí přecházejících sem a tam, Tasovi došlo, že je bílý den.

"Myslím, že je to tržiště," řekl Tas se zájmem a vykročil k ústí uličky, aby to tam blíže prozkoumal. "Do jakého města nás to poslali?"

"Do Ištaru," zaslechl Karamona zabručet. Potom: "Tasi!"

Šotek zaslechl v Karamonově hlase polekaný tón a rychle se obrátil. Rukou sjel okamžitě k nožíku za opaskem. Karamon klečel vedle něčeho, co leželo v uličce.

"Co to tam máš?" zavolal Tas a utíkal zpátky.

"Paní Crysanii," řekl Karamon a nadzvedl jakýsi plášť.

"Karamone!" vydechl zděšeně Tas, "Co jí to udělali? To se to kouzlo pokazilo?"

"Já nevím," řekl Karamon tiše, "ale musíme sehnat pomoc." Opatrně zakryl ženinu potlučenou, zkrvavenou tvář cípem pláště.

"Já půjdu," nabídl Tas, "ty tu zůstaneš s ní. Tahle část města nevypadá zrovna dobře, jestli víš, co mám na mysli."

"Jo," povzdechl si Karamon těžce.

"To bude dobrý," řekl Tas a poplácal velkého muže konejšivě po rameni. Karamon kývl, ale neřekl nic. S posledním poplácáním se Tas obrátil a utíkal k hlavní ulici. Doběhl ke konci a vyrazil na chodník.

"Pom -" začal, ale zrovna v tu chvíli mu něčí ruka sevřela paži ocelovým

stiskem a zvedla jej z chodníku do výšky.

"Podívejme," řekl přísný hlas, "kampak máš namířeno?"

Tas se obrátil a uviděl vousatého muže, jehož tvář částečně zakrývalo lesklé hledí přilby, jak na něj pohlíží chladnýma tmavýma očima.

Městská stráž, uvědomil si šotek okamžitě, protože s tímto druhem úředních osob měl značnou zkušenost.

"No, zrovna jsem vás šel hledat," řekl Tas a snažil se vykroutit a vypadat nevinně zároveň.

"To je mi tedy na šotka podobné!" Strážný si odfrkl a uchopil Tase ještě pevněji. "Kdyby to byla pravda, byla by to určitě historická událost."

"Ale to *je* pravda," podíval se Tas na muže popuzeně. "Naše přítelkyně je zraněná, tamhle."

Uviděl, jak se strážný podíval po člověku, kterého si předtím nevšiml - knězi oblečeném v bílém plášti. Tasovi se rozjasnila tvář. "Eh? Kněz? Jak -"

Strážný zakryl šotkovi rukou ústa.

"Co si o tom myslíte, Denubisi? Tamto je Žebrácká ulička. Nejspíš se tam pobodali, nic víc než hádka mezi zloději."

Kněz byl starší muž s řídnoucími vlasy a poněkud zádumčivou tváří. Tas viděl, že se rozhlíží po tržišti a kroutí hlavou. "Temný říkal u křižovatky, a to je tady - nebo poblíž. Měli bychom to prozkoumat."

"No dobře." Strážný pokrčil rameny. Vyčlenil dva ze svých mužů a sledoval, jak obezřetně postupují špinavou uličkou. Pořád držel ruku na šotkových ústech a Tas, který se pomalu začínal dusit, vydal srdceryvné zakvílení.

Kněz, který se za strážemi znepokojeně díval, se ohlédl.

"Nechte ho dýchat, kapitáne," řekl.

"To budeme muset poslouchat jeho žvanění," zabručel kapitán podrážděně, ale přece jen Tasovi uvolnil ústa.

"On bude zticha, že ano?" zeptal se kněz a podíval se na Tase roztržitě laskavýma očima. "Uvědomuje si, jak je to vážné, že ano?"

Tas si nebyl zcela jist, zda kněz otázku adresoval jemu nebo kapitánovi nebo oběma, a tak považoval za nejlepší souhlasně přikývnout. Kněz se spokojeně odvrátil a dál sledoval stráže. Tas se v kapitánově sevření zkroutil natolik, aby rovněž získal výhled. Viděl, jak Karamon vstává a ukazuje na tmavý, beztvarý ranec vedle sebe. Jeden ze strážných poklekl a stáhl plášť.

"Kapitáne!" vykřikl a ten druhý okamžité chytil Karamona. Velkého muže to jednání překvapilo a rozzuřilo a vytrhl se mu. Strážný křikl a jeho druh se zvedl. Zablýskla ocel.

"Ksakru!" zaklel kapitán. "Hlídejte toho mrňavého bastarda, Denubisi!" Smýkl Tasslehoffem ke knězi.

"Neměl bych jít?" zaprotestoval Denubis a zachytil Tase, jak do něj šotek

narazil.

"Ne!" Kapitán už běžel uličkou s taseným krátkým mečem v ruce. Tas slyšel, jak mumlá něco ve smyslu "velké hovado... nebezpečný..."

"Karamon není nebezpečný," protestoval Tas. Starostlivě se podíval na kněze, jemuž říkali Denubis. "Neublíží mu, že ne? Co se stalo?"

"Mám obavy, že to zjistíme až příliš brzy," řekl Denubis přísným hlasem, ale držel Tase tak jemně, že by se šotek snadno mohl vyprostit. Tas nejprve zauvažoval o útěku - na světě neexistovalo lepší místo na schovávání než velké tržiště. Ale to byla jen bezděčná myšlenka, stejně jako když se prve Karamon vytrhl strážnému. Tas by nemohl opustit přítele.

"Neublíží mu, když půjde bez odporu," povzdechl si Denubis. "I když jestli -" Kněz se zachvěl a zarazil se. "Nu, jestli to *udělal*, možná by tu našel lehčí smrt."

"Udělal co?" Tas byl čím dál tím zmatenější. Karamon rovněž vypadal zmateně, protože Tas viděl, jak zvedá ruce a ujišťuje o své nevině.

Ale ještě v té chvíli přišel jeden ze stráží k velikánovi zezadu a udeřil jej ratištěm kopí do podkolení. Karamonovi se podlomily nohy. Jak se zapotácel, strážný před ním jej srazil k zemi téměř ledabylou ranou do hrudi.

Karamon sotva dopadl na dlažbu, když se jeho hrdla dotkl hrot kopí. Chabě zvedl ruce, že se vzdává. Strážný ho hbitě převalil na břicho, chytil ho za ruce a s profesionální zručností mu je svázal za zády.

"Zastavte je!" vykřikl Tas a vykročil. "To přece nemůžou udělat -"

Kněz ho chytil. "Ne, můj malý příteli, bude lepší, když zůstaneš se mnou. Prosím," řekl Denubis a jemně sevřel Tasova ramena. "Pomoci mu nemůžeš, a kdybys to zkoušel, jen bys tím sám sobě přitížil."

Strážní vytáhli Karamona na nohy a začali ho důkladně prohledávat, dokonce mu prohmatali i kožené nohavice. U pasu mu našli dýku - tu předali kapitánovi - a nějakou láhev. Odzátkovali ji, přičichli a poté ji znechuceně zahodili.

Jeden ze strážných ukázal na temnou hromádku na dláždění. Kapitán k ní poklekl a nadzvedl plášť. Tas viděl, jak zakroutil hlavou. Pak kapitán s pomocí druhého strážného ranec opatrně zvedl a obrátili se k ústí uličky. Když míjeli Karamona, něco mu řekl. Tasem to sprosté slovo naprosto otřáslo a Karamonem zjevně také, protože smrtelně zbledl.

Pak Tas pochopil.

"Ne," zašeptal ztrápeně, "ale ne! To si přece nemůžou myslet! Karamon by neublížil ani mouše! On paní Crysanii nezranil! On se jí snažil pomoci! Proto jsme sem přišli. No, to je alespoň jeden z důvodů. Prosím vás!" Tas se obrátil k Denubisovi a sepjal ruce. "Prosím, musíte mi věřit! Karamon je voják. Jistě - zabíjí. Ale jen takové hnusáky, jako jsou drakoniáni a skřeti.

Prosím, prosím, věřte mi!"

Ale Denubis se na něj jen přísně podíval.

"Ne! Jak si to můžete myslet? Já tohle místo nenávidím! Chci zpátky domů!" vykřikl Tas zoufale, když uviděl Karamonův sklíčený, zmatený výraz. Šotek se rozplakal. Zabořil tvář do dlaní a hořce vzlykal.

Pak Tas ucítil váhavý dotek a potom lehké poplácání.

"No tak, no tak," řekl Denubis. "Budeš mít příležitost vypovědět, jak to bylo. Tvůj přítel také. A jestliže jste nevinní, nic se vám nestane." Ale Tas slyšel, jak si kněz povzdechl. "Tvůj přítel předtím pil, že?"

"Ne!" zahuhňal Tas. "Ani kapku, přísahám..."

Ale při pohledu na Karamona, kterého stráže vedly na ulici, kde Tas s knězem stáli, šotkovi selhal hlas. Karamon měl tvář pokrytou blátem a špínou z uličky a z rány na rtu mu tekla krev. Oči měl divoké a podlité krví, výraz tváře nepřítomný a plný strachu. Následky předešlého pití se zřetelně odrážely na odulých, zarudlých tvářích a roztřesených údech.

Z davu, který se při spatření stráží začal shromažďovat, se ozvaly posměšky.

Tas svěsil hlavu. Co to Par-Salian udělal? uvažoval zmateně. Pokazilo se něco? Jsou vůbec v Ištaru? Ztratili se snad někde? Nebo je toto nějaký zlý sen...

"Kdo - co se stalo?" zeptal se Denubis kapitána stráží.

"Měl Temný pravdu?"

"Pravdu? Samozřejmě, že ano. Víte snad o případě, kdy by se mýlil?" odsekl kapitán. "Co se týče té - nevím, kdo to je, ale je to členka vašeho řádu. Má na krku Paladinův medailon. Je taky škaredě poraněná. Vlastně jsem myslel, že je mrtvá, ale na krku je znát slabý tep."

"Myslíte, že byla... že byla..." Denubis se zajíkl. "Nevím," řekl kapitán zachmuřeně. "Ale je zmlácená. Má asi nějaký záchvat. Oči má vytřeštěné, ale vypadá to, že nevidí ani neslyší."

"Musíme ji okamžitě přepravit do Chrámu," řekl Denubis rozhodné, ačkoliv Tas zaslechl v jeho hlase zachvění. Stráže rozháněly dav; kopí držely před sebou a zatlačovaly zvědavce.

"Všechno máme pod kontrolou. Pokračujte, pokračujte.

Trh se za chvíli uzavře. Raději dokončete nákup, dokud je ještě čas."

"Já jsem jí neublížil!" řekl Karamon sklíčeně. "Já jsem jí neublížil," opakoval. Po tváři mu stékaly slzy.

"Jo!" řekl kapitán kysele. "Odveďte ty dva do vězení," nařídil strážím.

Tas zakňoural. Jeden ze strážných ho hrubě popadl, ale šotek, zmatený a otřesený, se chytil Denubisova pláště a nechtěl jít. Kněz s rukou položenou na Crysaniině nehybném těle ucítil šotkovo sevření a obrátil se. "Prosím,"

žadonil Tas, "prosím, on říká pravdu." Denubisova přísná tvář změkla. "Jsi věrný přítel," řekl laskavě. "To je u šotka neobvyklý rys. Doufám, že tvá víra v toho muže je oprávněná." Se smutným výrazem ve tváři kněz maně pohladil šotka po kštici. "Ale musíš si uvědomit, že někdy, když se člověk opije, alkohol ho nutí dělat věci..."

"Pojď, ty!" zavrčel strážný a odtrhl Tasovy ruce z knězova pláště. "Přestaň s tím divadýlkem. Nevyjde ti to."

"Nenechte se tím zmást, Ctěný synu," řekl kapitán. "Znáte šotky!"

"Ano," odvětil Denubis s očima upřenýma na Tase, kterého spolu s Karamonem stráž odváděla rychle řídnoucím davem. "Skutečně šotky znám. A tento je výjimečný." Kněz potřásl hlavou a opět obrátil pozornost k paní Crysanii. "Kdybyste ji ještě chvíli nesl, kapitáne," řekl tiše, "požádám Paladina, aby nás urychleně přenesl do Chrámu."

Tas se ve strážcově sevření pootočil a viděl, jak kněz s kapitánem stráží osamoceně stojí na tržišti. Zazářilo bílé světlo a byli pryč.

Tas zamrkal. Zapomněl se dívat, kam šlape, a zakopl o vlastní nohu. Upadl na dlažbu z kočičích hlav a bolestivě si odřel ruce a kolena. Pevný stisk na límci jej škubnutím vytáhl na nohy a pevná ruka mu uštědřila štulec do zad.

"Mazej! Nezkoušej žádný svoje triky."

Tas šel dál, příliš zubožený a rozrušený, než aby se i díval po svém okolí. Zabloudil pohledem ke Karamonovi a cítil, jak ho zabolelo u srdce. Karamona zcela ovládl stud a strach. Slepě se vlekl ulicí, kroky měl nejisté.

"Já jsem jí neublížil!" slyšel ho Tas, jak si mumlá. "To musí být nějaká mýlka..."

2. kapitola

Překrásné elfí hlasy stoupaly výš a výš, jejich sladké tóny se zvedaly po oktávách, jako by chtěly vznést modlitby k nebesům pouhým vzestupem po stupnicích. Tváře elfích žen, na něž dopadaly paprsky slunce zapadajícího za vysokými křišťálovými okny, měly lehký růžový nádech a oči jim zářily vroucím vytržením.

Naslouchající poutníci plakali nad tou krásou, takže se jim bílé a modré pláště sboru - bílé pláště Ctěných dcer a modré Dcer Mišakal - rozplývaly před očima. Mnozí později přísahali, že viděli, jak se elfí ženy vznášejí k obloze zahalené v nadýchaných oblacích.

Když jejich píseň dosáhla vrcholu líbeznosti, připojil se sbor hlubokých mužských hlasů a připoutal k zemi modlitby, jež stoupaly k nebi jak volní ptáci - aby se tak řeklo, přistřihli jim křidla, pomyslel si Denubis kysele. Zřejmě už otupěl. Jako mladík rovněž očišťoval svou duši slzami, když poprvé uslyšel Večerní hymnus. Po letech se z toho stala rutina. Velice dobře si pamatoval otřes, který zažil, když si uvědomil, že se během zpěvu zatoulal k nějaké naléhavé církevní záležitosti. Teď to bylo horší než rutina. Bylo to rozčilující, únavné a otravné. Vlastně se této denní doby začal obávat a využíval každé příležitosti, aby tomu unikl.

Proč? Většinu viny svaloval na ty elfky. Rasové předsudky, řekl si mrzutě. Ale přesto si nemohl pomoci. Každý rok přijížděla z nádherné země Silvanestu skupina elfích žen, Ctěných dcer a novicek, aby v Ištaru strávila jeden rok a oddala se církvi. To znamenalo, že zpívaly každý večer Večerní hymnus a neustále všem kolem sebe připomínaly, že elfové jsou vyvolenými bohů - stvořeni jako první ze všech ras, s životem, jenž se počítal na staletí. Ale zdálo se, že nikomu kromě Denubise to nevadí.

Toho večera zpěv Denubise obzvláště popouzel, protože měl starost o tu mladou ženu, kterou to ráno přenesli do Chrámu. Vlastně se mu téměř podařilo bohoslužbě vyhnout, ale na poslední chvíli ho polapil Gerald, postarší lidský kněz, jehož dny na Krynnu už byly sečteny a jenž nacházel největší potěšení v navštěvování Večerních modliteb. Možná proto, pomyslel si Denubis, že je ten stařík skoro hluchý. To bylo důvodem, proč se Geraldovi nedalo vysvětlit, že on - Denubis - musí jít někam jinam. Denubis to nakonec přece jen vzdal a poskytl starému knězi oporu své paže. Teď stál Gerald vedle něho s uchvácenou tváří a v duchu si nepochybně představoval nádhernou zemi, do které jednoho dne jistě vystoupí.

Denubis přemýšlel o tomto a o té mladé ženě, o níž od rána, kdy ji přenesl do Chrámu, nic neslyšel, když tu ucítil lehký dotyk na paži. Kněz sebou trhl a provinile se rozhlédl s pomyšlením, jestli si snad někdo všiml jeho

nepozornosti a zda to ohlásí. Nejprve neviděl, kdo se ho dotkl, protože oba jeho sousedé byli zjevné pohrouženi v modlitbách. Pak ucítil dotek znovu a uvědomil si, že přichází zezadu. Ohlédl se a uviděl ruku, která nenápadně vyklouzla zpoza závěsů, jež oddělovaly balkon, na němž stáli Ctění synové, od předpokojů kolem balkonu.

Ruka mu pokynula a Denubis zmateně opustil své místo v řadě a neohrabaně tápal podél závěsu, jak se snažil odejít a neupoutat na sebe nežádoucí pozornost. Ruka se stáhla a Denubis nemohl tu skulinu v záhybech těžkých sametových závěsů najít. Nakonec, když už si byl skoro jist, že se po něm musí všichni poutníci znechuceně dívat, škvíru našel a pro klopýtal jí.

Mladý novic se zdvořilou a nečitelnou tváří se uklonil zrudlému a upocenému knězi, jako by se nic nestalo.

"Omlouvám se, že vás ruším při Večerních modlitbách, Ctěný synu, ale Kněz-král žádá, abyste ho poctil několika minutami svého času, pokud se vám to hodí." Novic pronášel předepsaná slova s tak nenucenou zdvořilostí, že by nikomu nepřišlo divné, kdyby Denubis odpověděl: "Ne, teď opravdu ne. Musím nutně vyřídit nějaké naléhavější záležitosti. Snad později?"

Denubis však nic takového neřekl. Viditelně zbledl a zamumlal něco o tom, že je "velice poctěn", přičemž mu hlas na konci selhal. Avšak novic na to byl zvyklý, a tak chápavě přikývl, otočil se a vedl kněze rozlehlými, vzdušnými a spletitými chodbami Chrámu k sídlu Kněze-krále Ištaru.

Denubis spěchající za mladíkem nemusel uvažovat o tom, kvůli čemu to je. Samozřejmě, kvůli té mladé ženě. Nebyl u Kněze-krále více než dva roky a nemohla to být náhoda, že ho předvolali téhož dne, kdy našel Ctěnou dceru umírat v jakési uličce.

Možná už zemřela, pomyslel si Denubis zarmouceně. Kněz-král mi to hodlá sdělit osobně. Bylo by to od něj rozhodně velice laskavé. Možná poněkud neobvyklé na někoho, na němž spočívá tak těžké břímě, jako jsou osudy celých národů, ale rozhodně laskavé.

Doufal, že nezemřela. Nejen kvůli ní, ale kvůli tomu člověku a šotkovi. O nich Denubis rovněž hodně přemýšlel. Především o tom šotkovi. Jako ostatní na Krynnu, Denubis neměl mnoho pochopení pro šotky, kteří vůbec nerespektovali zákony či osobní vlastnictví - ať už jejich nebo jiných lidí. Ale tento šotek se zdál jiný. Většina šotků, které Denubis znal (nebo si myslel, že zná), by při prvním náznaku potíží utekla. Tento zůstával se svým velkým přítelem s věrností přímo dojemnou a dokonce ho obhajoval.

Denubis smutně zavrtěl hlavou. Jestli ta dívka zemřela, budou čelit - Ne, nemůže na to myslet. Zašeptal upřímnou modlitbu Paladinovi, aby chránil všechny zúčastněné (jsou-li toho hodní), odtrhl myšlenky od těch deprimujících záležitostí a donutil se obdivovat nádheru soukromého sídla Kněze-

krále.

Už na tu krásu zapomněl - mléčně bílé zdi, zářící slabým vlastním světlem, které - jak říkaly legendy - vycházelo z kamenů samotných. Byly tak jemně tvarované a vytesávané, že připomínaly veliké bílé lístky růží, vyrážející z leštěné podlahy. Mezi nimi probíhaly slabé namodralé žilky, které změkčovaly strohost chladné bílé.

Divy chodby přešly do krás předpokoje. Zde se stěny vzpínaly ke kopuli, již podpíraly, jako když modlitba smrtelníka stoupá k bohům. Byly tam fresky bohů, namalované tlumenými barvami. Jako by rovněž zářily vnitřním světlem - Paladin, Platinový drak, Bůh Dobra; Gilean s Knihou, Bůh Neutrality, a byla tu zobrazena i Královna Temnot - Kněz-král totiž nechtěl žádného boha otevřeně urazit. Byla zobrazena jako pětihlavý drak, ale drak tak pokorný a neškodný, že se Denubis podivil, proč se nepřevalí na záda a nezačne lízat Paladinovi nohy.

To ho ale napadlo daleko později, až když vzpomínal. Zrovna teď byl příliš nervózní, než aby se na skvostné malby třeba jen podíval. Upíral pohled na velice dovedně tepané platinové dveře, které se otevíraly do srdce Chrámu samotného.

Dveře se rozlétly. Zpoza nich vyzařovalo jasné světlo. Přišel čas pro jeho slyšení.

Audienční síň nejprve vzbuzovala v těch, kdo sem přišli, pocit vlastní pokory a kajícnosti. Toto bylo srdce dobra. Představovalo slávu a moc církve. Dveře se otvíraly do rozlehlé kruhové místnosti s podlahou z leštěné bílé žuly. Podlaha se zvedala do zdí tvaru okvětních lístků obrovské růže, jež stoupaly k nebesům a podpíraly obrovskou kupoli. Kupole samotná byla z ledovaného křišťálu, jež rozptyloval svit slunce a měsíců. Jejich záře zalévala celou místnost.

Ze středu podlahy se zvedala klenutá vlna v barvě modři mořské pěny a vytvářela naproti dveřím výklenek. Tam stál osamocený trůn. Světlo a teplo, jež z toho trůnu vyzařovalo, bylo jasnější než světlo proudící kupolí.

Denubis vstoupil do místnosti tak, jak se patřilo, s hlavou skloněnou a rukama sepjatýma před sebou. Byl večer a slunce zapadalo. Síň, do níž Denubis vstoupil, osvětlovaly pouze svíce. Přesto měl Denubis jako vždycky zřetelný pocit, že vstoupil na otevřené nádvoří zalité sluncem.

Oči mu skutečně na okamžik oslnil jas. Šel se zrakem sklopeným, jak se náleželo, dokud mu nebude dovoleno jej pozvednout, a tak jen letmo zahlédl podlahu, zařízení a lidi v Síni. Viděl schody, po nichž vystupoval. Ale zář tryskající z trůnu byla skutečně tak skvostná, že doslova nic jiného nevnímal.

"Pozvedni zrak, Ctěný synu Paladinův," promluvil hlas, jehož libozvučnost vehnala Denubisovi do očí slzy, zatímco překrásný zpěv elfích žen jím

už pohnout nedokázal.

Denubis vzhlédl a jeho duše se zachvěla posvátnou bázní. Od chvíle, kdy se ke Knězi-králi takto přiblížil naposled, uplynuly dva roky a čas jeho vzpomínky otupil. Jak jen to bylo jiné, pozorovat ho každé ráno z dálky - vidět ho, jako člověk vídá slunce nad obzorem, vyhřívá se v jeho teple a těší se jeho svitem. Jak jen to bylo jiné, být povolán do blízkosti slunce, stát před ním a cítit, jak duše plane čistotou a jasem jeho lesku.

Tentokrát si to zapamatuji, pomyslel si Denubis přísně. Ale nikdo, kdo se vrátil z audience u Kněze-krále, si nedokázal vzpomenout, jak přesně vypadá. Pokoušet se o to se vlastně zdálo jako svatokrádež - myslet na něho jako na pouhou tělesnost se podobalo znesvěcení. Všichni si pamatovali jenom to, že byli v přítomnosti někoho neuvěřitelně krásného.

Denubise obklopila světelná aura a vzápětí jej začaly drásat strašlivé výčitky kvůli všem těm pochybám a obavám a otázkám. Ve srovnání s Knězem-králem si připadal jako ta nejbídnější stvůra na Krynnu. Padl na kolena a prosil za odpuštění; nebyl si jist, co dělá, věděl jen, že je to správné.

A odpuštění se mu dostalo. Libozvučný hlas promluvil a Denubise ihned naplnil pocit sladkého klidu a míru. Zvedl se na nohy, hleděl na Kněze-krále s uctivou pokorou a toužil vědět, čím mu smí posloužit.

"Dnešního rána jsi přinesl do Chrámu mladou ženu, Ctěnou dceru Paladinovu," řekl ten hlas, "chápeme, že máš o ni starost - což je jedině přirozené a správné. Domnívali jsme se, že tě potěší vědomí, že je v pořádku a plně se z onoho zlého zážitku zotavila. Rovněž by tě mohlo upokojit, Denubisi, milovaný synu Paladinův, že nebyla zraněna na těle."

Denubis děkoval Paladinovi za ženino uzdravení a chystal se odstoupit a chvíli se těšit tím nádherným světlem, když tu ho zasáhl plný význam slov Kněze-krále.

"Ona - ona nebyla napadena?" podařilo se Denubisovi vykoktat.

"Ne, synu," odvětil hlas a zněl jak radostná hymna. "Paladin ve své nekonečně moudrosti povolal její duši k sobě a já jsem jej po mnoha hodinách modliteb dokázal přesvědčit, aby nám onen vzácný poklad vrátil, ježto byl z těla vyrván mimo svůj čas. Ta mladá žena nyní nachází odpočinek v blahodárném spánku."

"Ale co ty podlitiny na její tváři," odporoval Denubis zmateně. "Ta krev - "

"Žádné tam nebyly," pravil Kněz-král mírně, ale s náznakem výtky, kvůli níž se Denubis cítil nesmírně bídně. "Říkal jsem ti, že nebyla zraněna na těle."

"Tě-těší mě, že jsem se mýlil," odpověděl Denubis upřímně. "Tím více, protože to znamená, že ten mladý muž, který byl uvězněn, je nevinný, jak to

o sobě prohlašoval, a může nyní jít."

"Jsem skutečně vděčný, právě tak jako ty, Ctěný synu, že náš bližní nespáchal tak ohavný zločin, jak jsme se zpočátku obávali. Avšak kdo z nás je skutečně nevinen?"

Libozvučný hlas umlkl a zdálo se, že čeká na odpověď. A ta přišla. Kněz slyšel všude kolem sebe šeptající hlasy, jež dávaly správnou odpověď, a poprvé si plně uvědomil, že u trůnu stojí i jiní. Vliv Kněze-krále byl takový, že Denubis téměř uvěřil, že je s ním sám.

Denubis spolu s ostatními odříkával odpověď na otázku a náhle, aniž mu to kdo řekl, věděl, že jeho audience skončila. Světlo už nezářilo přímo na něj, obrátilo se k někomu jinému. Napolo oslepeně klopýtal dolů po schodech, jako by přešel z jasného slunce do stínu. Tam, uprostřed síně, mohl popadnout dech, uvolnit se a rozhlédnout.

Kněz-král seděl na jednom konci síně, obklopený světlem. Ale Denubisovi se zdálo, že si jeho oči na to světlo, aby tak řekl, zvykají, protože konečně začínal rozeznávat ty u trůnu. Stály tam hlavy různých řádů - Ctění synové a dcery. Téměř žertovně se jim přezdívalo "ruce a nohy slunce" a byli to oni, kdo měli na starost světské, každodenní záležitosti církve. Ale krom vysokých církevních úředníků tu byli i jiní. Denubis cítil, jak jeho pohled přitahuje jeden kout Síně, jediný kout, kde byl stín.

Seděl tam muž oblečený v černém; jeho temnotu zastíralo světlo Kněze-krále. Ale Denubise se se zachvěním zmocnil zřetelný pocit, že temnota pouze vyčkává, čeká na svou příležitost, protože ví, že slunce nakonec musí zapadnout.

Poznání, že Temný, jak byl Fistandantilus u dvora znám, má přístup do Audienční síně, Denubisem otřáslo. Kněz-král se pokouší zbavit svět zla - a ono je zde, u jeho dvora! A pak Denubise napadla uklidňující myšlenka - možná, že až bude svět zcela oproštěn od zla, až bude odstraněn i poslední jedinec z rasy lidožravých obrů, padne i sám Fistandantilus.

Ale jak si Denubis toto pomyslel a usmál se při té myšlence, uviděl, jak chladný lesk čarodějových očí obrací pohled k němu. Denubis se otřásl a rychle odvrátil zrak. Jak se od sebe liší tento muž a Kněz-král! Když se hřál ve světle Kněze-krále, cítil Denubis klid a mír. Kdykoliv se náhodou podíval do očí Fistandantilovi, byla mu násilně připomenuta temnota v něm samém.

A pod pohledem těch očí náhle zjistil, že uvažuje o tom, co Kněz-král myslel tou zvláštní poznámkou "kdo z nás je skutečně nevinen?"

Protože se cítil nepříjemně, zašel Denubis do předpokoje, kde stál obrovský jídelní stůl.

Vůně lákavých cizokrajných jídel, dopravených ze všech končin Ansalonu zbožnými poutníky nebo zakoupených na velkých trzích měst tak vzdále-

ných jako Xak Sarot, Denubisovi připomněla, že od rána nejedl. Vzal si talíř, probíral se jídlem a vybíral to a ono, dokud neměl talíř vrchovatý, a to obešel jen polovinu stolu, který doslova úpěl pod svým voňavým břemenem.

Sluha přinesl okrouhlé číše vonného elfího vína. Denubis si jednu vzal a s talířem a příborem v jedné a vínem v druhé ruce se zabořil do křesla. S chutí se dal do jídla. Právě si vychutnával lahodnou kombinaci sousta pečeného bažanta a dlouhého doušku elfího vína, když tu mu na talíř dopadl stín.

Denubis vzhlédl a zaskočilo mu. Spolkl zbytek sousta a zahanbeně si otíral víno tekoucí po bradě.

"C-ctěný synu," zablekotal s chabým pokusem vstát na důkaz úcty, kterou si představený Bratří zasluhoval.

Quarath ho pozoroval se sardonickým pobavením a ledabyle máchl rukou. "Prosím, Ctěný synu, nenech se rušit. Nemám ani v nejmenším v úmyslu vytrhovat tě od večeře. Chtěl jsem si s tebou jen promluvit. Snad až dojíš - "

"Už jsem dojedl," řekl Denubis chvatně a podal zpola plný talíř kolemjdoucímu sluhovi. "Zřejmě nemám takový hlad, jak jsem prve myslel." Alespoň toto byla pravda. Úplně ztratil chuť k jídlu.

Quarath se lehce usmál. Jeho úzká elfí tvář s jemně řezanými rysy vypadala jako z křehkého porcelánu a on se Vždy usmíval opatrně, jako by měl strach, že mu tvář popraská. "Výborně, nelákají-li tě ovšem zákusky?" "N-ne, ani trochu. Sladké... je špatné na z-zažívání, t-takhle pozdě -"

"Tak pojď se mnou, Ctěný synu. Už je to dlouho, co jsme si naposled pohovořili." Quarath vzal s přirozenou důvěrností kněze za paži, ačkoliv už to byly celé měsíce, co Denubis svého nadřízeného viděl naposled.

Nejprve Kněz-král, teď Quarath. Denubis cítil v žaludku studený knedlík. Jak ho Quarath vedl z Audienční síně, Kněz-král zvýšil svůj melodický hlas. Denubis se ohlédl, aby se ještě na okamžik pokochal tím skvělým jasem. Když se pak s povzdechem odvrátil, spočinul pohledem na čaroději v černém plášti. Fistandantilus se usmál a pokývl. Denubis se otřásl a spěšně vyšel s Quarathem ze dveří.

Oba kněži kráčeli bohatě zařízenými chodbami, dokud nedošli do malé komnaty, jež náležela Quarathovi. Byla rovněž přepychově zařízena, ale Denubis byl příliš nervózní, než aby si všímal podrobností.

"Prosím, posaď se, Denubisi. Snad ti tak můžu říkat, když jsme teď tak příjemně sami."

Denubis si nebyl jist, zda příjemně, ale sami určitě byli. Posadil se na kraj sedadla, které mu Quarath nabídl, přijal skleničku likéru, jehož se nenapil, a čekal. Quarath chvíli mluvil o nepodstatných nicotnostech, ptal se na Denubisovu práci - překládal pasáže z Disků Mišakal do svého rodného jazyka,

solamnijštiny - a na další záležitosti, které ho zjevně ani trochu nezajímaly.

Pak se Quarath na chvíli odmlčel a prohodil: "Nemohl jsem neslyšet, jak ses vyptával Kněze-krále."

Denubis postavil sklenku s likérem na stolek. Ruka se mu třásla tak, že jej málem rozlil. "Já... já jsem... jen měl starost ... o toho muže, co ho omylem zatkli," zakoktal.

Quarath vážně přikývl. "Což je velice správné. Velice náležité. Je psáno, že máme mít starost o naše bližní na tomto světě. To tě ctí, Denubisi, a já se o tom dojista zmíním ve své celoroční zprávě."

"Děkuji vám, Ctěný synu," zamumlal Denubis, který si nebyl jist, co ještě říci.

Quarath nic víc neřekl, ale jen seděl a pozoroval kněze svými šikmýma elfíma očima.

Denubis si otřel tvář rukávem pláště. V místnosti bylo neuvěřitelně horko. Elfové mají tak řídkou krev.

"Ještě něco?" zeptal se Quarath příjemně.

Denubis se zhluboka nadechl. "Můj pane," řekl naléhavě, "co ten mladý muž? Bude propuštěn? A ten šotek?" Náhle dostal nápad. "Myslel jsem, že bych mohl být trochu užitečný, mohl bych je vrátit na cestu dobra. Když je ten mladík nevinný -"

"Kdo z nás je skutečně nevinen?" otázal se Quarath, hledě na strop, jako by mu tam sami bohové mohli napsat odpověď.

"To je jistě velice případná otázka," řekl Denubis pokorně, "a nepochybně hodná studia a prodiskutování, ale ten mladík zjevně nic nespáchal - přinejmenším nespáchal nic, o čem -" Denubis se zarazil, lehce zmatený.

Quarath se smutně usmál. "Aha, vidíš?" Rozpřáhl ruce a podíval se na kněze. "Vlk v rouše beránčím, jak se říká." Opřel se v křesle a opět se zadíval na strop. "Ti dva budou zítra prodáni na trhu s otroky."

Denubis zpola vstal ze židle. "Cože? Můj pane -"

"Zase otázky?"

"Ale... on je nevinný!" bylo vše, co Denubise napadlo říci.

Quarath se opět usmál, tentokrát unaveně, shovívavě.

"Jsi dobrý člověk, Denubisi. Dobrý člověk a dobrý kněz. Možná jednoduchý, ale dobrý. Toto rozhodnutí nebylo z těch, jež se činí lehce. Vyslýchali jsme toho muže. Jeho tvrzení, odkud pochází a co v Ištaru pohledává, je přinejmenším zmatené. Nenese-li vinu na zranění té dívky, nepochybně ho na duši tíží jiné hříchy. To je vidět už na jeho tváři. Je bez prostředků, neměl u sebe žádné peníze. Je to pobuda, a pokud ho necháme jít, dá se nejspíš na zlodějství. Vlastně mu prokazujeme laskavost, když mu poskytneme pána, který se o něj postará. Až přijde čas, může si vysloužit svobodu a pak snad

bude jeho duše očištěna od břemene viny. Co se týče toho šotka -" Quarath nedbale mávl rukou.

"Ví to Kněz-král?" sebral Denubis odvahu k otázce.

Quarath si povzdechl a tentokrát kněz spatřil, že se na elfově hladkém čele objevila hněvivá vráska. "Kněz-král se zabývá daleko naléhavějšími otázkami, Ctěný synu Denubisi," řekl chladně. "Je tak dobrý, že trýzeň utrpení tohoto jediného muže by ho rozrušila na celé dny. Neřekl výslovně, že ten muž má být propuštěn, takže jsme prostě přejali břímě toho rozhodnutí na sebe."

Když viděl, jak se Denubisova strohá tvář plní pochybami, Quarath si poposedl dopředu a zamračeně se na kněze podíval. "No dobrá, Denubisi, když už to musíš vědět - některé okolnosti objevení té mladé ženy byly velice zvláštní a nikoliv nejméně ta, že, jak tomu rozumím, je ohlásil Temný."

Denubis polkl a klesl zpět na sedadlo. V místnosti už mu nepřipadalo horko. Zachvěl se. "To je pravda," řekl ztrápeně. Přejel si rukou přes tvář. "Setkal se se mnou -"

"Já vím!" vyštěkl Quarath. "Řekl mi to. Ta mladá žena tu zůstane s námi. Je to Ctěná dcera. Nosí Paladinův medailon. Je také trochu zmatená, ale to se dalo očekávat. Můžeme na ni dohlédnout. Ale jsem si jist, že si uvědomuješ, že je naprosto nemožné, abychom tomu mladému muži dovolili prostě a jednoduše odejít. Za Starších dnů by ho prostě uvrhli do žaláře a už o tom dál nepřemýšleli. My jsme osvícenější. Poskytneme mu slušný domov a zároveň na něj budeme moci dohlížet."

Quarath to podává tak, že prodat člověka do otroctví je vlastně šlechetný čin, pomyslel si Denubis zmateně. Možná že je.

Možná, že se mýlím. Jak říká, jsem jednoduchý člověk. Se závratí vstal ze židle. Sytá večeře, kterou předtím snědl, mu ležela v žaludku jako kámen. Zamumlal omluvu svému nadřízenému a vykročil ke dveřím. Quarath vstal také. Na tváři měl smířlivý úsměv.

"Přijď mne opět navštívit, Ctěný synu," řekl, když stanul u dveří. "A neboj se klást otázky. Tak se poučujeme."

Denubis němě přikývval, ale potom se zarazil. "Já - já tedy mám ještě jednu otázku," řekl váhavě. "Zmínil jste se o Temném. Víte o něm něco? Totiž, proč je tady? On - děsí mě."

Quarathova tvář zvážněla, ale nevypadalo, že by ho otázka rozmrzela. Možná se mu ulevilo, že se Denubisova pozornost zaměřila jinam. "Kdo ví, jaké jsou úradky kouzelníků," odpověděl, "krom toho, že jejich úradky nejsou našimi úradky a už vůbec ne úradky bohů. Proto se Kněz-král cítil povinen oprostit od nich Ansalon, jak jen to bylo možné. Teď se stáhli do té poslední zbývající Věže Vysoké magie v tom proklatém Lese Žďárské cesty.

Brzy zmizí úplně, jak se jejich počet bude snižovat, protože jsme jim zavřeli školy. Slyšel jsi o prokletí Věže v Palantasu?"

Denubis mlčky přikývl.

"Strašný případ!" zamračil se Quarath. "Tím se prokazuje, že bohové ty čaroděje prokleli. Dohnali tu ubohou duši k takovému šílenství, že se nabodl na bránu, čímž přivolal hněv bohů a, jak se domníváme, uzavřel Věž navždy. Ale o čem jsme to mluvili prve?"

"O Fistandantilovi," řekl Denubis, který litoval, že se o tom zmínil. Teď jen toužil jít do svého pokoje a vzít si lék na zažívání.

Quarath povytáhl své jemné obočí. "Vím jen to, že tu byl, už když jsem sem před nějakými sto lety přišel. Je starý - dokonce starší než mnozí mé rasy, protože jen několik nejstarších pamatuje dobu, kdy se jeho jméno nevyslovovalo šeptem. Ale je to člověk, takže aby se udržoval při životě, musí užívat svého čarodějného umění. Jak, to se neodvažuji

představit." Quarath se na Denubise upřeně zadíval. "Jistě teď rozumíš, proč si ho Kněz-král drží u dvora?"

"On se ho bojí?" zeptal se Denubis nevinně.

Quarathův porcelánový úsměv na okamžik ztuhl a poté se stal úsměvem rodiče, jenž vysvětluje nějakou jednoduchou záležitost tupému děcku. "Ne, Ctěný synu," řekl trpělivě. "Z Fistandantila máme velký užitek. Kdo zná lépe svět? On jej procestoval křižem krážem. Zná zvyky, jazyky a tradice všech ras na Krynnu. Jeho vědění je nesmírně obsáhlé. Je Knězi-králi užitečný, a tak mu dovolujeme, aby tu zůstal, než abychom ho vykázali do Žďárské cesty, jako jemu podobné."

Denubis přikývl. "Rozumím," řekl a chabě se usmál. "A... a teď už musím jít. Děkuji vám za vaši pohostinnost, Ctěný synu, a za to, že jste rozptýlil mé pochyby. T-teď už se cítím mnohem lépe."

"Jsem rád, že jsem ti mohl pomoci, synu," řekl Quarath laskavě. "Kéž ti bohové dopřejí klidný spánek."

"Vám též," zamumlal Denubis v odpověď. Pak odešel a s úlevou zaslechl, jak se dveře za ním zavřely.

Kněz spěšně prošel kolem audienční komnaty. Ze dveří se linulo světlo a hudební hlas přitahoval jeho srdce, ale on měl strach, že by se mu mohlo udělat nevolno, a tak odolal pokušení vrátit se.

Denubis toužil po klidu svého tichého pokoje, a tak rychle procházel Chrámem. Jednou zabloudil, protože v křižujících se chodbách špatně odbočil. Ale laskavý sluha ho zavedl zpátky směrem, který potřeboval, aby se dostal do té části Chrámu, v níž bydlel.

Tato část Chrámu byla ve srovnání s tou, kde sídlil Kněz-král se svým dvorem, strohá, ačkoliv podle krynnských měřítek byla zařízena se vším

myslitelným přepychem. Ale jak Denubis kráčel chodbami, pomyslel si, jak domácky a utěšeně vypadá jemné světlo svíček. Ostatní kněži ho s úsměvem míjeli a šeptali večerní pozdrav. Toto bylo místo, kam patřil. Bylo jednoduché jako on sám.

Když Denubis došel ke svému pokojíku, znovu si ulehčeně vydechl. Otevřel dveře (v Chrámu se nikdy nic nezamykalo - to by byl znak nedůvěry k ostatním) a chystal se vejít dovnitř. Pak se zarazil. Koutkem oka zachytil pohyb, temný stín v temnějších stínech. Pozorně se podíval do chodby. Nic tam nebylo. Byla prázdná.

Vážně *stárnu*. Oči mě klamou, řekl se Denubis a unaveně potřásl hlavou. Se šustěním bílého pláště kolem kotníků vešel dovnitř, pečlivě zavřel dveře a sáhl po svém léku na zažívání.

3. kapitola

Ve dveřích cely zarachotil klíč.

Tasslehoff se poplašeně posadil. Do cely se úzkým zamřížovaným okénkem zasazeným v silné zdi vkrádalo bledé světlo. Svítá, pomyslel si ospale. Klíč zarachotil znovu, jako by zámek žalářníkovi nešel otevřít. Tas se neklidně podíval po Karamonovi na opačné straně kobky. Velikán ležel na kamenné lavici, jež mu sloužila místo lůžka, bez sebemenšího pohybu či náznaku, že rámus slyšel.

Špatné znamení, pomyslel si Tas starostlivě, protože věděl, že zkušený bojovník (když nebyl opilý) by se kdysi probudil i při zvuku kroků mimo místnost. Ale Karamon se od chvíle, kdy je sem stráže včera přivedly, nepohnul ani nepromluvil. Odmítl jídlo i vodu (ačkoliv ho Tas ujišťoval, že oproti valné většině vězeňské stravy je to třída). Ležel na kamenné lavici a zíral do stropu, dokud nepadla noc. Pak se alespoň trošku pohnul - zavřel oči.

Klíč tentokrát zarachotil hlasitěji než předtím a k šramocení se přidaly žalářníkovy hrozivé kletby. Tas rychle vstal a přešel po kamenné podlaze, přičemž si vybíral z vlasů slámu a urovnával si šaty. Objevil v koutě starou otlučenou stoličku, kterou si přitáhl ke dveřím, vylezl si na ni a vykoukl malým zamřížovaným okénkem ve dveřích na žalářníka na druhé straně.

"Dobré ráno," zahlaholil Tas. "Máte nějaké potíže?"

Žalářník při tom neočekávaném zvuku nadskočil tři stopy do vzduchu a málem upustil klíče. Byl to malý mužík, vyschlý a šedivý jako ty zdi. Při pohledu na šotkovu tvář za mřížemi zavrčel, znovu vrazil klíč do zámku a rázně jím zacloumal. Člověk stojící za žalářníkem se zamračil. Byl to rozložitý, dobře stavěný muž, oblečený v pěkných šatech a na ochranu proti rannímu chladu zabalený do medvědí pláštěnky. V ruce držel břidlicovou tabulku s kouskem křídy, visícím na koženém řemínku.

"Dělej," zavrčel muž na žalářníka. "Trh se otvírá v poledne a do té doby musím mít zboží nachystaný a patřičně upravený."

"Musí bejt rozbitej," zamumlal žalářník.

"Ale ne, není," snažil se Tas být užitečný. "No, vlastně si myslím, že by váš klíč perfektně pasoval, kdyby mu nezacláněl můj šperhák."

Žalářník pomalu sklonil klíče a zvedl zrak, aby šotka zdrtil zlověstným pohledem.

"Byla to taková hloupá náhoda," pokračoval Tas. "Víte, včera večer jsem se dost nudil - Karamon usnul brzy - a vy jste mi vzali všechny moje věci, takže když jsem zjistil, že jste přehlídli ten paklíč, co mívám v ponožce, rozhodl jsem se ho vyzkoušet, jenom aby mi nevyšla ruka ze cviku, aby se tak řeklo, a abych zjistil, jaká tady stavíte vězení. Mimochodem, máte tady

fakt moc pěkné vězení," řekl Tas vážně. "Jedno z nejhezčích, ve kterém jsem kdy - eh, jaké jsem kdy viděl. Mimochodem, jmenuji se Tasslehoff Bosonožka." Šotek protáhl ruku mřížemi pro případ, že by si jí chtěl někdo potřást. Nechtěl. "A jsem z Utěšína. Můj kamarád taky. Dalo by se říct, že tady máme takové poslání a - No jo, ten zámek. Teda, nemusíte na mě tak koukat, to nebyla *moje* chyba. Vlastně to byl ten váš pitomý zámek, co mi zlomil paklíč! Zrovna jeden z mých nejlepších. Po tatínkovi," řekl šotek smutně. "Dal mi ho v den mé plnoletosti. Vážně si myslím," dodal Tas přísně, "že byste se mohli aspoň omluvit."

Při tomto vydal žalářník zvláštní zvuk, něco mezi odfrknutím a výbuchem. Pohrozil šotkovi kruhem s klíči a vyštěkl něco nesouvislého o "hnití v té cele navěky" a obrátil se k odchodu. Muž v medvědí pláštěnce ho popadl za rameno. "Ne tak rychle. Potřebuju tamtoho vevnitř."

"Já vim, já vim," zakňučel žalářník tenkým hlasem, "ale to si budeš muset počkat na zámečníka -"

"To nepude. Dostal jsem rozkaz vzít ho dneska na trh."

"No tak to musíš vymyslet nějakej způsob, jak je vodtaď dostat ven." Žalářník se ušklíbl. "Sežeň šotkovi novej šperhák. Chceš teda ten zbytek zboží nebo ne?"

Nechal muže v medvědí pláštěnce kysele civět na dveře a začal se belhat pryč. "Víš, odkud mám rozkazy," pronesl muž zlověstně.

"Moje rozkazy jsou z toho samýho místa," řekl žalářník přes kostnaté rameno, "a když se *jim* to nebude líbit, můžou se *pomodlit*, aby se ty dveře otevřely. Když to nebude fungovat, můžou si počkat na zámečníka zrovna tak jako všichni ostatní."

"Vy nás pustíte?" zeptal se Tas dychtivě. "Jestli ano, tak bychom vám mohli pomoci -" Pak ho najednou něco napadlo. "Nechcete nás popravit, že ne? Protože v tom případě si myslím, že můžeme zrovna tak dobře počkat na zámečníka..."

"Popravit!" zabručel muž v medvědí kůži. "V Ištaru nebyla poprava už deset let. Církev to zakázala."

"Jo, rychlá čistá smrt byla pro člověka moc dobrá," zakdákal žalářník, který se znovu obrátil. "Cos myslel tím pomáháním, ty mrňavej vykutálenče?"

"No," zajíkl se Tas, "když nás nechcete popravit, tak co s náma uděláte? Že byste nás nechali jít? Koneckonců, jsme nevinní. Totiž, my jsme ne -"

"S *tebou* nechci udělat nic," řekl muž v medvědí pláštěnce výsměšně. "Já stojím o tvého přítele. Ne, jeho určitě nenechají jít."

"Rychlá čistá smrt," mumlal si žalářník a roztáhl dásně v bezzubém úsměvu. "Vždycky se přišel dívat pěknej sběh lidu. To člověku dodá pomyš-

lení, že jeho odchod něco znamená. Přesně to mně říkal Jindra Tulda, když ho posílali na šibenici. Doufal, že tam bude pěknej dav, a taky byl. Uronil nad tím slzu. ‚Všichni tihle lidi', říká mně, ‚se vzdali svýho volna, jen aby mě viděli viset'. Frajer až do konce."

"Půjde na trh," řekl muž v medvědí pláštěnce nahlas a žalářníka si vůbec nevšímal.

"Rychlá a čistá." Žalářník zavrtěl hlavou.

"No," řekl Tas pochybovačně, "nejsem si jist, co to znamená, ale jestli nás vážně pustíte ven, tak by snad Karamon mohl pomoct."

Šotek zmizel od okénka a slyšeli, jak povykuje: "Karamone, probuď se! Chtějí nás pustit ven a nemůžou otevřít dveře a je to asi moje chyba, no částečně -"

"Uvědomuješ si, že je musíš vzít oba," řekl žalářník prohnaně.

"Cože?" Muž v medvědím plášti se k žalářníkovi nevěřícně obrátil. "O tom se nic -"

"Máš je prodat dohromady. To jsou *moje* příkazy, a jelikož tvoje a moje příkazy chodí z toho samýho místa -"

"Máš to písemně?" zamračil se muž.

"Samozřejmě," opáčil žalářník samolibě.

"Přijdu o peníze! Kdo si koupí šotka?"

Žalářník pokrčil rameny. To nebyla jeho věc.

Druhý muž znovu otevřel ústa, ale pak je zavřel, jak se za zamřížovaným oknem objevila další tvář. Tentokrát to nebyl šotek. Byla to tvář člověka, mladého muže kolem osmadvaceti. Kdysi možná bývala krásná, ale teď silnou čelist obaloval tuk, hnědé oči byly matné a vlnité vlasy rozcuchané a zplstnatělé.

"Jak je paní Crysanii?" zeptal se Karamon.

Muž v medvědí pláštěnce zmateně zamrkal.

"Paní Crysanii. Vzali ji do Chrámu," opakoval Karamon.

Žalářník rýpl muže do žeber. "Však víš - ta, co ji zmlátil."

"Nedotkl jsem se jí ani prstem," řekl Karamon klidné. "Takže, jak je jí?"

"To není tvoje věc," odsekl muž v medvědí pláštěnce, protože si uvědomil, kolik je hodin. "Jsi zámečník? Ten šotek říkal něco o tom, že bys ty dveře dokázal otevřít."

"Zámečník nejsem," řekl Karamon, "ale otevřít bych je možná mohl." Přešel očima k žalářníkovi. "Teda, pokud vám nevadí, že je rozbiju?"

"Zámek už rozbitý je!" zaječel žalářník. "Nevim, jak bys je mohl polámat ještě víc, leda bys je vyrazil."

"To taky chci udělat," opáčil Karamon vyrovnaně.

"Vyrazit dveře?" vřískal žalářník. "Ty ses zcvokl! Proč?"

"Počkej." Muž v medvědí pláštěnce zahlédl skrze mříže Karamonova ramena a býčí šíji. "Podívejme se na to. Když to udělá, zaplatím škodu."

"To se teda vsaď!" zabrblal žalářník. Muž se po něm podíval koutkem oka a žalářník zmlkl.

Karamon zavřel oči a několikrát se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. Muž v medvědí pláštěnce i žalářník ustoupili ode dveří. Karamon jim zmizel z očí. Zaslechli zavrčení a pak strašlivý náraz do pevných dřevěných dveří. Dveře se skutečně otřásly v pantech, dokonce i kamenná zeď jako by se silou úderu otřásla. Ale dveře držely. Nicméně žalářník s ústy dokořán ustoupil o další krok.

Z cely se ozvalo další zaryčení a pak nová rána. Dveře vylétly s takovou silou, že jedinými zbylými a rozpoznatelnými součástmi byly zkroucené panty a zámek - pořád pevně vězící ve dveřním rámu. Karamon se rozběhl s takovou razancí, že vletěl po hlavě do chodby. Z cel, kde stáli ostatní vězni s obličeji nalepenými k mřížím, se ozval tlumený jásot.

"To zaplatíš!" ječel žalářník na muže v medvědím plášti.

"On za to stojí," prohlásil muž. Pomohl Karamonovi na nohy, oprašoval ho a zároveň si ho prohlížel kritickým okem. "Trošku moc jsme se vykrmovali, co? Vsadím se, že jsme si taky rádi přihnuli, he? To tě sem možná taky dostalo. No, to nevadí. To se brzy spraví. Jmenuješ se - Karamon?"

Velký muž mrzutě přikývl.

"A já jsem Tasslehoff Bosonožka," řekl šotek, prošel rozbitými dveřmi a znovu napřáhl ruku. "Půjdu tam, kam on, úplně vždycky. Slíbil jsem to Tice a -"

Muž v medvědí pláštěnce si něco psal na tabulku a jen se po šotkovi roztržitě podíval. "Mmmm, aha, chápu."

"Tak teda," pokračoval šotek s povzdechem a vrazil ruce do kapes, "kdybyste nám sundali z noh ty řetězy, určitě by se nám šlo líp."

"Že ano," zamumlal muž a poznamenával si na tabulku nějaká čísla. Když je sečetl, usmál se. "Jdi napřed," řekl žalářníkovi. "Přiveď mi všechny ostatní, co pro mě dneska máš."

Než stařík odkulhal, zlobně se po Tasovi a Karamonovi podíval.

"Vy dva si sedněte tamhle ke zdi a čekejte, dokud nebudeme připraveni odejít," nařídil muž.

Karamon si dřepl na podlahu a mnul si rameno. Tas si se šťastným povzdechem sedl vedle něho. Mimo vězeňskou celu se svět už zdál veselejší. Zrovna jak to říkal Karamonovi - "Jak budeme venku, máme šanci! Tady v tom kurníku žádnou šanci nemáme."

"Á, mimochodem," zavolal Tas na vzdalujícího se žalářníka, "mohl byste dohlédnout, abych dostal zpátky svůj paklíč? Sentimentální hodnota, však

víte."

"Tak šanci, he?" řekl Karamon Tasovi, když se mu kovář chystal připnout železný obojek. Zabralo pěknou chvíli, než našel dostatečně velký, a Karamon byl poslední z otroků, komu připevnili kolem krku ten znak otroctví. Velký muž sebou cukl bolestí, když kovář spojil oba konce obojku do ruda rozžhaveným železem. Byl pronikavě cítit pach spáleného masa.

Tas ztrápeně zatahal za vlastní obojek a sykl soucitem nad Karamonovým utrpením. "Promiň," řekl a popotáhl. "Nevěděl jsem, že myslel ‚prodat na trhu'! Myslel jsem, že říkal ‚půjdeme na trh'. Jako, že ‚půjdeme na trh' něco koupit. Vážně tady mluvěj pěkně divně. Čestně, Karamone..."

"To je v pořádku," řekl Karamon s povzdechem. "Ty za to nemůžeš."

"Ale někdo za to může," opáčil Tas a se zájmem sledoval, jak kovář natírá Karamonovi spáleninu olejem a pak zkoumá svou práci kritickým okem. Nejeden kovář v Ištaru ztratil práci, když k němu přišel majitel požadovat náhradu za uprchlého otroka, který si stáhl obojek.

"Co tím myslíš?" zamumlal Karamon tupě. Ve tváři se mu usazoval prázdný odevzdaný výraz.

"No," zašeptal Tas s postranním pohledem na kováře. "Zamysli se nad tím. Podívej, jak jsi byl oblečený, když jsme se sem dostali. Vypadals úplně jako násilník. Pak se tam objevil ten kněz a ty stráže, jako kdyby na nás čekali. A to, jak vypadala paní Crysania."

"Máš pravdu," řekl Karamon a v bezvýrazných očích mu zahořela jiskřička života. Z jiskřičky se stal plamínek a ten zažehl doutnající oheň. "Raistlin," zamumlal. "Ví, že se ho pokusím zastavit. On to udělal!"

"Tím si nejsem tak jist," řekl Tas, když se na chvíli zamyslel. "Totiž, nebylo by pravděpodobnější, kdyby tě prostě usmažil na škvarek nebo kdyby z tebe udělal věšák nebo něco takového?"

"Ne!" řekl Karamon a Tas viděl v jeho očích rozrušení. "Ty to nechápeš? On mě tady chce mít... abych něco udělal. Nechce nás zabít, ten... ten temný elf, co mu slouží, to říkal, pamatuješ?"

Tas vypadal pochybovačně a začal něco říkat, ale zrovna v tu chvíli kovář postrčil bojovníka na nohy. Muž v medvědí pláštěnce, který po nich netrpělivě pokukoval od vchodu do kovářovy dílny, pokynul svým dvěma osobním otrokům.

Ti vběhli dovnitř, hrubě Tase a Karamona popadli a dovlekli je do řady k ostatním otrokům. Objevili se další dva otroci a začali spojovat řetězy na nohou otroků dohromady, až byli všichni seřazeni do zástupu. Poté se - na pokyn muže v medvědí pláštěnce - dal nešťastný živý řetězec lidí, půlelfů a dvou skřetů do šouravého pohybu.

Neudělali víc jak tři kroky, než je Tasslehoff zapletl všechny dohromady, protože omylem vykročil špatným směrem.

Po spoustě nadávek a několika šlehancích vrbovým prutem (po obezřetném rozhlédnutí, jestli není poblíž nějaký kněz) muž v medvědí pláštěnce uvedl zástup do pohybu. Tas poskakoval, jak se snažil zapadnout do kroku. Až poté, co šotka řetěz dvakrát strhl na kolena, čímž zase ohrozil celý zástup, mu Karamon konečně ovinul paži kolem pasu, zvedl ho i s řetězem a nesl ho dál.

"To byla jen legrace," poznamenal Tas bokem. "Zvlášť, když jsem spadl. Viděls jeho obličej? Já -"

"Cos tím prve myslel?" přerušil ho Karamon. "Proč si myslíš, že za tím není Raistlin?"

Tasova tvář dostala neobvykle vážný a zamyšlený výraz. "Karamone," řekl po chvíli, chytil se Karamona pažemi a mluvil mu přímo do ucha, aby ho přes řinčení řetězů a hluk na ulici bylo slyšet. "Raistlin se musel pěkně otáčet, když cestoval zpátky časem a vůbec. Přece Par-Salianovi to trvalo celé dny, než to kouzlo vyvolal, a on je vážně mocný čaroděj. Takže Raistlinovi to muselo ubrat dost síly. Jak by mohl udělat tamto a nám tohle zároveň?"

"No dobře," zamračil se Karamon. "Když ne on, tak kdo?"

"Co takhle - Fistandantilus?" zašeptal Tas dramaticky.

Karamon nasál vzduch a tvář mu potemněla.

"On - on je vážně mocný čaroděj," připomněl mu Tas, "a, no tys z toho nedělal žádné tajnosti, že sem jdeš, abys ho - eh - no, aby se tak řeklo, sprovodil ze světa. Totiž, řekls to přímo ve Věži Vysoké magie. A víme, že se Fistandantilus může ve Věži ochomýtat. Tam se přece potkal s Raistlinem, ne? Co když tam stál a slyšel tě? Myslím, že musí být pěkně dožranej."
"Pche! Kdyby měl takovou moc, prostě by mě zabil na fleku!" zamračil se Karamon.

"Ne, to nemůže," řekl Tas pevně. "Podívej, já jsem si to všechno dal dohromady. Nemůže zabít bratra svého vlastního žáka. Obzvlášť jestli měl Raistlin důvod, aby tě sem přivedl. No, co může Fistandantilus vědět, třeba tě Raistlin v hloubi duše miluje."

Karamonova tvář zbledla a Tas dostal okamžitě chuť ukousnout si jazyk. "Prostě," pokračoval spěšně, "nemůže se tě zbavit přímo. Musí to zařídit nějak nenápadně."

"Takže?"

"Takže -" Tas se zhluboka nadechl. "No, tady se lidi nepopravují, ale zjevně mají jiné způsoby, jak se vypořádat s těmi, o které tu nikdo nestojí. Ten kněz i žalářník mluvili o popravě jako o ‚lehké' smrti ve srovnání s tím,

co se bude dít."

Další rozhovor uťalo šlehnutí bičem po Karamonových zádech. Karamon se zuřivě podíval po otrokovi, který ho uhodil - patolízalskému chlápkovi s kapkou u nosu, který měl zjevně rád svou práci - a pohroužil se do zasmušilého mlčení a dumal o tom, co mu Tas řekl. Určitě to dávalo smysl. Viděl, kolik sil a soustředění vydal na sesílání toho složitého kouzla Par-Salian. Raistlin je třeba mocný, ale ne tolik! Navíc je pořád tělesně slabý.

Karamon náhle všechno viděl jasně. Tas má pravdu! Manipuluje se s námi! Fistandantilus se mě nějak zbaví a pak mou smrt Raistlinovi vysvětlí jako nehodu.

Někde v koutku mysli Karamon uslyšel mrzutý hlas starého trpaslíka říkat: "Nevím, kterej z vás je větší pitomec - jestli ty nebo ten šotek s prázdnou makovicí. Jestli se některý z vás tady z toho dostane živý, tak to se teda *budu* divit!" Karamon se při myšlence na starého přítele smutně usmál.

Ale Flint tu nebyl a ani Tanis, ani kdokoliv jiný, kdo by mu mohl poradit. Bylo to na něm a na Tasovi a nebýt toho, že se Tas tak zbrkle zapletl do toho kouzla, mohl tady být docela dobře sám, bez nikoho! To pomyšlení ho zděsilo. Otřásl se. "Tohle všecko znamená akorát to, že se musím dostat tomu Fistandantilovi na kobylku dřív, než se on dostane na kobylku mně!" řekl si tiše.

Vysoké věže Chrámu shlížely na ulice města, jež byly všechny - krom zadních uliček - udržovány v pečlivé čistotě. Na ulicích se tísnila spousta lidí. Procházely tam chrámové stráže a udržovaly pořádek, ve svých pestrých pláštích a opeřených přilbách vyvstávaly z davu. Mezi stánky a obchody chodily krásné ženy v přepychových šatech, jimiž při chůzi ometaly dláždění, a poočku vrhaly po strážích obdivné pohledy. K jednomu místu ve městě se však ženy nepřibližovaly, ačkoliv mnohé tím směrem zvědavě pokukovaly - k té části náměstí, kde se nacházel trh s otroky.

Na trhu s otroky bylo jako obvykle plno. Dražby se konaly jednou týdně - jeden z důvodů, proč chtěl muž v medvědí pláštěnce, který tam byl správcem, dostat svůj týdenní příděl otroků z vězení. Ačkoliv peníze z prodeje zajatců šly do státní pokladny, správce samozřejmě dostával provizi. Tento týden vypadal obzvlášť slibně.

Jak prve řekl Tasovi, v Ištaru nebo oblastech Krynnu pod jeho vládou se popravy nekonaly. No, konaly. Solamnijští rytíři pořád trvali na trestání rytířů, kteří zradili svůj Řád, tím starým barbarským způsobem - podříznutím hrdla rytířovým vlastním mečem. Ale Kněz-král tuto záležitost s rytíři projednával a byla brzká naděje, že tyto krvavé praktiky ustanou.

Samozřejmě, zastavení poprav v Ištaru vedlo k dalším potížím - co dělat s

vězni, jejichž počet se zvyšoval a vysával tak státní pokladnu. Církev proto provedla průzkum. Zjistilo se, že většina vězňů jsou nuzáci bez domova a vindry v kapse.

Zločiny, které spáchali - krádeže, vloupání, prostituce a tak podobně - pramenily z této skutečnosti.

"Není tedy logické," řekl Kněz-král svým ministrům toho dne, kdy učinil veřejné prohlášení, "že otroctví je nejen odpověď na problém s přeplněním našich věznic, ale také nejlaskavější a nejúčinnější způsob, jak se vypořádat s těmi ubožáky, jejichž jediným zločinem je, že uvázli v sítích chudoby, z nichž nemohou uniknout?

Jistěže je. Je tedy naší povinností jim pomoci. Jako otroci budou mít jídlo, šaty i domov. Dostanou vše, čeho se jim nedostávalo. Samozřejmě dohlédneme na to, aby se s nimi dobře zacházelo, a zajistíme, aby si po nějaké době v otroctví - pokud si povedou dobře - mohli vykoupit svobodu. Vrátí se nám jako platní členové společnosti."

Myšlenka byla ihned uvedena v čin a provozovala se teď asi deset let. Vyskytly se nějaké obtíže. Ale ty se k sluchu Kněze-krále nikdy nedostaly - nebyly natolik závazné, aby vyžadovaly jeho pozornost. Jeho podřízení je účinně vyřešili a systém teď fungoval celkem hladce. Církev měla stálý příjem z peněz za prodané vězně (tím je odlišovala od otroků prodávaných soukromými společnostmi) a otroctví dokonce vystupovalo jako odstrašující prostředek proti zločinnosti.

Vyvstalé problémy se týkaly dvou skupin vězňů - šotků a těch, kdo spáchali obzvláště odporné zločiny. Zjistilo se, že je naprosto nemožné prodat komukoliv šotka, a vrazi, násilníci, šílenci a tak dále se prodávali rovněž stejně obtížně. Řešení bylo jednoduché. Šotky na noc zavřeli a pak je vyvedli před bránu (to vyústilo v každoranní procesí). Na vypořádání se s nejzatvrzelejšími zločinci byla ustavena zvláštní zařízení.

Právě k trpasličí hlavě jednoho z těchto zařízení muž v medvědí pláštěnce toho rána živé promlouval a ukazoval přitom na Karamona, který stál spolu s ostatními vězni ve špinavé páchnoucí ohradě za tržištěm. Dramaticky přitom předváděl vyrážení dveří ramenem.

Na hlavu zařízení to zjevně neudělalo dojem. To však nebylo neobvyklé. Už dávno se naučil, že dát najevo zájem znamená, že se cena okamžitě zdvojnásobí. Proto se trpaslík na Karamona zamračil, odplivl si na zem, zkřížil paže na prsou, pevné se na dlažbě rozkročil a upřeně se na muže v medvědí pláštěnce zadíval.

"Je z formy, je moc tlustej. Navíc je to ochlasta, podívej se na ten nos." Trpaslík potřásl hlavou. "A nevypadá schopně. Cos říkal, že udělal? Napadl kněžku? Pche!" Trpaslík si odfrkl. "Ten by mohl napadnout tak leda džbán s

vínem!"

Muž v medvědí pláštěnce na to byl samozřejmě zvyklý.

"Propaseš svou životní příležitost, Skalníku," řekl uhlazeně. "Měls ho vidět, když ty dveře vylamoval. Takovou sílu jsem u člověka ještě neviděl. Možná má trochu přes váhu, ale to se lehce napraví. Dej ho do pořádku a bude z něj eso. Dámy ho budou zbožňovat. Podívej se na ty dojemné hnědé oči, na ty vlnité vlasy." Muž snížil hlas. "Byla by to hotová škoda přijít o něj... Snažím se to udržet pod pokličkou, co udělal, ale mám obavy, že Haarold začíná něco větřit."

Muž v medvědí pláštěnce i trpaslík se podívali po člověku, který stál kus od nich a bavil se a smál spolu s několika hřmotnými strážci. Trpaslík si pohladil plnovous a udržoval si nezaujatou tvář.

Muž v medvědí pláštěnce pokračoval: "Haarold se zapřísáhl, že ho dostane za každou cenu. Říká, že z něj vyrazí práci dvou obyčejných lidí. Ty jsi ale stálý zákazník, takže se pokusím to nějak zařídit -"

"Ať si ho Haarold veme," zavrčel trpaslík. "Ožralce tlustýho."

Ale muž v medvědí pláštěnce viděl, jak si trpaslík Karamona přemýšlivě prohlíží. Ze zkušenosti věděl, kdy mluvit a kdy mlčet, a tak se trpaslíkovi uklonil a šel si po svém. Mnul si přitom ruce.

Karamon zaslechl jejich rozhovor a teď viděl, že po něm trpaslík přejíždí pohledem, jako když se člověk dívá na výstavní prase. Ucítil náhlou divokou touhu rozervat okovy, prolomit ohradu, v níž si připadal jako v kleci, a zaškrtit trpaslíka i muže v medvědím plášti. Ve spáncích mu tepala krev, napnul okovy, svaly se mu zavlnily - pohled, při němž trpaslík vytřeštil oči a stráže kolem ohrady tasily meče z pochev. Ale náhle ho Tasslehoff dloubl loktem do žeber.

"Podívej, Karamone!" řekl šotek vzrušeně.

Karamon chvíli pro tepání v uších neslyšel. Tas do něj šťouchl znovu.

"Podívej, Karamone. Tam na kraji davu, stojí úplně sám. Vidíš?"

Karamon se roztřeseně nadechl a přinutil se uklidnit. Podíval se, kam šotek ukazoval, a horká krev mu v žilách náhle zchladla.

Na okraji davu stál muž v černém plášti. Stál osamoceně. Kolem něj byl dokonce široký prázdný kruh. Nikdo se k němu nepřibližoval. Mnozí si dokonce zacházeli, jen aby nemuseli jít kolem něho. Nikdo s ním nepromluvil, ale všichni si byli vědomi jeho přítomnosti. Ti poblíž, kteří si předtím vesele povídali, upadli do tíživého mlčení a vrhali jeho směrem nervózní pohledy.

Mužův plášť byl tmavě černý, bez jediné ozdoby. Na rukávech se netřpytily stříbrné nitky, kápě stažená hluboko do tváře neměla žádný lem. Neměl v ruce hůl ani po boku pomocníčka. Ať si ostatní čarodějové nosí ochranné a strážné runy, ať si ostatní čarodějové mají hole a zvířata, která plní jejich

příkazy. Tento muž nic z toho nepotřeboval. Jeho moc pramenila zevnitř - její velikost překlenula celá staletí, dokonce celé roviny žití. Dala se vycítit, mihotala se kolem něj jako žár kovářské výhně.

Byl vysoký a dobře stavěný. Černý plášť spadal z ramen úzkých, ale svalnatých. Jeho bílé ruce - jediná viditelná část těla - byly silné, jemné a obratné. Ačkoliv byl tak starý, že jen několik jednotlivců na Krynnu se mohlo odvážit i jen odhadovat jeho věk, měl tělo mladého a silného muže. Mezi lidmi kolovaly temné pověsti o tom, jak používá svého kouzelného umění, aby překonal vliv stáří.

A tak stál sám, jako by na náměstí dopadlo černé slunce. V temných hlubinách jeho kápě nebylo vidět ani lesk očí.

"Kdo to je?" zeptal se Tas jednoho spoluvězně konverzačním tónem a pokývl hlavou k postavě v černém plášti.

"Ty to nevíš?" zeptal se vězeň nervózně, jako by se mu nechtělo odpovídat.

"Nejsem z města," omlouval se Tas.

"No, to je Temný - Fistandantilus. Už jste o něm slyšeli, ne?"

"Ano," řekl Tas a podíval se po Karamonovi, jako by chtěl naznačit *Já jsem to říkal!* "Už jsme o něm slyšeli."

4. kapitola

Když se pak Crysania poprvé probrala z kouzla, které na ni Paladin seslal, byla tak zmatená a popletená, že kněží dostali velikou starost a obávali se, jestli jí snad ten strašný zážitek nevyšinul z duševní rovnováhy.

Mluvila o Palantasu, takže předpokládali, že musí být odtamtud. Ale neustále se dovolávala hlavy svého Řádu - někoho jménem Elistan. Kněží však měli jistou povědomost o představených všech Řádů na Krynnu, ale tohoto Elistana neznali. Avšak ona tak naléhala, až se zpočátku vyskytly obavy, jestli se současnému představenému v Palantasu něco nepřihodilo. Rychle tedy vyslali posly.

Pak Crysania hovořila též o Chrámu v Palantasu, kde však žádný nebyl. Nakonec dosti rozrušeně mluvila o dracích a o "návratu bohů", přičemž se přítomní - Quarath a Elsa, představená Ctěných dcer - po sobě s hrůzou podívali a přežehnali se ochrannými znameními na odvrácení rouhání. Crysania dostala bylinkový nápoj, po němž se utišila a nakonec usnula. Ti dva s ní poté zůstali ještě dosti dlouho a tlumeným hlasem probírali její případ. Pak do místnosti vstoupil Kněz-král, který utišil jejich obavy.

"Prozkoumal jsem znamení," ozval se libozvučný hlas, "a bylo mi řečeno, že Paladin ji k sobě povolal, aby ji ochránil před zlým kouzlem, jež na ni bylo sesláno. Nevěřím, že by o tom někdo z nás snad mohl pochybovat."

Quarath i Elsa pokývali hlavou a vyměnili si vědoucí pohledy. Nenávist Kněze-krále k uživatelům magie byla obecně známa.

"Byla tedy s Paladinem v té divukrásné zemi, jíž chceme znovu vybudovat na tomto světě. Tehdy jí nepochybně byla dána znalost budoucnosti. Mluví o krásném Chrámu, který se staví v Palantasu. Nezamýšlíme snad takový chrám postavit? Mluví o tom Elistanovi, což je bezpochyby nějaký kněz předurčený tam vládnout."

"Ale... draci, návrat bohů?" zašeptala Elsa.

"Co se týče draků," řekl Kněz-král hlasem, z nějž vyzařovalo teplo a pobavení, "to se jí nejspíše během nemoci vybavila nějaká pohádka z dětství, nebo to snad mělo něco společného s tím kouzlem, které na ni seslali čarodějové." Hlas mu zpřísněl. "Říká se přece, že kouzelníci mají moc přimět lidi vidět to, co není. A ohledně toho návratu bohů..."

Kněz-král se na chvíli odmlčel. Když opět promluvil, hlas měl zdušený a napjatý. "Vy oba, mí nejbližší rádci, víte o snu, který skrývám v srdci. Víte, že jednoho dne - a ten den se rychle blíží - požádám bohy o pomoc v boji proti zlu, jež je mezi námi dosud přítomno. Toho dne sám Paladin vyslechne mé modlitby. Postaví se po mém boku a budeme bojovat s temnotou, dokud nebude poražena! To je to, co ta dívka předvídá! To je to, co myslí tím ná-

vratem bohů!"

Pokoj naplnilo světlo, Elsa zašeptala modlitbu a i Quarath sklopil zrak.

"Nechtě ji spát," nařídil Kněz-král, "ráno jí bude jistě o mnoho lépe. Budu na ni pamatovat v modlitbách k Paladinovi."

Opustil místnost a s jeho odchodem se setmělo. Elsa za ním mlčky hleděla. Když se pak dveře Crysaniiny komnaty zavřely, obrátila se elfí žena ke Quarathovi.

"Má takovou moc?" zeptala se svého mužského protějšku, který zamyšleně hleděl na Crysanii. "Skutečně hodlá učinit... to, o čem hovořil?"

"Cože?" Quarath byl myšlenkami daleko. Podíval se ke dveřím, kterými odešel Kněz-král. "Ach, ten? Jistě tu moc má. Viděl as, jak vyléčil tu mladou ženu. A bohové k němu promlouvají skrze věštby, nebo to aspoň tvrdí. Kdypak jsi někoho vyléčila ty, Ctěná dcero?"

"Takže ty věříš tomu všemu, jak Paladin vzal její duši a nechal ji spatřit budoucnost?" Elsa vypadala udiveně. "Ty věříš, že on ji skutečně uzdravil?"

"Věřím, že na té mladé ženě a na těch dvou, co přišli s ní, je něco zvláštního," řekl Quarath smrtelně vážně. "Já se postarám o ně... a ty dohlédni na ni. Co se týče Kněze-krále -" Quarath pokrčil rameny - "ať si povolá moc bohů. Jestli sestoupí, aby spolu s ním bojovali, dobrá. Jestli ne, pro nás to nehraje roli. My víme, kdo na Krynnu vykonává dílo bohů."

"No, nevím," poznamenala Elsa a odhrnula spící Crysanii tmavé vlasy z tváře, "v našem Řádu byla mladá dívka, která měla skutečně moc uzdravovat. Ta, co ji svedl ten Solamnijský rytíř. Jak že se jmenoval?"

"Soth," odpověděl Quarath, "pan Soth z Dargaardské tvrze. Ne, o tom nepochybuji. Čas od času najdeš někoho, kdo má moc uzdravovat, většinou mezi velice mladými nebo velice starými. Nebo si aspoň myslí, že ji má. Upřímně řečeno, jsem přesvědčen, že je to většinou důsledkem toho, že lidé chtějí něčemu věřit natolik, až nakonec přesvědčí sami sebe, že je to pravda. Což nikomu z nás neublíží. Dávej na tu mladou ženu pozor, Elso. Bude-li povídat takové věci i ráno, až se probudí, budeme možná muset použít účinnější prostředky. Ale prozatím -"

Zmlkl. Elsa přikývla. Oba věděli, že pod vlivem lektvaru bude mladá žena tvrdě spát, a tak ji zanechali samotnou ve velkém Chrámu ištarském.

Crysania se příštího rána vzbudila s pocitem, že má hlavu plnou vaty. V ústech cítila hořkou pachuť a trápila ji strašná žízeň. Omámeně se posadila a pokusila se urovnat si myšlenky. Nic jí nedávalo smysl. Matně si vzpomínala, jak se k ní blížila přízračná příšera ze záhrobí. Pak byla s Raistlinem ve Věži Vysoké magie a pak už jen nejasná vzpomínka, jak ji obklopovali čarodějové v bílých, červených a černých pláštích, dojem zpívajících kamenů, pocit, že podstoupila dlouhou cestu.

Také si vzpomněla, že se probudila a zjistila, že u ní stojí muž, jehož krása byla podmanivá a jehož hlas jí naplnil mysl i duši mírem. Avšak tvrdil, že je Kněz-král a že jsou v Chrámu bohů v Ištaru. To ale vůbec nedávalo smysl. Pamatovala si, že se dovolávala Elistana, ale zdálo se, že o něm nikdo neslyšel. Vyprávěla jim o něm - jak ho uzdravila Zlatoluna, kněžka Mišakal, jak vedl boj proti zlým drakům a jak přinášel lidem poselství o návratu bohů. Ale její slova jen způsobila, že se na ni knězi dívali soucitně a polekaně. Nakonec jí dali napít podivně chutnajícího nápoje a ona usnula.

Teď byla stále zmatená, ale odhodlaná zjistit, kde je a co se děje. Vstala z postele, přinutila se umýt jako každé ráno a pak se posadila k nezvykle vyhlížejícímu toaletnímu stolku a klidně si česala a splétala své dlouhé tmavé vlasy. Známá činnost ji trochu uklidnila.

Našla si dokonce čas rozhlédnout se po své ložnici a nemohla neobdivovat její nádheru a přepych. Ale pomyslela si, že v Chrámu zasvěceném bohům je to poněkud nevhodné, pokud to ovšem skutečně bylo to místo, kde se nacházela. Její ložnice v domě jejích rodičů v Palantasu nebyla ani z polovina tak nádherná, a to byla zařízena se vším přepychem, jaký se dal za peníze pořídit.

Náhle se jí vybavilo, co jí ukázal Raistlin: chudoba a nouze tak blízko Chrámu - a provinile zrudla.

"Možná je toto hostinský pokoj," řekla si Crysania. Mluvila nahlas, protože zjistila, že ji známý zvuk jejího hlasu uklidňuje. "Koneckonců, hostinské pokoje v našem Chrámu jsou určitě také zařízeny tak, aby se hosté cítili příjemně. Přesto ale," zamračila se, když zabloudila pohledem k nákladné

zlaté sošce dryády, držící ve zlatých rukou svíci, "toto je marnotratnost. Jedné rodině by to poskytlo obživu na dlouhé měsíce."

Jak jen byla vděčná, že on to nevidí! Promluví si s představeným tohoto Řádu, ať je to kdokoliv. (Určitě se musela mýlit, když si myslela, že prohlásil, že je Kněz-král!)

Když se tak přichystala k činu a hlava se jí projasnila, svlékla si noční oděv, který měla na sobě, a oblékla si bílý plášť, který našla pečlivě složený v nohách lůžka.

Jak je ten plášť podivně staromódní, všimla si, když si jej přetahovala přes hlavu. Vůbec ne jako ty prosté, strohé bílé pláště, které nosili členové řádu v Palantasu. Tento byl bohatě zdobený. Na rukávech a na lemu se leskly zlaté nitky, náprsenku zdobila karmínová a nachová stužka a jeho záhyby jí kolem štíhlého pasu stahoval těžký zlatý opasek. Další marnotratnost. Crysania si znechuceně skousla ret, ale také se na sebe poočku podívala do zrcadla se zlaceným rámem. Musela připustit, že jí to tedy sluší. Uhladila si záhyby pláště. Přitom nahmátla v kapse ten dopis. Sáhla dovnitř a vytáhla list

silného papíru, složený na čtvrtinu. Zvědavě se na něj podívala s myšlenkou, zda jej tam vlastník pláště omylem nezapomněl, a překvapeně zjistila, že je adresován jí. Zaraženě jej rozevřela.

Paní Crysanie,

vím, že jste zamýšlela vyhledat mou pomoc, abyste se mohla vrátit do minulosti a pokusila se zabránit mladému čaroději Raistlinovi v uskutečnění zla, které chystá. Na cestě k nám jste však byla napadena rytířem smrti. Aby Vás Paladin zachránil, vzal Vaši duši do svého nebeského sídla. Mezi námi teď není nikdo, ani Elistan sám, kdo by Vás dokázal přivést zpět k životu. Tuto moc mají pouze kněží žijící v době Kněze-krále. Poslali jsme vás tedy zpátky v čase do Ištaru těsně před Pohromou v doprovodu Raistlinova bratra Karamona. Posíláme vás sem s dvojím záměrem. Zaprvé, abyste se vyléčila ze své zlé rány, a za druhé, abychom Vám umožnili pokusit se o úspěch ve Vaší snaze zachránit onoho mladého čaroděje před ním samým.

Vidíte-li v tomto dílo bohů, považujete možná svou snahu za požehnanou. Poradil bych Vám pouze tolik - bohové jednají způsoby, které nám smrtelníkům připadají podivné, poněvadž vidíme jen tu část obrazu, která je namalována kolem nás. Doufal jsem, že si s Vámi o tom budu moci pohovořit osobně, než odejdete, avšak to se ukázalo být nemožným. Mohu Vás varovat pouze před jedním - mějte se před Raistlinem na pozoru.

Jste ctnostná a pevná ve víře a zároveň pyšná jak na svou ctnost, tak na svou víru. To je smrtonosné spojení, má drahá. On toho plně využije.

Mějte na paměti rovněž toto: Spolu s Karamonem jste se ocitli v nebezpečných časech. Dny Kněze-krále jsou sečteny. Karamon má poslání, které může ohrozit jeho život. Ale Vy, Crysanie, jste v nebezpečí ztráty života i duše. Mám tušení, že budete nucena volit - pro záchranu jednoho se vzdát druhého. Naskýtá se Vám mnoho možností, jak tuto dobu opustit; jedna je prostřednictvím Karamona. Paladin s Vámi.

Par-Salian
Řád bílých plášťů
Věž Vysoké magie
Žďárská cesta

Crysania klesla na postel, jak se pod ní podlomila kolena. Ruka, v níž držela dopis, se třásla. Omámeně na něj zírala a četla jej znovu a znovu, aniž rozuměla slovům. Po chvíli se ale trochu uklidnila a donutila se projít každé slovo, přečíst vždy jednu větu, dokud si nebyla jista, že jí neunikl význam.

Zabralo to téměř půl hodiny čtení a uvažování. Pak konečně uvěřila, že

pochopila. Přinejmenším aspoň většinu. Vzpomínka na to, proč putovala do Lesa Žďárské cesty, se jí vrátila. Takže Par-Salian to věděl. Očekával ji. Čím dál tím lépe. A měl pravdu - ten útok rytíře smrti byl zřejmě příkladem Paladinova zásahu, který měl zajistit, aby se skutečně dostala do minulosti. A ta poznámka ohledně její víry a ctnosti -!

Crysania se zvedla na nohy. Tvář jí ztuhla v pevném rozhodnutí, na lících se jí objevil lehký nádech barvy a oči jí zablýskly hněvem. Zalitovala, že si to s Par-Salianem skutečně *nemohla* vyříkat osobně. Jak se opovažuje?

Sevřela rty do úzké pevné linky. Znovu dopis složila a odtáhla prsty tak rychle, jako by měla chuť jej roztrhat. Na stolku vedle zrcadla ve zlaceném rámu a kartáče stála malá zlatá schránka - taková, jakou dvorní dámy používají jako šperkovnici. Crysania schránku zvedla, vytáhla klíček ze zámku, vhodila dopis dovnitř a zaklapla víčko. Zasunula klíček, otočila jím a slyšela, jak zámek cvakl. Vhodila klíček do kapsy, v níž našla dopis, a znovu se podívala do zrcadla. Shrnula si černé vlasy z tváře, povytáhla kápi pláště a přetáhla si ji přes hlavu. Když si všimla červeně na tvářích, přinutila se uvolnit, dovolit hněvu, aby vyprchal. Ten starý čaroděj to koneckonců myslel dobře, připomínala si. A jak by mohl člověk kouzel pochopit člověka věřícího? Měla by se povznést nad svůj dětinský hněv. Vždyť stojí na samém pokraji svého velikého okamžiku. Paladin je s ní. Téměř cítila jeho přítomnost. A ten muž, s nímž se setkala, je skutečně Kněz-král!

Při vzpomínce na pocit dobra, jenž z něj vyzařoval, se usmála. Jak jen by mohl být zodpovědný za Pohromu? Ne, její duše tomu odmítala uvěřit. Historie ho musela očernit. Pravda, byla s ním jen pár vteřin, ale člověk tak velice krásný, tak dobrý a svatý - a zodpovědný za tolikerou smrt a zkázu? To není možné! Snad by ho dokázala ospravedlnit. Snad je to další důvod, proč ji sem Paladin poslal - aby zjistila pravdu!

Crysaniinu duši naplnila nepopsatelná radost. A v tu chvíli jako odpověď na její radost se rozezněly zvony svolávající k Ranním modlitbám. Krása těch zvuků jí vehnala slzy do očí. Se srdcem překypujícím vzrušením a štěstím vyběhla Crysania z pokoje na nádhernou chodbu a téměř vrazila do Elsy.

"Ve jménu bohů," vykřikla Elsa udiveně, "je to možné? Jak se cítíte?"

"Cítím se mnohem lépe, Ctěná dcero," odpověděla Crysania trochu nejistě, protože si vzpomněla, že to, co ji ta žena slyšela říkat prve, muselo znít jako zmatené a nesouvislé blábolení. "Jako - jako bych se probudila ze zvláštního, živého snu."

"Paladinovi dík," zamumlala Elsa a věnovala Crysanii ostrý, pronikavý pohled zúženýma očima.

"Na ten jsem rozhodně nezapomněla, tím si buďte jista," řekla Crysania upřímně. Ve své radosti si nevšimla, jak se po ní elfí žena zvláštně dívá. "Šla

jste na ranní modlitby? Jestli ano, mohu jít s vámi?" Ve zbožném údivu se rozhlédla po velkolepé budově. "Obávám se, že bude nějaký čas trvat, než se tu vyznám."

"Jistě," vzpamatovala se Elsa. "Tudy." Vykročily chodbou.

"Také bych se ráda zeptala na - na toho mladého muže, který... kterého jste našli se mnou," zakoktala se Crysania, protože si náhle vzpomněla, že o okolnostech svého nalezení v této době ví pramálo.

Elsina tvář ochladla a zpřísněla. "Je tam, kde se o něj dobře postarají, má drahá. Je to váš přítel?"

"Ne, jistěže ne," odpověděla Crysania rychle. Připomněla si své poslední setkání s opilým Karamonem. "On - on mi dělal doprovod. Najatý doprovod," zakoktala se a náhle si uvědomila, že je velice neobratná lhářka.

"Je v Herní škole," vysvětlila Elsa. "Je možné mu tam poslat vzkaz, budete-li mít zájem."

Crysania neměla sebemenší představu, co je to za školu, a tak měla strach vyptávat se dál. Proto Else jen poděkovala a ulehčeně nechala tu záležitost zapadnout. Alespoň teď věděla, kde Karamon je a že je v bezpečí. Protože si uvědomila, že má zpáteční cestu do své doby zajištěnou, cítila se klidnější a dovolila si úplně se uvolnit.

"Ach, pohleďte, drahá," řekla Elsa, "tady je další, který se jde poptat po vašem zdraví."

"Ctěný synu," uklonila se Crysania uctivě, když Quarath došel k oběma ženám. Tak jí unikl jeho rychlý tázavý pohled na Elsu a elfčino lehké přikývnutí.

"Jsem nesmírně rád, že vás vidím při vědomí a na nohou," pronesl Quarath. Vzal Crysanii za ruku a promluvil s takovým citem a vřelostí, že se mladá žena potěšeně zarděla. "Kněz-král strávil celou noc na modlitbách za vaše uzdravení. Tento důkaz jeho víry a moci ho nesmírně potěší. Dnes večer mu vás oficiálně představíme. Ale nyní -" přerušil Crysanii, než stačila něco říci, "vám bráním v modlitbách. Nenechte se prosím dále zdržovat."

S vybraným půvabem se jim Quarath oběma uklonil a zamířil chodbou pryč.

"On nejde na bohoslužbu?" zeptala se Crysania. Sledovala kněze pohledem.

"Ne, má drahá," odvětila Elsa a usmála se Crysaniině naivitě, "on se účastní každý den časně ráno soukromého obřadu Kněze-krále. Quarath je vlastně druhý po Knězi-králi a každý den se musí zabývat velice důležitými záležitostmi. Dalo by se říci, že Je-li Kněz-král srdcem a duší církve, Quarath je jejím mozkem."

"To je ale moc divné," zamumlala Crysania, myšlenkami u Elistana.

"Divné, drahá?" řekla Elsa s lehce káravým nádechem. "Myšlenky Kněze-krále patří bohům. Nemůžeme přece čekat, že se bude zabývat takovými světskými věcmi, jako jsou běžné každodenní záležitosti církve, či snad ano?"

"Ach, jistěže ne." Crysania zahanbeně zrudla.

Jak jen těmto lidem musí připadat venkovská, jak prostoduchá a zaostalá.

Jak následovala Elsu světlými a vzdušnými chodbami, překrásná hudba zvonů a lahodné hlasy dětského sboru jí zalévaly duši radostí. Crysania si vzpomněla na prostou bohoslužbu, kterou Elistan sloužil každé ráno. A to pořád obstarával většinu záležitostí církve sám!

Ta prostá bohoslužba jí teď připadala ubohá a Elistanova práce ponižující. Jistě si vybrala svůj díl na jeho zdraví. Možná, pomyslela si Crysania s bodnutím lítosti, by si neukrátil život, kdyby ho obklopovali lidé jako tito, kteří by mu pomáhali.

Nu, to se změní, rozhodla se Crysania náhle, když si uvědomila, že toto musí být další důvod, proč byla poslána do minulosti - byla vybrána, aby obnovila slávu církve! Roztřásla se vzrušením, jak už v duchu plánovala, co se změní. Požádala Elsu, aby jí popsala vnitřní vztahy v církevní hierarchii. Elsa byla jen ráda, že se o tom může rozhovořit, a pokračovaly dále chodbou.

Pohlcená zájmem o rozhovor dávala Crysania pozor na každé Elsino slovo, a tak už si ani nevzpomněla na Quaratha, který - právě v tuto chvíli - tiše otevřel dveře její ložnice a vešel dovnitř.

5. kapitola

Par-Salianův dopis nalezl Quarath okamžitě. Téměř ihned, jak vešel, si všiml, že zlatou schránkou na toaletním stolku bylo pohnuto. Protože měl univerzální klíč od všech schránek, zásuvek a dveří v Chrámu, snadno ji otevřel.

Samotný dopis však kněz tak lehce nepochopil. Vstřebání jeho obsahu mu zabralo několik vteřin. Ten mu teď zůstane vtisknut v mysli; výjimečná schopnost okamžitě si zapamatovat, cokoliv viděl, byla jedním z Quarathových nejvýznačnějších nadání. Takže text celého dopisu se mu usadil v hlavě během několika vteřin. Uvědomil si ale, že mu zabere celé hodiny uvažování, než začne chápat jeho smysl.

Quarath roztržitě papír složil a vrátil do schránky. Zamkl ji a postavil na původní místo. S nevelkým zájmem prošel zásuvky, a protože nic nenašel, zamyšleně pokoj mladé ženy opustil.

Obsah dopisu byl tak matoucí a znepokojivý, že Quarath zrušil všechny schůzky, které ho to ráno očekávaly, anebo je přesunul na bedra svých podřízených. Poté šel do své pracovny. Tam se posadil a opakoval si každé slovo, každičkou větu.

Nakonec na to přišel - pokud ne ke svému naprostému uspokojení, pak přinejmenším natolik, aby dokázal určit, co se bude dít dál. Tři věci byly zjevné. Za prvé, ta mladá žena sice může být kněžka, ale je zapletená s kouzelníky, a proto

podezřelá. Za druhé, Kněz-král je v nebezpečí. Na tom nebylo nic překvapivého, kouzelníci měli dobré důvody ho nenávidět a obávat se ho. Za třetí, ten mladý muž, kterého našli s Crysanii, je zřejmě najatý vrah. Crysania sama může být spolupachatelkou.

Quarath se pochmurně usmál a blahopřál si, že už podnikl příslušná opatření, aby hrozbě zamezil. Dohlédl na to, aby se ten mladý muž - zjevně se jmenuje Karamon - dostal na místo, kde se čas od času přihodí nešťastné náhody.

Co se týkalo Crysanie, ta byla bezpečně uvnitř zdí Chrámu, kde ji mohou sledovat a nenápadné prošetřovat.

Knězi se teď dýchalo lehčeji, když se mu všechno vyjasnilo. Zazvonil na sluhu, aby mu donesl oběd. Pociťoval vděk, že je Kněz-král alespoň pro tuto chvíli v bezpečí.

Quarath byl v mnoha směrech neobyčejný muž. Nikoliv nejmenším z jeho kladů bylo, že ačkoliv byl velice ctižádostivý, znal hranice svých možností. Potřeboval Kněze-krále a nijak netoužil zaujmout jeho místo. Quarath byl spokojen s tím, že se mohl těšit jasem svého pána, zatímco posiloval

vlastní vládu, vliv a moc nad světem - vše ve jménu církve.

A jak posiloval svou vládu, zvětšoval také vliv své rasy. Opojeni jak pocitem nadřazenosti nad všemi ostatními, tak pocitem, že jsou vtělením dobra, elfové byli hybnou silou církve.

Podle Quaratha bylo vskutku politováníhodné, že bohové považovali za nutné stvořit ostatní, slabší rasy. Rasy jako lidé, kteří - se svými krátkými, horečnatými životy - byli snadným cílem pro nástrahy zla. Ale elfové se s tím postupně vyrovnávali. Nemohou-li očistit svět od zla nadobro (už na tom pracovali), pak jej tedy mohou alespoň ovládnout. Je to svoboda, která přináší zlo, svoboda volby. Zvláště lidem, kteří tohoto daru soustavně zneužívají. Dejte jim přesné zákony, jednoznačně určete, co je špatné a co je správné, omezte tu neovladatelnou svobodu, jíž si tak málo váží. Pak, věřil Quarath, lidé zapadnou do řady. Budou spokojeni.

Co se týkalo ostatních ras na Krynnu, gnómů a trpaslíků a (povzdech) šotků, Quarath (a církev) je rychle zatlačovali na malá osamocená území, kde mohli působit jen málo potíží a kde začas snad vymřou. (Tento plán vycházel velice dobře u gnómů a trpaslíků, kteří pro zbytek Krynnu stejně neměli mnoho užitku. Avšak šotci k tomu naneštěstí sklony neměli a dál se potloukali po světě, působili nekonečné potíže a důkladně si užívali života.)

Tohle všechno proběhlo Quarathovi hlavou, když obědval a začínal si dělat plány. Ohledně té paní Crysanie nebude podnikat nic ukvapeného. To neměl ve zvyku, jako ostatně žádný elf. Ve všem buď trpělivý. Pozoruj. Vyčkávej. Teď potřeboval jen jednu věc, a to byla spíše informace. Když došel k tomuto závěru, zazvonil na malý zlatý zvonek. Mladý novic, který vedl Denubise ke Knězi-králi, se po výzvě objevil tak rychle a tiše, jako by pode dveřmi proklouzl, místo aby je otevřel.

"Co přikazujete, Ctěný synu?"

"Dvě maličkosti," pronesl Quarath, aniž vzhlédl, a zabýval se psaním jakéhosi vzkazu. "Dones tohle Fistandantilovi. Už je to nějaká doba, co byl u mě na večeři, a já si toužím s ním promluvit."

"Fistandantilus tu není, můj pane," oznámil novic. "Vlastně jsem byl na cestě vám to říci."

Quarath užasle zvedl hlavu.

"Není tady?"

"Ne, Ctěný synu. Odešel minulou noc, nebo si to alespoň myslíme. To bylo naposled, co ho někdo viděl. Jeho pokoj je prázdný, jeho věci jsou pryč. Podle jeho jistých narážek se věří, že odešel do Věže Vysoké magie ve Žďárské cestě. Povídá se, že tam čarodějové pořádají Konkláve, ale nikdo neví nic jistého..."

"Konkláve," opakoval Quarath a zamračil se. Chvíli mlčel a ťukal do pa-

píru špičkou brku. Žďárská cesta je daleko... ale možná ne dost... Pohroma... to slovo, co bylo použito v dopise. Bylo by možné, že kouzelníci připravují nějakou ničivou katastrofu? Quarath cítil, jak ho zamrazilo. Pomalu zmačkal napsaný vzkaz.

"Sledovali jste ho?"

"Zajisté, Ctěný synu. Natolik, jak je to u něj možné. Očividně Chrám neopustil po celé měsíce. Pak ho včera uviděli na trhu s otroky."

"S otroky?" Quarath cítil, jak mu chlad proniká celým tělem. "Co tam dělal?"

"Koupil dva otroky, Ctěný synu."

Quarath neříkal nic, jen se na kněze tázavě podíval.

"Nekupoval je osobně, můj pane. Obchod se uskutečnil skrze jednoho z jeho prostředníků."

"Jaké otroky?" Odpověď Quarath znal.

"Ty, kteří byli obviněni z napadení té kněžky, Ctěný synu."

"Vydal jsem příkaz, že ty dva mají prodat buď trpaslíkovi nebo do dolů."

"Barak se snažil, jak mohl, a trpaslík na ně skutečně přihazoval, můj pane. Ale prostředníci Temného dali víc. Barák nemohl nic dělat. Pomyslete na tu ostudu. Krom toho, jeho prostředník je stejně poslal do školy -"

"Ano," zamumlal Quarath. Takže všechno do sebe zapadalo. Fistandantilus dokonce zbrkle koupil toho mladíka, toho vraha! A pak zmizel. Nepochybně podat hlášení. Ale proč by se čarodějové namáhali s najatým vrahem? Sám Fistandantilus mohl Kněze-krále nesčetněkrát zabít sám. Quarath měl nepříjemný pocit, že sešel ze zřetelné, dobře viditelné stezky do temného a zrádného lesa.

Seděl v tíživém tichu, až si mladý novic třikrát odkašlal, aby jemně připomněl svou přítomnost, než si ho kněz všiml.

"Máte pro mě další úkol, Ctěný synu?"

Quarath pomalu přikývl. "Ano, a ta zpráva ho činí ještě důležitější. Chci, abys to vyřídil osobně. Musím si promluvit s trpaslíkem."

Novic se uklonil a odešel. Nebylo třeba se ptát, koho měl Quarath na mysli - v Ištaru byl trpaslík jen jeden.

Kdo vlastně Arak Skalník byl nebo odkud přišel, nikdo nevěděl. O své minulosti se nikdy nezmiňoval, a pokud se toto téma někdy vynořilo, obvykle se mračil tak divoce, že od něj bylo okamžitě upuštěno. Vyvolávalo to zajímavé dohady, z nichž nejúspěšnějším bylo, že Arak je vyvrženec z Thorbardinu - dávného domova horských trpaslíků, kde spáchal nějaký zločin, za což byl poslán do vyhnanství. Ale jaký zločin to mohl být, nikdo nevěděl. Zrovna tak nikdo nebral v úvahu skutečnost, že trpaslíci *nikdy* netrestali žád-

ný zločin vyhnanstvím; popravu pokládali za milosrdnější.

Další řeči tvrdily, že je ve skutečnosti Dewar - to byla rasa zlých trpaslíků, které jejich bratranci téměř vyhladili a dohnali k bídnému, trpkému životu v samých útrobách světa. Ačkoliv Arak jako Dewar zrovna nevypadal ani se nechoval, byly tyhle řeči velice oblíbené díky skutečnosti, že Arakovým nejmilejším (a jediným) společníkem byl obr. Podle dalšího tvrzení Arak vůbec nepocházel z Ansalonu, ale odněkud ze zámoří.

Rozhodně byl ten nejobyčejněji vyhlížející trpaslík, jakého kdo kdy viděl. Tvář mu brázdily rozeklané svislé jizvy, které mu dodávaly neustále zamračený výraz. Nebyl tlustý, na těle neměl ani unci navíc. Pohyboval se s kočičí pružností, a když se zastavil, vrostl nohama do země tak pevně, že se zdál být součástí půdy samotné.

Ať už Arak pocházel odkudkoliv, usídlil se v Ištaru před tak dávnou dobou, že otázka jeho původu se vynořovala už jen málokdy. On a obr, který se jmenoval Raag, přišli kdysi dávno na hry, když ještě byly skutečné. Okamžitě se stali miláčky davů. V Ištaru si ještě pořád vyprávěli, jak Raag s Arakem porazili mohutného minotaura během tří kol. Začalo to tím, že Darmork vyhodil trpaslíka z arény. Raag, který se vztekem změnil v berserka, zvedl minotaura ze země a - aniž věnoval pozornost několika hrozným bodným ránám - nabodl ho na hrot Věže svobody uprostřed zápasiště.

Ačkoliv ani trpaslík (který přežil jen díky tomu, že když přeplachtil zeď arény, přistál téměř přesně u nohou kněze, který stál poblíž), ani obr toho dne nezískali svobodu, nebylo pochyb o tom, kdo je vítězem. (Vlastně trvalo mnoho dní, než někdo získal Zlatý klíč z Věže, protože trvalo dlouho, než z ní byly odstraněny pozůstatky minotaura.)

Arak vyprávěl svým dvěma novým otrokům příšerné podrobnosti onoho zápasu.

"Takhle jsem přišel k tomu svýmu rozbitýmu obličeji," říkal trpaslík Karamonovi, když vedl velkého muže a šotka ulicemi Ištaru. "A tak jsme si s Raagem udělali jméno ve hrách."

"Jakých hrách?" zeptal se Tas, načež zakopl o svůj řetěz a k nemalé potěše davu na tržišti se rozpleskl na tvář.

Arak se podrážděně zamračil. "Sundej mu ty krámy," nařídil mohutnému obru se žlutou pokožkou, který mu dělal stráž. "Myslím, že nehodláš zdrhnout a kamaráda tady nechat, co?" Trpaslík si Tase bedlivě prohlížel. "Ne, myslím, že ne. Říkali, že už jsi měl příležitost utéct a neudělals to. Akorát si pamatuj, že mně neutečeš!" Arakův přirozeně zamračený výraz se prohloubil. "Šotka bych nikdy nekoupil, ale neměl jsem na vybranou. Oni řekli, že vás dva mají prodat dohromady. Akorát měj na paměti, že - pokud jde o mě - nemáš žádnou cenu. Na jakou pitomost ses to ptal?"

"Jak chcete ty řetězy sundat? Nepotřebujete k tomu klíč? Jé -" Tas s potěšeným úžasem sledoval, jak obr uchopil řetěz do rukou a rychlým trhnutím jej přerval.

"Viděls to, Karamone?" zeptal se Tas, když ho obr zvedl a postavil na nohy, přičemž ho postrčil tak, že šotek opět málem sletěl do prachu. "Ten má ale sílu! S obrem jsem se ještě vůbec nikdy nepotkal. Co jsem to říkal? Aha, hry. Jaké hry?"

"No, přece Hry!" vyštěkl Arak popuzeně.

Tas se podíval po Karamonovi, ale velký muž jen zamračeně pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. Tohle bylo zjevně něco, co tu znali všichni. Příliš mnoho otázek by mohlo vypadat podezřele. Tas pátral v paměti po všech příbězích z dávných dnů před Pohromou, které kdy slyšel. Náhle zalapal po dechu. "Hry!" řekl Karamonovi, zapomínaje, že ho trpaslík slyší. "Velké ištarské hry! Nevzpomínáš si?"

Karamonova tvář se zachmuřila.

"Takže my jdeme tam?" obrátil se Tas s očima dokořán k trpaslíkovi. "My budeme gladiátoři? A budeme bojovat v aréně a lidi se na nás budou koukat a tak? Pomysli, Karamone! Velké ištarské hry! No já jsem slyšel příběhy -"

"Já taky," navázal velký muž pomalu, "a na to můžeš zapomenout, trpaslíku. Připouštím, že už jsem lidi zabíjel - ale jen když to bylo buď já, nebo oni. Zabíjení mě nikdy netěšilo. Po nocích ještě vídám jejich tváře. Pro zábavu vraždit nebudu!"

Řekl to tak vážně, že se Raag tázavě podíval po trpaslíkovi a lehce pozvedl obušek; na žluté bradavičnaté tváři se mu objevil dychtivý výraz. Ale Arak ho zpražil pohledem a zavrtěl hlavou.

Tas se na Karamona podíval s novou úctou. "Na to jsem nikdy nepomyslel," ozval se tiše. "Asi máš pravdu, Karamone." Znovu se obrátil k trpaslíkovi: "Je mi to vážně líto, Araku, ale my pro vás nebudeme moci bojovat."

Arak se uchechtl. "Budete. A proč? Protože je to jedinej způsob, jak se zbavit toho obojku na krku, proto."

Karamon zarytě potřásl hlavou. "Nebudu zabíjet -"

Trpaslík si odfrkl. "Kde vy dva žijete? Na dně Sirionu? Nebo sou tam u vás v Utěšíně všichni tak pitomí jako vy dva? V aréně se už nezabíjí." Arakovy oči se zamžily. S povzdechem si je otřel. "Ty časy už jsou bohužel nadobro pryč. Všechno je to teď podvod."

"Podvod?" opakoval Tas užasle. Karamon se na trpaslíka mračil a neříkal nic. Očividně mu nevěřil ani slovo.

"Ve starý dobrý aréně nebyl opravdickej nefalšovanej zápas už deset let," přiznal Arak. "Všecko to začalo s elfama -" trpaslík si odplivl. "Před deseti

rokama elfský knězi - do Propasti s něma, kam patří - přemluvili Kněze-krále, aby s hrama skoncoval, že prej je to ‚barbarství'! Barbarství, pcha!" Trpaslíkovo zamračení se zkřivilo do úšklebku, pak si opět povzdechl a potřásl hlavou.

"Všichni gladiátoři odešli," pokračoval Arak zadumaně s očima zahleděnýma do těch slavných let. "Skřet Danark - nejzlomyslnější bojovník, jakýho ste kdy potkali. A starý Jednooký Josepf, pamatuješ si na něj, Raagu?" Obr smutně přikývl. "Říkal, že je Solamnijský rytíř, starouš Josepf. Vždycky bojoval v plné válečné zbroji. Odešli všichni, kromě mě a Raaga." V trpaslíkových chladných očích se zablesklo. "Víte, neměli jsme kam jít a kromě toho - měl jsem takový pocit, že hrám ještě neodzvonilo. Ještě ne."

Arak s Raagem zůstali v Ištaru. Udržovali svoje ubikace v opuštěné aréně, a tak se stali jakýmisi neoficiálními správci. Kolemjdoucí je vídali denně - Raaga, jak lomozí mezi sedadly a hrubým koštětem zametá uličky, anebo prostě sedí a bezvýrazně zírá do arény, kde Arak láskyplně ošetřoval náčiní ve Smrtících jamách, udržoval je naolejované a provozuschopné. Ti, kdo trpaslíka viděli, si někdy všimli zvláštního úsměvu ve vousaté tváři se zlomeným nosem.

Arak měl zcela pravdu. Hry byly zakázány sotva několik měsíců, když si kněži začali uvědomovat, že jejich pokojné město už vlastně vůbec pokojné není. V hospodách a tavernách propukaly bitky takřka se zneklidňující pravidelností, na ulicích se začaly vyskytovat výtržnosti a jednou došlo dokonce k úplnému srocení. Objevila se hlášení, že hry přešly doslova do ilegality a pořádají se teď v jeskyních za městem. Potvrdil to i nález několika ubitých, zmrzačených těl. Nakonec, v naprosté bezradnosti, vyslala skupina lidských i elfích pánů poselstvo ke Knězi-králi s žádostí, aby hry byly znovu povoleny.

"Právě tak jako sopka musí vybuchnout, aby ze země mohla uniknout pára a jedovaté plyny," usoudil jeden elfí šlechtic, "tak zřejmě hlavně lidé užívají her k vybití svých nižších pudů."

Ačkoliv na té řeči nebylo nic, čím by se dotyčný elfí pán svým lidským protějškům zalíbil, byli nuceni uznat, že tento úsudek má něco do sebe. Zpočátku jim Kněz-král nechtěl naslouchat. Surové souboje se mu hnusily. Život je posvátným darem bohů, ne něco, čím by se smělo mrhat jen pro potěšení krvežíznivého davu.

"A pak jsem jim já nabídl řešení," řekl Arak samolibě. "Nechtěli mě nechat jít do toho svýho krásnýho a zdobenýho Chrámu." Trpaslík se zašklebil. "Ale Raagovi žádnej nezabrání jít, kam ho napadne. Takže neměli moc na vybranou.

‚Začněte znovu s hrama,' povídám jim a oni na mé koukali svrchu. ‚Ale

není potřeba, aby se tam mordovalo,' povídám. Teda, dovopravdy mordovalo. Hele, poslouchejte mě. Už ste viděli, jak herci na ulici hrajou Humu, ne? Viděli ste, jak se rytíř svalí na zem a krev z něj teče jak z vola a skučí a mlátí sebou. Ale za pár minut je zase naživu a chlastá pivo v putyce za rohem. Já sem svýho času trochu dělal na ulici a... no... dívejte se. Pocem, Raagu.'

Raag přijde s tím svým škaredým žlutým ciferníkem a obrovsky se kření.

‚Dej mi svůj meč, Raagu,' nařizuju. Pak, než stačil pípnout, sem ten meč vrazil Raagovi do pupku. To ste ho měli vidět. Celej vod krve! Mně tekla po rukách, jemu z huby. Strašně zařval a padl na podlahu a kroutil se tam a chrčel.

Měli ste slyšet ten vřískot," dodal trpaslík nadšeně. Pokýval při té vzpomínce hlavou. "Myslel sem, že ti elfí páni snad prasknou. Takže než na mě mohli zavolat stráže, aby mě vodtáhly, tak sem tady starýho Raaga nakop.

‚Už můžeš vstát, Raagu,' povídám.

A von se posadil a zašklebil se na ně. No, všichni se hned rozpovídali." Trpaslík napodobil vysoko položené elfí hlasy.

",Pozoruhodné! Jak jste to udělali? Toto by mohlo být řešení -'"

"A jak jste to udělali?" zeptal se Tas dychtivě.

Arak pokrčil rameny. "To se naučíte. Spousta kuřecí krve, meč s čepelí, co se zasune do jílce - je to jednoduchý. To sem jim taky řek. Navíc je jednoduchý naučit gladiátory, jak maj hrát, že sou zraněný - i takový dřeva, jako je tady starouš Raag."

Tas se po obrovi bojácně podíval, ale Raag se na trpaslíka jen přátelsky šklebil. "Většina z nich stejně souboje protahovala, aby se to těm ťulpasům líbilo - měl bych říct divákům. No, Kněz-král po tom skočil a -" trpaslík se pyšně napřímil - "dokonce mě udělal Pánem. To je teďka můj titul - Pán her."

"Já tomu nerozumím," řekl Karamon pomalu. "Tím chcete říct, že lidi platí za to, aby se mohli nechat napálit? Určitě jim to muselo dojít -"

"Ale jasně," ušklíbl se Arak, "my sme z toho nikdy nedělali žádný tajnosti. A teďka je to nejoblíbenější zábava na Krynnu. Lidi cestujou stovky mil, aby viděli hry. Choděj na ně elfí páni - a někdy i Kněz-král osobně. No, tak sme tady," skončil Arak. Zastavil se před obrovským stadionem a s pýchou na něj hleděl.

Stadion byl vystavěn z kamene a starý celá staletí, ale nikdo nepamatoval, proč byl původně postaven. Ve dnech her byl nabitý lidmi a z vrcholků jeho kamenných věží vlály veliké barevné prapory. Ale dnes se hry nekonaly a do konce léta se ani konat nebudou. Stavba byla zcela jednotvárně šedá, až na křiklavé kresby na zdech, zobrazující velké události z historie sportu. Venku postávalo několik dětí, které doufaly, že zahlédnou některého ze svých hrdi-

nů. Arak na ně zavrčel a pokynul Raagovi, aby otevřel masivní dřevěnou bránu.

"Takže říkáte, že se tady nezabíjí," opakoval Karamon a pochmurně zíral do arény s krvavými malbami.

Tas spatřil, jak se Arak na Karamona zvláštně podíval. Arakův výraz byl náhle tvrdý a vypočítavý, huňaté tmavé obočí se nad malýma očkama zvrásnilo. Karamon si toho nevšiml, stále studoval kresby na zdech. Tas zakašlal a Karamon pohlédl na trpaslíka. Ale to už Arak změnil výraz.

"Nezabíjí," potvrdil trpaslík s úšklebkem a poplácal Karamona po rameni. "Nezabíjí..."

6. kapitola

Obr zavedl Karamona s Tasem do velké místnosti. Karamona rozrušil pocit, že je plná lidí.

"On je novej," zavrčel a ukázal špinavým žlutým palcem na vedle něj stojícího Karamona. Tak byl Karamon uveden do "školy". Zrudl, protože si uvědomil tíži železného obojku kolem krku, který jej označoval za něčí vlastnictví, a sklopil oči na dřevěnou podlahu pokrytou slámou. Když uslyšel, že se na Raagovo sdělení ozvala jen mumlavá odpověď, vzhlédl. Uviděl, že stojí v jídelně. Dvacet či třicet mužů různých ras a vzhledu tam sedělo v malých skupinkách a jedlo.

Někteří se na Karamona se zájmem podívali, většina mu však nevěnovala pozornost. Několik jich kývlo, většina se ale nedala rušit od jídla. Karamon nevěděl, co má dělat, ale Raag ten problém vyřešil. Položil Karamonovi ruku na rameno a hrubě jej postrčil ke stolu, Karamon zakopl a téměř upadl, ale podařilo se mu udržet na nohou, než vrazil do stolu. Prudce se otočil a vztekle se na obra podíval. Raag se na něj šklebil a poškubával rukama.

Provokuje, uvědomil si Karamon, který ten pohled vídal až příliš často v hospodách, kde se tak vždycky někdo snažil začít rvačku. A věděl, že tuhle rvačku vyhrát nemůže. Ačkoliv byl skoro šest a půl stopy vysoký, nesahal obrovi dokonce ani po ramena, zatímco Raag by mohl ovinout svoji obrovskou ruku kolem Karamonova silného krku dvakrát. Karamon polkl, přejel rukou po odřené noze a posadil se na dlouhou dřevěnou lavičku.

Raag vrhl na mohutného muže výsměšný pohled a svýma šilhavýma očima do něj zahrnul všechny v jídelně. Muži pokrčili rameny a s tichým zklamaným mumláním se dál věnovali jídlu. Od stolu v rohu, kde seděli minotauři, se ozval smích. Raag se na ně v odpověď zakřenil a odešel.

Karamon cítil, jak rozpačitě rudne. Poposedával na lavici a snažil se vypadat co nejmenší. Naproti němu kdosi seděl, ale mohutný bojovník nedokázal jeho pohledu čelit. Ovšem Tasslehoff žádné zábrany neměl. Vylezl na lavici vedle Karamona a se zájmem pohlédl na jejich souseda.

"Já jsem Tasslehoff Bosonožka," představil se a natáhl ručku k rozložitému muži s černou kůží - a rovněž se železným obojkem - který seděl naproti nim. "Já jsem taky nový," dodal šotek, jenž se cítil uraženě, že nebyl uveden. Černý muž vzhlédl od jídla, podíval se na Tase, přičemž si šotkovy ruky naprosto nevšímal a přešel pohledem ke Karamonovi. "Vy dva ste spolubojovníci?"

"Jo," odpověděl Karamon, vděčný, že se muž nezmínil o Raagovi. Náhle si uvědomil vůni jídla a hladově zavětřil. Ústa se mu zalila slinami. Uznale se zadíval na mužův talíř, na němž se vršilo pečené srnčí, brambory a krajíce

chleba, a povzdechl si: "Vypadá to, že nás tady aspoň dobře nakrmí." Karamon viděl, jak se černoch podíval po jeho zakulaceném břiše a vyměnil si pobavený pohled s vysokou, neobyčejně krásnou ženou, která si s talířem rovněž plným jídla přisedla k němu. Při pohledu na ni Karamon vytřeštil oči. Neohrabaně se pokusil vstát a uklonit se. "K službám, paní -" začal.

"Sedni si, ty velký trdlo!" vyštěkla žena vztekle a snědá pokožka jí ztmavla. "Všichni z toho budou mít srandu!"

Skutečně, několik mužů se začalo pochechtávat. Žena se otočila a zadívala se na ně. Rukou sjela k dýce, kterou měla u opasku. Při pohledu na její blýskající se zelené oči muži

spolkli smích a vrátili se k jídlu. Žena vyčkávala, dokud si nebyla jista, že jsou všichni dostatečně zastrašeni, a pak rovněž obrátila svou pozornost na jídlo. Podrážděně nabodávala maso rychlými pohyby vidličkou.

"P- promiňte," zakoktal Karamon se zrudlou tváří, "nechtěl jsem -"

"Zapomeň na to," řekla žena hrdelním hlasem. Vypadala jako člověk, až na to, jak divně mluvila - divněji než ostatní lidé tady - a skutečnost, že její vlasy měly velice zvláštní barvu - jakousi mdle olověně zelenou. Byly husté a rovné a spletené do dlouhého copu na zádech. "Beru to tak, že jsi tady nový. Zapamatuj si - nebudeš se mnou jednat jinak než s ostatními. V aréně nebo mimo ni. Jasný?"

"V aréně?" bezmezně užasl Karamon. "Vy - ty jsi gladiátor?'

"A jeden z nejlepších," zašklebil se černý muž naproti. "Já jsem Feragas ze Severního Ergotu a tohle je siréna Kiiri -"

"Siréna? Mořská siréna?" zeptal se Tas vzrušeně. "Jedna z těch žen, co umějí měnit podobu a -"

Žena blýskla po šotkovi tak zuřivým pohledem, že zamrkal a zmlkl. Pak přelétla očima ke Karamonovi. "Připadá ti to k smíchu, *otroku*?"zeptala se s pohledem na jeho nový obojek.

Karamon na něj položil ruku a opět zrudl. Kiiri se krátce, trpce zasmála, ale Feragas se na něj podíval soucitně.

"Na to si časem zvykneš," pokrčil rameny.

"Na to si nikdy nezvyknu!" prohlásil Karamon a zaťal mohutnou pěst.

Kiiri se po něm podívala. "Zvykneš, nebo ti to zlomí srdce a umřeš," řekla nevzrušené. Je tak krásná a chová se tak hrdě, jako by její obojek byl náhrdelník z nejryzejšího zlata, pomyslel si Karamon. Začal odpovídat, ale přerušil ho tlusťoch v bílé promaštěné zástěře, který před Tasslehoffa s prásknutím položil talíř s jídlem.

"Děkuji," řekl šotek zdvořile.

"Na obsluhu si nezvykej," zavrčel kuchař, "příště si vyzvedneš talíř jako všichni ostatní. Tady -" hodil před šotka dřevěný kotouček - "tady máš prů-

kazku na baštu. Buď ji ukážeš, nebo nebude žvanec. A tady máš ty," dodal a šoupl druhý kotouček před Karamona.

"Kde mám jídlo?" zeptal se Karamon a schoval kotouček do kapsy.

Kuchař před něj bouchl o stůl mísou a chtěl odejít.

"Co to má být?" zavrčel Karamon s pohledem upřeným na mísu.

Tas se naklonil. "Kuřecí vývar," řekl snaživě.

"Já vím, co to *je*," řekl Karamon pomalu. "Chci říct, co to má znamenat, nějaký vtip? Protože to vůbec není k smíchu," dodal a zamračil se na Feragase a Kiiri, kteří se mu smáli. Obrátil se na lavici, natáhl se, popadl kuchaře a trhl jím zpět. "Odnes ty pomeje a přines mi něco k jídlu!"

Překvapivě rychle a obratně se kuchař vytrhl z Karamonova sevření, zkroutil mu paži za zády a ponořil mu obličej do mísy s polévkou.

"Jez a nech si chutnat," zavrčel. Za vlasy vytáhl Karamonovu hlavu z polévky. "Protože - pokud jde o baštu - asi měsíc nic jinýho neuvidíš."

Tasslehoff přestal jíst a tvářička se mu rozjasnila. Všiml si, že všichni ostatní v místnosti nechali jídla, protože si byli jisti, že tentokrát ke rvačce dojde.

Karamonova tvář, z níž kapala polévka, byla smrtelně bledá. Na lících mu naskočily rudé skvrny a oči nebezpečně zablýskaly.

Kuchař, pěsti zaťaté, ho samolibě pozoroval.

Tas dychtivě čekal, až uvidí kuchaře letět přes místnost. Karamonovy veliké pěsti se zaťaly, klouby na nich zbělely. Jedna z mohutných rukou se zvedla a - Karamon si pomalu začal otírat polévku z obličeje.

Kuchař se s opovržlivým odfrknutím obrátil a pyšně odkráčel.

Tas si povzdechl. Tohle rozhodně nebyl ten starý Karamon, který zabil dva drakoniány holýma rukama tím, že jim srazil hlavy dohromady, ten Karamon, který jednou za sebou nechal patnáct lotrasů v různém stupni bezmocnosti, když udělali tu chybu, že se ho pokusili oloupit. Tas se poočku po Karamonovi podíval a spolkl ostrá slova, která měl na jazyku. S bolavým srdcem se vrátil ke svému obědu.

Karamon se pomalu dal do jídla, nabíral lžičkou polévku a polykal ji, aniž se zdálo, že vnímá její chuť. Tas viděl, jak si žena s černochem vyměňují pohledy a na chvíli dostal strach, že se budou Karamonovi smát. Kiiri už vlastně začala něco povídat, ale - když pohlédla ke vchodu do jídelny - rychle zavřela ústa a pokračovala v jídle. Tas viděl, že Raag znovu vešel do jídelny a za ním se sunuli dva hromotluci.

Přešli místnost a zastavili se za Karamonem. Raag do mohutného bojovníka dloubl.

Karamon se pomalu ohlédl. "Co je?" zeptal se bezvýrazným hlasem, který Tas nepoznával.

"Teď jdeš ty," řekl Raag.

"Teď jím," začal Karamon, ale ti dva ho popadli za ruce a stáhli z lavice dřív, než mohl vůbec dokončit větu. Pak Tas uviděl záblesk Karamonova dřívějšího ducha. S tváří ošklivě brunátnou se Karamon po jednom z nich neohrabaně rozehnal. Ale muž s posměšným úšklebkem snadno uhnul. Ten druhý kopl Karamona surově do břicha. Karamon se se zaúpěním zhroutil a upadl na všechny čtyři. Muži ho postavili na nohy. Se svěšenou hlavou se Karamon nechal odvést.

"Počkat! Kam -" Tas vstal, ale ucítil, jak mu paži sevřela něčí silná ruka.

Kiiri varovně zavrtěla hlavou a Tas se zase posadil.

"Co mu udělají?" zeptal se.

Žena pokrčila rameny. "Dojez to," řekla přísně.

Tas položil vidličku. "Nemám moc hlad," zamumlal sklesle a v duchu se vrátil k tomu divnému, krutému pohledu, kterým obdařil trpaslík Karamona před arénou.

Černý muž se na šotka sedícího naproti usmál. "No tak," řekl, vstal a přátelsky k šotkovi natáhl ruku, "zavedu tě do vašeho pokoje. Tím první den procházejí všichni. Tvůj přítel bude v pořádku - po čase."

"Po čase." Kiiri si odfrkla a odsunula talíř.

Tas ležel o samotě v pokoji, který, jak mu bylo řečeno, bude sdílet s Karamonem. Nebylo to nic moc. Nacházel se pod arénou a vypadal spíše jako vězeňská cela než pokoj. Ale Kiiri mu řekla, že všichni gladiátoři bydlí v takových místnostech.

"Jsou čisté a teplé," řekla. "Na světě není moc těch, co můžou tohle říct o místě, kde spí. Mimo to, kdybychom žili v pohodlí, změkli bychom."

Nu, něco takového tady rozhodně nehrozilo. Šotek se rozhlédl po holých kamenných zdech, podlaze pokryté slámou, stole se džbánem na vodu, miskou a se dvěma truhličkami určenými na jejich věci. Jediné okno vysoko u stropu, těsné v úrovni země, propouštělo sluneční svit. Tas ležel na lůžku a pozoroval, jak se sluneční světlo posouvá po místnosti. Šotek mohl jít na průzkum, ale měl pocit, že se nebude příliš bavit, dokud nezjistí, co udělali s Karamonem.

Pruh světla na podlaze se prodlužoval a prodlužoval. Otevřely se dveře a Tas dychtivě vyskočil. Ale byl ti jen další otrok, který hodil na podlahu jakýsi ranec a zase dveře zavřel. Tas si ranec prohlédl a srdce se mu sevřelo. Byly to Karamonovy věci! Všechno, co měl u sebe - včetně šatů! Tas je úzkostlivě prohlížel; hledal skvrny od krve. Nic. Vypadaly v pořádku... Jeho ruku ucítila cosi tvrdého v tajné vnitřní kapse.

Tas tu věc rychle vytáhl ven. Prudce se nadechl. Kouzelný předmět od

Par-Saliana! Jak jej mohli přehlédnout, divil se. Prohlížel si nádherný přívěsek posázený drahokamy a otáčel jím v rukou. No jistě, je kouzelný, připomněl si. Teď to sice nevypadalo na víc než cetku, ale sám viděl, jak jej Par-Salian přetvořil z věci podobné žezlu. Nepochybně měl předmět moc vyhnout se objevení, pokud neměl být objeven.

Jak jej Tas ohmatával, otáčel a pozoroval, jak se na třpytivých kamenech odráží slunce, toužebně si povzdechl. Toto byla nejúžasnější, nejkrásnější a nejbáječnější věc, jakou kdy v životě viděl. Zoufale po něm zatoužil. Jeho tělíčko se rychle zvedlo a zamířilo k jeho mošnám, když se vzpamatoval.

Tasslehoffe Bosonožko, uslyšel v duchu hlas, který se nepříjemně podobal Flintovu, teď se pleteš do VÁŽNÉ VĚCI. Toto je CESTA DOMŮ. Par-Salian sám, velký Par-Salian, ho Karamonovi předal slavnostním způsobem. Patří tedy Karamonovi. Je jeho, ty na něj nemáš právo!

Tas se zachvěl. Takhle nikdy předtím neuvažoval. Pochybovačně se na předmět zadíval. Možná to mu podsouvalo tyhle nepříjemné myšlenky do hlavy! Rozhodl se, že o ně ani trochu nestojí. Spěšně přívěsek odnesl ke Karamonově truhle a uložil ho do ní. Pak, jako zvláštní opatření, truhlu zamkl a klíč nacpal do Karamonových šatů. Ještě usouženěji se vrátil na lůžko.

Slunce zrovna zmizelo a šotek byl čím dál ustaranější, když zvenku zaslechl hluk. Někdo prudce rozkopl dveře.

"Karamone!" vykřikl Tas s hrůzou a vymrštil se na nohy.

Ti dva hromotluci přivlekli velkého muže dovnitř a pohodili ho na postel. Pak s úšklebkem odešli a zabouchli za sebou dveře. Z postele se ozvalo tiché zasténání.

"Karamone!" zašeptal Tas. Rychle popadl džbán, nalil trochu vody do misky a přinesl ji k bojovníkovu lůžku. "Co ti udělali?" zeptal se tiše a navlhčil mužovy rty.

Karamon znovu zasténal a slabě zavrtěl hlavou. Tas rychle přelétl pohledem po mužově těle. Žádné viditelné zranění, žádná krev, žádné otoky, žádné fialové podlitiny ani pruhy po bičování. Ale přesto bylo zřejmé, že ho týrali. Velký muž zakoušel krutá muka. Tělo měl pokryté potem, oči v sloup. Každou chvíli se mu některý sval v těle křečovitě stáhl a ze rtů mu uniklo bolestné zasténání.

"Byl... byl to skřipec?" zeptal se Tas. Ztěžka polkl. "Snad kolo? Palečnice?" Nic z toho nezanechává na těle stopy, nebo to aspoň slyšel.

Karamon zamumlal jakési slovo.

"Cože?" Tas se k němu naklonil blíž a omýval mu tvář vodou. "Cos to říkal? Gy - gym - co? Nerozuměl jsem ti." Šotek svraštil obočí. "Nikdy jsem neslyšel o mučidle, co by se jmenovalo gym-něco," zabrblal. "To by mě zajímalo, co to může být."

Karamon to zopakoval a znovu zasténal.

"Gym... gym... gymnastika!" řekl Tas vítězoslavně. Pak upustil džbán na podlahu. "Gymnastika? To ale není žádné mučení!"

Karamon zase zasténal.

"To je cvičení, ty ufňukanče!" zaječel Tas. "Tím chceš říct, že jsem tady čekal k smrti ustaraný, jak jsem si představoval všechny možné příšernosti, a ty sis byl zatím zacvičit!"

Karamonovi stačily síly zrovna tak na to, aby se na posteli nazvedl. Natáhl svou velikou ruku, popadl Tase za límec a přitáhl ho k sobě, aby mu viděl do očí.

"Jednou mě zajali skřeti," zašeptal drsně, "a přivázali mě ke stromu a celou noc mě mučili. V Xak Sarotu mě zranili drakoniáni. V žaláři Královny Temnot mi dráčata ohlodávala nohu. A to ti přísahám, že teď mám větší bolesti než kdykoliv předtím! Nech mě být a nech mě umřít v klidu."

S dalším zasténáním Karamonova ruka chabě klesla. Oči se mu zavřely. Tas potlačil úsměv a odplížil se do své postele.

"On si myslí, že má bolesti," pomyslel si šotek. "Jen počkej do rána!"

V Ištaru skončilo léto. Nadešel podzim, jeden z nejkrásnějších, jaký kdo pamatoval. Začal Karamonův výcvik a bojovník nezemřel, ačkoliv byly chvíle, kdy si myslel, že smrt by mohla být lehčí. Rovněž Tas více než jedenkrát pocítil pokušení zbavit to velké rozmazlené děcko jeho utrpení. Jedna z těch chvil se naskytla v noci, kdy Tase vzbudil srdceryvný vzlyk.

"Karamone?" zeptal se Tas ospale a posadil se na lůžku.

Žádná odpověď, jen další vzlyk.

"Copak je?" Tas, nečekaně plný soucitu, vstal z postele a přeťapkal po studené podlaze ke Karamonovi. "Něco se ti zdálo?"

V měsíčním světle viděl, že Karamon přikývl.

"O Tice?" zeptal se útlocitný šotek a pocítil, jak mu pohled na mužův žal vhání slzy do očí. "Ne. O Raistlinovi? Ne. O tobě? Máš strach -"

"O vdolcích," zahuhňal Karamon.

"Cože?" zeptal se zaraženě Tas.

"O vdolcích!" brečel Karamon. "Ach, Tasi! Já mám takový hlad. A zdálo se mi o takových vdolcích, jaké pekla Tika - celé pomazané medem a posypané těmi malými křupavými oříšky..."

Tas zvedl ze země botu, hodil ji po něm a znechuceně se vrátil na lůžko.

Ale koncem druhého měsíce výcviku se Tas podíval na Karamona a musel připustit, že přesně to mohutný muž potřeboval. Tukové polštáře kolem pasu zmizely, ochablá stehna byla opět pevná a svalnatá, na pažích, hrudi a zádech se vlnily svaly. Oči měl jasné a bdělé, tupý, prázdný výraz byl ten-

tam. Trpasličí cloumák se mu vypotil a vylouhoval z těla, z nosu se ztratila červeň a z obličeje odulost. Trpaslík rozhodl, že své hnědé vlasy si má Karamon nechat růst dlouhé, protože to bylo v Ištaru právě v módě, a tak se mu vlnily kolem obličeje na záda.

Z Karamona se teď stal také velice zdatný bojovník. Ačkoliv byl už dříve dosti zkušený, jeho předešlý výcvik postrádal soustavnost, protože bojové techniky většinou odkoukal od své starší nevlastní sestry Kitiary. Ale Arak si obstarával cvičitele z celého světa, a tak se Karamon učil techniku boje od těch nejlepších.

Nejen to; rovněž byl denně nucen utkávat se s ostatními gladiátory. Karamon, který se kdysi pyšnil svým bojovým uměním, se hluboce styděl, když po dvou kolech s tou ženou, Kiiri, ležel rozpláclý na zádech. Ten černý muž, Feragas, mu vyrazil meč z ruky po prvním výpadu a pak ho na přívažek přetáhl po hlavě vlastním štítem.

Ale Karamon byl schopný, pozorný žák. Jeho vrozené vlohy mu umožnily rychlé pokroky a netrvalo dlouho, než Arak radostně sledoval, jak velký muž snadno odzbrojil Kiiri a pak nevzrušeně zamotal Feragase do jeho vlastní sítě a přišpendlil černocha k podlaze jeho vlastním trojzubcem.

Karamon sám byl šťastnější než kdy po velice dlouhou dobu předtím. Železný obojek si ovšem pořád ošklivil a zpočátku zřídka minul den, aby nezatoužil zlomit jej a uprchnout. Ale jak ho začal zajímat výcvik, tyto pocity ustupovaly. Karamonovi se vždy zamlouval vojácký život. Zamlouvalo se mu mít někoho, kdo by mu říkal, co a kdy má udělat. Jediný problém spočíval v jeho hereckých schopnostech.

Vždy byl otevřený a čestný. Neuměl se přetvařovat, a tak nejhorší část výcviku přišla, když měl předstírat, že prohrává. Měl hlasitě vykřiknout bolestí, když mu Rolf dupl na záda. Musel se naučit, jak se zhroutit, jako by byl strašlivě zraněn, když ho barbar zasáhl upraveným, zasunovacím mečem.

"Ne! Ne! Ne, ty přerostlý dřevo!" ječel Arak znovu a znovu. Až jednoho dne trpaslík s nadávkami přistoupil ke Karamonovi a tvrdě jej udeřil přímo do tváře.

"Arrgh!" zařval Karamon skutečnou bolestí, ale protože ho Raag s nadějí pozoroval, neodvážil se ránu vrátit.

"Tak -" řekl Arak a vítězoslavně ustoupil, pěsti zaťaté a na kloubech krev. "Zapamatuj si ten výkřik. Ťulpasi ho budou milovat."

Ale jako herec si Karamon počínal beznadějně. I když křičel, znělo to "spíš jako když štípnou holku do zadku, než jako když někdo umírá," jak řekl Arak Kiiri znechuceně. A pak jednoho dne dostal trpaslík nápad.

Napadlo ho to, když onoho odpoledne pozoroval cvičení. Náhodou tehdy měli malé obecenstvo. Čas od času Arak vpouštěl dovnitř vybrané osoby,

protože zjistil, že to věci prospívá. Tenkrát poskytoval povyražení jistému šlechtici, který sem spolu s rodinou přicestoval ze Solamnie. Šlechtic měl dvě velice půvabné mladé dcery a ty od chvíle, kdy vstoupily do arény, nespustily oči z Karamona.

"Proč jsme ho onehdy večer neviděli bojovat?" zeptala se jedna otce.

Šlechtic se tázavě podíval na trpaslíka.

"Je novej," vysvětlil Arak nevrle. "Ještě je ve výcviku. Chápejte, je už skoro připravený. Vlastně jsem uvažoval o tom, že ho zařadím - kdy jste říkali, že se vracíte na hry?"

"My se nevracíme," začal šlechtic, ale obě dcery polekaně vykřikly. "No," opravil se, "možná - jestli seženeme vstupenky."

Obě dívky zatleskaly a zabloudily očima ke Karamonovi, který s Feragasem procvičoval šermování. Snědé tělo mladého muže se lesklo potem, vlasy mu promáčenými pramínky lnuly ke tváři a pohyboval se s půvabem dobře cvičeného atleta. Když trpaslík viděl obdivné pohledy obou dívek, došlo mu náhle, jak výjimečně pohledným mužem Karamon je.

"Musí zvítězit," povzdechla jedna z dívek, "nesnesla bych, kdyby měl prohrát."

"Však on zvítězí," řekla ta druhá. "Byl předurčen, aby zvítězil. Vypadá jako vítěz."

"No jistě! To řeší všechny moje problémy!" vyrazil náhle trpaslík, pročež na něj šlechtic s rodinou zůstal zmateně zírat. "Vítěz! Tak ho uvedu. Nikdy nebyl poražen! Nezná porážku! Přísahal, že si vezme život, když ho někdo porazí!"

"Ach, to ne!" vykřikly obě dívky zděšeně. "Neříkejte nám takové věci!"

"Je to pravda," řekl trpaslík zcela vážně a zamnul si ruce.

"Budou sem chodit z celýho světa," řekl Raagovi ten večer, "protože tady budou chtít být ten večer, co prohraje.

A on samozřejmě neprohraje - aspoň pěkně dlouho ne. Zatím bude lámat dívčí srdce. Teď to vidím. A zrovna mám jeden takový... kostým..."

Tasslehoff zatím začínal shledávat život v aréně docela zajímavým, Ačkoliv ho nejprve hluboce ranilo, když mu řekli, že nemůže být gladiátorem (Tas si sám sebe představoval jako druhého Kronina Drdůlka - hrdinu z Šotských blat), nepřestával znuděně šmejdit kolem. Skončilo to za několik dní tím, že ho málem zabil rozzuřený minotaurus, který šotka přistihl, jak vesele prohrabává jeho pokoj.

Minotauři byli divousi. V aréně bojovali jen pro zábavu a pokládali se za nadřazenou rasu, takže bydleli a jedli odděleně. Jejich ubikace byly svatosvaté a nedotknutelné.

Minotaurus dovlekl Tase před Araka a dožadoval se, aby mu bylo dovo-

leno šotka rozpárat a napít se jeho krve. Trpaslík by byl možná souhlasil - šotci mu k ničemu nebyli - ale měl na paměti rozhovor s Quarathem krátce poté, co oba otroky koupil. Z nějakého důvodu měla nejvyšší církevní autorita v zemi zájem na tom, aby se těm dvěma nic nestalo. Musel tedy minotaurovu žádost odmítnout, ale podařilo se mu ho uchlácholit tím, že mu daroval kance, kterého si může pro zábavu rozčtvrtit. Pak si vzal Arak Tase stranou, vrazil mu pár facek a nakonec mu dal svolení odcházet z arény do města, když mu šotek slíbí, že se bude na noc vracet.

Tase, který už se předtím stejně z arény několikrát vytratil, to ho uchvátilo, a tak Arakovi nosil na oplátku za jeho laskavost kdejakou maličkost, o níž si myslel, že by se trpaslíkovi mohla líbit. S ohledem na tyto pozornosti Arak šotkovi jen napráskal holí, místo aby ho jako obvykle zbičoval, když Tase nachytal, jak se snaží propašovat Karamonovi pečivo.

Tak si Tas chodil po Ištaru jak chtěl a rychle se naučil vyhýbat strážím, které k šotkům chovaly pranepochopitelný odpor. Podařilo se mu tak dostat se do samotného Chrámu.

Během výcviku, diety a ostatních potíží neztrácel Karamon ze zřetele nikdy svůj skutečný cíl. Dostal strohý, stručný vzkaz od paní Crysanie, takže věděl, že je v pořádku. Ale to bylo vše. Po Raistlinovi ani slechu.

Zpočátku ztrácel Karamon naději, že kdy bratra nebo Fistandantila najde, protože nesměl opouštět arénu. Ale brzy si uvědomil, že Tas může chodit, kam chce, a vidět, co chce, daleko snáz než on, i kdyby byl volný. Lidé měli sklon jednat se šotky jako s dětmi - to jest jako kdyby tam ani nebyli. A co se týká umění rozplynout se ve stínu, zanořit se za závěs či plížit se chodbami, v tom byl Tas zběhlejší než většina ostatních šotků.

Navíc tu byla ta výhoda, že Chrám samotný byl tak rozlehlý a plný lidí, kteří přicházeli a odcházeli téměř v každou denní i noční dobu, že jeden šotek snadno ucházel pozornosti nebo mu nanejvýš bylo podrážděně řečeno, aby se klidil, z cesty. Celé to ještě usnadňovala skutečnost, že v kuchyních pracovalo několik šotcích otroků a dokonce tu bylo i několik šotcích knězi, kteří volně přicházeli a odcházeli.

Tas by se s nimi byl s obrovskou radostí spřátelil a poptal se jich na domovinu - obzvláště těch šotcích knězi, protože do té doby nevěděl, že nějací existují. Ale neodvážil se. Karamon ho varoval, aby zbytečně nemluvil, a Tas pro jednou vzal jeho varování vážně. Zjistil, že mít se pořád na pozoru, aby nemluvil o dracích nebo o Pohromě nebo o něčem, co by všechny úplně zmátlo, je vysilující, takže se rozhodl, že bude jednodušší vyhnout se pokušení úplně. Spokojil se tedy se šmejděním po Chrámu a sbíráním informací.

"Viděl jsem Crysanii," hlásil jednou večer Karamonovi, když se vrátili z večeře a přetlačování s Feragasem. Tas ležel na posteli, zatímco Karamon

cvičil uprostřed místnosti s palcátem a řetězem, protože Arak chtěl, aby se naučil zacházet i s jinými zbraněmi než jen s mečem. Tas viděl, že Karamon potřebuje ještě hodně cvičit, a tak zalezl na vzdálenější konec lůžka - bezpečně z dosahu některých divočejších rozmachů.

"Jak se má?" zeptal se Karamon a se zájmem se na šotka podíval.

Tas potřásl hlavou. "Já ti nevím. Řekl bych, že vypadá v pořádku. Aspoň se nezdá, že by byla nemocná. Ale taky nevypadá šťastně. Je bledá, a když jsem se snažil s ní promluvit, prostě si mě nevšímala. Ale nemyslím, že by mě nepoznala."

Karamon se zamračil. "Pokus se zjistit, co se děje," řekl. "Pamatuj si, že ona taky hledala Raistlina. Možná to s ním má něco společného."

"Dobře," souhlasil šotek a přikrčil se, když mu kolem hlavy zasvištěl palcát. "Hele, dávej pozor! Uhni kousek." Starostlivě si osahal kštici, aby se přesvědčil, že tam vlasy ještě má.

"Když mluvíme o Raistlinovi," pokračoval Karamon tlumeným hlasem," dneska jsi asi taky nic nezjistil, co?"

Tas zavrtěl hlavou. "Pořád se vyptávám a vyptávám. K Fistandantilovi čas od času přicházejí a odcházejí učni. Ale žádný neviděl nikoho, kdo by odpovídal Raistlinovu popisu. A víš, lidi se zlatou kůží a očima ve tvaru přesýpacích hodin jsou v davu většinou nápadní. Ale -" šotek vypadal veseleji - "možná se brzy něco dozvím. Slyšel jsem, že se Fistandantilus vrátil."

"Vrátil?" Karamon se přestal rozhánět palcátem a obrátil se k Tasovi.

"Ano. Já jsem ho neviděl, ale někteří knězi o tom mluvili. Mám dojem, že se znova objevil včera večer, přímo v Audienční síni u Kněze-krále. Prostě - puf! A byl tam. Docela dramatické."

"Jo," zavrčel Karamon. Zamyšleně se zase oháněl palcátem a mlčel tak dlouho, až Tas zažíval a začal se nořit do hlubin spánku. Karamonův hlas ho s trhnutím přivedl k vědomí.

"Tasi," řekl Karamon, "to je naše příležitost."

"Jaká příležitost?" Šotek opět zívl.

"Příležitost zavraždit Fistandantila," řekl bojovník tiše.

7. kapitola

Karamonova chladnokrevně pronesená věta šotka okamžitě probudila.

"Za-zavraždit! Já - eh - myslím, že by sis to měl promyslet, Karamone," zakoktal Tas. "Totiž, no, podívej se na to takhle. Tenhleten Fistandantilus je vážně, ale vážně *dobrej*, totiž, *nadanej* kouzelník. Dokonce lepší než Raistlin a Par-Salian dohromady, jestli je pravda, co se říká. K takovýmu chlápkovi se nemůžeš jen tak vplížit a zavraždit ho. Hlavně, kdyžs ještě nikoho nezavraždil! Ne, že bych říkal, že bysme si to měli trénovat, chápej, ale -"

"Musí přece spát, ne?" zeptal se Karamon.

"No," zajíkl se Tas, "asi ano. Řekl bych, že všichni musejí spát, i kouzelníci -"

"Kouzelníci nejvíc ze všech," přerušil ho Karamon klidně. "Pamatuješ, jak býval Raist slabý, když se nevyspal? A to platí pro všechny kouzelníky, i ty nejmocnější. Je to jeden z důvodů, proč ztráceli velké bitvy - Ztracené války. Museli si odpočinout. A přestaň s tím ‚my'. Udělám to já. Ty ani nemusíš jít se mnou. Jenom zjisti, kde je jeho pokoj, jakou tam má ochranu a kdy chodí spát. Dál už se o to postarám já."

"Karamone," začal Tas váhavě, "myslíš, že je to správné? Totiž, já vím, že proto tě sem čarodějové poslali. Aspoň si *myslím*, že proto. Všechno se to tady nakonec nějak zamotalo. Já vím, že tady ten Fistandantilus má být vážně *zlý* člověk a nosí černý plášť a vůbec, ale je správné ho *zavraždit*? Totiž, mně to připadá, že nás to jen udělá zrovna tak zlé jako on, ne?"

"To je mi jasné," řekl Karamon bezvýrazně s očima upřenýma na palcát, jímž máchal vpřed a vzad. "Je to jeho život proti Raistlinovu, Tasi. Když teď v minulosti Fistandantila zabiju, nebude moci přejít do budoucnosti a zmocnit se Raistlina. Mohl bych Raistlina zbavit toho zničeného těla, Tasi, uzdravit ho! Jak ho jednou vytrhnu ze spárů zla toho muže - já vím, že pak bude zase jako ten starý Raist. Ten malý bratříček, kterého jsem měl rád." Karamonův hlas zazněl toužebně a oči mu zvlhly. "Mohl by přijít bydlet s námi, Tasi."

"A co Tika?" zeptal se Tas váhavě. "Jak se bude cítit, když někoho zavraždíš?"

V Karamonových hnědých očích hněvivě zablýsklo. "Už jsem ti říkal - nemluv o ní, Tasi!"

"Ale, Karamone -"

"Myslím to vážně, Tasi!"

Tentokrát zazněl v mužově hlase tón, o němž Tas velice dobře věděl, co znamená - že zašel příliš daleko. Šotek se na posteli ztrápeně skrčil. Karamon si při pohledu na něj povzdechl.

"Podívej, Tasi," řekl tiše, "vysvětlím ti to jednou provždy. Já - nechoval jsem se k Tice moc dobře. Měla pravdu, když mě vyhodila, teď to vidím, i když byly doby, kdy jsem si myslel, že jí to neodpustím." Mohutný muž se na chvíli odmlčel a urovnával si myšlenky. Pak s dalším pohledem pokračoval. "Kdysi jsem jí řekl, že dokud Raistlin žije, bude u mě na prvním místě on. Radil jsem jí, aby si našla někoho, kdo by jí mohl dát celou svou lásku. Nejdřív jsem si myslel, že bych to mohl být *já*, když si Raistlin šel po svém. Ale -" potřásl hlavou - "já nevím. Nevyšlo to. A teď tohle musím udělat, nechápeš? A nemůžu myslet na Tiku! Ona - ona se mi jen plete do cesty..."

Vše, co na to Tas dokázal říci, bylo: "Ale Tika tě tolik miluje!" A samozřejmě to bylo špatně. Karamon se zamračil a začal se znovu rozhánět palcátem.

"No dobře, Tasi," ozval se a jeho hlas byl tak hluboký, jako by vycházel zpod šotkových nohou. "Tak tohle asi znamená sbohem. Řekni si trpaslíkovi o jiný pokoj. Já to zkrátka udělám a nechci, aby ses dostal do potíží, kdyby se něco pokazilo..."

"Karamone, ty víš, že jsem tím nemyslel, že ti nepomůžu," zašeptal Tas. "Ty mě potřebuješ!"

"Jo, asi jo," zabrblal Karamon a zrudl. Pak se na Tase podíval a omluvně se usmál. "Promiň. Prostě už o Tice nemluv, ano?"

"Ano," slíbil Tas nešťastně. Vrátil Karamonovi úsměv a pozoroval, jak mohutný muž odkládá zbraně a chystá se ulehnout. Ale úsměv to byl mdlý, a když sám zalezl na kutě, cítil se sklíčenější a nešťastnější než kdy jindy od chvíle, kdy umřel Flint.

"Ten by to neschvaloval, to je jistý," řekl si Tas a myslel na starého mrzutého trpaslíka. "Jako bych ho slyšel. ‚Pitomej šotku s prázdnou makovicí!' řekl by. ‚Vraždit čaroděje! Proč prostě všem neušetříš starosti a neskoncuješ sám se sebou?' A pak Tanis," pomyslel si Tas ještě sklíčeněji. "Úplně si dokážu představit, co by řekl *on*!" Tas se převalil a přitáhl si přikrývku až k bradě. "Kdyby tak tady byl! Kdyby tady tak byl někdo, kdo by nám pomohl! Karamonovi to nemyslí správně, já vím, že ne! Ale co *já* můžu dělat? Musím mu pomoct. Je to můj přítel. A beze mě se nejspíš dostane do pěkné kaše."

Příštího dne se Karamon poprvé účastnil her. Tas zašel do Chrámu brzy ráno a vrátil se včas, aby stihl Karamonův souboj, který se měl konat odpoledne. Seděl na posteli, klátil krátkýma nožkama a podával hlášení, zatímco Karamon nervózně přecházel po místnosti a čekal, až mu trpaslík s Feragasem přinesou kostým.

"Měls pravdu," přiznal Tas neochotně. "Fistandantilus zřejmě potřebuje spoustu spánku. Chodí do postele brzy večer a je tuhej - to-totiž -" zakoktal Tas - "tvrdě spí až do rána."

Karamon se na něj zachmuřeně podíval.

"Stráže?"

"Žádné," pokrčil Tas ramínky. "Dokonce ani nezamyká dveře. Koneckonců je to svaté místo a všichni buď věří všem nebo nemají nic, co by stálo za zamykání. Víš," pokračoval šotek přemítavě, "vždycky jsem zámky na otevřených dveřích nesnášel, ale teď jsem došel k názoru, že život bez nich by byl vážně nudný. Byl jsem v pár pokojích v Chrámu -" Tas blaženě ignoroval Karamonův zděšený pohled - "a věř mi, nestojí to za to. Jeden by si myslel, že u kouzelníka to bude něco jiného, ale Fistandantilus tam nemá nic z kouzelnického nádobíčka. Myslím, že ten pokoj používá jen na přespání, když je u dvora. Kromě toho," zdůraznil šotek s náhlým zářným zábleskem logiky, "*on* je jediný zlý člověk u dvora, takže se nepotřebuje chránit před nikým kromě před sebou!"

Karamon, který už dávno přestal poslouchat, cosi zažbrblal a přecházel po místnosti dál. Tas se rozmrzele zamračil. Zčistajasna si uvědomil, že on teď s Karamonem stojí na stejné příčce se zlými kouzelníky. To mu pomohlo učinit rozhodnutí.

"Podívej, Karamone, je mi to líto," řekl po chvíli, "ale myslím, že ti nakonec nebudu moct pomoci. Šotci nejsou moc vybíraví, co se týče jejich věcí nebo věcí jiných lidí, ale nevěřím, že by nějaký šotek v životě někoho *zavraždil*!" Povzdechl si a pak roztřeseným hláskem pokračoval. "A navíc musím myslet na Flinta a... a Sturma. Víš, že Sturm by s tím nesouhlasil. Byl tak čestný. To prostě není správné, Karamone! Dělá to z nás zrovna tak špatné lidi jako Fistandantilus. Nebo možná horší."

Karamon otevřel ústa a zrovna se chystal odpovědět, když se rozlétly dveře a napochodoval Arak.

"Jakpak si vedem, chlapáku?" zašilhal trpaslík po Karamonovi. "Docela rozdíl proti tomu, jak jsi sem přišel, co?" Obdivně poplácal velikána po tvrdých svalech, pak zaťal pěst a nečekaně ho udeřil do břicha. "Tvrdý jak ocel," pochválil, zašklebil se a bolestí třepal rukou.

Karamon se na trpaslíka znechuceně zamračil, blýskl pohledem po Tasovi a pak si povzdechl. "Kde mám šaty?" zavrčel. "Už je skoro Vysoká hlídka..."

Trpaslík pozvedl jakýsi pytel. "Tady. Neměj strach, oblékání ti nebude trvat dlouho."

Karamon pytel nervózně popadl a otevřel. "Kde je zbytek?" zeptal se Feragase, který právě vešel.

"To je všecko!" zakdákal Arak. "Povídal jsem, že ti oblékání nebude trvat dlouho!"

Karamonův obličej sytě zrudl. "Já - nemůžu si obléct... jenom tohle..."

zakoktal a rychle pytel zavřel. "Říkali jste, že tam budou dámy..."

"A budou milovat každý kousek tvé bronzové kůže!" zakejhal Arak. Pak z trpaslíkovy zjizvené tváře zmizel smích a nahradilo ho temné, hrozivé zamračení. "Oblíkni to, ty velký trdlo. Za co myslíš, že si platí, aby mohli vidět? Taneční školu? Ne - platí, aby mohli vidět zpocený těla plný krve. Čím víc těla, čím víc potu, čím víc krve - skutečný krve - tím líp!"

"*Skutečné* krve?" Karamon vzhlédl a hnědé oči mu zablýskaly. "Co tím myslíš? Myslel jsem, žes říkal -"

"Pche! Nachystej ho, Feragasi. A když už budeš v tom, objasni tomu rozmazlenýmu spratkovi, jak to v životě vlastně chodí. Je načase, abys vyrostl, Karamone, můj pěkný drahoušku." S těmito slovy a se skřípavým smíchem trpaslík odkráčel.

Feragas ustoupil, aby ho nechal projít, a pak vešel doprostřed místnosti. Jeho tvář, obvykle veselá a bodrá, teď vypadala jako prázdná maska. Oči měl bez výrazu a vyhýbal se přímému pohledu na Karamona.

"Co tím myslel, abych vyrostl?" zeptal se Karamon. "A co ta skutečná krev?"

"Tady," vyhnul se nevrle otázce Feragas. "Pomůžu ti s těmi přezkami. Ze začátku to chce si zvyknout. Jsou vyloženě ozdobné, snadno prasknou. Obecenstvo miluje, když se nějaký kus uvolní nebo upadne."

Vytáhl z pytle ozdobný ramenní kryt a začal jej Karamonovi připínat, přičemž se mu postavil za záda a upíral oči na přezky.

"Tohle je ze zlata," řekl Karamon pomalu.

Feragas zabručel.

"Máslo by nůž zastavilo spíš než tohle," pokračoval Karamon, ohmatávaje náramenník. "A podívej se na ty legrační blbůstky! Hrot meče se ti v nich zachytí a uvázne."

"Jo." Feragas se zasmál, ale byl to nucený smích. "Jak vidíš, je skoro lepší být nahý, než mít tadyhle to na sobě."

"O to tedy nemusím mít obavy," poznamenal Karamon kysele a vytáhl koženou bederní roušku, krom níž v pytli byla už jen ozdobná přilba. Rouška byla rovněž zdobená zlatem a stěží mu zakrývala choulostivá místa. Když se s Feragasovou pomocí oblékl, i šotek se při pohledu na Karamonovo pozadí začervenal.

Feragas vykročil k odchodu, ale Karamon mu položil ruku na paži a zastavil ho. "Raději bys mi měl všechno pověděl, kamaráde. Tedy, jestli jsi ještě můj kamarád."

Feragas se na Karamona upřeně zahleděl, potom pokrčil rameny. "Myslel jsem, že už ti to došlo. Zbraně používáme nabroušené. Ale jistě, meče se pořád zasunují," dodal rychle, když viděl, jak se Karamonovy oči zúžily.

"Ale když dostaneš zásah, krvácíš - doopravdy. Proto jsme tak pilovali tvoje výpady."

"Tím chceš říct, že tu bývají zranění? Že bych mohl někoho poranit? Třeba Kiiri nebo Rolfa nebo Barbara?" Karamon hněvivě zvedl hlas. "Co se ještě děje? Cos mi ještě neřekl - kamaráde!"

Feragas na Karamona nevzrušeně hleděl. "Kde myslíš, že jsem přišel k těmhle jizvám? Když jsem si hrál s chůvou? Podívej, jednoho dne to pochopíš. Teď není čas ti to vysvětlovat. Prostě nám věř, Kiiri a mně. Nech se vést. A - hlídej si minotaury. Bojují kvůli sobě, ne kvůli nějakému pánu či majiteli. Nikomu se nezodpovídají. Ale ano, slíbili, že budou dodržovat pravidla - musejí, protože jinak by je Kněz-král nechal dopravit zpátky do Mithasu. Jenže... no, davu se líbí. Lidi je rádi vidí pouštět žilou. A dovedou přijímat i rozdávat."

"Vypadni!" vyštěkl Karamon.

Feragas na něj chvilku zíral, pak se obrátil a vykročil ke dveřím. Ale když k nim došel, zastavil se.

"Poslouchej, příteli," řekl vážně, "tyhle jizvy z arény jsou jako čestné odznaky, každá má cenu ostruh, které rytíř získá v souboji! Je to jediná čest, kterou si v tomhle laciném představení dobýváme. Aréna má svá pravidla, Karamone, a nemá ani za mák společného s těmi rytíři a šlechtici, kteří sedí kolem a dívají se, jak my otroci krvácíme pro jejich zábavu. Vykládají o své cti. No, my máme zase svou. Je tím, co nás drží při životě." Zmlkl. Zdálo se, že by mohl říci více, ale Karamon zatvrzele hleděl na zem a tvrdohlavě odmítal vzít jeho slova či přítomnost na vědomí.

Feragas nakonec řekl: "Máš pět minut," odešel a práskl za sebou dveřmi.

Tas chtěl strašně něco říci, ale při pohledu na Karamonovu tvář i šotek poznal, že je načase být zticha.

Jdi do boje se zlou krví a do večera poteče. Karamon si nemohl vzpomenout, který nabručený starý důstojník to říkával, ale zjistil, že tato zásada platí. Váš život velice často závisel na oddanosti vašich spolubojovníků. Bylo tedy dobré urovnat mezi sebou všechny hádky. Beztak v sobě nerad zadržoval zášť. Vlastně z toho nic neměl, jen se mu svíral žaludek.

Proto bylo pro něj snadné potřást Feragasovi rukou, když se před vstupem do arény chtěl od něj černý muž odvrátit, a omluvit se mu. Feragas omluvu vřele přijal, zatímco Kiiri, která se zřejmě o oné příhodě od Feragase dozvěděla, naznačila úsměvem uspokojení. Naznačila rovněž uspokojení s Karamonovým oděvem: dívala se na něj s tak neskrývaným obdivem v blýskavých zelených očích, že se Karamon rozpačitě začervenal.

Všichni tři postávali a povídali si v chodbě pod arénou a čekali na své vy-

stoupení. Stáli s nimi další gladiátoři, kteří měli ten den bojovat, Rolf, Barbar a Rudý Minotaurus. Čas od času nad sebou zaslechli řev davu, ale jen tlumeně. Když natáhl krk, viděl Karamon vstupní dveře. Přál si, aby už začali. Zřídkakdy byl tak rozrušený, daleko rozrušenější, než když šel do bitvy, uvědomil si.

Ostatní to napětí pociťovali také. Bylo to zřetelné na Kiiriině smíchu, příliš pronikavém a hlasitém, a potu, který stékal Feragasovi po tváři. Ale bylo to dobré napětí, smíšené se vzrušením. A Karamon si náhle uvědomil, že se na boj těší.

"Arak vyvolává naše jména," upozornila Kiiri. Feragas a Karamon vykročili společně s ní - trpaslík rozhodl, že když jim to spolu tak jde, budou bojovat jako skupina. (Doufal také, že ti dva zkušení zamaskují všechny Karamonovy přehmaty.)

První, čeho si Karamon všiml, když vkročil do arény, byl hluk. Přeléval se přes něj v dunivých vlnách, jedna za druhou, a přicházel jakoby ze sluncem zalité oblohy nad ním. Na okamžik ho opanoval zmatek. Nyní už důvěrně známá aréna - v níž v průběhu posledních měsíců tak tvrdě a usilovně cvičil - se náhle stala místem zcela neznámým. Jeho pohled putoval po obrovských kruhových řadách sedadel kolem arény. Ohromilo ho, když viděl ty tisíce lidí, kteří všichni - jak se zdálo - byli na nohou a křičeli, dupali a ječeli.

Před očima se mu míhaly barvy - vesele se třepotající vlajky označující Den her, hedvábné prapory všech ištarských šlechtických rodů a daleko skromnější praporky těch, kdo v závislosti na ročním období prodávali cokoliv od ovocné zmrzliny po horký čaj. A všechno se to zdálo být v pohybu, z čehož se mu náhle zatočila hlava a zvedl žaludek. Pak ucítil na své paži Kiiriinu chladnou dlaň. Obrátil se a spatřil její uklidňující úsměv. Za ní viděl známou arénu, Feragase a další své přátele.

Začal se cítil lépe, a tak obrátil pozornost k tomu, co se dělo. Raději bych se měl soustředit, řekl si přísně. Jestli mu ujde jediný nazkoušený pohyb, nejen že ze sebe udělá hlupáka, ale navíc by mohl někoho zranit. Vzpomněl si, jak Kiiri trvala na tom, aby si přesně načasoval výpady. No, pomyslel si kysele, teď už vím proč.

Nespouštěl oči ze svých druhů a arény, nevšímal si hluku a davů, zaujal své místo a čekal na zahájení. Aréna vypadala jaksi odlišně a zpočátku mu nedocházelo proč. Pak si uvědomil, že stejně jako oni byli v kostýmech, tak trpaslík nechal nazdobit rovněž arénu. Byly tam tytéž staré, pilinami pokryté plošiny, na nichž každý den bojoval, ale teď byly vyparáděny symboly čtyř světových stran.

Kolem těchto čtyř plošin žhnulo rozpálené uhlí, burácel oheň, vřel a

bublal olej. Smrtící jámy, jak se jim říkalo, překračovaly dřevěné můstky, spojovací plošiny. Jámy Karamona zpočátku lekaly, ale už dříve se dozvěděl, že jsou pouze na efekt. Obecenstvu se líbilo, když byl některý bojovník vytlačen ze zápasiště na můstky. Šílelo, když Barbar držel Rolfa za kotníky nad vroucím olejem. Karamon, který to všechno viděl při zkouškách, se mohl s Kiiri jen smát zděšenému výrazu na Rolfově tváři a jeho divokým pokusům o záchranu, které - jako obvykle - končily tím, že Barbar uhodil Rolfa pěstí do hlavy.

Slunce dosáhlo zenitu a zlatý záblesk upoutal Karamonův pohled na střed arény. Stála tam Věž svobody - vysoká stavba ze zlata, tak jemná a vyzdobená, že v tom surovém prostředí působila nepatřičně.

Na jejím vrcholku visel klíč - klíč, kterým lze otevřít zámek všech železných obojků. Věž vídal Karamon často, ale klíč nikdy, ten byl zamčený v Arakově kanceláři. Jenom pohled na něj působil, že mu železný obojek na šíji připadal nezvykle těžký. Oči se mu náhle zalily slzami. Svoboda... Ráno se probudit a moci vyjít ze dveří, jít kamkoliv na světě, kam se člověku zachce. Taková prostá věc. Jak mu teď chyběla!

Potom uslyšel, jak Arak vyvolává jeho jméno, uviděl, jak na něj ukazuje. S obrazem klíče v mysli sevřel zbraň a obrátil se ke Kiiri. Na konci roku si každý otrok, který si ve hrách vedl dobře, mohl vybojovat právo vyšplhat na Věž a získat klíč. Samozřejmě, že to byl všechno podvod. Arak vždycky vybíral ty, kteří zaručeně přitáhnou nejvíc obecenstva. Karamon na to nikdy nepomyslel - jeho jediným zájmem byli jeho bratr a Fistandantilus. A teď si uvědomil, že má nový cíl. S divokým výkřikem zvedl svůj falešný meč na pozdrav vysoko do vzduchu.

Karamon se brzy začal uvolňovat a bavit. Objevil, že ho řev a potlesk davu těší. Nadšení diváků ho strhlo a zjistil, že jim přihrává - přesně jak ho Kiiri upozornila, že tomu bude. Těch pár ran, které utržil v zuřivých soubojích, nebylo víc než škrábance. Ani je necítil. Smál se sám sobě pro své obavy. Feragas měl pravdu, když se o takových hloupostech ani nezmiňoval. Karamon zalitoval, že tu záležitost tak zveličoval.

"Líbíš se jim," řekla Kiiri během jedné z odpočinkových přestávek. Usmála se na něj. Opět přelétla očima Karamonovo svalnaté, téměř nahé tělo. "Vůbec se jim nedivím. Už se těším na náš souboj."

Zasmála se, když se začervenal, ale Karamon jí viděl na očích, že nežertuje, a náhle si prudce uvědomil její ženskost - něco, čeho si během výcviku nikdy nevšiml. Možná to bylo jejím sporým oděvem, střiženým tak, aby zdánlivě vše odhaloval, a zároveň zakrýval to nejžádoucnější. Karamonovi vřela krev jak vášní, tak radostí, kterou vždy nacházel v boji. V hlavě mu

vytanuly zmatené vzpomínky na Tiku a spěšně odvrátil pohled od Kiiri, protože si uvědomil, že říká očima víc, než má v úmyslu.

Tento únik byl úspěšný jen zčásti, poněvadž zjistil, že hledí na řady sedadel - přímo do očí spousty krásných žen plných obdivu, které se zjevně snažily upoutat jeho pozornost.

"Jsme na řadě," dotkla se ho Kiiri a Karamon vděčně vykročil na zápasiště.

Zašklebil se na Barbara, když mu vysoký muž vykročil vstříc. Tohle bylo jejich velké číslo, nacvičovali jej spolu mnohokrát. Když stanuli tváří v tvář, Barbar na Karamona mrkl a jejich obličeje se zkřivily do divoké nenávisti. Zavrčeli na sebe jak divá zvěř, nahrbili se a počali kolem sebe chvíli kroužit, aby vybudovali patřičné napětí. Karamon se přistihl, že se už už usmívá, a musel si připomenout, že má vypadat nebezpečně. Měl Barbara rád. Pocházel z Planin a v mnohém mu připomínal Řekyvana - vysoký, tmavovlasý, ačkoliv vůbec ne tak vážný jako přísný hraničář.

Barbar byl také otrok, ale jeho obojek byl starý a poškrábaný z nesčetných bojů. Bylo jisté, že letos bude tím, kdo půjde po zlatém klíči.

Karamon bodl zasunovatelným mečem. Barbar snadno uhnul, zachytil Karamona patou a úhledně mu podrazil nohy. Karamon s řevem upadl. Obecenstvo zašumělo (ženy vzdychly) a ozvalo se rovněž volání slávy Barbarovi, kterého měli diváci ve značné oblibě. Barbar bodl po ležícím Karamonovi kopím. Ženy zaječely hrůzou. Karamon se však v poslední chvíli překulil, chytil Barbara za nohu a strhl ho na plošinu.

Bouřlivé provolávání slávy. Oba muži se popadli do křížku na podlaze plošiny. Kiiri přispěchala svému padlému druhu na pomoc a Barbar je k radosti davu oba odrážel. Pak Karamon dvorným gestem poslal Kiiri zpět. Obecenstvu bylo zřejmé, že se o svého drzého protivníka hodlá postarat sám.

Kiiri pleskla Karamona po zadku (to nebylo ve scénáři a Karamon kvůli tomu málem zapomněl, co dál) a odběhla. Barbar po něm bodl a Karamon tasil zasunovací dýku. Tím mělo představení končit - jak plánovali. Zručně podklouzl pod Barbarovou pozdviženou paží a vrazil mu falešnou dýku do žaludku, kde byl pod okrajem prsního plátu ozdobeného pery dovedně ukryt měchýř s kuřecí krví.

Vyšlo to! Na Karamona vystříkla kuřecí krev a stékala mu po prstech a po paži. Karamon se podíval Barbarovi do tváře, očekával další vítězoslavné mrknutí...

Něco se pokazilo.

Mužovy oči se rozšířily, jak to mělo být. Ale rozšířily se skutečnou bolestí, skutečným šokem. Zapotácel se dopředu - to bylo také plánováno - ale bolestné zasténání už ne. Jak ho Karamon zachytil, s hrůzou si uvědomil, že

krev zalévající mu paže je horká.

Vytáhl dýku z rány a zíral na ni, zatímco se pokoušel udržet Barbara, který se na něj hroutil. Čepel byla pravá!

"Karamone..." dusil se muž. Z úst mu prýštila krev.

Obecenstvo hřímalo nadšením. Takové zvláštní efekty neviděli už celé měsíce!

"Barbare! Já jsem to nevěděl!" vykřikl Karamon. S hrůzou zíral na dýku. "Přísahám!"

A pak byli vedle něj Kiiri a Feragas a pomáhali mu uložit umírajícího Barbara na podlahu arény.

"Dohraj to!" vyštěkla drsně Kiiri.

Karamon ji vztekem skoro uhodil, ale Feragas mu zadržel paži. "Závisí na tom tvůj život, naše životy!" zasyčel černoch. "A život tvého mrňavého přítele!"

Karamon na ně zmateně civěl. Co tím mysleli? Co to říkali? Právě zabil člověka - přítele! Zasténal, vytrhl se Feragasovi a poklekl vedle Barbara. Matně si uvědomoval jásání davu a - někde v nitru - věděl, že to spolkli. Vítěz vzdává čest "mrtvému".

"Odpusť mi," poprosil Barbara. Ten přikývl.

"Ty za to nemůžeš," zašeptal, "neobviňuj se -" Oči mu strnuly, na rtech zapěnila krev.

"Musíme ho dostat z arény," zašeptal Feragas Karamonovi ostře, "a tak, aby to vypadalo dobře. Jako jsme to nacvičovali. Rozumíš?"

Karamon tupě přikývl. *Tvůj život... život tvého mrňavého přítele.* Jsem bojovník. Už jsem zabíjel. Smrt není nic nového. *Život tvého mrňavého přítele.* Poslouchej rozkazy. Jsem na to zvyklý. Poslouchej rozkazy, pak ti dojdou odpovědi...

Když si to opakoval dokola a dokola, dokázal Karamon potlačit tu část mysli, která planula vztekem a bolestí. Klidně a chladnokrevně pomohl Kiiri a Feragasovi zvednout Barbarovo "neživé" tělo na nohy, jako to dělávali při zkouškách nesčíslněkrát. Našel i sílu otočit se tváří k davům a uklonit se. Feragas obratně pohnul volnou paží tak, že to vypadalo, jako by se "mrtvý" Barbar klaněl také. Davům se to líbilo a divoce jásaly. Pak tři přátelé odtáhli tělo ze scény do temných chodeb dole.

Když se tam dostali, Karamon jim pomohl uložit Barbara na chladný kámen. Dlouho na neživé tělo hleděl, jen matně si vědom ostatních gladiátorů, kteří tam čekali, až na ně přijde řada. Dívali se na mrtvého Barbara a pak se opět rozplývali ve stínech.

Karamon pomalu vstal. Obrátil se, popadl Feragase a vší svou silou jím mrštil o zeď. Vytrhl z opasku zakrvácenou dýku a přidržel ji černému muži

před očima.

"Byla to nehoda," procedil Feragas skrze zaťaté zuby.

"Nabroušené zbraně!" vykřikl Karamon a hrubě přirazil Feragasovu hlavu ke zdi. "Trošku krvácet! No tak mluv! Co se to ve jménu Propasti děje?"

"Byla to nehoda, hlupáku," ozval se za ním jakýsi výsměšný hlas.

Karamon se otočil. Stál před ním trpaslík, podsadité tělo jako malý, pokřivený stín v temné a plesnivé chodbě pod arénou.

"A teď ti povím o nehodách," pokračoval Arak. Hlas měl tichý a škodolibý. Za ním se černala mohutná Raagova silueta s obuškem v obrovské ruce. "Nech Feragase jít. On a Kiiri musejí zpět do arény se poděkovat. Všichni jste dneska vítězi.

Karamon na Feragase ještě chvíli hleděl a potom nechal ruku klesnout. Dýka mu vyklouzla z necitlivých prstů na podlahu. Zavrávoral ke zdi. Kiiri na něj pohlédla s němým soucitem a položila mu ruku na paži. Feragas si povzdechl, vrhl na samolibého trpaslíka záštiplný pohled a spolu s Kiiri odešli. Obešli Barbarovo tělo ležící nedotčené na kameni.

"Říkals, že se tady nezabíjí," vyčetl mu Karamon hlasem zdušeným hněvem a bolestí.

Trpaslík se postavil proti němu. "Byla to nehoda," opakoval. "Nehody se tady stávají. Zvlášť lidem, co si nedávají pozor. Můžou se stát i tobě, když si nebudeš dávat pozor. Nebo tomu tvému malému kamarádovi. No a Barbar si pozor nedal. Nebo spíš jeho pán si nedal pozor."

Karamon zvedl hlavu, s hrůzou a otřesen na trpaslíka vytřeštil oči.

"Á, koukám, že ti to konečně došlo," přikývl Arak.

"Tak tento muž zemřel, protože se jeho majitel připletl někomu do cesty," uvažoval tiše Karamon.

"Jo," ušklíbl se trpaslík a popotáhl se za vous. "Civilizovaný, co? Ne jako za starejch časů. A nikdo není o nic chytřejší. Samozřejmě kromě jeho pána. Dneska odpoledne jsem se zrovna koukal na jeho obličej. Věděl to hned, jaks Barbara bodl. Zrovna tak bys tu dýku mohl vrazit do něj. Pochopil ten vzkaz správně."

"Tohle tedy bylo varování?" zeptal se Karamon přiškrceně.

Trpaslík opět přikývl a pokrčil rameny.

"Kdo? Kdo byl jeho majitel?"

Arak zaváhal. Divně se na Karamona zadíval a jeho zjizvená tvář dostala vychytralý výraz. Karamon skoro mohl vidět, jak počítá, dumá, kolik může vyzískat, když bude mluvit, kolik, když bude mlčet. Peníze se zjevně poskládaly do sloupečku "mluvit", protože neváhal dlouho. Pokynul Karamonovi, aby se sklonil, a pošeptal mu jméno do ucha.

Karamon vypadal zmateně.

"Vysoce postavený kněz, Ctěný syn Paladinův," vysvětlil trpaslík. "Číslo dvě hned po Knězi-králi. Ale udělal si velikého nepřítele, velikého," potřásl Arak hlavou.

Nad jejich hlavami vzdáleně zaburácelo volání slávy. Trpaslík vzhlédl a pak se znovu podíval na Karamona. "Nyní budeš muset jít nahoru poděkovat se. Čeká se to. Jsi přece vítěz."

"Co on?" zeptal se Karamon, když zabloudil pohledem k Barbarovi. "On nahoru nepůjde. Nebude jim to divné?"

"Natažený sval. To se běžně stává. Nemůže se přijít poděkovat," řekl trpaslík ledabyle. "Rozhlásíme, že odešel, že dostal svobodu."

Dostal svobodu! Do očí mu vhrkly slzy. Podíval se pryč chodbou. Další zajásání. Bude muset jít. *Tvůj život. Naše životy. Život tvého mrňavého přítele.*

"Proto," řekl Karamon nezřetelně, "proto jsi to zařídil tak, abych ho zabil *já*! Protože teď mě máš v hrsti! Víš, že nebudu mluvit -"

"To jsem věděl stejně," namítl Arak s prchavým úsměvem. "Řekněme, že to byla jen taková maličká konečná úprava zařídit, abys ho zabil ty. Zákazníkům se to líbí, dokazuje to, že se starám. Víš, byl to *tvůj* pán, který to varování poslal. Říkal jsem si, že ocení, když ho doručí jeho vlastní otrok. Jasně, vystavuje tě to trochu nebezpečí - Barbarova smrt musí být pomstěna. Ale pro hry to udělá divy, jak o tom jednou začnou kolovat řeči."

"*Můj* pán!" Karamon zalapal po dechu. "Ale koupils mě ty! Škola -"

"Á, já jsem byl jen prostředník," zakejhal trpaslík. "Myslel jsem si, že to možná nevíš."

"Ale kdo je můj -" A pak Karamon poznal odpověď. Ani neslyšel, co trpaslík říká. Nemohl jej slyšet pro náhlý hřmot, který mu zněl v hlavě. Přelil se přes něj krvavě rudý příval a dusil ho. Plíce ho pálily, žaludek se rozhoupal a nohy se pod ním podlomily.

Pak už si jen uvědomil, že sedí v chodbě a obr mu drží hlavu mezi koleny. Mdloba pominula. Karamon zalapal po dechu, setřásl obrův stisk a zvedl hlavu.

"Jsem v pořádku," pronesl bezkrevnými rty.

Raag se na něj podíval a pak vzhlédl k trpaslíkovi.

"V tomhle stavu ho nemůžeme vzít ven," znechuceně se zadíval Arak na Karamona. "Ne, když vypadá jako leklá ryba břichem vzhůru. Doveď ho do pokoje."

"Ne," ozval se ze tmy slabý hlásek, "j-já se o něj postarám."

Ze stínů se vyplížil Tas s tváří skoro tak bledou jako Karamonova.

Arak zaváhal, pak něco zavrčel a otočil se. Pokynul obrovi a odspěchal ke schodům, aby mohl přiřknout ceny vítězům.

Tasslehoff poklekl vedle Karamona a položil mu ruku na paži. Zabloudil pohledem k tělu, jež zapomenuté leželo na podlaze. Karamonův pohled ho následoval. Když spatřil tu bolest a žal v jeho očích, ucítil Tas, že se mu v krku usadil knedlík. Nedokázal ze sebe vypravit ani slovo, mohl jen pohladit Karamona po paži.

"Koliks toho slyšel?" zeptal se Karamon nezřetelné.

"Dost," zašeptal Tas. "Fistandantilus."

"Celou dobu tohle plánoval." Karamon si povzdechl. Opřel si hlavu o zeď a unaveně zavřel oči. "Takhle se nás zbaví. Ani se s tím nebude muset obtěžovat osobně. Prostě nechá toho... toho kněze..."

"Quaratha."

"Jo, Quaratha, aby nás zabil." Karamon sevřel pěsti. "Čaroděj bude mít ruce čisté! Raistlin ho nikdy nebude podezřívat. A já si teď při každém souboji budu říkat: ‚Je ta dýka, co má Kiiri v ruce, pravá?' " Karamon otevřel oči a pohlédl na šotka. "A ty, Tasi. Ty jsi v tom taky. Trpaslík to říkal. Já odejít nemůžu, ale ty bys mohl! Musíš odtud vypadnout!"

"Kam bych šel?" zeptal se Tas bezmocně. "Našel by mě, Karamone. Je to ten nejmocnější kouzelník, co kdy žil. Před lidma jako on se nedokážou schovat ani šotci."

Chvíli seděli oba tiše a nad nimi burácel ryk davu. Pak Tas zachytil očima záblesk kovu napříč chodbou. Rozeznal, co to je, zvedl se na nohy a došel pro to.

"Můžu nás dostat do Chrámu," nadechl se zhluboka a snažil se, aby mu hlas zněl pevně. Zvedl dýku potřísněnou krví a podal ji Karamonovi.

"Můžu nás tam dostat dneska večer."

8. kapitola

Stříbrný měsíc, Solinár, plápolal nad obzorem. Když vyšel nad hlavní Chrámovou věží, vypadal jako plamen svíčky na dlouhém knotu. Té noci byl v úplňku a zářil velice jasně, tak jasně, že služeb lampářů nebylo třeba a chlapci, kteří si vydělávali na živobytí tím, že svítili účastníkům různých oslav na cestu z jednoho domu do druhého malými stříbrnými lampičkami, trávili noc doma a proklínali jasné světlo, které je okrádalo o výdělek.

Dvojče Solináru, krvavě rudý Lunitár, ještě nevyšlo a několik hodin ještě nevyjde a nezalije ulice svým přízračným narudlým jasem. Co se týkalo třetího měsíce, černého, jeho temného kotouče si mezi hvězdami povšiml jediný muž, který se po něm krátce zadíval, když se svlékal z černého pláště, obtíženého potřebami ke kouzlům, a oblékal si na noc jednodušší, měkčí černý oděv. Přetáhl si kápi přes hlavu, aby zastínil chladný, pronikavý svit Solináru, ulehl na lůžko a ponořil se do poklidného spánku, tolik potřebného pro něj a jeho Umění.

Alespoň si to tak Karamon představoval, co onen muž dělá, když spolu se šotkem kráčeli měsícem zalitými ulicemi plnými lidí. V noci panovala živá zábava. Míjeli jednu bavící se skupinku za druhou - muže, kteří se bouřlivě smáli a debatovali o hrách; ženy, které se držely pospolu a stydlivě pokukovaly po Karamonovi koutkem oka. Jejich jemná roucha kolem nich povlávala v lehkém, na pozdní podzim mírném vánku. Jedna skupinka Karamona poznala a on téměř utekl, poněvadž se obával, že na něj zavolají stráže, aby ho odvedly zpátky do arény.

Ale Tas - který věděl lépe, jak to na světě chodí - ho přinutil zůstat. Skupinka jím byla okouzlena. Ženy ho to odpoledne viděly bojovat a už si získal jejich srdce. Pokládaly mu nejapné otázky o hrách a pak neposlouchaly, co odpovídá, což bylo jedině dobře. Karamon byl tak vzrušený, že nemluvil příliš rozumně. Nakonec šly dál svou cestou, smály se a přály mu hodně štěstí. Karamon se přitom na šotka tázavě podíval, ale Tas jen zavrtěl hlavou.

"Proč si myslíš, že jsem tě donutil nastrojit se?" zeptal se Karamona krátce.

Právě o tom Karamon totiž přemítal. Tas trval na tom, aby si oblékl zlacenou hedvábnou pláštěnku, kterou nosil v aréně, a navíc helmu, kterou měl odpoledne. Na vkrádání do Chrámu se to zdálo být naprosto nevhodné - Karamon si představoval plížení kanály nebo lezení po střechách. Ale když se cukal, Tasovy oči zchladly. Buď Karamon udělá, co mu říká, nebo může na všechno úplně zapomenout, sdělil mu ostře.

Karamon si s povzdechem oblékl, co mu bylo nařízeno, a přes košili a kožené kalhoty, které obvykle nosil, si natáhl ještě pláštěnku. Krví zbroce-

nou dýku si zastrčil za opasek. Ze zvyku ji předtím začal čistit, ale pak toho nechal. Ne, takhle to bude vhodnější.

Pro šotka bylo jednoduché odemknout dveře poté, co je Raag na noc zamkl. Bez nehody proklouzli mezi ubikacemi spících gladiátorů; většina bojovníků buď spala anebo - v případě minotaurů - se opíjela pod obraz.

Karamona nesmírně znepokojovalo, že jdou po ulicích otevřeně. Ale šotek vypadal nevzrušeně. Byl ale neobvykle zádumčivý a tichý a neustále ignoroval Karamonovy opakované dotazy. Stále víc a víc se blížili ke Chrámu. Rýsoval se před nimi v celém svém perlovém a stříbrném lesku a Karamon se nakonec zastavil.

"Počkej chviličku, Tasi," řekl a zatáhl šotka do temného kouta, "pověz mi jen, jak nás tam hodláš dostat?"

"Hlavními dveřmi," odvětil Tas klidně.

"Hlavními dveřmi?" opakoval Karamon s nezměrným úžasem. "Zešílels? Co stráže! Zastaví nás -"

"Je to Chrám, Karamone," povzdechl Tas. "Chrám bohů. Tam zlo prostě nechodí."

"Fistandantilus tam chodí," namítl Karamon hrubě.

"Ale jen proto, že to Kněz-král dovolil," pokrčil Tas rameny. "Jinak by se dovnitř dostat *nemohl*. Bohové by to nestrpěli. To mi aspoň povídal jeden kněz, když jsem se zeptal."

Karamon se zamračil. Dýka za opaskem mu ztěžkla, kov ho pálil do kůže. To si jen představuji, řekl si. Vždyť dýky nosíval už dřív. Sáhl pod pláštěnku a pro uklidnění se jí dotkl. Pak pevně stiskl rty a vykročil ke Chrámu. Po chvilce zaváhání ho Tas dohonil.

"Karamone," ozval se šotek tichým hláskem. "M-myslím, že vím, co tě napadlo. Mé napadlo totéž. Co když bohové nepustí dovnitř *nás*?"

"Přišli jsme zničit zlo," pronesl Karamon vyrovnaně s rukou na jílci dýky. "Pomůžou nám, nebudou nám bránit. Uvidíš."

"Ale, Karamone -" Teď bylo na Tasovi, aby se ptal, a na Karamonovi, aby ho zachmuřeně nebral na vědomí. Nakonec došli k velkolepému schodišti vedoucímu k Chrámu.

Karamon se zastavil a zadíval se na budovu. K nebesům se tyčilo sedm věží, jako v oslavě bohů za jejich stvoření. Ale jedna vybíhala nad ostatní. Jak se třpytila ve světle Solináru, vypadalo to, že bohy neoslavuje, ale hodlá s nimi soupeřit. Krása Chrámu, perleť a růžový mramor slabě se lesknoucí v měsíčním světle, klidná jezírka zrcadlící hvězdy, rozlehlé zahrady nádherných vonných květů, zlaté a stříbrné ozdoby, to vše proniklo Karamonovým srdcem a vyrazilo mu dech.

Nedokázal se pohnout, jen zůstal stát jako zázrakem očarovaný.

A pak se mu někam do koutku mysli vkradl číhavý pocit hrůzy. Tohle už viděl! Jenže to viděl v noční můře - věže pokřivené, znetvořené... Zmaten zavřel oči. Kde? Jak? Pak mu to došlo. Chrám v Nerace, kde ho uvěznili. Chrám Královny Temnot! Byl to tentýž Chrám, ale zkroucený jejím zlem, zkažený, vytvořený jako předmět hrůzy. Karamon se otřásl. Děsivá vzpomínka ho přemohla, až ho napadlo, čeho je předzvěstí. Na okamžik uvažoval, že se obrátí a uteče.

Pak ucítil, jak ho Tas zatahal za ruku. "Běž dál!" nařídil šotek. "Vypadáš podezřele."

Karamon potřásl hlavou, aby ji zbavil hloupých vzpomínek, které nemají význam, jak si řekl. Přišli ke strážím u dveří.

"Tasi!" ozval se Karamon náhle. Sevřel šotkovo rameno tak pevně, až ten vyjekl bolestí. "Tasi, tohle je zkouška! Jestli nás bohové nechají vstoupit, budu vědět, že děláme správnou věc. Budeme mít jejich požehnání!"

Tas se zarazil. "Myslíš?" zeptal se váhavě.

"Jisté!" Karamonovy oči v jasném světle Solináru zářily. "Uvidíš. Pojď se mnou." Velkému muži se vrátila sebedůvěra. Vykročil do schodů. Byl na něj velkolepý pohled, jak mu kolem ramen povlávala zlatá hedvábná pláštěnka a na hlavě se v měsíčním světle blýskala zlatá přilba. Strážní si přestali povídat a zadívali se na něj. Jeden strčil do druhého, něco řekl a udělal rychlý, bodavý pohyb rukou. Druhý strážce se usmál a zavrtěl hlavou. Obdivně Karamona sledoval.

Karamon okamžitě pochopil, co pantomima představovala, a skoro se zastavil. Opět ucítil, jak mu na ruku vystříkla horká krev, slyšel Barbarova poslední přidušená slova. Ale zašel už příliš daleko, než aby se teď zastavil. Možná je tohle také znamení, řekl si. Barbarův duch, který vyčkává poblíž a dychtí po pomstě.

Tas k němu s obavou vzhlédl. "Radši bys měl nechat mluvit mě," zašeptal.

Karamon nervózně polkl a přikývl.

"Buď zdráv, gladiátore," zavolal jeden ze strážců. "Ty jsi na hrách nový, že? Říkal jsem tady kamarádovi na hlídce, že dneska přišel o pěkný boj. A nejen to, taky jsi mi vyhrál šest stříbrňáků. Jak že ti to říkají?"

"Je ‚Vítěz'," řekl Tas hladce. "A dneska to byl jen začátek. Nikdy nebyl v boji poražen, a ani nebude."

"A kdo seš ty, mrňavej chmatáku? Jeho opatrovník?"

Tohle však vyvolalo výbuch smíchu u druhého strážce a nervózní, vysoko položený smích Karamonův. Pak bojovník pohlédl dolů na Tase a okamžitě poznal, že nastanou potíže. Tasova tvář zbělela. Chmaták! Nejstrašnější urážka, nejhorší jméno na světě, jakým kdo může šotka nazvat! Karamonova

široká ruka zavřela Tasova ústa.

"Jasně," potvrdil Karamon a pevně držel kroutícího se šotka, "a taky dobrý."

"No, tak si na něj dávej pozor," dodal druhý strážce a smál se ještě víc. "Chceme tě vidět uřezávat hlavy, ne měšce!"

Tasslehoffovy uši - jediná část hlavy viditelná za Karamonovou rukou, zbrunátněly. Spoza velikánovy dlaně se ozývaly nezřetelné zvuky. "M-myslím, že bysme měli jít dál," zakoktal se mohutný bojovník. Přemýšlel, jak dlouho ještě Tase udrží. "Jdeme pozdě."

Strážci po sobě vědoucně mrkli a jeden z nich závistivě zavrtěl hlavou. "Všim jsem si dneska, jak se po tobě ty ženské koukají," řekl a pohlédl na Karamonova široká ramena. "Měl jsem vědět, že tě sem pozvou - eh - na večeři."

O čem to mluví? Karamonův zmatený pohled přiměl stráže znovu propuknout v smích.

"U všech bohů!" vyprskl jeden. "Podívej se na něj. On je nováček!"

"Pokračuj," mávl na něj druhý strážce. "Dobrou chuť!"

Další smích. S brunátnou tváří a bez sebemenší představy, co říci, vešel Karamon do Chrámu, přičemž se pořád pokoušel držet Tase. Ale při chůzi zaslechl, jak strážci mezi sebou

obhrouble vtipkují a náhle mu došlo, co měli na mysli. Zatáhl zmítajícího se šotka do chodby za první roh, ke kterému došli. Neměl nejmenší ponětí, kde se nachází.

Jak byly stráže z dohledu a doslechu, pustil Tase. Šotek byl bledý, oči měl rozšířené.

"No, ti... ti... Já... ti budou litovat -"

"Tasi!" zatřásl jím Karamon. "Přestaň. Uklidni se. Pamatuj, proč jsme tady!"

"Chmaták! Jako bych byl obyčejný zloděj!" Tas měl skoro pěnu u úst. "Já -"

Karamon po něm blýskl pohledem a šotek se zajíkl. Ovládl se, zhluboka se nadechl a zase pomalu vydechl. "Už jsem v pořádku," řekl nabručeně. "Říkám, že jsem v pořádku," vyrazil, protože Karamon se po něm pořád pochybovačně díval.

"No, tak jsme se dostali dovnitř, i když ne úplně tak, jak jsem si to představoval," zamumlal Karamon. "Slyšels, co říkali?"

"Ne, ne po tom ‚ch-ch'... po tom slově. Trochu jsi mi rukou zakrýval uši," obvinil ho Tas.

"Oni... znělo to jako... že si sem dámy zvou m-muže k-kvůli... víš..."

"Podívej, Karamone," řekl Tas podrážděně. "Dostal jsi svoje znamení.

Nechali nás vejít. Možná si z tebe utahovali. Víš, jak jsi důvěřivý. Hned všemu uvěříš! Tika to vždy říká."

Karamonovi vytanula vzpomínka na Tiku. Slyšel, jak se smíchem říká totéž. Bodlo ho to jako nůž. Šlehl po Tasovi pohledem a rychle vzpomínku potlačil.

"Jo," ozval se trpce a zrudl, "asi máš pravdu. Dělali si ze mě srandu. A já jsem jim na to naletěl! Ale -" zvedl hlavu a poprvé se rozhlédl po skvostném Chrámu. Začínal si uvědomovat, kde je - na svatém místě, v paláci bohů. Opět pocítil úctu a zbožnou bázeň jako tehdy, když se na Chrám díval v jasném světle Solináru - "máš pravdu - bohové nám dali znamení.

V Chrámu byla chodba, kam chodilo jen málo lidí, a z těch, kteří tam přišli, nikdo nešel dobrovolně. Když už sem museli kvůli nějakému úkolu přijít, spěšně vyřizovali svou záležitost a odcházeli tak rychle, jak to bylo možné.

Na chodbě samé nebylo nic špatného. Byla zrovna tak nádherná jako ostatní chodby a síně v Chrámu. Stěny zdobily překrásné tapiserie v tlumených barvách, mramorovou podlahu pokrývaly měkké koberce, ve stinných výklencích stály půvabné sochy. Do chodby ústily ozdobně vyřezávané dveře vedoucí do zrovna tak nádherně zařízených pokojů jako ostatní místnosti v Chrámu. Ale ty dveře už se teď neotvíraly. Všechny byly zamčené. Všechny pokoje byly prázdné - všechny krom jednoho.

Ten pokoj byl na samém konci chodby, kde byla dokonce i ve dne tma a ticho. Jako by obyvatel toho pokoje vrhal stín na samu podlahu, po níž kráčel, na sám vzduch, který dýchal. Ti, kdo do té chodby vstoupili, si stěžovali na pocit dusnosti. Lapali po dechu jako člověk, který umírá v hořícím stavení.

Ten pokoj patřil Fistandantilovi. Patřil mu celé roky od chvíle, kdy se Kněz-král dostal k moci a vyhnal kouzelníky z jejich Věže v Palantasu - Věže, jíž Fistandantilus panoval jako hlava Konkláve.

Jakou výhodnou dohodu to učinili - vedoucí síly dobra a zla na tomto světě? Jakou smlouvu to uzavřeli, která dovolovala Temnému žít v nejkrásnějším, nejsvětlejším místě na Krynnu? Nikdo nevěděl, mnozí se dohadovali. Většina věřila, že to bylo z milosti Kněze-krále, jako vznešené gesto vůči poraženému nepříteli.

Ale ani on - Kněz-král sám - do té chodby nechodil. Alespoň zde vládl velký čaroděj s temnou a hrozivou převahou.

Na vzdáleném konci chodby se nacházelo vysoké okno. Přes něj byly zataženy těžké plyšové závěsy, které ve dne zastíraly sluneční svit a v noci měsíční paprsky. Zřídkakdy jejich silnými záhyby proniklo světlo. Ale dnes, možná proto, že pán domácnosti poručil sluhům, aby v chodbě umyli podlahu a utřeli prach, se závěsy lehounce rozvíraly a propouštěly stříbrné světlo

Solináru do pochmurné pusté chodby. Paprsky měsíce, který trpaslíci nazývají Noční svíce, pronikaly temnotou jako dlouhá úzká čepel ze třpytivé oceli.

Nebo jako dlouhý úzký prst mrtvoly, pomyslel si Karamon při pohledu tou tichou chodbou. Paprsek měsíčního světla probodával sklo, ubíhal po koberci na podlaze po celé délce chodby a dotýkal se Karamona, který stál na jejím konci.

"To jsou jeho dveře," řekl šotek tak tichým šeptem, že ho Karamon přes tlukot vlastního srdce stěží slyšel. "Nalevo."

Karamon opět sáhl pod plášť, hledal jílec dýky, jeho uklidňující přítomnost. Ale rukojeť nože byla chladná. Při dotyku se otřásl a rychle ruku stáhl.

Projít tou chodbou se zdálo být jednoduché. Přesto se nedokázal pohnout. Možná to bylo hrůzností toho, co zamýšlel - připravit člověka o život ne v bitvě, ale ve spánku. Zabít člověka, když spí, kdy je nejbezbrannější, kdy se svěřil do rukou bohů. Může být ohavnější, podlejší zločin?

Bohové mi dali znamení, připomněl si Karamon a přísně se donutil vzpomenout si na umírajícího Barbara. Donutil se vzpomenout na bratrovo utrpení ve Věži. Vzpomněl si, jak je ten čaroděj mocný, když je vzhůru. Karamon se zhluboka nadechl a odhodlaně uchopil jílec dýky. Nevytáhl ji z opasku, ale jen ji pevně svíral, a vykročil tichou chodbou. Měsíční svit mu nyní jako by kynul.

Ucítil za sebou něčí přítomnost, tak blízko, že když se zastavil, Tas do něj vrazil.

"Zůstaň tady," nařídil Karamon.

"Ne -" začal Tas protestovat, ale Karamon ho umlčel.

"Musíš. Někdo musí na tomhle konci chodby hlídat. Kdyby někdo přišel, udělej hluk nebo tak něco."

"Ale -"

Karamon se na šotka zadíval. Při pohledu na mužovu zachmuřenou tvář a chladný, netečný výraz v očích Tas těžce polkl a přikývl. "J-jen si stoupnu tamhle, do toho stínu." Ukázal prstem a odplížil se.

Karamon čekal, dokud si nebyl jist, že ho Tas nebude ‚náhodou' následovat. Ale šotek se nešťastně choulil ve stínu velkého stromu v kořenáči, jenž už před mnoha měsíci odumřel. Karamon se obrátil a šel dál.

Tas stál u křehké kostry stromu, jehož uschlé listí při každém šotkově pohybu zašelestilo. Sledoval Karamona, jak kráčí chodbou. Viděl, jak došel na její konec, natáhl ruku a položil ji na kliku. Viděl, jak lehce šťouchl do dveří. Podvolily se jeho tlaku a tiše se otevřely. Karamon zmizel v místnosti.

Tasslehoff se začal třást. Ze žaludku se mu tělem šířil strašlivý svíravý

pocit, ze rtů mu uniklo zanaříkání. Přitiskl si ruku k ústům, aby neječel, a schoulil se ke zdi a myslel na smrt v temnotě a osamění.

Karamon protáhl své mohutné tělo dveřmi, které otevřel pouze na skulinu pro případ, že by panty skřípaly. Ale nezaskřípaly. V pokoji panovalo naprosté ticho. Odnikud z Chrámu do něj nepřicházel žádný hluk, jako by dusivá temnota pohlcovala všechen samotný život. Karamon cítil, jak ho pálí v plících, a živě si připomněl, jak se téměř utopil v Krvavém moři Ištaru. Namáhavě odolával touze lapat po dechu.

Ve dveřích se na chvilku zastavil, aby se pokusil uklidnit bušící srdce, a rozhlížel se po místnosti. Mezerou v závěsech, jež zakrývaly okno, proudilo dovnitř světlo Solináru. Útlý odštěpek stříbrného světla vykrajoval v temnotě úzkou štěrbinu, jež vedla přímo k lůžku na opačné straně místnosti.

V pokoji nebylo mnoho nábytku. Karamon viděl beztvarou masu těžkého černého pláště přehozeného přes dřevěnou židli. Vedle stály měkké kožené boty. Oheň v krbu nehořel, noc byla dosti teplá. Karamon sevřel jílec dýky a pomalu ji vytasil. Vedený stříbrným svitem měsíce přešel místnost.

Znamení od bohů, pomyslel si. Divoce bušící srdce ho téměř dusilo. Měl strach, strach, jaký zažil jen málokdy v životě - syrový strach, který svíral žaludek a drásal vnitřnosti, který stahoval svaly a vysušoval mu hrdlo. Zoufale se donutil polknout, aby se nerozkašlal a neprobudil spícího.

Musím to udělat rychle! řekl si. Měl více než zpola obavy, že by mohl omdlít nebo se mu mohlo udělat nevolno. Měkký koberec tlumil při chůzi jeho kroky. Teď už viděl postel a spící postavu na ní. Viděl ji jasně, jak měsíční světlo vykrajovalo úhlednou linku přes podlahu, po posteli a po přikrývce a zešikma dopadalo na hlavu spočívající na polštáři. Kápě byla stažená do tváře, aby odstiňovala světlo.

"Tak mi bohové ukazují cestu," zamumlal Karamon, aniž si byl vůbec vědom, že mluví. Pomalu se připlížil k postranici lůžka a zarazil se. S dýkou v ruce naslouchal klidnému dechu své oběti a snažil se v hlubokém, pravidelném oddechování objevit jakoukoliv změnu, která by mu naznačila, že byl odhalen.

Nádech a výdech... nádech a výdech... dech byl silný, hluboký a klidný. Dech zdravého mladého muže. Karamon se zachvěl, když si připomenul, jak starý má ten čaroděj být, když si připomenul všechny ty temné pověsti o tom, jak si Fistandantilus obnovuje mládí. Mužův dech byl rovnoměrný, pravidelný, bez přerušení, bez zrychlení. Dovnitř se vlévalo měsíční světlo, chladné, neochvějné, znamení...

Karamon pozvedl dýku. Jedno bodnutí - rychlé a čisté - hluboko do hrudi... a bude po všem. Pohnul se kupředu a zaváhal. Ne, než udeří, podívá se

na jeho tvář - na tvář muže, který mu ztýral bratra.

Ne! Hlupáku! zaječel někde v nitru jakýsi hlas. Bodni teď, rychle! Karamon dokonce opět pozvedl dýku, ale ruka se mu třásla. Musí vidět tvář! Natáhl chvějící se ruku a lehce se dotkl černé kápě. Látka byla měkká a poddajná. Odsunul ji.

Stříbrný svit Solináru se dotkl Karamonovy ruky, poté se dotkl tváře spícího čaroděje a zalil ji svým jasem. Karamonova ruka ztuhla, zbledla a zchladla jako ruka mrtvoly, zatímco zíral na tvář na polštáři.

Nebyla to tvář prastarého černokněžníka, zjizvená nesčetnými hříchy. Nebyla to ani tvář zmučeného stvoření, jemuž byl z těla kraden život, aby udržoval umírajícího čaroděje naživu.

Byla to tvář mladého kouzelníka, unaveného dlouhými nocemi studia nad knihami, ale nyní uvolněná ve vítaném odpočinku. Byla to tvář někoho, kdo houževnatě snášel neustálé utrpení a to se vrylo do tvrdých, neústupných linek kolem úst. Byla to tvář, již Karamon znal jako svou vlastní, tvář, již nesčetněkrát vídal ve spánku, tvář, již konejšil chladivou vodou...

Ruka držící dýku dopadla a zabodla čepel do podušky. Ozval se šílený, přidušený výkřik a Karamon padl na kolena vedle lůžka a prsty zkroucené bolestí zaťal do přikrývky. Jeho mohutné tělo se křečovitě otřásalo, jak jím zmítaly trhané vzlyky.

Raistlin otevřel oči a posadil se. V jasném světle Solináru oslepeně zamrkal a opět si stáhl kápi do očí. Pak si rozmrzele povzdechl, natáhl se a opatrně odstranil dýku z bratrových necitlivých prstů.

9. kapitola

"Tohle bylo skutečně hloupé, bratře," řekl Raistlin. Obracel dýku ve štíhlých rukou a nedbale si ji prohlížel. "Je tomu těžko uvěřit, dokonce i u tebe."

Karamon klečící na podlaze u strany postele vzhlédl na svého bratra-dvojče. Tvář měl divokou, ztrhanou a smrtelně bledou. Otevřel ústa.

"Nerozumím, Raiste," zakňoural Raistlin posměšně.

Karamon sevřel rty. Tvář se mu zatvrdila do pochmurné, zahořklé masky. Očima sjel k dýce, kterou jeho bratr stále držel. "Možná by bývalo lepší, kdybych tu kápi neodhrnoval," zašeptal.

Raistlin se usmál, i když jeho bratr to neviděl. "Neměl jsi na vybranou," odpověděl. Pak si povzdechl a zavrtěl hlavou. "Bratříčku, vážně sis myslel, že prostě vejdeš do mého pokoje a zavraždíš mě, až budu spát? Víš, jaký mám lehký spánek, vždycky jsem míval."

"Ne, tebe ne!" vykřikl Karamon zlomeně. Zvedl zrak. "Myslel jsem -" nedokázal pokračovat.

Raistlin se na něj chvíli zmateně díval a poté se náhle rozesmál. Byl to strašný smích, ohavný a výsměšný, a Tasslehoff, který dosud stál na konci chodby, si při tom zvuku přikryl uši rukama, avšak začal se plížit chodbou tím směrem, aby viděl, co se děje.

"Ty jsi chtěl zavraždit Fistandantila!" řekl Raistlin. Pobaveně se na bratra díval. Při tom pomyšlení se rozesmál. "Drahý bratříčku, už jsem zapomněl, jak dokážeš být zábavný."

Karamon zrudl a nejistě se postavil na nohy.

"Chtěl jsem to udělat... kvůli tobě," řekl. Přešel k oknu, odtáhl závěs a zasmušile hleděl na nádvoří Chrámu, jenž se ve světle Solináru stříbrně a perleťově třpytil.

"Samozřejmě, že ano," vyštěkl Raistlin a do hlasu se mu vkradla stopa dřívější hořkosti. "Dělal jsi snad někdy něco kvůli někomu jinému nežli mně?"

Raistlin ostře pronesl příkaz a pokoj zalilo jasné světlo vycházející z Magiovy hole opřené o zeď v koutě. Čaroděj odhodil přikrývky a vstal z postele. Přešel ke krbu, pronesl další slovo a z holého kamene vyšlehly plameny. Jejich oranžové světlo se zamihotalo na jeho úzké tváři a odrazilo se v jasných hnědých očích.

"No, to ses opozdil, bratře," pokračoval Raistlin. Natáhl ruce a ohříval si je, procvičoval si a protahoval ohebné prsty. "Fistandantilus zemřel. Mojí rukou."

Karamon se prudce obrátil a zíral na bratra, jak ho zarazil divný tón v Raistlinově hlase. Ale jeho bratr dál stál u krbu a hleděl do plamenů.

"Ty sis myslel, že sem přijdeš a probodneš ho ve spánku," zašeptal Raistlin s neveselým úsměvem na tenkých rtech. "Největšího čaroděje, jaký kdy žil - až do dneška."

Karamon viděl, jak se jeho bratr jako by v náhlé slabosti opřel o krbovou římsu.

"Byl překvapen, že mě vidí," řekl Raistlin tiše. "A vysmíval se mi, jako se mi vysmíval ve Věži. Ale měl strach. Viděl jsem mu to na očích.

‚No, kouzelníčku,' ušklíbl se Fistandantilus, jakpak ses sem dostal? Poslal tě velký Par-Salian?'

‚Přišel jsem sám,' řekl jsem mu. ‚Jsem teď pánem Věže.'

To neočekával. ‚Nesmysl,' řekl a smál se. *„Já* jsem ten, jehož příchod proroctví předpovídalo. *Já* jsem pán minulého a přítomného. Až budu připraven, vrátím se ke svému vlastnictví.'

Ale už jak mluvil, strach v jeho očích vzrůstal, protože mi četl myšlenky. ‚Ano,' odpověděl jsem na jeho nevyslovená slova, ‚proroctví nevyšlo tak, jak jsi doufal. Zamýšlels odejít z minulosti do přítomnosti, přičemž jsi chtěl použít životní sílu, o niž jsi mě okradl, aby ses udržel naživu. Ale zapomněl jsi, že já mohu čerpat z tvé *duševní* síly! Musel jsi mě udržovat naživu, abys ze mé mohl dál vysávat život. A proto jsi mi taky dal slova a naučil mě používat dračí královské jablko. Když jsem umíral u Astinových nohou, vdechl jsi do plic tohoto neduživého těla, které jsi ty zbídačil, vzduch. Vzal jsi mě ke Královně Temnot a uprosil jsi ji, aby mi dala klíč, kterým bych mohl odemknout tajemství starých kouzelných textů, jež jsem nedokázal přečíst. A až bys byl konečně připraven, zamýšlels vstoupit do té zubožené slupky mého těla a přivlastnit si ji.' "

Raistlin se obrátil tváří k bratrovi a Karamon o krok ustoupil, polekán záští a zuřivostí, která mu v očích planula jasněji než tančící plameny ohně.

"Takže si myslel, že mé bude udržovat slabého a křehkého. Ale já jsem s ním bojoval! Bojoval jsem s ním!" opakoval Raistlin tiše s pohledem upřeným do dálky. "Využil jsem ho! Využil jsem jeho ducha a žil jsem s tou bolestí a překonal jsem ji!, *Ty* jsi pánem minulého,' řekl jsem mu, ‚ale postrádáš sílu, abys mohl dosáhnout přítomného. *Já* jsem pánem přítomného, a budu pánem minulého!' "

"Tys ho zabil? Oni-oni říkali, že ses vrátil, aby ses od něj učil," zakoktal Karamon s tváří staženou zmatkem.

"To jsem taky udělal," zašeptal Raistlin. "Strávil jsem s ním v jiné podobě celé měsíce a prozradil jsem se mu, až když jsem byl připravený. Tentokrát jsem vysál já *jeho*!"

Karamon zavrtěl hlavou. "To není možné. Neodešel jsi dříve než my, tu samou noc. Alespoň ten temný elf to říkal..."

Raistlin nedůtklivě zavrtěl hlavou. "Pro tebe, bratříčku, je čas cesta od východu do západu slunce. Pro nás, kdo jsme ovládli jeho tajemství, je čas cestou mimo slunce. Vteřiny se stávají roky, hodiny tisíciletími. Jako Fistandantilus už tady chodím celé měsíce. Těch posledních pár týdnů jsem cestoval do všech Věží Vysoké magie - tedy těch, co ještě stojí - abych tam studoval a učil se. Byl jsem v elfí říši, u Loraka, a naučil jsem ho používat dračí královské jablko - smrtonosný dar pro někoho tak slabého a domýšlivého jako je on. Časem ho to zláká. Strávil jsem dlouhé hodiny s Astinem ve Velké knihovně. A předtím jsem se učil u velkého Fistandantila. Navštívil jsem další místa a viděl hrůzy a krásy, jaké si nedokážeš představit. Ale například pro Dalamara nejsem pryč déle než den a noc. Tak jako ty."

Toto šlo zcela mimo Karamona. Zoufale se snažil zachytit kousku reality.

"Takže... to znamená, že jsi teď... v pořádku? Totiž, v přítomnosti?" Ukázal rukou. "Už nemáš zlatou kůži, nemáš oči ve tvaru přesýpacích hodin. Vypadáš... jako před sedmi lety, když jsi byl mladý a jeli jsme do Věže. Budeš takový, až se vrátíme?"

"Ne, bratře." Raistlin mluvil trpělivě, jako když člověk něco vysvětluje malému dítěti. "Copak ti to Par-Salian nevysvětlil? No, asi ne. Čas je řeka. Já jsem nezměnil směr jejího toku. Prostě jsem z ní vylezl a skočil zpátky o kus dál proti proudu. Nese mě s sebou. Já -"

Raistlin se náhle ostře podíval ke dveřím a zmlkl. Pak se na rychlý pohyb jeho ruky dveře rozlétly a dovnitř vletěl po hlavě Tasslehoff Bosonožka.

"Jéje, nazdar," řekl Tas a vesele se zvedal z podlahy. "Zrovna jsem se chystal zaklepat." Oprašoval se a koukl po Karamonovi. "Já jsem na to přišel! Víš - býval to Fistandantilus, co se stal Raistlinem, co se stal Fistandantilem. Akorát, že teď je to Fistandantilus, co se stal Raistlinem, co se stal Fistandantilem a teď zase Raistlinem. Chápeš?"

Ne, Karamon nechápal. Tas se obrátil k čaroději. "Je to tak, Raist -"

Čaroděj neodpovídal. Díval se na šotka s tak podivným, nebezpečným výrazem v očích, že se Tas nejistě podíval po Karamonovi a popošel o jeden či dva kroky blíže k němu - čistě jen pro případ, že by bojovník potřeboval pomoc.

Náhle Raistlin střelhbitě lehce pokynul rukou. Tasslehoff si nebyl vědom pohybu, ale na dobu jednoho srdečního úderu se pokoj rozostřil a pak už ho Raistlin držel za límec sotva pár palců od své úzké tváře.

"Proč Par-Salian posílal *tebe*?" zeptal se Raistlin tichým hlasem, který, jak říkával Flint, šotkovi "nakrabatil" kůži.

"No, on si samozřejmě myslel, že Karamon potřebuje pomoc a -" Raistlinův stisk zesílil a oči se mu zúžily. Tas se zajíkl. "Eh, vlastně, on asi, eh, mě ve skutečnosti nechtěl poslat." Tas se snažil zkroutit krk, aby se mohl úpěn-

livě podívat na Karamona, ale Raistlin ho svíral pevně a silně a skoro šotka škrtil. "B-byla to asi víceméně nehoda, aspoň z jeho s-strany. A m-mluvilo by se mi líp, kdybys mě nechal nadechnout... aspoň jednou za čas."

"Pokračuj!" nařídil Raistlin a trochu jím zacloumal.

"Raiste, nech -" začal Karamon a se svraštělým obočím vykročil k němu.

"Drž hubu!" přikázal Raistlin divoce, aniž spustil ze šotka planoucí zrak. "Mluv dál."

"B-byl tam ten prsten, co ho někdo ztratil... no, možná neztratil -" zajíkl se Tas, polekaný výrazem v Raistlinových očích tak, že mluvil pravdu, nebo se alespoň pravdě blížil natolik, jak to u šotka šlo. "A-asi jsem nějak zašel do něčího pokoje a on mi nejspíš za-zapadl d-do mošny, protože nevím, jak se tam dostal, ale když ten ča-čaroděj v červeném plášti poslal Bupu domů, tak jsem věděl, že jsem na řadě. A já jsem *nemohl* Karamona opustit! Tak jsem se po-pomodlil k F-Fišpánovi - totiž k Paladinovi - a nasadil jsem si ten prsten a - puf!" Tas rozpřáhl ruce - "a byl jsem myš!"

Šotek v tom dramatickém okamžiku udělal pauzu, protože doufal v patřičně ohromenou odezvu svých posluchačů. Ale Raistlinovy oči se jen netrpělivě zúžily a jeho ruka ještě trochu zesílila stisk na šotkově límci, takže Tas zjistil, že se mu značně hůře dýchá, a rychle pokračoval.

"Tak se mi podařilo schovat," zapištěl nikoliv nepodobně, jako když byl myší, "a proklouzl jsem do Par-Salianovy labra -labora-labradore - a on tam dělal ty nejúžasnější věci a kameny zpívaly a Crysania tam ležela úplně bledá a Karamon vypadal zděšeně a já jsem ho nemohl nechat samotného - tak... tak..." Tas pokrčil rameny a podíval se na Raistlina s odzbrojující nevinností, "jsem tady..."

Raistlin ho ještě chvíli držel a probodával jej pohledem, jako by mu chtěl servat maso z kostí a nahlédnout do samých hlubin duše. Pak, zjevně uspokojen, nechal šotka spadnout na podlahu. Obrátil se k ohni a zíral do plamenů, myšlenkami zcela jinde.

"Co to znamená?" šeptal si. "Šotek - to, co všechny zákony magie zakazují. Znamená to, že se tok času změnit dá? Říká pravdu? Nebo se mě tak oni snaží zastavit?"

"Cos to říkal?" zeptal se Tas se zájmem a vzhlédl, zatímco seděl na koberci a snažil se popadnout dech. "Tok času se dá změnit? Já ho můžu změnit? Tím myslíš, že bych mohl -"

Raistlin se prudce obrátil a podíval se na šotka tak zle, že Tas zavřel ústa a začal se šinout k místu, kde stál Karamon.

"To mě tedy překvapilo, že jsme tady našli tvého bratra. Tebe ne?" zeptal se Tas Karamona a nevšímal si záchvěvu bolesti, který přelétl Karamonovou tváří. "Raistlin byl taky překvapený, že mě vidí, že? To je divné, protože já

jsem ho viděl na trhu s otroky a říkal jsem si, že nás musí vidět -"

"Na trhu s otroky!" zopakoval Karamon nečekaně. Už bylo dost toho povídám o řekách a čase. Tohle je něco, co dokáže pochopit! "Raiste - říkals, že jsi tady už celé měsíce. To znamená, žes to byl ty, kdo je donutil myslet si, že jsem napadl Crysanii! To tys mě koupil! To tys mě poslal na hry!"

Raistlin netrpělivě máchl rukou, podrážděný, že mu ruší tok myšlenek.

Ale Karamon naléhal dál. "Proč?" dotazoval se vztekle. "Proč tam?"

"Ach, u všech bohů, Karamone!" Raistlin se opět obrátil. Oči měl bezvýrazné. "K čemu bys mi mohl být dobrý v tom stavu, v jakém jsi byl, když ses sem dostal? Tam, kam půjdeme, budu potřebovat silného bojovníka - ne opilce."

"A... a to ty jsi nařídil Barbarovu smrt?" zeptal se Karamon. Oči mu planuly. "To tys poslal varování tomu - jak se jmenuje - Quarathovi?"

"Nebuď hlupák, bratře," řekl Raistlin mrzutě. "Co je mně po těch nicotných dvorských intrikách? Po těch jejich bezduchých hrách? Kdybych se chtěl nějakého nepřítele zbavit, jeho život by zhasl během okamžiku. Quarath si lichotí, když si myslí, že bych mu věnoval tolik pozornosti."

"Ale trpaslík říkal -"

"Trpaslík slyší jenom cinkání peněz, co se mu sypou do dlaně. Ale věř si, čemu chceš." Raistlin pokrčil rameny. "Pro mě to znamená jen velice málo."

Karamon velmi dlouho mlčel a přemýšlel o tom. Tas otevřel ústa - měl nejméně stovku otázek, na něž by se Raistlina k smrti rád zeptal - ale Karamon po něm blýskl pohledem, a tak je šotek zase rychle zavřel. Karamon si v duchu pomalu procházel vše, co mu bratr řekl, a náhle zvedl zrak.

"Co tím myslíš - ‚tam, kam půjdeme'?"

"To si zatím nechám pro sebe," odtušil Raistlin. "Abych tak řekl, dozvíš se to, až přijde čas. Mé dílo tady pokračuje, ale ještě není dokončeno. Krom tebe je tu ještě jedna osoba, kterou je třeba zdrtit a zpracovat."

"Crysania," zašeptal Karamon. "To má něco společného s vyzváním K-Královny Temnot, že? Jak to říkali? Potřebuješ kněze -"

"Jsem velice unavený, bratře," skočil mu Raistlin do řeči. Na jeho pokyn plameny v krbu zmizely. Na jeho slovo světlo hole okamžitě zhaslo. Na ty tři v místnosti se snesla tma, chlad a chmury. I světlo Solináru zmizelo, jak měsíc zapadl za domy. Raistlin přešel ke svému lůžku. Jeho černý oděv tiše zašustil. "Nech mne odpočívat. V žádném případě bys tu neměl zůstávat dlouho. Špehové už nepochybně ohlásili vaši přítomnost a Quarath dokáže být smrtících nepřítelem. Vynasnaž se nenechat se zabít. Velice by mne mrzelo, kdybych si musel nechat vycvičit nového osobního strážce. Sbohem, bratře. Buď připraven. Brzy tě povolám. Pamatuj na to datum."

Karamon otevřel ústa, ale zjistil, že mluví ke dveřím. Spolu s Tasem stáli

venku v nyní temné chodbě.

"To je vážně neuvěřitelné!" povzdechl si šotek potěšeně. "Ani jsem nevěděl, že se hýbu, ty ano? Jednu chvíli jsme tam, druhou tady. Jenom si mávne rukou. To musí být úžasné, být čarodějem," zadíval se Tas toužebně na dveře. "Profrčet si časem a prostorem a zavřenými dveřmi."

"Pojď pryč," řekl Karamon příkře, obrátil se a vykročil chodbou.

"Hele, Karamone," zašeptal Tas a pospíchal za ním. "Co tím Raistlin myslel - ‚pamatuj na to datum?' To snad bude mít Den daru života nebo co? To mu máš sehnat dárek?"

"Ne," zavrčel Karamon, "nehloupni."

"Já nehloupnu," protestoval Tas uraženě. "Koneckonců, za pár týdnů je zimní slunovrat, tak čeká, že dostane dárek. Aspoň myslím, že tady v minulosti v Ištaru slaví slunovrat jako my v naší době. Myslíš -"

Karamon se najednou zarazil.

"Co je?" zeptal se Tas, polekaný zděšeným výrazem mužovy tváře. Šotek se rychle rozhlédl a sevřel ruku na jílci nožíku, který měl zastrčený za opaskem. "Cos to viděl? Já nic..."

"To datum!" vykřikl Karamon. "To datum, Tasi! Zimní slunovrat! V Ištaru!" Prudce se otočil a popadl zmateného šotka. "Jaký je teď rok? Jaký?"

"No..." polkl Tas a snažil se přemýšlet. "Mám ten pocit, ano, někdo mi říkal, že je - 962."

Karamon zaúpěl, pustil Tase a přitiskl si ruku k hlavě.

"Co je?" ptal se Tas.

"Přemýšlej, Tasi, přemýšlej!" zasykl Karamon. Pak si v zoufalství sevřel rukama hlavu a klopýtal temnou chodbou. "Co chtějí, abych udělal? Co *já* můžu dělat?"

Tas šel o něco pomaleji za ním. "Podívejme se na to. Je zimní slunovrat, rok 962 I. A. Takové směšně vysoké číslo. Z nějakého důvodu je mi povědomé. Slunovrat 962... No jo, už si vzpomínám!" řekl vítězoslavně. "To byl poslední zimní slunovrat těsně před... těsně před..."

To pomyšlení šotkovi vyrazilo dech.

"Těsně před Pohromou!" zašeptal.

10. kapitola

Denubis odložil brk a promnul si oči. Tiše seděl v písárně s rukou přes víčka a doufal, že mu krátký odpočinek pomůže. Nepomohl. Když oči otevřel a chopil se pera, aby se znovu pustil do práce, slova, jež se pokoušel přeložit, mu pořád splývala do nic neznamenající směsice.

Přísně se napomenul a nařídil si soustředit se a slova se konečně začala oddělovat a dávat smysl. Ale bylo to těžké. Bolela ho hlava. Teď už ho bolela snad celé dny, bolela tupou pulzující bolestí, které se nezbavil ani ve spánku.

"To je tím divným počasím," opakoval si pořád dokola. "Na začátek období slunovratu je moc horko."

Bylo příliš horko, podivně horko. Svěží vánky vedro zřejmě úplně pohltilo. Sto mil odtud, v Karthaji, alespoň to tak slyšel, nebyla na moři pod žhnoucím sluncem ani vlnka, nefoukal ani větříček, takže žádná loď nemohla ani nikam vyplout. Stály v přístavech, jejich kapitáni kleli a náklad plesnivěl.

Denubis si otřel čelo a pokoušel se pilně pracovat. Překládal Disky Mišakal do solamnijštiny. Ale myšlenky měl roztěkané. Slova ho nutila myslet na událost, o níž včera v noci slyšel mluvit nějaké Solamnijské rytíře - příšerný příběh, který se Denubis stále pokoušel vyhnat z hlavy.

Jeden rytíř jménem Soth svedl mladou elfí kněžku. Pak se s ní oženil a přivedl ji na Dargaardskou tvrz jako svou nevěstu. Ale rytíři říkali, že tento Soth už ženatý byl a že je nejeden důvod věřit, že jeho první ženu potkal strašlivý konec.

Rytíři poslali poselstvo, aby Sotha zatklo a předvedlo před soud, ale říkalo se, že z Dargaardské tvrze je teď vyzbrojená pevnost - Sothovi vlastní oddaní rytíři svého pána bránili. Nejstrašnější na tom bylo, že ta elfí dívka, kterou Soth oklamal, s ním zůstala, neochvějná ve své lásce a oddanosti k tomuto muži, i když jeho vina byla prokázána.

Denubis se otřásl a pokusil se tu myšlenku vypudit z hlavy. Tady! Udělal chybu. To je beznadějné. Znovu se chystal odložit pero, když tu uslyšel, že se dveře písárny otvírají. Spěšně brk zvedl a začal rychle psát.

"Denubisi," ozval se tichý váhavý hlas.

Kněz vzhlédl. "Crysanie, má milá," řekl s úsměvem.

"Ruším tě při práci? Můžu přijít jindy -"

"Ne, ne," ujistil ji Denubis. "Jsem rád, že tě vidím. Velice rád." Tohle byla docela pravda. Crysania mu nějak dodávala pohodu a klid. I bolest hlavy jako by se zmenšila. Vstal ze své vysoké psací stoličky, našel jednu židli pro ni a druhou pro sebe a sedl si k ní. Uvažoval, proč přišla.

Jako by v odpověď se Crysania rozhlédla po tiché klidné místnosti a usmála se. "Mám to tady ráda," řekla. "Je tady takový klid a, no, soukromí." Její úsměv pohasl. "Někdy začínám být z... tolika lidí unavená." Zabloudila pohledem ke dveřím, jež vedly do hlavních částí Chrámu.

"Ano, je tu klid," souhlasil Denubis. "Teď rozhodně ano. Před lety to tak nebývalo. Když jsem sem přišel poprvé, bylo tady plno písařů, kteří překládali slova bohů do různých jazyků, aby si je všichni mohli přečíst. Ale Kněz-král si nemyslel, že je to nutné, a tak všichni jeden po druhém odcházeli a našli si důležitější věci na práci. Všichni kromě mne." Povzdechl si. "Asi jsem moc starý," dodal mírně a omluvně. "Snažil jsem se přijít na něco důležitého, co bych mohl dělat, ale nic mě nenapadlo. Tak jsem tady zůstal. Nejspíš to nikomu nevadilo... ne moc."

Nedokázal zabránit tomu, aby se lehce nezamračil, když si vzpomněl na ty dlouhé hovory se Ctěným synem Quarathem, který do něj rýpal a pobízel ho, aby ze sebe něco udělal. Nakonec to výše postavený kněz vzdal se slovy, že je Denubis beznadějný případ. Tak se Denubis vrátil ke své práci, den po dni vysedával v poklidné samotě a překládal knihy a svitky a posílal je do Solamnie, kde stály v nějaké knihovně, aniž je kdo četl.

"Ale dosti o mně," dodal, když viděl Crysaniinu bledou tvář. "Copak se stalo, má milá? Necítíš se dobře? Odpusť, ale nemohl jsem si nevšimnout, jak nešťastně těch posledních pár týdnů vypadáš."

Crysania mlčky hleděla na své ruce a poté se opět podívala na kněze. "Denubisi," začala váhavě, "myslíš... myslíš, že je církev... tím, čím by měla být?"

To nebylo ani v nejmenším to, co očekával. Vypadala spíše jako mladičká dívka, již zradil její milý. "No, jistě, má drahá," řekl Denubis trochu zmateně.

"Skutečně?" Zvedla zrak a zadívala se mu do očí pozorným pohledem, který Denubise přiměl zarazit se. "Jsi u církve už dlouho, byl jsi tu ještě předtím, než přišel Kněz-král, Quarath a jeho ministři. Vyprávíš o starých časech. Viděl jsi, jak se mění. Změnilo se to k lepšímu?"

Denubis otevřel ústa, aby řekl ano, jistěže k lepšímu. Copak by to mohlo být jiné, když v čele stojí tak dobrý a svatý muž, jako je Kněz-král? Ale náhle si uvědomil, že šedé oči paní Crysanie mu hledí přímo do duše. Cítil, jak jejich pátravý, zpytující pohled přináší světlo do všech temných koutů, kde - jak věděl, - po celé roky skrýval své myšlenky. Nepříjemně mu to připomnělo Fistandantila.

"Já - no - jistě - to je jen -" Věděl, že blekotá nesmysly. Zrudl a zmlkl. Crysania prostě přikývla, jako by tu odpověď očekávala.

"Ne, změnilo se to k lepšímu," pronesl pevně. Nechtěl vidět její mladou

víru pošramocenou, jako se to stalo té jeho.

Vzal ji za ruku a naklonil se k ní. "Jsem jen stárnoucí muž, má milá. Stárnoucí muži nemají rádi změny. To je vše. Nám se zdá, že za starých časů bylo všechno lepší. No -" zachichotal se - "jako by i voda chutnávala líp. Nejsem zvyklý na ty novodobé způsoby. Těžko se mi to chápe. Církev vytváří svět dobra, má milá. Přináší zemi pořádek a společnosti řád -"

"Ať už o něj společnost stojí, či ne," utrousila Crysania, ale Denubis si jí nevšímal.

"Hubí zlo," pokračoval a náhle mu bez vyzvání vytanul na mysli příběh toho rytíře - toho pana Sotha. Spěšně jej potlačil, ale to už ztratil souvislost. Chabě se pokusil znovu začít, ale už bylo příliš pozdě.

"Skutečně?" ptala se ho paní Crysania. "Skutečně hubí zlo? Nebo jsme jako děti, které zůstaly v noci samy v domě a zapalují jednu svíčku za druhou, aby zahnaly tmu? Nevidíme, že ta tma má účel - ačkoliv my ho třeba nechápeme - a tak ve strachu nakonec spálíme celý dům!"

Denubis zamrkal, protože tomu vůbec nerozuměl. Ale Crysania pokračovala a byla čím dál tím rozrušenější. Zjevně to v sobě dusila celé týdny, uvědomil si Denubis neklidné.

"Nesnažíme se pomoci těm, kdo sešli z cesty, aby ji znovu nalezli! Obracíme se k nim zády, nazýváme je nehodnými, nebo se jich zbavujeme! Víš -" obrátila se k Denubisovi - "že Quarath navrhuje, abychom zbavili svět rasy obrů?"

"Ale má milá, obři jsou koneckonců odporná zabijáčka holota -" odvážil se Denubis chabě zaprotestovat.

"Kterou stvořili bohové zrovna tak jako nás," opáčila Crysania. "Máme při svém nedokonalém chápání velkého řádu věcí právo zničit cokoliv, co stvořili bohové?"

"Ani pavouky ne?" vyhrkl Denubis toužebně. Když viděl její pohněvaný výraz, usmál se. "To nic. Jenom stařecké řeči."

"Přišla jsem sem s přesvědčením, že církev představuje všechno dobré a pravdivé, a teď - teď -" Složila hlavu do dlaní.

Denubise bolelo srdce tolik jako hlava. Natáhl rozechvělou ruku a lehounce ji pohladil po hladkých modročerných vlasech. Konejšil ji jako dceru, kterou nikdy neměl.

"Nestyď se za svoje otázky, dítě," pravil a snažil se zapomenout, že on sám se za svoje stydí. "Jdi si promluvit s Knězem-králem. On tvoje pochyby rozptýlí. Je moudřejší než já."

Crysania s nadějí vzhlédla.

"Ty myslíš -"

"Jistě!" Denubis se usmál. "Zajdi za ním dnes večer, má milá. Bude pořá-

dat slyšení. Neměj obavy, takové otázky ho nepohněvají."

"Tak dobře," předsevzala si Crysania. "Máš pravdu. Je to ode mne hloupé, že se s tím potýkám sama, bez pomoci. Zeptám se Kněze-krále. On tuhle temnotu jistě osvětlí."

Denubis se usmál, a když se Crysania zvedla, zvedl se taky. Mladá žena se z nějakého vnitřního popudu naklonila a lehce ho políbila na tvář. "Děkuji ti, příteli," řekla tiše. "Zanechám tě tvé práci."

Denubis ji sledoval, jak vychází z tiché, sluncem zalité místnosti, a pocítil náhlý nevysvětlitelný smutek a pak hrozný strach. Bylo to, jako by stál na jasném světle a sledoval ji, jak kráčí do nesmírné a strašné temnoty. Světlo kolem něj jasnělo a jasnělo, zatímco temnota byla stále děsivější a houstla.

Denubis si zmateně přiložil ruku k očím. To světlo bylo skutečné! Proudilo do místnosti a zalévalo ji jasem tak třpytivým a nádherným, že se na něj nemohl dívat. Světlo ho bodalo do mozku, bolest to byla mučivá. Ale přesto, pomyslel si zoufale, musím Crysanii varovat, musím ji zastavit...

Světlo ho pohltilo a naplnilo mu duši zářivým třpytem. A pak náhle zmizelo. Opět stál v pokoji zalitém sluncem. Avšak nebyl sám. Zamrkal, jak se snažil přivyknout oči na tmu, rozhlédl se a uviděl, že spolu s ním je v místnosti jakýsi elf a klidně ho pozoruje. Byl už postarší, vlasy mu řídly a měl pečlivě upravený bílý plnovous. Byl oblečen v dlouhém bílém plášti a na šíji mu visel Paladinův medailon. Výraz elfovy tváře byl plný smutku, takového smutku, že byl Denubis pohnut k slzám, ačkoliv neměl sebemenší představu proč.

"Promiňte," řekl Denubis zdušené. Přiložil si ruku k hlavě, a náhle si uvědomil, že ho už nebolí. "Já - neviděl jsem vás vejít. Mohu vám nějak pomoci? Hledáte někoho?"

"Ne, už jsem našel, koho jsem hledal," řekl elf s týmž smutným výrazem, "pokud jsi Denubis."

"Jsem Denubis," odpověděl kněz zmateně. "Ale odpusťte, nedokážu si vás zařadit -"

"Jmenuji se Loralon," řekl elf.

Denubis zalapal po dechu. Největší z elfích knězi, Loralon, před mnoha lety bojoval proti Quarathovu mocenskému vzestupu. Ale Quarath byl příliš silný. Podporovali ho mocní lidé a Loralonových slov o usmíření a míru si nikdo nevážil. Starý kněz se zarmouceně vrátil ke svému lidu, do překrásné země Silvanestu, jíž tolik miloval, a zapřísáhl se, že Ištar už znovu nespatří.

Co tady dělá?

"Jistě hledáte Kněze-krále," zajíkl se Denubis, "já -"

"Ne, zde v Chrámu je jen jediný člověk, kterého hledám, a to jsi ty, Denubisi," pravil Loralon. "A teď pojď. Čeká nás dlouhá cesta."

"Cesta!" opakoval Denubis hloupě. "To nejde. Neopustil jsem Ištar od té doby, co jsem sem před třiceti lety přišel

"Pojď se mnou, Denubisi," řekl Loralon mírně.

"Kam? Jak? Nerozumím -" vykřikl Denubis. Viděl, jak Loralon stojí uprostřed sluncem zalité poklidné místnosti, na tváři pořád tentýž výraz nevýslovného smutku. Elf zvedl ruku a dotkl se medailonu, který nosil na hrdle.

A pak už Denubis věděl. Paladin obdařil svého kněze vnitřním zrakem a on uviděl budoucnost. Zbledl hrůzou a zavrtěl hlavou.

"Ne," zašeptal. "To je příliš hrozné."

"Ještě není o všem rozhodnuto. Váhy rovnováhy se naklánějí, ale ještě se nepřevrhly. Ta cesta může být jen dočasná, ale může také trvat nekonečně dlouho. Pojď, Denubisi, tady už tě není třeba."

Velký elfí kněz natáhl ruku. Denubise zalil blažený pocit klidu a míru, jaký dosud nezažil ani v přítomnosti Kněze-krále. Sklonil hlavu a přijal Loralonovu ruku. Ale když to udělal, nedokázal se ubránit pláči...

Crysania seděla v koutě nákladné Audienční síně. Ruce měla složené v klíně a tvář bledou, ale vyrovnanou. Při pohledu na ni by nikoho ani v nejmenším nenapadlo, jaký má v duši zmatek. Pravděpodobně nikoho krom jediného muže, který vstoupil do místnosti, aniž si ho kdo všiml, a teď stál ve stinném výklenku a Crysanii pozoroval.

Jak tam Crysania seděla a naslouchala libozvučnému hlasu Kněze-krále, který hovořil se svými ministry o důležitých státnických záležitostech a pak přešel s dalšími ministry od politiky k řešení velkých tajemství vesmíru, skutečně se rděla při pomyšlení, že se kdy na něj chtěla obrátit se svými malichernými otázkami.

Na mysl jí přišla Elistanova slova: "Nechoď si pro odpovědi k jiným. Pohlédni do vlastního srdce, zkoumej svou vlastní víru. Buď odpověď najdeš, nebo dojdeš k poznání, že se nachází u bohů samotných, ne u člověka."

A tak Crysania seděla, zabrána v myšlenkách, a zkoumala své srdce. Klid, který hledala, se jí bohužel vyhýbal. Možná na její otázky nelze odpovědět, rozhodla se unáhleně. Pak ucítila na své paži něčí ruku. Trhla sebou a vzhlédla.

"Na tvé otázky *lze* odpovědět, Ctěná dcero," řekl hlas, při němž jí tělem projel záchvěv otřeseného poznání, "odpovědět lze, ale ty těm odpovědím odmítáš naslouchat."

Ten hlas znala, ale když pohlédla do stínu kápě, tvář nepoznávala. Podívala se na ruku na svém rameni, protože myslela, že ji zná. Splýval kolem ní černý plášť a jí vynechalo srdce.

Ale na plášti nebyly stříbrné runy, které nosil on. Ještě jednou se zadívala do té tváře. Vše, co viděla, byl lesk skrytých očí, bledá pleť... Pak se ruka stáhla, zvedla a ohrnula okraj kápě.

Nejprve Crysania ucítila hořké zklamání. Mužovy oči nebyly zlaté, neměly tvar přesýpacích hodin, které se staly jeho znakem. Pleť neměla zlatavý nádech, tvář nebyla křehká ani vyhublá. Tento muž měl tvář bledou jako od dlouhých hodin studia, ale zdravou, dokonce hezkou, až na ten výraz věčně trpkého výsměchu. Oči měl hnědé, jasné a studené jako sklo. Zrcadlilo se v nich vše, co viděly, ale neprokazovaly nic o jeho nitru. Tělo měl štíhlé, avšak svalnaté. Jeho nezdobený černý plášť prozrazoval obrysy pevných ramen, ne čarodějovy shrbené, neduživé postavy. A pak se muž usmál a jeho tenké rty se lehce pootevřely.

"*Jsi* to ty!" vydechla Crysania a vyskočila z křesla.

Muž jí opět položil ruku na rameno a lehkým tlakem ji přiměl opět se posadit. "Jen zůstaň sedět, Ctěná dcero," promluvil. "Připojím se k tobě. Je zde klid a můžeme si promluvit nerušeně." Obrátil se, ladně pokynul a náhle se vedle něj objevilo křeslo, které původně stálo na druhé straně místnosti. Crysania trochu zalapala po dechu a rozhlédla se. Ale pokud si toho všiml ještě někdo jiný, všichni se horlivě snažili si čaroděje nevšímat. Když se Crysania ohlédla, zjistila, že ji Raistlin pobaveně sleduje. Ucítila, jak jí hoří tváře.

"Jsem potěšena, že tě vidím, Raistline," pronesla formálně, aby zakryla svůj zmatek.

"A mě těší, že vidím tebe, Ctěná dcero," řekl tím posměšným hlasem, který urážel její sluch. "Ale já se nejmenuji Raistlin."

Zírala na něj a v rozpacích ještě více zrudla. "Odpusťte," řekla. Pozorně se mu dívala do tváře. "Velice jste mi připomněl někoho, koho znám - koho jsem znala."

"Tohle možná tu záhadu vyřeší," řekl tiše. "Pro ty kolem se jmenuji Fistandantilus."

Crysania se mimoděk zachvěla. Světla v místnosti jako by pohasla. "Ne," zavrtěla pomalu hlavou, "to nemůže být! Ty ses vrátil... aby ses od něj učil!"

"Vrátil jsem se, abych se jím *stal*," odvětil Raistlin.

"Ale... slyšela jsem o něm vyprávět. Je zlý, ohavný -" Odtáhla se od Raistlina, upírajíc na něj zděšený pohled.

"To zlo už není," odpověděl Raistlin. "Je mrtev."

"Ty?" hlesla.

"On by mě zabil, Crysanie," řekl Raistlin prostě, "tak jako už zavraždil nesčetně jiných. Bylo to buď on, nebo já."

"Vyměnili jsme jedno zlo za druhé," odvětila Crysania smutným, zoufalým hlasem. Odvrátila se.

Ztrácím ji! uvědomil si Raistlin okamžitě. Mlčky ji pozoroval. Poposedla si v křesle a odvrátila od něj tvář. Viděl její profil, chladný a čistý jako světlo Solináru. Nevzrušeně si ji prohlížel, podobně jako si prohlížel malá zvířátka, která se mu dostala pod nůž, když zkoumal tajemství života samotného. Zrovna jako z nich stahoval kůži, aby viděl srdíčko tlukoucí uvnitř, tak Crysanii strhával její vnější obrany, aby uviděl její duši.

Naslouchala nádhernému hlasu Kněze-krále a ve tváři měla výraz hlubokého míru. Ale Raistlin si pamatoval, jak vypadala její tvář, když vešla. Protože si už dávno zvykl pozorovat ostatní a číst pocity, které se snažili skrýt, viděl jemnou rýhu, která se jí objevila mezi černým obočím, viděl, jak zatíná prsty do látky pláště. Věděl o jejím rozhovoru s Denubisem. Věděl, že pochybuje, že její víra kolísá, balancuje na okraji srázu. Stačí málo, aby ji přes ten kraj postrčil. A s trochou trpělivosti z jeho strany by nakonec mohla i skočit sama.

Raistlin si připomněl, jak sebou při jeho dotyku trhla. Přisunul se k ní, natáhl se a sevřel jí zápěstí. Škubla sebou a téměř okamžitě se pokusila vytrhnout. Ale držel ji pevně. Crysania se mu podívala do očí a nedokázala se pohnout.

"Skutečně tomu věříš?" zeptal se Raistlin hlasem člověka, který dlouho strádal a pak se vrátil a zjistil, že to bylo zbytečné. Viděl, jak ji jeho smutek zasáhl do srdce. Pokusila se promluvit, ale Raistlin hovořil dál, jako by otáčel nožem v její duši.

"Fistandantilus plánoval, že se vrátí do naší doby, zničí mě, vezme si mé tělo a naváže tam, kde Královna Temnot skončila. Osnoval, že ovládne zlé draky. Dračí Velmistři jako moje sestra Kitiara by se shromáždili pod jeho korouhev. Svět by se opět ponořil do války." Raistlin se odmlčel. "Té hrozbě je teď konec," dodal tiše.

Očima držel Crysanii stejně, jako jeho ruka třímala její zápěstí. Jak do nich hleděla, viděla, jak se zračí na jejich zrcadlovém povrchu. A viděla se ne jako ta bledá, snaživá, upjatá kněžka, jak o sobě nejednou slyšela mluvit, ale jako krásná a vroucí. Tento muž k ní přišel s důvěrou, a ona ho zklamala. Bolest v jeho hlase se nedala snést. Crysania se opět pokusila promluvit, ale Raistlin pokračoval a přitahoval si ji ještě blíž.

"Znáš moje touhy," řekl. "Otevřel jsem ti své srdce. Je snad mým záměrem obnovit válku? Toužím snad dobýt svět? Přesně o toto mě přišla požádat má sestra Kitiara. Odmítl jsem a obávám se, že tys nesla následky." Povzdechl si a sklopil zrak. "Řekl jsem jí o tobě, Crysanie, a o tvé dobrotě a moci. Rozzuřila se a poslala rytíře smrti, aby tě zabil. Domnívala se, že tím odstraní tvůj vliv na mne."

"Mám tedy na tebe vliv?" zeptala se Crysania tiše. Už se nesnažila Raist-

linovi vytrhnout. Hlas se jí chvěl radostí. "Mohu se tedy odvážit doufat, žes viděl, co církev vykonává a -"

"Co vykonává *tato* církev?" zeptal se Raistlin a hlas měl opět trpký a výsměšný. Nečekaně odtáhl ruku a opřel se v křesle. Přitáhl si černý plášť k tělu a s potměšilým úsměvem Crysanii pozoroval.

Rozpaky, hněv a pocit viny jí zbarvily tváře do růžová a šedé oči ztmavly do hluboké modři. Barva z tváří se vlila i do rtů a náhle *byla* krásná. Raistlin si toho neúmyslně všiml a to pomyšlení ho bezmezně znechutilo. Hrozilo totiž, že mu naruší soustředění. Podrážděně je odsunul do pozadí.

"Vím o tvých pochybách, Crysanie," promluvil nečekaně. "Vím, co tu vidíš. Zjistilas, že se církev daleko více stará o řízení světa, než aby šířila učení bohů. Vidělas pokrytecké kněze, kteří se pletou do politiky a utrácejí peníze, které by mohly posloužit chudým, za marnotratnosti. Když jsi sem přišla, myslelas, že církev ospravedlníš, zjistíš, že to jiní způsobili, že bohové ve spravedlivém hněvu svrhli hory ohně na ty, kdo je opustili. Myslelas, že budeš moci obvinit... třeba kouzelníky."

Crysania se zarděla ještě víc. Nedokázala se na něj vůbec dívat, a tak odvrátila tvář, ale její bolest a pokoření byly zjevné.

Raistlin nemilosrdně pokračoval. "Čas Pohromy se blíží. Praví kněži už opustili zemi... Ano, tys to nevěděla? Tvůj přítel, Denubis, je pryč. Ty, Crysanie, jsi jediná z pravých kněžích, kdo tu zůstal."

Crysania na Raistlina otřeseně zírala. "To... není možné," zašeptala. Přelétla očima po místnosti. A poprvé zaslechla hovor těch, kdo stáli v hloučcích kus od Kněze-krále. Slyšela, jak se baví o hrách, slyšela hádky ohledně rozdělování veřejných peněz, výcviku armád, nejlepších způsobů, jak pokořit vzpurnou zemi - to vše ve jménu církve.

A pak, jako by chtěl překonat ty ostatní drsné hlasy, vytryskl jí v duši libozvučný hlas Kněze-krále a utišil její ztrápenou mysl. Stále ještě tu je Kněz-král. Odvrátila se od temnoty a pohlédla k jeho světlu a pocítila, jak se její víra, opět silná a čistá, zvedá na její obranu. Přezíravě se vrátila pohledem k Raistlinovi.

"Na světě je pořád ještě dobro," řekla přísně. Vstala a chystala se k odchodu. "Dokud vládne ten svatý muž, jenž má dojista požehnání bohů, neuvěřím, že by bohové stihli církev svou zlobou. Řekněme spíš, že stihli svou zlobou svět za to, že církev odmítal," pokračovala. Hlas měla tichý a vášnivý. Raistlin rovněž vstal. Bedlivě ji pozoroval a přisunul se k ní blíž.

Zřejmě si toho nevšimla a mluvila dál. "Nebo za to, že odmítal Kněze-krále! On to musí předvídat! Možná i teď se snaží tomu zabránit! Prosí bohy, aby měli slitování!"

"Podívej se na toho muže, jenž má ‚požehnání bohů'," zašeptal Raistlin.

Sevřel Crysanii silnými pažemi a přinutil ji, aby se obrátila ke Knězi-králi. Crysanii přemohl pocit viny, že pochybovala, a hněv, že lehkomyslně dovolila, aby jí Raistlin nahlédl do duše, a vztekle se mu snažila vyškubnout, ale on ji pevně stiskl a jeho prsty se jí vpalovaly do kůže.

"Podívej se!" opakoval. Lehce jí zatřásl a přiměl ji, aby zvedla hlavu a podívala se přímo do světla a slávy, jež obklopovaly Kněze-krále.

Raistlin cítil, jak se její tělo, které držel tak blízko svého, začíná třást, a spokojeně se usmál. Sklonil hlavu v černé kápi k její a zašeptal jí do ucha, přičemž jí dechem ovanul tvář:

"Co vidíš, Ctěná dcero?"

Jedinou odpovědí bylo srdceryvné zaúpění.

Raistlinův úsměv se prohloubil. "Pověz mi to," naléhal.

"Člověka," zajíkla se Crysania s otřeseným pohledem upřeným na Kněze-krále. "Jenom člověka. Vypadá unaveně a... poděšeně. Pleť má povadlou, celé noci už se nevyspal. Bleděmodrýma očima polekaně těká sem a tam -" Náhle pochopila, co to vlastně říká. Ostře si uvědomila Raistlinovu blízkost, teplo a dotek silného, svalnatého těla pod hebkým černým pláštěm. Vytrhla se mu.

"Cos to na mě seslal za kouzlo?" otázala se divoce a obrátila se k němu čelem.

"Žádné kouzlo, Ctěná dcero," řekl Raistlin tiše. "Zlomil jsem kouzlo, které kolem sebe ve strachu spřádá. Ten strach se ukáže být jeho neštěstím a přinese světu zkázu."

Crysania na Raistlina divoce hleděla. Chtěla, přála si, aby to byla lež. Ale pak si uvědomila, že i kdyby to lež byla, nic by se tím nezměnilo. Už si nemohla nic nalhávat.

Zmatená, polekaná a zdrcená Crysania se obrátila a utekla ze Síně. Zpola ji oslepovaly slzy.

Raistlin ji pozoroval a neměl ze svého vítězství ani povznesenou náladu, ani uspokojení. Nakonec to nebylo nic víc, než očekával. Posadil se blízko k ohni, vybral si z mísy na stolku pomeranč a ledabyle z něj loupal kůru, zatímco zamyšleně hleděl do plamenů.

Crysaniin útěk z audienční komnaty pozorovala ještě jedna osoba. Pozorovala, jak Raistlin jí pomeranč, nejprve vysává šťávu a pak pojídá dužninu.

Když Quarath odcházel z Audienční síně, měl tvář bledou vztekem, s nímž se svářil strach. Vrátil se do svého pokoje a až do rána přecházel sem a tam.

11. kapitola

Noc, kdy praví kněží opustili Krynn, vešla později do dějin jako Osudná noc. Kam odešli a jaký byl jejich osud, nezaznamenal ani Astinus. Někteří lidé tvrdili, že je spatřili v pochmurných, zlých dnech Války Kopí, o tři sta let později. Je mnoho elfů, kteří se zapřísahají vším, co je jim drahé, že Loralon, největší a nejzbožnější z elfích knězi, procházel zmučenou zemí Silvanestu, truchlil kvůli její zkáze a žehnal úsilí těch, kdo ji ze všech svých sil pomáhali obnovovat.

Ale pro většinu Krynnu proběhl odchod knězi nepozorovaně. Avšak pro jiné se tato noc v mnoha směrech ukázala být Osudnou nocí.

Crysania prchala z Audienční síně ve zmatku a strachu. Její zmatek se dal vysvětlit snadno. Viděla největšího z lidí, Kněze-krále, kterého dosud ctili i knězi její vlastní doby, jako člověka bojícího se i vlastního stínu. Člověka, který se skrývá za kouzla a nechává za sebe vládnout jiné. Všechny pochyby a nedůvěra k církvi a jejímu poslání na Krynnu, které v ní utkvěly, se vrátily.

Avšak čeho se vlastně bála, to nemohla nebo nechtěla pojmenovat.

Jakmile odešla ze Síně, klopýtala slepě po chodbách bez jakékoliv jasné představy, kam jde nebo co dělá. Pak si našla útočiště někde v koutku, osušila si slzy a dala se dohromady. Hanbila se za tu chvilkovou ztrátu sebeovládání, ale ihned věděla, co musí udělat.

Musí najít Denubise. Dokáže, že se Raistlin mýlí.

Šla pustými chodbami zalitými ubývajícím svitem Solináru k Denubisově pokoji. Ta povídačka o zmizelých knězích rozhodně nemůže být pravdivá. Crysania totiž starým legendám o Osudné noci nikdy nevěřila, pokládala je za pohádky pro děti. I teď jim odmítala uvěřit. Raistlin... se mýlí.

Spěchala bez zastavování, cestu znala. Navštívila Denubise v jeho pokoji už několikrát. Povídala si s ním o teologii nebo historii anebo poslouchala příběhy z jeho domoviny. Zaklepala na dveře.

Žádná odpověď.

"Spí," řekla si Crysania. Náhlé zamrazení, které jí zachvělo, ji velice pohněvalo. "Samozřejmě, vždyť už je po Hluboké hlídce. Přijdu sem zase ráno."

Ale zaklepala znovu a dokonce tiše zavolala: "Denubisi."

Pořád žádná odpověď.

"Vrátím se. Vždyť je to nakonec jen pár hodin, co jsem se s ním viděla," řekla si znovu, ale zjistila, že má ruku na klice a lehce ji tiskne. "Denubisi?" zašeptala. Srdce jí bušilo až v hrdle. Pokoj byl temný, okno směřovalo do vnitřního nádvoří, takže jím nemohlo vnikat měsíční světlo. Crysania na okamžik zaváhala. "To je směšné!" vytýkala si a už v duchu viděla Denubi-

sovy i svoje rozpaky, jestli se kněz probudí a zjistí, že se mu vprostřed noci vplížila do ložnice.

Crysania rozhodně otevřela dveře a nechala do pokojíku vniknout světlo pochodní z chodby. Místnost byla zrovna taková, jako když ji opustil - úhledná, úpravná... a prázdná.

No, ne úplně prázdná. Pořád tam byly jeho knihy, jeho psací brky, dokonce i šaty, jako by si jen na chvíli někam odskočil a hodlal se hned vrátit. Ale duch místnosti hned vyprchal, takže byla nevlídná a prázdná stejně jako ustlaná postel.

Na okamžik se světla v chodbě Crysanii rozmazala před očima. Nohy se pod ní podlomily a ona se opřela o dveře. Potom se, jako předtím, donutila uklidnit, uvažovat rozumně. Odhodlaně dveře zavřela a ještě odhodlaněji se přiměla vykročit ke svému pokoji.

No tak dobře, přišla Osudná noc. Praví kněžī odešli. Je skoro zimní slunovrat. Třináct dní po zimním slunovratu udeří Pohroma. To pomyšlení ji zarazilo. Cítila se slabá a bylo jí nanic. Opřela se o okno a nevidoucíma očima zírala do zahrady, koupající se v bílém měsíčním světle. Tak tohle je konec jejích plánů, jejích cílů. Bude nucena se vrátit do své doby a nebude moci ohlásit nic než holý neúspěch.

Stříbřitá zahrada jí plavala před očima. Zjistila, že církev je zkažená a Kněz-král zjevně zodpovědný za strašlivou zkázu světa. Selhala dokonce i ve svém prvotním záměru vyprostit Raistlina ze spárů temnoty. On jí nikdy nebude naslouchat. Zrovna teď se jí možná směje tím strašným posměšným smíchem ...

"Ctěná dcero?" ozval se něčí hlas.

Crysania si spěšně otřela oči a otočila se. "Kdo je tam?" zeptala se a snažila se pročistit si hrdlo. Rychle mrkala a dívala se do tmy. Když se ze stínů vynořila postava v černém plášti, zalapala po dechu. Nedokázala promluvit, hlas jí selhal.

"Byl jsem na cestě do svého pokoje, když jsem tě tu uviděl stát," řekl ten hlas a nebyl ani pobavený, ani posměšný. Byl neosobní a lehce podbarvený cynismem, ale zazněl v něm také zvláštní tón, vřelost, která Crysanii rozechvěla.

"Doufám, že jsi úplně v pořádku," řekl Raistlin a přešel k ní. Neviděla mu však do tváře, protože tu skrýval stín kápě, ale viděla jeho oči, jasné a chladné, blýskající se v měsíčním svitu.

"Ano," zamumlala Crysania ve zmatku a odvrátila tvář. Zbožně doufala, že všechny stopy slz jsou pryč. Ale moc to nepomohlo. Únava, vypětí a vlastní selhání ji přemohly. Ačkoliv se zoufale snažila ovládnout, znovu jí vytryskly slzy a stékaly po tvářích.

"Jdi pryč, prosím," vzlykla. Pevně semkla víčka a polykala slzy jako hořký lék.

Ucítila, jak ji zahaluje teplo, a o holou paži se jí otřel sametově hebký černý plášť. Cítila sladkou vůni bylinek a růžových lístků a slabý pach rozkladu - snad netopýří křídla, snad lebka nějakého zvířátka - ty tajuplné přísady, které čarodějové používají k sesílání kouzel. A pak ucítila, jak se její tváře dotkla ruka, štíhlé prsty, citlivé a pevné a spalující zvláštním žárem.

Ty prsty slzy buď setřely anebo vysušily svým horkým dotekem, Crysania si nebyla jista. Pak jí jemně zvedly bradu a odvrátily jí hlavu z měsíčního světla. Crysania nemohla dýchat, bušící srdce ji dusilo. Oči nechala zavřené ze strachu, co by mohla uvidět. Ale cítila Raistlinovo štíhlé tělo, pevné pod měkkým pláštěm, jak se k ní tiskne. Cítila ten hrozný žár...

Náhle Crysania zatoužila, aby ji jeho temnota zahalila, skryla a utěšila. Zatoužila, aby ten žár vypálil chlad v jejím nitru. Dychtivě zvedla paže, rozpřáhla náruč... a byl pryč. Slyšela, jak se v tichu chodby šelest jeho pláště vzdaluje.

Zmateně otevřela oči. Pak se znovu rozplakala a přitiskla tvář k chladivému sklu. Ale tentokrát to byly slzy radosti.

"Díky, Paladine," zašeptala. "Můj úkol je jasný. Nezklamu tě."

Chodbami Chrámu kráčela postava v dlouhém černém plášti. Všichni, kdo ji potkali, se krčili hrůzou, krčili se před hněvem, který se dal vycítit, když už ne vypozorovat, z tváře zahalené kápí. Konečně Raistlin došel do své opuštěné chodby, udeřil do dveří ranou, která je málem roztříštila, a nechal vyšlehnout plameny v krbu pouhým svým pohledem. Oheň burácel v komíně a Raistlin přecházel sem a tam a častoval se nadávkami, dokud se neunavil natolik, že už se neudržel na nohou. Poté klesl do pohodlného křesla a horečnatě zíral do ohně.

"Hlupáku!" opakoval. "Měl jsem to předvídat!" Zaťal pěst. "Měl jsem to vědět. Tohle tělo má přes všechnu svou sílu tu velikou slabost, co je u lidského rodu tak častá. Nezáleží na tom, jak je mysl bystrá a ukázněná a pocity ovládané, to číhá ve stínech jako obrovské zvíře, připravené vyskočit a převzít vládu." Vztekle zavrčel a zaryl si nehty do dlaní, až mu začaly krvácet. "Pořád ji vidím! Pořád vidím tu slonovinovou pleť, ty měkké bledé rty. Cítím vůni jejích vlasů a cítím ty měkké obliny těsně u mého těla!"

"Ne!" To bylo skoro zaječení. "To se nemůže, to se nesmí stát. Nebo snad..." Nápad. "A kdybych ji měl svést? Neuvrhlo by ji to ještě více do mé moci?" Ta myšlenka byla více než lákavá a vzbudila v mladém muži takový příval touhy, že se celý roztřásl.

Ale chladná a vypočítavá, rozumně uvažující část Raistlinovy mysli zví-

těžila. "Co ty víš o milování?" zeptal se sám sebe s úšklebkem. "O svádění? V tomhle jsi jako děcko, hloupější než ten tvůj přerostlý bratr."

Zaplavily ho vzpomínky na mládí. Jakožto křehký a stonavý a známý svým sžíravým výsměchem a poťouchlým chováním, dojista nikdy nevzbuzoval pozornost žen, na rozdíl od svého hezkého bratra. Jak byl pohlcený a posedlý svým studiem magie, ani tu ztrátu nevnímal - ne příliš. Ach ano, jednou to vyzkoušel. Jedna z Karamonových přítelkyň, kterou znudila snadná vítězství, se domnívala, že by obrův bratr mohl být zajímavější. Raistlin, vyprovokovaný pošklebky Karamona a jeho přátel, se poddal jejím obhroublým pokusům o sblížení. Pro ně oba to bylo zklamání. Dívka se vděčně vrátila do Karamonova náručí. Raistlinovi to prostě potvrdilo to, z čeho se už dlouho podezříval - že skutečné extáze dosáhne pouze díky magii.

Ale toto tělo - mladší, silnější, podobnější bratrovu - úpělo vášní, jakou dosud nezažil. Přesto se jí nepoddával. "Nakonec bych se tím zničil," viděl s neosobní jasností, "a místo aby to mé cíle podpořilo, mohlo by jim to uškodit. Ona je panna, čistá na duchu i na těle. V tom je její síla. Potřebuji ji poskvrnit, ale zároveň také, aby zůstala nedotčená."

Mladý čaroděj za ta léta nabyl značné dovednosti v přísném ovládání svých citů, a tak když dospěl k pevnému rozhodnutí, uvolnil se a opřel se v křesle a nechal se zaplavit únavou. Oheň pohasl a on zavřel oči, aby obnovil své ochabující síly.

Ale ještě než se ve svém křesle ponořil do hlubin spánku, opět s nechtěnou živostí uviděl jedinou slzu, lesknoucí se v měsíčním světle.

Osudná noc ještě neskončila. Jeden novic byl probuzen z tvrdého spánku a bylo mu řečeno, že se má hlásit u Quaratha. Nalezl elfího kněze v jeho komnatě, jak sedí u stolu.

"Poslal jste pro mne, můj pane?" zeptal se novic a pokoušel se potlačit zívnutí. Vypadal ospale a neupraveně. Oblékl si totiž svrchní plášť předkem dozadu, jak spěchal, aby se dostavil na předvolání, které obdržel tak pozdě v noci.

"Co má toto hlášení znamenat?" otázal se Quarath a klepl do kusu papíru na svém stole.

Novic se naklonil, aby se mohl podívat. Protřel si oči, protože se mu písmo rozplývalo.

"Aha, tohle," řekl po chvíli. "Jenom to, co se tam píše, můj pane."

"Že Fistandantilus *nenesl* odpovědnost za smrt mého otroka? Tomu se dá dost těžko uvěřit."

"Nicméně můžete, pane, trpaslíka vyslechnout sám. Přiznal - po značné peněžité domluvě - že ve skutečnost si ho najal pán, jehož jméno se tu zmi-

ňuje a kterého zjevně popudilo, že církev získala jeho pozemky na předměstí."

"Já vím, co ho popudilo!" vyštěkl Quarath. "A zabít mého otroka, to by byl celý Onygion - tajnůstkářský tichošlápek. Neodváží postavit se mi přímo."

Quarath uvažoval. "Tak proč ten čin spáchal ten velký otrok?" zeptal se náhle a ostře se po novici podíval.

"Trpaslík tvrdil, že to byla jakási soukromá dohoda mezi ním a Fistandantilem. Zjevně měl první práci této povahy, jaká se naskytla, dostat ten otrok, Karamon."

"To v hlášení nebylo," řekl Quarath a přísně mladíka pozoroval. "Ne," připustil novic a začervenal se. "J-já velice nerad o... tom kouzelníkovi... něco zapisuji. Něco takového, co by si mohl přečíst -"

"Ne, kvůli tomu se na tebe asi nemůžu zlobit," povzdechl si Quarath. "Výborně, můžeš jít."

Novic přikývl, hluboce se uklonil a vděčně se vrátil do postele.

Avšak Quarath nešel na lůžko ještě celé hodiny. Místo toho seděl v pracovně a znovu a znovu si hlášení procházel. Pak si opět povzdechl. "Už to se mnou začíná být tak špatné jako s Knězem-králem. Děsím se neexistujících stínů. Kdyby mě chtěl Fistandantilus zabít, zvládl by to během pár vteřin. Měl jsem si to uvědomit - tohle není jeho styl." Konečně se zvedl. "Ale přesto, dnes večer tam byl s ní. Rád bych věděl, co to znamená. Možná nic. Možná je ten muž lidštější, než bych myslel. Přinejmenším to tělo, ve kterém se objevil tentokrát, je lepší než ta, co mívá obvykle."

Když elf zaklapoval stolní desku a pečlivě ukládal hlášení do zásuvky sekretáře, pochmurně se usmíval. "Blíží se zimní slunovrat. Pustím tohle z hlavy, dokud nebude po svátcích. Koneckonců, rychle se blíží čas, kdy Kněz-král povolá bohy, aby vyhubili zlo na Krynnu. To svrhne Fistandantila a jemu podobné zpátky do temnoty, kde se vylíhli."

Pak zívl a protáhl se. "Ale nejdřív se postarám o pana Onygiona."

Osudná noc byla téměř u konce. Oblohu osvětil rozbřesk a Karamon ležel ve své cele a zíral do šedivého světla. Příštího dne byly další hry, jeho první od té "nehody".

Těch posledních pár dní obrovitého bojovníka netěšil život. Navenek se nic nezměnilo. Ostatní gladiátoři byli staří veteráni, dávno přivyklí tomu, jak to ve hrách chodí.

"Není to tak špatné," pokrčil Feragas rameny, když se s ním Karamon střetl den po svém návratu z Chrámu. "Rozhodně lepší, než když se na bitevním poli navzájem pozabíjí tisíc lidí. Tady, když má šlechtic pocit, že ho

ten druhý urazil, vyřídí svůj spor tajně, v soukromí, ke spokojenosti všech."

"Až na toho nevinnýho člověka, co zemře z důvodu, kterej je mu ukradený nebo kterej nechápe!" vztekal se Karamon.

"Nebuď takový dětina!" odfrkla si Kiiri, která leštila jednu ze svých falešných dýk. "Podle tebe jsi býval žoldákem. Záleželo ti tehdy na důvodu, staral ses o něj? Nebojoval jsi a nezabíjel prostě proto, že ti dobře zaplatili? Byl bys bojoval, kdyby to neudělali? Nevidím v tom žádný rozdíl."

"Rozdíl je v tom, že jsem měl na vybranou!" odpověděl Karamon a zamračil se. "A věděl jsem, proč bojuji! Nikdy bych nebojoval pro někoho, o kom bych si myslel, že není v právu! Bez ohledu na to, kolik mně zaplatí! Můj bratr to bral taky tak. On a já -" Karamon náhle zmlkl.

Kiiri se po něm divně podívala a pak s úšklebkem zavrtěla hlavou. "Krom toho," dodala vesele, "to dodává vzrušení ostří skutečného napětí. Odteď budeš bojovat líp. Uvidíš."

Jak tam Karamon ležel potmě a přemýšlel o tom rozhovoru, snažil se to svým pomalým, metodickým způsobem rozebrat. Možná mají Feragas a Kiiri pravdu, možná *je* jak děcko, které brečí proto, že se pořezalo o pěknou lesklou hračku, s níž si rádo hrávalo. Ale - když se na to díval ze všech možných hledisek - pořád nemohl uvěřit, že je to pravda. Člověk si zasluhuje volbu, vybrat si, jak bude žít svůj život a jak zemře. Nikdo jiný nemá právo o tom rozhodovat za něj.

A pak, před rozbřeskem, na Karamona jako by padla drtivá tíha. Opřel se o loket, posadil se a nevidoucíma očima zíral do šedivé kobky. Jestliže je to pravda, jestliže každý člověk zasluhuje volbu, co potom jeho bratr? Raistlin si už zvolil - jít cestou noci místo dne. Má Karamon právo ho z té cesty odvracet?

Vrátil se v duchu do těch dnů, které si mimoděk připomněl při rozmluvě s Feragasem a Kiiri - dnů těsně před Zkouškou, nejšťastnějších dnů v jeho životě - dnů, kdy se s bratrem nechávali najímat jako žoldáci.

Společně bojovali dobře a šlechtici je vždycky vítali. Ačkoliv bojovníků bylo jako listí v lese, s kouzelníky, kteří měli zájem a zapojovali se do boje, to bylo něco úplně jiného. Ačkoliv mnozí šlechtici vypadali trochu pochybovačně, když viděli křehkého a neduživého Raistlina, brzy na ně udělala dojem jeho odvaha a dovednost. Bratři byli dobře placeni a brzy byli také velice vyhledávaní.

Ale vždycky si pečlivě vybírali, pro jakou věc budou bojovat.

"To bylo Raistlinovo dílo," zašeptal Karamon zamyšleně. "Já bych byl bojovat pro kohokoliv, důvod pro mě neznamenal skoro nic. Ale Raistlin trval na tom, že to musí být spravedlivá věc. Víc než jednou jsme odešli, protože on řekl, že je v tom jen jeden vlivný muž, který se snaží získat ještě

více vlivu tím, že pohltí ostatní...

"Ale to je to, co dělá Raistlin!" řekl Karamon tiše a hleděl do stropu. "Nebo ne? To je to, co oni *říkají*, že dělá, ti kouzelníci. Ale můžu jim věřit? To Par-Salian ho do toho dostal, sám to přiznal! Raistlin zbavil svět té stvůry Fistandantila. Podle všeho je to dobrá věc. A Raist mi řekl, že s Barbarovou smrtí nemá nic společného. Takže vlastně nic špatného neudělal. Možná jsme ho odhadli špatně... Možná nemáme *právo* ho nutit, aby se změnil..."

Karamon si povzdechl. "Co mám dělat?" V beznadějné únavě zavřel oči a usnul a brzy mu v duchu zavoněly teplé, čerstvě upečené vdolky.

Oblohu zalilo slunce. Osudná noc skončila. Tasslehoff vstal z postele, nadšeně přivítal nový den a rozhodl se, že - sám ve své osobě - zabrání Pohromě.

12. kapitola

"Změnit čas?" říkal si Tasslehoff nadšeně. Přelezl zahradní zídku do svatého okrsku Chrámu a skočil přímo doprostřed záhonu. V zahradě se procházelo několik knězi a bavilo se mezi sebou o slavnostech nadcházejícího zimního slunovratu. Než aby rušil jejich rozhovor, udělal Tas to, co pokládal za zdvořilé, a skrčil se mezi květy, dokud neodejdou, i když to znamenalo, že si zamaže své modré nohavice.

Bylo to docela příjemné, ležet mezi zimními růžemi, kterým se tak říkalo proto, že kvetly pouze v období zimního slunovratu. Počasí bylo teplé, až příliš teplé, jak někteří lidé říkali. Tas se ušklíbl. Lidem věř. Kdyby bylo chladno, jak kolem zimního slunovratu bývá, taky by si stěžovali. Jemu to teplo připadalo úžasné. Možná se v tom těžkém vzduchu maličko těžko dýchalo, ale koneckonců nemůžete mít všechno naráz, že.

Tas kněze se zájmem poslouchal. Ty slunovratové slavnosti musí být velkolepé, pomyslel si a krátce zauvažoval, že se určitě dostaví také. První bude dnes večer - Vítání slunovratu.

Skončí brzy, protože se všichni chtějí pořádně prospat před skutečně velkými slunovratovými slavnostmi, které začnou zítra za úsvitu a budou trvat celé dny - bude to poslední oslava před tím, než přijde nevlídná a temná zima.

"Možná půjdu na tu zítřejší," pomyslel si Tas. Předpokládal, že slavnost Vítání slunovratu v Chrámu bude slavnostní a vznešená, a proto nudná a únavná - přinejmenším ze šotčího hlediska. Ale podle toho, co si knězi povídali, to vypadalo docela zajímavě.

Karamon měl druhý den zápas - hry byly jedním ze zlatých hřebů období slunovratu. Zítřejší boj určí, kteří bojovníci budou stát proti sobě v Posledním boji - poslední hře předtím, než se bude muset aréna na zimu uzavřít. Vítězové poslední hry získají svobodu. Samozřejmě už bylo určeno, kdo zítra vyhraje - Karamonova skupina. Z nějakého důvodu Karamona ta zpráva přivedla do pochmurné nálady.

Tas zakroutil hlavou. Nikdy toho chlapa nepochopí, říkal si. Všechno to mrzoutění ohledné cti. Vždyť je to nakonec jen hra. Ale aspoň se tím všechno usnadní. Pro Tase bude jednoduché vyklouznout ven a najít si zábavu.

Ale pak si šotek povzdechl. Ne, on se musí věnovat závažným věcem - zabránit Pohromě je důležitější než nějaká slavnost, důležitější možná než celý tucet slavností. Obětuje tomu velkému cíli svou zábavu.

Teď si Tas připadal velice ušlechtilý a správný (a najednou dosti znuděný), a tak se nevraživé podíval po knězích a přál si, aby si trochu pospíšili. Konečně zašli dovnitř a zahrada byla prázdná. Šotek si ulehčeně vydechl,

zvedl se a oprášil ze sebe špínu. Utrhl jednu zimní růži a vetkl si ji do kštice jako ozdobu na počest slavnosti. Pak vklouzl do Chrámu.

Ten byl také celý vyzdobený na oslavu zimního slunovratu a ta krása a velkolepost vyrazily šotkovi dech. Potěšeně se rozhlížel a obdivoval tisíce zimních růží, vypěstovaných v zahradách po celém Krynnu a přivezených sem, aby vdechly do chodeb Chrámu svou sladkou vůni. Cesmínové věnce dodávaly vůni výrazu a na jejich lesklých špičatých listech propletených rudým sametem a labutími pírky se blýskalo slunce. Skoro na každém stolku stál košík se vzácným a cizokrajným ovocem - dary z celého Krynnu, aby si je mohli užít všichni v Chrámu. Vedle stály talíře s báječnými zákusky a cukrovím. Tas si vzpomněl na Karamona a vrchovatě si nacpal mošny. Věděl, že Karamon nikdy nezůstane zasmušilý tváří v tvář božím milostem posypávaným cukrem a mandlemi.

Tas se šťastně potuloval po chodbách. Skoro zapomněl, proč sem přišel, a musel si své DŮLEŽITÉ POSLÁNÍ pořád připomínat. Nikdo si ho nevšímal. Všichni, které potkával, se zabývali nadcházející oslavou anebo záležitostmi církevní správy anebo obojím. Čas od času se po něm přísně podíval některý strážce, ale Tas se prostě vesele usmál, zamával a šel dál. Bylo to jako v tom starém šotčím přísloví - *Neměň barvu, abys splynul se stěnami. Tvař se, jako že tam patříš, a stěny změní barvu, aby splynuly s tebou.*

Nakonec, po mnoha zákrutech a odbočkách (a několika zastávkách kvůli zajímavostem, z nichž některé šotkovi pouhou náhodou zapadly do mošen) Tas zjistil, že se nalézá v chodbě, kde *nebyla* výzdoba, kde *nebylo* plno rozesmátých lidí, kteří radostně připravovali oslavu, kde *nezvučely* hlasy sborů nacvičujících slunovratové chvalozpěvy. V této chodbě byly stále zatažené závěsy, jež odpíraly slunci přístup. Byla mrazivá, temná a odstrašující, a to tím víc, jak se lišila od zbytku světa.

Tas se plížil chodbou a k tiché chůzi neměl jiný důvod než ten, že chodba byla tak pochmurně tichá a zasmušilá, jako by očekávala, že každý, kdo přijde, se bude chovat taky tak, a když ne, bude navýsost uražena. Tas si řekl, že to poslední, oč by stál, by bylo urazit nějakou chodbu, a tak šel potichu. Možnost, že by se mohl připlížit k Raistlinovi, aniž to čaroděj zjistí, a přichomýtnout se k nějakému báječnému kouzelnickému experimentu, šotkovi dojista ani nepřišla na mysl.

Když se dostal ke dveřím, uslyšel Raistlinův hlas a podle tónu to znělo, jako kdyby měl návštěvu.

"Do Propasti," byla Tasova první myšlenka. "Teď budu muset čekat, až ten člověk odejde, než si s ním budu moci popovídat. A mám taky DŮLEŽITÉ POSLÁNÍ. Jak je to bezohledné. To by mě tedy zajímalo, jak dlouho jim to bude trvat."

Přiložil ucho ke klíčové dírce - aby zjistil, jestli by se nedalo odhadnout, jak dlouho tam ten člověk ještě hodlá zůstat - a byl velice překvapen, když uslyšel, že čaroději odpovídá ženský hlas.

"Ten hlas mi zní povědomě," řekl si šotek a přitiskl ucho blíž. "No jistě! Crysania! To bych rád věděl, co ta tam dělá."

"Máš pravdu, Raistline," slyšel ji Tas s povzdechem říkat. "Tady je to poklidnější než v těch hlučných síních. Když jsem sem přišla poprvé, měla jsem strach. Ty se směješ! Ale přiznávám, měla jsem strach. Ta chodba se zdála tak nehostinná, opuštěná a chladná. Ale v Chrámu je teď na chodbách takové úmorné dusno. I ta slunovratová výzdoba mě skličuje. Vidím tu takového plýtvání, promrhaných peněz, které mohly pomoci lidem v nouzi."

Zmlkla a Tas zaslechl zašustění. Protože nikdo nepromluvil, šotek přestal poslouchat a přiložil ke klíčové dírce oko. Viděl vnitřek pokoje docela jasně. Těžké závěsy byly zatažené, ale místnost osvětlovala měkká záře svic. Crysania seděla v křesle naproti němu. Ten šustivý zvuk zjevně způsobilo, jak se netrpělivě nebo ztrápeně pohnula. Rukou si podpírala hlavu a ve tváři měla výraz rozpaků a zmatku.

Ale to nebyl důvod, proč šotek vytřeštil oči. Crysania se změnila! Pryč byl jednoduchý nezdobený plášť a přísný účes! Stejně jako ostatní kněžky měla bílý plášť, ale okrášlený hezkou výšivkou. Paže měla holé, avšak jednu jí zdobil úzký zlatý kroužek a zdůrazňoval neposkvrněnou bělost její pleti. Vlasy jí spadaly z temene na ramena a rozlévaly se po nich, hebké jako peří. Na lících měla nádech barvy, v očích vřelost a její pohled spočíval na postavě v černém plášti, která seděla naproti ní, zády k Tasovi.

"Hmmm," řekl si šotek se zájmem, "Tika měla pravdu."

"Nevím, proč sem chodím," slyšel Tas, jak Crysania po chvíli říká.

Já ano, pomyslel si šotek vesele a rychle přesunul ucho zpátky k dírce, aby lépe slyšel.

Mluvila dál. "Když tě přijdu navštívit, mám takovou radost, ale potom vždycky odcházím sklíčená a nešťastná. Chci ti ukázat cestu spravedlnosti a pravdy, abych ti dokázala, že pouze jejím následováním můžeme přinést celému světu mír. Ale ty má slova vždycky převrátíš vzhůru nohama a lícem naruby."

"Ty otázky jsou tvoje vlastní," slyšel Tas říkat Raistlina a pak se ozvalo další zašustění, jako by si čaroděj přisedl k ženě blíže. "Já ti jen otvírám srdce, abys je slyšela. Elistan jistě varuje před slepou vírou..."

Tas slyšel v čarodějově hlase výsměšný tón, ale Crysania ho zjevně nepostřehla, protože rychle a upřímně odpověděla: "Samozřejmě. Povzbuzuje nás, abychom se ptali, a často nám uvádí příklad Zlatoluny - jak její otázky vedly k návratu pravých bohů. Ale otázky by měly vést k lepšímu pochope-

ní, a ty tvoje mě jen matou a trápí!"

"Jak dobře ten pocit znám," zamumlal Raistlin tak tiše, že ho Tas skoro nezaslechl. Slyšel, jak si Crysania poposedává, a riskoval rychlé nahlédnutí. Čaroděj byl blízko ní a jeho ruka spočívala na její paži. Jak říkal ta slova, Crysania se k němu přisunula blíž a mimoděk položila svou ruku na jeho. Když promluvila, znělo jí v hlase tolik naděje, radosti a lásky, až z toho Tase polilo horko.

"Myslíš to vážně?" ptala se Crysania čaroděje. "Dotýkají se tě má nedostatečná slova nějak? Ne, neodvracej tvář! Vidím ti to na očích, žes o nich přemýšlel a zvažoval je. Jsme si tak podobní! Věděla jsem to hned, jak jsem tě poprvé potkala. Ach, zase se usmíváš, vysmíváš se mi. Jen tak dál. Já znám pravdu. Ve Věži jsi mi říkal totéž. Říkals, že jsem zrovna tak ctižádostivá jako ty. Přemýšlela jsem o tom, a máš pravdu. Naše ctižádost se projevuje odlišně, ale snad není tak nepodobná, jak jsem kdysi věřila. Oba žijeme osaměle, oddáváme se studiu.

Nikomu neotevíráme svá srdce, ani těm, kdo k nám mají nejblíž. Ty se obklopuješ temnotou, Raistline, ale já skrze ni vidím to teplo, to světlo..."

Tas opět rychle přiložil oko k dírce. On ji políbí! pomyslel si nesmírně rozčileně. To je báječné! Počkejte, až to povím Karamonovi.

"Tak dělej, hlupáku!" pobízel Raistlina netrpělivě, jelikož čaroděj tam jen seděl s rukama na Crysaniiných pažích. "Jak to může vydržet?" divil se šotek při pohledu na ženiny pootevřené rty a zářící oči.

Raistlin Crysanii nečekaně pustil a odvrátil se. Rychle vstal z křesla. "Raději bys měla jít," řekl zastřeným hlasem. Tas si povzdechl a znechuceně se odtáhl od dveří. Opřel se o zeď a zakroutil hlavou.

Bylo slyšet hluboký, chraptivý kašel a Crysaniin hlas, něžný a starostlivý.

"To nic není," říkal Raistlin a otvíral dveře. "Už několik dní se necítím dobře. Neuhodneš proč?" zeptal se a zůstal stát ve zpola otevřených dveřích. Tas se přitiskl zády ke zdi, aby ho neviděli, protože je nechtěl rušit (a také nechtěl, aby mu něco ušlo). "Ty to nepociťuješ?"

"Něco pociťuji," zašeptala Crysania přidušeně. "Co máš na mysli?"

"Boží hněv," odpověděl Raistlin a Tasovi bylo zřejmé, že to není ta odpověď, v niž Crysania doufala. Vypadala sklesle. Raistlin si toho nevšiml a mluvil dál. "Jejich hněv na mě doléhá, jako by se slunce blížilo k této ubohé planetě víc a víc. Možná proto se cítíš tak sklíčená a nešťastná."

"Možná," zašeptala Crysania.

"Zítra je zimní slunovrat," pokračoval Raistlin. "Třináct dní poté Kněz-král vyřkne svou žádost. Už se na to se svými ministry chystá. Bohové to vědí. Poslali mu varování - zmizeli kněži. Ale on ho nevzal na vědomí. Po zimním slunovratu budou varovná znamení den ze dne nabývat na síle a

zřetelnosti. Četlas Astinovu *Kroniku Posledních třinácti dnů*? Není to příjemné čtení a prožít to bude ještě méně příjemné."

Crysania se na něj podívala a tvář se jí rozjasnila. "Tak se vrať s námi," navrhla dychtivě. "Par-Salian dal Karamonovi jakýsi kouzelný předmět, který nás zanese zpět do naší doby. Šotek mi říkal -"

"Jaký kouzelný předmět?" otázal se Raistlin znenadání a zvláštní tón jeho hlasu šotka zamrazil a Crysanii překvapil. "Jak vypadá? Jak to pracuje?" Oči mu horečně zářily.

"Já, já ti to řeknu," nabídl Tas a poodstoupil od zdi. "Hele, promiňte, nechtěl jsem vás polekat. Prostě jsem vás nemohl neslyšet. Mimochodem, šťastný zimní slunovrat vám oběma," natáhl Tas ručku, ale nikdo mu ji nestiskl.

Raistlin i Crysania na něj zírali se stejným výrazem jako člověk, který při jídle najednou spatří pavouka, jak se mu spouští do polévky. Tas bez rozpaků vesele žvatlal dál a dal si ruku do kapsy. "O čem to byla řeč? Aha, o tom kouzelném předmětu. No ano," pokračoval Tas poněkud rychleji, protože si všiml, jak se Raistlinovy oči zneklidňujícím způsobem zužují. "Když je rozložený, má tvar jako... žezlo a má... na jednom konci kouli a celý se třpytí drahokamy. Je to asi takhle velké." Šotek rozpřáhl ruce zhruba na délku paže. "Pak s tím Par-Salian něco udělal a ono se to -"

"Zhroutilo do sebe," dokončil Raistlin, "až se to dalo odnést v kapse."

"No, ano!" přisvědčil Tas velice vzrušeně. "Správně! Jak to víš?"

"Znám tu věc," odpověděl Raistlin a Tas si opět všiml, že v čarodějově hlasu zazněl zvláštní tón: záchvěv - napětí - strach? Nebo uvolnění? Šotek to nedokázal rozlišit. Rovněž Crysania si toho všimla.

"Co se děje?" zeptala se.

Raistlin hned neodpověděl. Tvář se mu náhle proměnila v masku, nečitelnou, bezvýraznou, chladnou. "Nejsem si jist," řekl jí. "Musím si tu záležitost prostudovat." Blýskl pohledem po šotkovi - "Co ty tady chceš? Nebo jenom tak posloucháš za dveřmi?"

"Jistěže ne!" urazil se Tas. "Přišel jsem si s tebou promluvit, totiž, jestli jste už s paní Crysanii skončili," dodal spěšně, když přelétl pohledem ke Crysanii.

Dívá se na mě docela nepřátelsky, pomyslel si šotek. Pak se odvrátila od něj k Raistlinovi: "Uvidím tě zítra?" zeptala se.

"Nemyslím," řekl. "Já, samozřejmě, na slavnost slunovratu nepůjdu."

"Ach, ale já tam taky nechci jít -" začala Crysania.

"Budeš očekávána," přerušil ji Raistlin. "Kromě toho už jsem kvůli potěšení z tvé společnosti příliš dlouho zanedbával své studium."

"Aha," řekla Crysania. Sama měla hlas studený a povznesený a, jak

Tasslehoff slyšel, zklamaný a zraněný.

"Sbohem, pánové," řekla po chvíli, kdy už bylo zřejmé, že Raistlin nic dalšího nedodá. Lehce se uklonila, obrátila se a zamířila tmavou chodbou pryč. Jak odešla, s jejím bílým pláštěm jako by zmizelo i světlo.

"Řeknu Karamonovi, že ho pozdravujete," zavolal za ní Tas snaživě, ale Crysania se neotočila. Šotek se s povzdechem obrátil k Raistlinovi: "Mám obavy, že Karamon na ni neudělal velký dojem. Ale byl úplně opilý, víš, tou trpasličí kořalkou -"

Raistlin se rozkašlal. "Přišel ses sem bavit o mém bratrovi?" přerušil ho chladně, "protože jestli ano, tak můžeš jít..."

"Ale ne!" pospíšil si Tas. Pak se na čaroděje usmál. "Přišel jsem zabránit Pohromě!"

Poprvé v životě mohl šotek se zadostiučiněním sledovat, jak jeho slova Raistlina úplně ohromila. Avšak toho zadostiučinění si neužíval dlouho. Čarodějova tvář zbělela a ztuhla, zrcadla v jeho očích jako by popraskala a nechala Tase nahlédnout dovnitř, do těch temných, sálajících hlubin, které čaroděj skrýval. Ruce silné jako dravci pařáty se zaryly šotkovi do ramen a způsobily mu bolest. Ve vteřině Tasem smýkl do svého pokoje. Dveře se s tříštivou ranou zabouchly.

"Co tě přivedlo na tento nápad?" otázal se Raistlin.

Tas se polekaně přikrčil a neklidně se rozhlédl po místnosti. Jeho šotčí instinkty mu říkaly, že by si měl raději hledat úkryt.

"Eh - t-ty," zajíkl se Tas. "No, n-ne tak docela. Ale říkals něco o tom, že jsem sem přišel a že bych mohl změnit čas. A tak jsem si povídal, že z-zabránit Pohromě by byla správná věc -"

"Jaks to chtěl udělat?" zeptal se Raistlin a v očích mu planul divoký oheň. Při pohledu na něj se Tas zpotil.

"No, samozřejmě jsem se o tom chtěl s tebou nejdřív poradit," řekl šotek, doufaje, že Raistlin pořád tak podléhá lichotkám, "a pak jsem myslel - když řekneš, že je to v pořádku - že bych si prostě šel promluvit s Knězem-králem a řekl mu, že dělá vážně velkou chybu - jednu z těch OPRAVDU VELKÝCH CHYB, jestli víš, jak to myslím. A jsem si jist, že jak bych to jednou vysvětlil, tak by poslouchal -"

"To jistě," řekl Raistlin. Hlas měl bezvýrazný a vyrovnaný, ale Tas měl pocit, že postřehl, což bylo zvláštní, tón nesmírné úlevy. "Takže -" čaroděj se odvrátil - "ty si chceš promluvit s Knězem-králem. A co když tě odmítne vyslechnout? Co potom?"

Tasovi poklesla brada. "To mě myslím nenapadlo," ozval se po chvíli. Povzdechl si a pokrčil rameny. "Půjdeme domů."

"Je ještě další způsob," řekl Raistlin tiše. Posadil se do svého křesla a po-

zoroval šotka očima podobnýma zrcadlům. "Spolehlivý způsob. Způsob, jak bys mohl zabránit Pohromě, aniž bys selhal."

"Vážně?" zeptal se Tas dychtivě. "Jaký?"

"Ten kouzelný artefakt," odpověděl Raistlin a rozpřáhl štíhlé paže. "Má velkou moc, daleko větší, než Par-Salian vůbec řekl tomu hlupákovi, co ho mám za bratra. Uveď ho v činnost v den Pohromy, a on zničí horu ohně ještě vysoko nad světem, takže nikomu neublíží."

"Vážně?" zalapal Tas po dechu. "To je báječné." Pak se zamračil. "Ale jak si tím mohu být jistý? Dejme tomu, že by to nefungovalo -"

"Máš snad co ztratit?" zeptal se Raistlin. "I kdyby to z nějakého důvodu selhalo, o čemž pochybuji." Čaroděj se šotkově naivitě usmál. "Koneckonců to vytvořili ti největší kouzelníci -"

"Jako dračí královská jablka?"

"Jako dračí královská jablka," odsekl Raistlin, kterého to přerušení popudilo. "Ale i kdyby to selhalo, vždycky to můžeš použít, abys v poslední chvíli unikl."

"S Karamonem a Crysanii," dodal Tas.

Raistlin neodpověděl, ale šotek si toho ve svém nadšení nevšiml. Pak ho něco napadlo.

"Co když Karamon bude chtít odejít dřív?" zeptal se s obavami.

"Nebude," odpověděl Raistlin tiše. "Věř mi," dodal, když viděl, že se Tas chystá dohadovat.

Šotek nad tím znovu zauvažoval a pak si povzdechl. "Jen mě tak něco napadlo. Myslím, že mi Karamon nedovolí, abych si ten artefakt vzal. Par-Salian mu řekl, aby ho chránil vlastním životem. Nikdy ho nespustí z očí, a když musí jít pryč, vždycky ho velmi pečlivě zamyká do skříňky. A jsem si jistý, že by mi neuvěřil, kdybych se mu snažil vysvětlit, nač ho chci."

"Neříkej mu to. Den Pohromy je dnem Posledního boje," pokrčil Raistlin rameny. "Když bude pryč jen chvilku, nebude ho postrádat."

"Ale to by byla krádež," namítl šokovaný Tas. Raistlin zkřivil rty. "Řekněme půjčka," prohlásil konejšivě. "A z tak závažného důvodu. Karamon se nebude hněvat - znám svého bratra. Pomysli, jak bude na tebe pyšný!"

"Máš pravdu," rozzářila se Tasovi očka. "Budu opravdový hrdina, větší než sám Kronin Drdůlek! Jak mám zjistit, jak to funguje?"

"Já ti dám pokyny," řekl Raistlin a vstal. Znovu se rozkašlal. "Vrať se... za tři dny. A teď... si musím odpočinout."

"Jistě," přisvědčil Tas vesele a rovněž se zvedl. "Doufám, že ti bude líp." Vykročil ke dveřím. Ale když k nim došel, zaváhal. "Ach jéje, já pro tebe nemám žádný dárek. Promiň -"

"Už jsi mi dárek dal," řekl Raistlin, "dar nevyčíslitelné ceny. Děkuji ti."

"Dal?" zeptal se Tas udiveně. "Aha, tím myslíš, že zabráním Pohromě. No, tak už o tom nemluv. Já -"

Tas náhle zjistil, že se nachází uprostřed zahrady a zírá na růžové keře a jednoho nesmírně udiveného kněze, který viděl, jak se šotek z ničeho nic objevil přímo uprostřed cestičky.

"U Reorxových vousů! To bych rád věděl, jak tohle udělal!" řekl Tasslehoff okouzleně.

13. kapitola

V den zimního slunovratu přišla první z Třinácti ran, jak vešly ve známost (všimněte si, že Astinus o nich v *Kronikách* píše jako o Třinácti varováních).

Den byl už od rozbřesku horký a dusný. Byl to ten nejteplejší slunovratový den, jako kdo - dokonce i elfové - pamatoval. V Chrámu zimní růže ovadly, cesmínové věnce byly cítit, jako kdyby se pekly v troubě, a sníh, kterým se chladilo víno ve stříbrných číších, roztával tak rychle, že sluhové nedělali celý den nic jiného, než že pobíhali tam a zpátky z hlubokých sklepení ve skále do místností, kde se oslavovalo, a nosili kbelíky sněhové břečky.

Raistlin se toho rána vzbudil za tmy před úsvitem a bylo mu tak zle, že nedokázal vstát z postele. Ležel nahý, zbrocený potem, oběť horečnatých představ, které ho přiměly strhávat ze sebe prádlo a lůžkoviny. Bohové byli skutečně blízko, ale byla to především blízkost jednoho z nich - jeho bohyně, Královny Temnot - která na něj působila. Cítil její hněv, stejně jako pociťoval hněv ostatních bohů, na Kněze-krále, který se pokoušel zničit rovnováhu, jíž chtěli ve světě dosáhnout.

Tak se mu zdálo o jeho Královně, ale ona si nezvolila zjevit se mu v hněvu, jak by se dalo očekávat. Nezdálo se mu o strašném pětihlavém draku, draku všech barev a žádné, který se pokoušel zotročit svět ve Válce Kopí. Neviděl ji jako Temnou bojovnici, vedoucí svá vojska vstříc ničení a zkáze. Ne, ona se mu zjevila jako Temná svůdkyně, nejkrásnější, nejsvůdnější ze všech žen, a takto s ním strávila noc a krutě ho pokoušela slabostí a blažeností těla.

Když Raistlin, třesoucí se navzdory venkovnímu parnu zimou, zavřel oči, opět si vybavil ty vonné tmavé kadeře, jež nad ním splývaly, opět cítil její dotek, její žár. Poddal se jejímu kouzlu, natáhl ruce a rozhrnul zcuchané kadeře - a spatřil Crysaniinu tvář!

Sen roztřeseně skončil, jak se jeho mysl opět chopila vlády. A teď ležel probuzený a jásal nad svým vítězstvím, ale věděl, co ho to stálo. Jako na upomínku se ho zmocnil záchvat trhavého kašle.

"Já se nepoddám," zamumlal, když popadl dech. "Nade mnou tak snadno nevyhraješ, má Královno." Potácivě vstal z postele, ale byl tak slabý, že si přitom musel víc jak jednou udělat přestávku a odpočinout si. Oblékl si černý plášť a došel ke stolu, proklínaje bolest v hrudi. Otevřel starobylý foliant o kouzelných artefaktech a začal s pracným hledáním.

I Crysania spala špatně. Stejně jako Raistlin pociťovala blízkost všech bohů, ale nejvíc ze všech blízkost svého boha - Paladina. Vnímala jeho hněv,

ale ten měl příměs zármutku tak hlubokého a zdrcujícího, že ho Crysania nedokázala snést. Přemohl ji pocit vlastní viny a ona se odvrátila od té mírné tváře a dala se na útěk. Utíkala a utíkala, plakala a neviděla na cestu. Zakopla a padala do nicoty. Duši jí drásal strach. Pak ji zachytily něčí silné paže. Zahalil ji hebký černý plášť a pod ním bylo svalnaté tělo. Po vlasech ji hladily štíhlé prsty, konejšily ji. Podívala se do tváře -

Zvony. Ticho prolomily zvony. Crysania se zděšeně posadila na lůžku a nepříčetně se rozhlížela kolem. Pak si připomněla tvář, kterou viděla ve snu, připomněla si teplo jeho těla a útěchu, již u něj nalezla, složila svou bolavou hlavu do dlaní a rozplakala se.

Když se Tasslehoff probudil, cítil se nejdřív zklamaně. Dneska je zimní slunovrat, vzpomněl si, a taky den, kdy se podle Raistlina začnou dít HRŮZOSTRAŠNÉ VĚCI. Ale když se v šedivém světle, jež se dovnitř šířilo oknem, rozhlédl, jediná hrůzostrašná věc, kterou uviděl, byl Karamon dole na podlaze, který se prokousával ranní rozcvičkou.

Ačkoliv Karamon trávil dny výcvikem se zbraněmi, secvičováním se spolubojovníky ze skupiny a vymýšlením nových čísel na svá vystoupení, pořád sváděl nekonečný boj se svou váhou. Dovolili mu přestat s dietou a jíst stejně jako ostatní. Ale trpaslíkovo bystré oko brzy postřehlo, že Karamon sní zhruba pětkrát více než kdokoliv jiný!

Kdysi jídal obrovitý muž pro potěšení. Teď, jak byl neklidný a nešťastný a posedlý myšlenkami na bratra, hledal v jídle útěchu tak jako někdo jiný v pití. (Karamon to ve skutečnosti jednou vyzkoušel. Nařídil Tasovi, aby mu dovnitř propašoval láhev trpasličí kořalky. Ale protože silnému nápoji odvykl, bylo mu z něj jen strašně špatně - k šotkově nesmírné tajné úlevě.)

Arak proto nařídil, že Karamon může jíst, jedině když každý den odcvičí sestavu namáhavých cviků. Karamon často uvažoval nad tím, jak trpaslík pozná, když některý den vynechá, protože cvičil brzy ráno, když ještě všichni spali. Toho jediného rána, co vynechal, ho šklebící se Raag s obuškem v ruce nepustil do jídelny.

Tase omrzelo poslouchat Karamonovo chrčení a nadávky, a tak si vylezl na židli a vykoukl z okna, aby se podíval, jestli se něco hrůzostrašného neděje třeba venku. Okamžitě mu bylo veseleji.

"Karamone! Pojď se podívat!" vykřikl vzrušeně. "Už jsi někdy viděl, aby měla obloha takovou divnou barvu?"

"Devadesát devět, sto," supěl velikán. Pak Tas uslyšel mohutné "uuf". Se žuchnutím, které otřáslo místností, se Karamon svalil na břicho, nyní tvrdé jako kámen, aby si odpočinul. Pak se ztěžka zvedl z kamenné podlahy a šel se podívat k zamřížovanému oknu, přičemž si ručníkem stíral z těla pot.

Znuděně se podíval ven, protože neočekával nic víc než obyčejný východ

slunce, zamrkal a vytřeštil oči.

"Ne," zamumlal. Hodil si ručník kolem krku a stoupl si vedle Tase. "Ještě nikdy. A to už jsem viděl pěkných pár divných věcí."

"Ale Karamone!" vykřikl Tas. "Raistlin měl pravdu. Říkal -"

"Raistlin!"

Tas polkl. Nechtěl se o tom zmiňovat.

"Kdes ho viděl?" dotazoval se Karamon. Hlas měl tichý a přísný.

"Samozřejmě v Chrámu," odpověděl Tas, jako by to byla ta nejběžnější věc pod sluncem. "Neříkal jsem ti, že jsem tam včera šel?"

"Ano, ale tys -"

"No, proč bych tam jinak chodil, než abych navštívil naše staré přátele?"

"Tys vůbec -"

"Navštívil jsem paní Crysanii a Raistlina a bezvadně jsme si popovídali. Víš, ty mě nikdy neposloucháš," postěžoval si Tas dotčeně. "Ty si tady každý večer sedíš na posteli, kaboníš se a přemíláš si něco v hlavě a mluvíš jen sám se sebou. Klidně bych mohl říct ‚Karamone, bortí se střecha,' a ty bys řekl ‚To je fajn, Tasi'."

"Podívej, šotku, vím zcela určitě, že bych slyšel, kdybys říkal -"

"Paní Crysania, Raistlin a já jsme si bezvadně popovídali," řekl rychle Tas, "hlavně o slunovratu - mimochodem, Karamone, měl bys vidět, jak nádherně vyzdobili Chrám! Je tam plno růží a cesmín - hele, už jsem ti dal to cukroví? Počkej, mám ho támhle v tlumoku. Momentík -" šotek se pokusil seskočit ze židle, ale přes Karamona nemohl - "no, to snad může počkat. Kde jsem to skončil? Jo, aha -" to uviděl, jak

se Karamon zamračil - "Raistlin a paní Crysania a já jsme si povídali a, jé, Karamone! To je tak vzrušující. Tika měla pravdu, ona je do tvého bratra zamilovaná."

Karamon zamrkal, protože naprosto nechápal souvislost. Tas totiž zacházel se zájmeny poněkud bezstarostně a to srozumitelnosti jeho vět nijak neprospívalo.

"Ne, tím nechci říct, že Tika je zamilovaná do tvého bratra," objasnil, když viděl Karamonův zmatek. "Chci tím říct, že paní Crysania je do tvého bratra zamilovaná! To ti byla hrozná legrace. Já jsem se tak nějak opíral o Raistlinovy dveře, odpočíval jsem a čekal jsem, až oni domluví, a náhodou jsem se podíval klíčovou dírkou a on ji skoro políbil, Karamone! Tvůj bratr! No představ si! Ale nepolíbil ji." Šotek si povzdechl. "Skoro na ni křičel, aby odešla. Tak šla, ale nechtělo se jí, to ti povím. Byla celá vyfintěná a vypadala fakt moc pěkně."

Když Tas viděl, že Karamonova tvář ztemněla a vloudil se na ni nepřítomný výraz, dýchalo se mu o něco lehčeji. "Přišla řeč na Pohromu a Raist-

lin povídal, že ode dneška - od slunovratu - se začnou dít hrůzostrašné věci, jak se bohové snažili lidi varovat, aby se změnili -"

"Zamilovaná?" zamumlal Karamon. Zamračil se a odvrátil a nechal Tase sklouznout ze židle.

"Správně. O tom žádná," řekl šotek sebevědomě. Rozběhl se ke své mošně a přehraboval se v ní tak dlouho, dokud nenarazil na tu hrst cukroví, kterou donesl. Bylo zpola rozteklé a nechutně slepené a rovněž obalené nejrůznějšími drobky a úlomky ze šotkova tlumoku, ale Tas si byl jist, že si toho Karamon nevšimne. Mohutný bojovník si sladkosti vzal, začal je jíst a ani se na ně nepodíval.

"Říkali, že potřebuje kněze," mumlal Karamon s plnými ústy. "Tak měli nakonec pravdu? Chystá se to uskutečnit? Měl bych ho nechat? Neměl bych se ho pokusit zastavit? Mám právo ho zastavit? Jestli si ona vybere, že půjde s ním, není to její věc? Možná by to pro něj bylo nejlepší," uvažoval Karamon tiše a olizoval si ulepené prsty. "Možná jestli ho miluje dost..."

Tasslehoff si úlevou vydechl, svalil se na lůžko a čekal, až je zavolají k snídani. Karamona nenapadlo zeptat se šotka, proč především k Raistlinovi chodil. A Tas si teď byl jist, že si už nevzpomene, že se nezeptal. Jeho tajemství bylo v bezpečí ...

Obloha byla toho slunovratového dne jasná, tak jasná, až se zdálo, že by se člověk mohl podívat nahoru na velikou báň, která pokrývá svět, a spatřit, co je za ní. Ale ačkoliv se nahoru dívali všichni, jen málokdo měl zájem dívat se dost dlouho, aby vůbec něco viděl. Protože obloha měla skutečně "divnou barvu", jak řekl Tas - byla zelená.

Zvláštně, jedovatě, ošklivě zelená a spolu s tím dusnem a těžce dýchatelným vzduchem účinně zbavila slunovrat vší radosti a veselí. Ti, kdo byli nuceni jít kvůli slavnostem ven, spěchali parnými ulicemi, podrážděně se bavili o tom divném počasí a brali to jako osobní urážku. Ale hovořili přidušeně, všichni cítili, jak se do slavnostní nálady vkrádá pocit strachu.

Oslava v Chrámu byla o něco veselejší, protože se konala v komnatách Kněze-krále, uzavřených před venkovním světem. Zelenou oblohu nikdo neviděl a ti, kdo přišli do blízkosti Kněze-krále, cítili, jak se jejich hněv a podrážděnost rozplývají. V Raistlinově nepřítomnosti Crysania opět propadla kouzlu Kněze-krále a dlouho mu seděla nablízku. Nemluvila, prostě se jen nechala utěšovat jeho zářivou přítomností, jež zaplašovala temné myšlenky z bezesných nocí. Ale i ona si všimla zelené oblohy. Pamatovala si Raistlinova slova a snažila se vzpomenout, co kdy slyšela o Třinácti dnech.

Ale byly to jen pohádky pro děti pomíchané se sny, které měla minulou noc. Kněz-král si toho jistě všimne, pomyslela si. Dá na varování... Snažně si

přála, aby se minulost změnila, anebo, nebude-li to možné, aby byl Kněz-král nevinný. Seděla v jeho světle a vypudila z mysli obraz poděšeného smrtelníka s těkavýma bleděmodrýma očima. Viděla silného muže, jak propouští ministry, kteří ho podvedli, nevinnou oběť jejich zrady...

V aréně bylo toho dne lidí pořídku, většina neměla zájem sedět venku pod tou zelenou oblohou, jejíž barva nabývala sytosti a temněla, jak se den krátil.

Gladiátoři sami byli neklidní a nervózní a svá vystoupení odehrávali polovičatě. Ti z diváků, kteří se dostavili, byli mrzutí, nechtělo se jim tleskat, pískali a křičeli posměšky i na své oblíbence.

"Míváte tady takovou oblohu často?" zeptala se Kiiri poté, co se zachvěním vzhlédla k nebi, když s Karamonem a Feragasem stáli v chodbě a čekali, až na ně přijde řada. "Jestli ano, tak už docela jistě vím, proč se můj lid rozhodl žít v moři."

"Můj otec se plavil po moři," zabručel Feragas, "jako před ním můj děd a jako já předtím, než jsem se pokusil vtlouct prvnímu důstojníkovi do hlavy trochu rozumu tyčí, co se s ní brzdí kotevní řetěz, a než mě poslali za trest sem. Ale takovouhle barvu jsem na nebi ještě neviděl. Ani jsem o tom nikdy neslyšel. Vsadím se, že to nic dobrého nevěstí."

"Nepochybně," přisvědčil Karamon nervózně. Začínalo v něm teď hlodat vědomí, že do Pohromy zbývá třináct dní! Třináct dní... a oba tito jeho přátelé, kteří se mu stali tak drahými jako Tanis a Sturm, oba zahynou! Zbytek obyvatel Ištaru pro něj mnoho neznamenal. Podle toho, co viděl, to byla sobecká sebranka, která žila hlavně pro zábavu a peníze (ačkoliv zjistil, že na děti se nedokáže podívat bez bodnutí zármutku), ale tihle dva - musí je nějak varovat. Kdyby odešli z města, mohli by uniknout.

Jak byl zabraný do myšlenek, příliš si nevšímal boje v aréně. Bojoval tam Rudý minotaurus, kterému se tak říkalo proto, že srst pokrývající jeho zvířecí tvář měla zřetelně rudo-hnědý nádech, a jeden mladý bojovník - nováček, který sem přišel teprve před pár týdny. Karamon pozorovával jeho výcvik s blahosklonným pobavením.

Ale pak ucítil, jak Feragas stojící vedle něj ztuhl. Karamon okamžitě zaměřil pozornost na zápasiště. "Co se děje?"

"Ten trojzubec," řekl Feragas tiše. "Už jsi v nářaďovně takový viděl?"

Karamon se zadíval na minotaurovu zbraň. Mžoural proti ostrému slunci žhnoucímu na zeleném nebi a pak zavrtěl hlavou. Cítil, jak se v něm zvedá hněv. Mladík neměl proti minotaurovi šanci. Ten bojoval v aréně celé měsíce a vlastně soupeřil s Karamonovou skupinou o vítězství. Mladý muž vydržel tak dlouho jen proto, že minotaurus byl dovedný herec a skákal kolem v

předstíraném bojovém amoku, kterým si u obecenstva ve skutečnosti vysloužil trochu smíchu.

"Skutečný trojzubec. Arak chce, aby ten mladík krvácel, o tom žádná," zamumlal Karamon. "Podívejte, měl jsem pravdu," ukázal na tři krvácející šrámy, které se náhle objevily na mladíkově hrudníku.

Feragas neřekl nic, jen blýskl pohledem po Kiiri, která pokrčila rameny.

"Co je?" zakřičel Karamon přes řev davu. Rudý minotaurus právě vyhrál. Dovedně mladíkovi podtrhl nohu a přišpendlil ho k podlaze arény tím, že mu přibodl krk mezi hroty trojzubce.

Mladý muž se potácivě zvedl a předstíral hanbu, vztek a ponížení, jak ho to naučili. Dokonce pohrozil vítěznému soku pěstí, než odešel z arény. Ale místo aby se usmál, když míjel Karamona a jeho skupinu a radoval se s nimi, jak si vystřelili z obecenstva, vypadal mladík jako duchem nepřítomný a ani se na ně nepodíval. Karamon viděl, že má bledou tvář a na čele mu vyvstávají kapky potu. Ruku si tiskl na krvavé škrábance a tvář měl zkřivenou bolestí.

"Člověk pana Onygiona," řekl Feragas a položil Karamonovi ruku na rameno. "Jsi šťastlivec, příteli. Můžeš si přestat dělat starosti."

"Cože?" Karamon na ně hleděl s pokleslou bradou. Pak z podzemní chodby zaslechl pronikavý výkřik a tlumený úder. Prudce se obrátil a uviděl, že se mladík zhroutil na zem, křečovitě se svíjí, svírá si hruď a křičí bolestí.

"Ne!" přikázala Kiiri a chytila Karamona. "Jsme na řadě. Podívej, Rudý minotaurus odchází."

Minotaurus kolem nich zvolna prošel a nevšímal si jich, tak jako si jeho rasa nevšímala těch, které pokládala za méněcenné. Zrovna tak prošel bez jediného pohledu kolem mladého muže. Dolů přikvačil Arak s Raagem v patách. Trpaslík obrovi pokynul, aby odstranil nyní již neživé tělo.

Karamon zaváhal, ale Kiiri mu zaryla nehty do paže a táhla ho do příšerného slunečního svitu. "Účet za Barbara je vyrovnaný," sykla koutkem úst. "Tvůj pán s tím zjevně neměl nic společného. Byl to pan Onygion a teď si jsou s Quarathem kvit."

Dav začal jásat a zbytek Kiiriiných slov zanikl v hluku. Při pohledu na oblíbenou trojici začínali diváci zapomínat na svou sklíčenost. Ale Karamon je neslyšel. Raistlin mu říkal pravdu! Neměl s Barbarovou smrtí nic společného. Byla to náhoda, možná trpaslíkova zvrácená představa o humoru. Karamon cítil, jak se jím rozlévá pocit úlevy.

Může jít domů! Konečně pochopil. Raistlin se mu to snažil říct. Jejich cesty se liší, ale jeho bratr měl právo vybrat si, kudy se chce dát. Karamon se mýlil, kouzelníci se mýlili, i paní Crysania se mýlila. Půjde domů a vysvětlí jim to. Raistlin nikomu neubližuje, nepředstavuje hrozbu. Prostě se chce v

klidu věnovat svému studiu.

Když vyšel Karamon do arény, povzneseně zamával jásajícím davům.

Toho dne obrovitého muže boj dokonce těšil. Bitka byla samozřejmě sehrána tak, aby jeho strana vyhrála - tím se rozhodlo, že Poslední boj v den Pohromy bude mezi nimi a Rudým minotaurem. Ale s tím si Karamon nemusí dělat starosti. To už bude dávno pryč, zpátky doma u Tiky. Nejprve samozřejmě varuje své přátele, zdůrazní jim, aby opustili toto město odsouzené ke zkáze. Pak se omluví svému bratrovi, vezme paní Crysanii a Tasslehoffa zpátky do jejich vlastní doby a začne nový život. Odejde zítra nebo možná pozítří.

Ale zrovna v tu chvíli, kdy se Karamon se svou skupinou děkovali po dobře předvedené bitce, udeřil na ištarský Chrám cyklon.

Zelená obloha ztemněla do odstínu stojaté močálové vody. Z ničeho nic se objevila vířící oblaka, spustily se z nich hadovité úponky, ovinuly se kolem jedné ze sedmi věží Chrámu a vyrvaly ji ze základů. Cyklon ji zvedl do vzduchu, roztříštil mramor na úlomky drobné jak kroupy a s chřestotem je seslal na město jako bodavý déšť.

Nikdo nebyl vážně zraněn, ačkoliv mnozí utrpěli drobné ranky, jak je zasáhly ostré kousky kamene. Zničená část chrámu se používala pro studium a pracovní záležitosti církve. Během svátků byla naštěstí prázdná. Ale obyvatelé Chrámu i města samotného propadli panice.

Lidé se báli, že cyklony mohou začít propukat kdekoliv, a tak utekli z arény a ucpali ulice, jak se zpanikařeně snažili dostat domů. V Chrámu libozvučný hlas Kněze-krále zmlkl, jeho jas zakolísal. Když byla zjištěna škoda, spolu se svými ministry - Ctěnými syny a dcerami Paladinovými - vstoupil do vnitřní svatyně, aby s nimi tu záležitost prohovořil. Všichni ostatní pobíhali po Chrámu a snažili se uklízet. Vítr totiž převrhl nábytek, otloukl ze zdí omítku a zasypal všechno mračny prachu.

Toto je začátek, pomyslela si Crysania zděšeně a snažila se přimět své necitlivé ruce, aby se přestaly třást, když sbírala v jídelně střepy jemného porcelánu. Toto je jen začátek...

A bude hůř.

14. kapitola

"Jsou to síly zla, které se mne snaží porazit," volal Kněz-král. Jeho hudební hlas vysílal do duší naslouchajících příval odvahy. "Ale já se nevzdám! A vy rovněž nesmíte! Tváří v tvář této hrozbě musíme být silní..."

"Ne," šeptala Crysania sama pro sebe zoufale. "Ne, vy tomu vůbec nerozumíte! Vůbec nechápete! Jak můžete být tak slepí!"

Seděla na Ranních modlitbách, dvanáct dní poté, co bylo sesláno První z Třinácti varování - a nebylo bráno v potaz. Od té doby sem proudily zprávy z celého kontinentu a mluvily o dalších podivných událostech - každý den něco nového.

"Král Lorak oznamuje, že v Silvanestu stromy celý den ronily krev," vypočítával Kněz-král a zesílil hlas, v němž zněla bázeň a hrůza událostí, o nichž mluvil. "Město Palantas zavalila hustá bílá mlha, tak hustá, že lidé, kteří se odváží do ulic, zbloudí.

V Solamnii nehoří ohně. Krby tam jsou vychladlé a prázdné. Přesto na pláních Abanasinie chytla štěpní tráva. Plameny divoce zuří, halí oblohu černým dýmem a vyhánějí obyvatele Planin z jejich kmenových sídlišť.

Právě tohoto rána přinesli gryfové zprávu, že elfí město Qualinest napadají lesní zvířata, náhle nepřátelská a divoká-"

Crysania už to nedokázala déle snášet. Když vstala, ženy se po ní překvapeně dívaly, ale ona si jejich odsuzujících pohledů nevšímala a odešla z bohoslužeb. Utekla do chodeb Chrámu.

Rozeklaný zášleh blesku ji oslnil a při zlobném prásknutí hromu následujícím bezprostředně poté si zakryla rukama tvář.

"Tohle musí přestat, nebo se zblázním!" zašeptala zlomeně a schoulila se do koutku.

Po dvanáct dní, od toho cyklonu, nad Ištarem zuřila bouře, zaplavovala město deštěm a kroupami. Zášlehy blesků a dunění hromu nebraly konce, otřásaly Chrámem, znemožňovaly spánek a ubíjely mysl. Strnulá, otupělá únavou, hrůzou a vyčerpáním, klesla Crysania do křesla a zabořila hlavu do dlaní.

Při lehkém doteku na paži sebou poděšeně trhla a vyskočila. Stála proti vysokému, hezkému mladému muži zahalenému do skrz naskrz promáčeného pláště, pod nímž se rýsovaly tvary silných svalnatých ramen.

"Promiňte, Ctěná dcero, nechtěl jsem vás polekat," řekl hlubokým hlasem, který jí byl, stejně jako jeho tvář, matně povědomý.

"Karamone!" zalapala Crysania s úlevou po dechu a chytila se ho jako něčeho skutečného a pevného. Nový oslnivý záblesk a rána. Crysania semkla víčka a zaťala zuby. Cítila, jak se i Karamonovo pevné, svalnaté tělo ner-

vózně napíná. Přidržel ji a poskytl jí oporu.

"M-musela jsem jít na Ranní modlitby," řekla Crysania, když hluk utichl. "Venku to musí být příšerné. Jsi promáčený až na kůži!"

"Celé dny se s vámi snažím setkat -" začal Karamon.

"J-já vím," zajíkla se Crysania. "Promiň. Ale měla jsem to-tolik práce -"

"Paní Crysanie," skočil jí Karamon do řeči a přitom se snažil, aby mu hlas zněl pevně. "Nemluvíme o pozvání na slunovratovou oslavu. Zítra tohle město přestane existovat! Já-"

"Pst!" nařídila Crysania. Nervózně se ohlédla. "Tady nemůžeme mluvit!" Zablýsknutí a dunivý rachot ji přiměly přikrčit se, ale téměř okamžitě se zase ovládla. "Pojď se mnou."

Karamon zaváhal, zamračil se a šel za ní. Vedla ho chodbami Chrámu do jednoho z temných vnitřních pokojů. Pečlivě zavřela dveře, posadila se a pokynula Karamonovi, aby udělal totéž.

Karamon chvíli stál a pak se rozpačitě posadil na krajíček sedadla. Ostře si uvědomoval okolnosti jejich posledního setkání, kdy je jeho opilství málem zabilo. Crysania na to možná myslela také. Pozorovala ho očima chladnýma a šedýma jako svítání. Karamon zrudl.

"Jsem ráda, že se tvoje zdraví zlepšilo," řekla Crysania. Snažila se nepropustit do hlasu přísnost a naprosto selhala.

Karamon zrudl ještě víc. Sklopil zrak na podlahu.

"Promiň," řekla Crysania náhle. "Nezlob se, prosím. Já - už jsem se celé noci nevyspala, od té chvíle, co to začalo." Přiložila si třesoucí se ruku k čelu. "Nemůžu přemýšlet," dodala chraptivě. "Ten neustálý rámus..."

"Chápu," řekl Karamon a vzhlédl. "Navíc máte naprosté právo mnou opovrhovat. Já sám sebou opovrhuji za to, čím jsem byl. Ale na tom nezáleží. Musíme odejít, paní Crysanie!"

"Ano, máš pravdu." Crysania se zhluboka nadechla. "Musíme se odsud dostat. Na únik už nám zbývají jen hodiny. Toho jsem si velice dobře vědoma, věř mi." Povzdechla si a sklopila zrak na své ruce. "Až do poslední chvíle jsem doufala, že by se to nějak mohlo změnit. Ale Kněz-král je slepý! Slepý!"

"Ale proto jste se mi nevyhýbala, že ne?" zeptal se Karamon. Hlas měl bezvýrazný. "Snad proto, abyste mi zabránila v odchodu?"

Tentokrát se začervenala Crysania. Dívala se na své ruce a propletla si prsty. "Ne," řekla tak tiše, že ji stěží slyšel. "Ne, já jsem nechtěla odejít bez... bez..."

"Bez Raistlina," dokončil Karamon. "Paní Crysanie, on má vlastní kouzla. Především ta ho sem dostala. Vybral si sám. Konečně jsem to pochopil. Měli bychom odejít -"

"Tvůj bratr je velice nemocný," řekla Crysania náhle.

Karamon bystře vzhlédl s tváří staženou starostí.

"Celou dobu, už od slunovratu, se k němu snažím dostat, ale on všem zakázal tam chodit, i mně. Ale dnes pro mě poslal," pokračovala Crysania a cítila, jak jí pod Karamonovým pronikavým pohledem planou tváře. "Promluvím s ním, chci ho přemluvit, aby šel s námi. Jestli má oslabené zdraví, nebude mít na použití kouzel dost sil."

"Ano," zamumlal Karamon. Myslel na námahu spojenou s vyvoláváním tak mocného a všestranného kouzla. Par-Salianovi to trvalo celé dny, a to byl v plné síle. "Co je Raistovi?" zeptal se náhle.

"Dost na něj působí blízkost bohů," odpověděla Crysania, "stejně jako na ostatní, ačkoliv ti si to odmítají připustit." Hlas se jí zlomil žalem, ale ona na chvíli stiskla rty a pak hovořila dál. "Musíme být připraveni jednat rychle. Jestli bude souhlasit, že půjde s námi -"

"A jestli ne?" přerušil ji Karamon.

Crysania zrudla. "Myslím... že bude," řekla, přemožena rozpaky, jak se v myšlenkách vrátila zpět k době strávené v jeho pokoji, kdy jí byl tak blízko, kdy měl v očích touhu a žádostivost, obdiv. "Já jsem... s ním mluvila o... o špatnosti jeho záměrů. Ukázala jsem mu, že zlo nemůže budovat nebo tvořit, dokáže jen ničit a pokřivovat. Přiznal, že moje argumenty mají váhu a slíbil, že o nich bude přemýšlet."

"A miluje vás," řekl Karamon tiše.

Crysania se mu nedokázala podívat do očí. Nedokázala odpovědět. Srdce jí bušilo tak, že přes hukot krve nic neslyšela. Cítila, jak ji Karamonovy tmavé oči upřeně pozorují, zatímco Chrámem dunělo a otřásalo hromobití. Crysania si sevřela ruce, aby se jí přestaly třást. Pak si uvědomila, že Karamon vstává.

"Má paní," řekl tichým, vážným hlasem, "máte-li pravdu, může-li ho vaše láska odvrátit od té temné cesty, po níž se vydal, a dovést ho - podle jeho vlastní vůle - ke světlu, byl bych... byl bych -" Karamon se zajíkl a spěšně odvrátil tvář.

Když Crysania slyšela v mužově hlase tolik lásky a viděla slzy, které se snažil skrýt, přemohla ji bolest a výčitky svědomí. Vstala a jemně se dotkla mužovy mohutné paže. Cítila napětí velkých svalů, jak se Karamon snažil ovládnout.

"Musíš se vrátit? Nemůžeš zůstat -"

"Ne." Karamon zavrtěl hlavou. "Musím sehnat Tase a ten artefakt, co mi dal Par-Salian. Je zamčený. A pak, mám přátele... Snažil jsem se je přemluvit, aby opustili město. Možná je už příliš pozdě, ale musím se o to pokusit ještě jednou -"

"Jistě," řekla Crysania. "Rozumím. Vrať se tak rychle, jak budeš moci. Setkáš... setkáš se se mnou u Raistlina."

"Ano, má paní," řekl vroucně. "A teď musím jít, než mí přátelé odejdou na cvičení." Vzal ji za ruku, pevně ji stiskl a pak odspěchal. Crysania se za ním dívala, jak se vrací chodbou, kde v pochmurné temnotě zářily pochodně. Pohyboval se jistě a rychle, ani se nelekl, když míjel okno na konci chodby a náhle ho osvětlilo oslnivé zablýsknutí. Byla to naděje, jež ukotvila jeho bouří zmítaného ducha, tatáž naděje, jíž Crysania cítila náhle vytrysknout ve svém nitru.

Karamon zmizel ve tmě. Crysania si podkasala bílý plášť, rychle se obrátila a začala stoupat po schodech do té části Chrámu, jež hostila čaroděje v černém plášti.

Její dobrá nálada a naděje poněkud pohasly, když vstoupila do té chodby. Zde bouře zuřila snad plnou silou. Ani ty nejtěžší závěsy nemohly zastřít oslepivé blesky, ani ty nejsilnější zdi nemohly ztlumit rachot hromu. Nejspíše kvůli nějakému špatně dovřenému oknu to vypadalo, že vichr proniká i samotnými zdmi Chrámu. Pochodně zde nehořely, a ne že by jich bylo potřeba, světlo bylo téměř nepřetržité.

Crysanii vlétaly černé vlasy do očí a bílý plášť se kolem ní třepetal. Jak se blížila k čarodějovu pokoji na konci chodby, slyšela, jak do skla bubnuje déšť. Vzduch byl chladný a vlhký. Roztřásla se, zrychlila krok a už zvedala ruku, aby zaklepala na dveře, když tu chodba vzplála modrobílým záblehem blesku. Následný výbuch hromobití Crysanii vrhl proti dveřím. Ty se rozlétly a ona se ocitla v Raistlinově náručí.

Bylo to jako v jejím snu. Téměř vzlykající hrůzou se přitulila k sametově hebkému plášti a hřála se žárem jeho těla. Nejprve bylo to tělo, tak blízko jejímu, napjaté, ale potom ucítila, že se uvolnilo. Jeho paže se kolem ní téměř křečovitě sevřely. Zvedl ruku a hladil ji po vlasech, tišil a konejšil.

"No tak, no tak," šeptal, jako by člověk šeptal vyděšenému dítěti, "neboj se bouře, Ctěná dcero. Těš se z ní! Vychutnej si moc bohů, Crysanie! Takto zastrašují blázny. Nemohou nám ublížit - ne, pokud si nezvolíš jinak."

Postupně se Crysaniiny vzlyky utišily. Raistlinova slova nebyla mateřským konejšením. Ta slova ji ťala do živého. Zvedla hlavu a podívala se na něj.

"Co tím myslíš?" zajíkla se, náhle polekaná. V jeho zrcadlových očích se objevila prasklina a nechala ji nahlédnout do planoucí duše uvnitř.

Mimoděk se od něj začala odtahovat, ale on napřáhl paže, třesoucíma se rukama jí shrnul rozcuchané vlasy z tváře a zašeptal: "Pojď se mnou, Crysanie! Pojď se mnou do doby, kdy budeš jedinou kněžkou na světě, do doby, kdy budeme muset projít branou a vyzvat bohy, Crysanie! Pomysli na to!

Vládnout, ukázat světu moc jako tato!"

Pustil ji. Zvedl paže a černý plášť kolem něj zavířil. Když šlehl blesk a zarachotil hrom, Raistlin se rozesmál. A pak Crysania uviděla v jeho očích horečnatý lesk a na smrtelně bledých tvářích výrazné rudé skvrny.

"Ty jsi nemocný," namítla. S rukama za zády couvala do dveří. "Seženu pomoc..."

"Ne!" Raistlinův výkřik byl hlasitější než rachot hromu. Očím se vrátil povrch zrcadla, tvář měl chladnou a ovládnutou. Natáhl se, bolestivě jí sevřel zápěstí a trhl jí zpátky do místnosti. Dveře se za ní zabouchly. "Jsem nemocný," řekl o něco klidněji, "ale pro mě není jiné pomoci nebo léku než uniknout tomuto šílenství. Mé plány jsou skoro hotovy. Zítra, v den Pohromy, bude pozornost bohů obrácena na lekci, kterou musejí těm ubožákům uštědřit. Temná Královna mne nebude moci zastavit, když použiji svou magii a přenesu se do jediné doby, kdy je ona zranitelná vůči moci pravého kněze!"

"Pusť mě!" vykřikla Crysania. Bolest a vztek převážily strach. Hněvivě vykroutila paži z jeho stisku. Ale dosud si pamatovala jeho objetí, dotek jeho rukou... Zraněně a zahanbeně se odvrátila. "Své zlo musíš provést beze mě," řekla hlasem zdušeným slzami. "Já s tebou nepůjdu."

"Pak zemřeš," zachmuřil se Raistlin.

"Jak se opovažuješ mi vyhrožovat!" vykřikla Crysania a prudce se k němu otočila. Otřesem a zuřivostí jí oschly oči.

"Ach, ne mojí rukou," řekl Raistlin s podivným úsměvem. "Zemřeš rukama těch, kdo tě sem poslali."

Crysania omráčeně zamrkala. Pak opět rychle nabyla sebevlády. "Další trik?" zeptala se mrazivě a couvala od něj. Bolest v srdci nad jeho zradou byla téměř nesnesitelná. Přála si už jen odejít dřív, než on uvidí, nakolik ji dokázal ranit -

"Žádný trik, Ctěná dcero," řekl Raistlin prostě. Pokynul ke knize s rudou vazbou, která ležela otevřená na jeho stole. "Podívej se sama. Dlouho jsem studoval -" rozmáchlým gestem přejel po řadách a řadách knih, které lemovaly zeď. Crysania zalapala po dechu. Minule tady nebyly. Když viděl její úžas, přikývl. "Ano, přinesl jsem si je zdaleka. Při hledání mnohých z nich jsem cestoval do velice vzdálených zemí. Tuhle jsem nakonec našel ve Věži Vysoké magie ve Žďárské cestě, jak jsem celou tu dobu tušil. Pojď se na ni podívat."

"Co je to?" Crysania na svazek hleděla, jako by to byl jedovatý had stočený do klubka.

"Kniha, nic víc," usmál se Raistlin unaveně. "Ujišťuji tě, že se na můj příkaz nezmění v draka a neunese tě. Opakuji - je to kniha, encyklopedie, jestli chceš. Velice starobylá, napsaná během Věku Snění."

"Proč chceš, abych se na ni dívala? Co má se mnou co společného?" ptala se Crysanie podezřívavě. Ale přestala se kradí blížit ke dveřím. Raistlinovo neosobní chování jí dodalo klidu. Dokonce přestala na chvíli vnímat hromobití venku.

"Je to encyklopedie kouzelných artefaktů vyrobených během Věku Snění," pokračoval Raistlin nevzrušeně, aniž z Crysanie spustil oči, a jak stál u stolu, jako by ji přitahoval pohledem k sobě. "Přečti -"

"Neumím číst řeč kouzel," zamračila se Crysania, ale pak se jí čelo vyhladilo. "Nebo mi to budeš překládat?" otázala se nadutě.

Raistlinovi hněvivě zablýsklo v očích, ale hněv téměř okamžitě nahradil výraz zármutku a vyčerpání, který Crysanii zasáhl přímo do srdce. "Není napsaná v řeči kouzel," řekl tiše. "Jinak bych to po tobě nechtěl." Sjel pohledem po svém černém plášti a křivě a hořce se usmál. "Kdysi dávno jsem ochotně zaplatil pokutu. Nevím, proč bych měl doufat, že *ty* mi budeš důvěřovat."

Crysania se kousla do rtu. Hluboce se styděla, ačkoliv neměla nejmenší ponětí proč. Přešla k protější straně stolu. Tam váhavě zůstala stát. Raistlin se posadil, pokynul jí a ona udělala ještě krok a postavila se vedle otevřené knihy. Čaroděj pronesl příkaz a z hole opřené poblíž Crysanie vytryskla záplava žlutého světla, které Crysanii polekalo skoro tak jako blesky.

"Čti," označil jí Raistlin stránku.

Crysania se snažila nabýt rovnováhy. Přejížděla pohledem po stránce, ačkoliv neměla potuchy, co vlastně hledá. Pak něco upoutalo její pozornost. Jedno z hesel mělo titul *Artefakty pro cestování časem* a vedle něho byl obrázek podobný předmětu, který popisoval šotek.

"To je ono?" vzhlédla k Raistlinovi. "Ten artefakt, co ho dal Par-Salian Karamonovi, aby nás dopravil zpátky?"

Čaroděj přikývl. V očích se mu odráželo žluté světlo hole.

"Čti," opakoval tiše.

Crysania zvědavě přelétla text. Byl to sotva jeden odstavec, pojednávající o artefaktu, o velkém čaroději - nyní dávno zapomenutém - který ho navrhl a sestavil, o pokynech k jeho užití. Většina pojednání šla mimo ni, protože se zabývala záhadnými záležitostmi. Crysania pochytila jen kousky a útržky -

....dopraví osobu, na niž už bylo sesláno kouzlo pro cestu časem, do budoucnosti nebo do minulosti... musí být správně sestaven a ploškami otáčeno v předepsaném pořadí... přenese jen jednu osobu, tu, jíž byl předán v době sesílání kouzla... použití artefaktu se omezuje na elfy, lidi a obry... nevyžaduje žádné kouzelné slovo...

Crysania dočetla a nejistě vzhlédla na Raistlina. Pozoroval ji se zvláštním, vyčkávavým výrazem. Čekal, až v tom ona něco najde. A někde v

hloubi cítila neklid, strach, otupělost, jako by její srdce pochopilo text dříve než hlava.

"Znovu," řekl Raistlin.

Crysania se pokusila soustředit, ačkoliv si teď byla vědoma bouře venku, která jako by nabývala na síle. Znovu se podívala na text.

A tam to bylo. Slova se na ni vrhla, popadla ji za hrdlo a rdousila ji.

Přenese jen jednu osobu...

Přenese jen jednu osobu!

Pod Crysanii se podlomily nohy. Naštěstí za ni Raistlin přisunul křeslo, jinak by asi upadla na podlahu.

Dlouhou chvíli zírala na pokoj. Ačkoliv ho osvětlovaly blesky a čarovné světlo hole, pro ni náhle potemněl.

"Ví to?" zeptala se nakonec ztuhlými rty.

"Karamon?" Raistlin si odfrkl. "Samozřejmě, že ne. Kdyby mu to řekli, ten blázen by se ozlomkrk snažil, abys tu věc dostala ty, a na kolenou by tě prosil, abys ji použila a dopřála mu výsady zemřít místo tebe. Nenapadá mě nic, co by ho udělalo šťastnějším.

Ne, paní Crysanie, on by to důvěřivě použil, nepochybně s tebou a šotkem po boku. Byl by celý zničený, až by mu vysvětlili, proč se vrátil sám. Rád bych věděl, jak by se s tím Par-Salian vypořádal," dodal Raistlin s neveselým úsměvem. "Karamon je docela schopný udělat jim z té Věže kůlničku na dříví. Ale na tom nesejde."

Zachytil očima její pohled, ačkoliv se tomu chtěla vyhnout. Silou své vůle ji přiměl podívat se mu do očí. A ona opět uviděla sebe samu, - osamocenou a strašlivě vyděšenou.

"Poslali tě sem zemřít, paní Crysanie," řekl Raistlin. Jeho hlas byl sotva více než pouhý dech, ale pronikl Crysanii až do hloubi duše a jeho ozvěna jí zazněla v hlavě hlasitěji než hromobití. "To je to dobro, o kterém mluvíš? Tss! Oni žijí ve strachu, zrovna tak jako Kněz-král! Bojí se tě, jako se bojí mě. Jediná cesta k dobru, Crysanie, je moje cesta! Pomoz mi porazit zlo. Potřebuji tě..."

Crysania zavřela oči. Opět před ní živě vyvstalo Par-Salianovo písmo z dopisu, který našla - *váš život nebo vaši duši - získejte jedno, a přijdete o druhé. Pro vás existuje mnoho způsobů, jak se dostat zpátky, jeden je prostřednictvím Karamona.* Úmyslně ji klamal! Jaký jiný způsob se naskýtá, než s Raistlinem? Je tohle to, co měl ten starý čaroděj na mysli? Kdo by jí na to mohl dát odpověď? Je vůbec někdo na tomto bezútěšném a zpustošeném světě, komu může důvěřovat?

Crysania se zvedla z křesla. Svaly se jí křečovitě stahovaly. Nedívala se na Raistlina, nedívala se vůbec na nic. "Musím jít..." zamumlala zlomeně,

"musím si rozmyslet..."

Raistlin se ji nepokoušel zastavit. Ani nevstal. Nepromluvil, dokud nedošla ke dveřím.

"Zítra," zašeptal, "zítra..."

15. kapitola

Otevření té veliké brány chrámu, aby mohl Karamon vyjít ven do bouře, vyžadovalo jeho sílu a sílu dvou chrámových strážců. Vítr se do něj opřel plnou silou, smýkl jím proti kamenné zdi a na okamžik ho k ní přirazil, jako by nebyl o nic větší než Tas. Karamon se mu s vypětím všech sil vzepřel a nakonec zvítězil, jak se zuřivost vichru zmírnila natolik, že mohl sejít po schodech.

Když procházel mezi vysokými městskými budovami, zběsilost bouře o něco polevila, ale chůze byla pořád obtížná. Na některých místech bylo vody na stopu hluboko, vířila mu kolem nohou a více než jednou hrozilo, že ho povalí. Blesky ho napolo oslepovaly a rachocení hromu bylo ohlušující.

To se rozumí, že viděl i několik dalších lidí. Obyvatelé Ištaru se krčili doma a střídavě buď proklínali nebo volali k bohům. Příležitostní chodci, které potkával a kteří byli z kdovíjakého zoufalého důvodu nuceni vyjít do bouře, se tiskli ke stěnám domů nebo se zuboženě choulili ve výklencích.

Ale Karamon se plahočil dál, jak se chtěl dostat zpátky do arény. Srdce měl plné naděje a náladu povznesenou, navzdory bouři. Nebo možná právě díky bouři. Teď ho snad Kiiri s Feragasem budou poslouchat, místo aby se po něm jenom divně, chladně dívali, když se je snažil přemluvit, aby z Ištaru uprchli.

"Nemůžu vám říct, jak to vím, prostě to vím!" vymlouval se. "Blíží se nějaká pohroma, cítím to!"

"A přijít tak o závěrečné klání?" odmítla Kiiri ledově.

"V tomhle počasí ho pořádat nebudou!" rozhodil Karamon rukama.

"Žádná bouře téhle síly netrvá dlouho!" řekl Feragas. "Vybouří se a budeme mít krásný den. Krom toho -" oči se mu zúžily - "co by sis bez nás v aréně počal?"

"No, bojoval bych sám, kdyby na to přišlo," řekl Karamon trochu rozpačitě. Tou dobou už hodlal být dávno pryč - on i Tas, Crysania a snad... snad...

"Kdyby na to přišlo..." opakovala Kiiri divným, drsným tónem a vyměnila si s Feragasem pohled. "Díky, že na nás myslíš, příteli," řekla se sžíravým pohledem na Karamonův obojek, obojek stejný jako její vlastní, "ale ne, díky. Propadli bychom životem - uprchlí otroci! Jak dlouho myslíš, že bychom venku přežili?"

"Na tom nebude záležet, ne po... po..." Karamon zmlkl a sklíčeně zavrtěl hlavou. Co může říci? Jak je má přinutit, aby to pochopili? Ale oni mu nedali příležitost. Bez dalšího slova odešli a nechali ho v jídelně sedět samotného.

Ale teď ho jistě budou poslouchat! Uvidí, že to není žádná obyčejná bouře. Budou mít čas dostat se bezpečně pryč. Karamon se zamračil a poprvé v životě zalitoval, že nevěnoval více pozornosti knihám. Neměl sebemenší představu, v jak velké oblasti se následky pádu ohnivé hory projeví. Zavrtěl hlavou. Možná je už příliš pozdě.

No, on se snažil, říkal si, jak se tak brodil vodou. Odpoutal myšlenky od nepříjemné situace, v níž se nacházeli jeho přátelé, a přinutil se myslet na něco veselejšího. Brzy bude z tohoto strašlivého místa pryč. Brzy mu to všechno bude připadat jako zlý sen.

Bude zpátky doma, s Tikou. Možná i s Raistlinem! "Dostavím ten nový dům," řekl si a s lítostí pomyslel na tu spoustu času, kterou promarnil. V duchu mu vytanul příjemný obrázek. Viděl sebe samého, jak sedí u ohně v jejich novém domě a Tičina hlava mu spočívá na klíně. Bude jí vyprávět o všech jejich příhodách. Raistlin bude po večerech sedávat s nimi, bude číst, studovat, bude mít na sobě bílý plášť...

"Tika z toho neuvěří ani slovu," pousmál se Karamon. "Ale na tom vůbec nesejde. Zase bude mít doma toho muže, do kterého se zamilovala. A tentokrát ji nikdy a pro nic na světě neopustí!" Přitom si povzdechl, protože cítil, jak se mu kolem prstů ovíjejí ty rudé kadeře, viděl, jak září ve světle ohně.

Tyhle myšlenky provedly Karamona bouří do arény. Vytáhl ze zdi kvádr, který při svých nočních výletech používali všichni gladiátoři (Arak o jeho existenci věděl, ale pokud se té výsady nezneužívalo, přimhuřoval nad ním oko). V aréně samozřejmě nikdo nebyl. Výcvik byl zrušen. Všichni se tísnili uvnitř, nadávali na mizerné počasí a uzavírali sázky, jestli se zítra bojovat bude nebo ne.

Arak byl v náladě skoro tak mizerné jako živly. Znovu a znovu přepočítával zlaťáky, které mu proklouznou mezi prsty, když bude muset zrušit Poslední boj - událost roku v Ištaru. Snažil se rozveselit se myšlenkou, že on mu slíbil pěkné počasí, a jestli někdo, tak on by to měl vědět. Ale přesto trpaslík zachmuřeně civěl ven.

Ze svého výhodného místa, okna vysoko nad zemí ve věži arény, uviděl Karamona, jak prolézá kamennou zdí dovnitř. "Raagu!" ukázal. Raag se podíval, pak chápavě přikývl, chopil se obrovského obušku a čekal, až trpaslík uklidí účetní knihy.

Karamon spěchal k cele, kterou sdílel se šotkem, dychtivý povědět mu o Crysanii a Raistlinovi. Ale když vešel, malá místnost byla prázdná.

"Tasi?" rozhlédl se, aby se ujistil, že ho ve stínech nepřehlédl. Ale šlehnutí blesku ozářilo místnost jasněji než denní světlo. Po šotkovi nebylo ani vidu ani slechu.

"Tasi, vylez! Není čas na hraní!" nařídil Karamon přísně. Tasslehoff ho jednou k smrti vylekal, když se schoval pod postelí a pak vybafl, když byl k němu Karamon otočen zády. Mohutný muž zapálil pochodeň, s bručením se spustil na všechny čtyři a posvítil si pod postel. Nic.

"Doufám, že se ten mrňavej pitomeček nepokusil jít v téhle bouřce ven!" řekl si Karamon. Jeho podráždění se změnilo v starost. "Odfouklo by ho to zpátky do Utěšína. Nebo je v jídelně a čeká na mě. To je ono! Prostě vezmu ten artefakt, pak půjdu za ním -"

Karamon takhle mluvil sám se sebou a přešel k malé dřevěné truhličce, kde měl svou zbroj. Otevřel ji a vytáhl pozlacený kostým. Věnoval mu opovržlivý pohled a pak jej odhodil na podlahu. "Aspoň už nebudu muset nosit tady ty blbosti," řekl si s povděkem. "Ačkoliv -" trošku ostýchavě se usmál - "bylo by legrační vidět, jak by se tvářila Tika, kdybych si to navlékl! Ta by se nasmála! Ale vsadím se, že by se jí to líbilo." Karamon si vesele pohvizdoval, přičemž z truhličky všechno vyskládal a pomocí čepele jedné ze zasunovatelných dýk opatrně nadzvedl falešné dno, které tam zabudoval. Hvízdání mu zamrzlo na rtech. Truhlička byla prázdná.

Karamon horečně prohmatával vnitřek truhly, ačkoliv bylo jasné, že přívěsek takové velikosti jako kouzelný artefakt by nějakou skulinou asi nepropadl. Srdce mu divoce bušilo strachem. Těžce se zvedl na nohy a začal prohledávat místnost, svítil si pochodní do všech koutů a znovu nakukoval pod postele. Dokonce rozpáral svůj slamník a zrovna se chystal na Tasův, když si náhle něčeho všiml.

Nezmizel jen šotek, ale i všechny jeho vaky, všechen jeho milovaný majeteček. A taky jeho plášť.

A pak to Karamonovi došlo. Tas vzal artefakt. Ale proč? ... Karamon si chvíli připadal jako zasažený bleskem, náhlé poznání si propálilo cestu z mozku do těla s otřesem, který ho ochromil.

Tas byl u Raistlina - vyprávěl Karamonovi o tom. Ale co tam Tas dělal? *Proč* šel za Raistlinem? Karamon si náhle uvědomil, že šotek od toho dovedně odvedl řeč.

Karamon zaúpěl. Zvědavý šotek se ho samozřejmě na artefakt vyptával, ale vždycky vypadal s Karamonovými odpověďmi spokojen. Určitě si s ním nikdy nehrál, Karamon čas od času kontroloval, jestli tam artefakt je - když člověk bydlí se šotkem, stane se z toho zvyk. Ale kdyby se o něj Tas skutečně zajímal, donesl by ho Raistlinovi... Dřív to tak často dělával, když našel něco kouzelného.

Nebo možná Raistlin Tase obelstil, aby mu ho přinesl! Jak by jednou artefakt měl, mohl by je Raistlin *přinutit*, aby šli s ním. Plánoval tohle celou tu dobu? Obelstil Tase a oklamal Crysanii? Karamonovi v hlavě divoce vířily

nejrůznější dohady. Nebo snad -

"Tas!" vykřikl Karamon, jak mu znenadání došlo, co bude nejrozumnější. "Musím Tase najít! Musím ho zastavit!"

Veliký muž horečně popadl svůj promáčený plášť. Rychle se hnal ze dveří, když tu mu náhle cestu zatarasil obrovitý temný stín.

"Uhni, Raagu," zavrčel Karamon, úzkostí zapomínaje, kde je.

Raag mu to okamžitě připomněl. Obrovskou rukou sevřel Karamonovo mohutné rameno. "Kam jdeš, otroku?"

Karamon se pokusil obrovu ruku setřást, ale Raag prostě jen zesílil stisk. Ozval se chroustavý zvuk a Karamon zasykl bolestí.

"Neporaň ho, Raagu," ozval se jakýsi hlas zhruba z okolí Karamonových kolen. "Zítra musí bojovat. A navíc musí vyhrát!"

Raag postrčil Karamona zpátky do cely asi s takovým úsilím, jako když dospělý hravě šťouchne do dítěte. Velký bojovník klopýtl a tvrdě dopadl na kamennou podlahu.

"Asi máš dneska hodné pilno," prohodil Arak. Vešel do cely a posadil se na postel.

Karamon si sedl a mnul si pohmožděné rameno. Blýskl pohledem po Ragovi, který tam pořád stál a blokoval dveře.

"Už jsi byl v tomhle mizerným počasí venku jednou, a teď tam jdeš zas?" Trpaslík zavrtěl hlavou. "Ne, ne. To nemůžu dovolit. Mohl bys nastydnout..."

"Hele," řekl Karamon a chabě se usmál. Olízl si vyschlé rty. "Šel jsem akorát do jídelny hledat Tase -" mimoděk se přikrčil, jak venku udeřil blesk. Ozvalo se prásknutí a najednou byl cítit pach hořícího dřeva.

"Na to zapomeň. Šotek je už pryč," pokrčil Arak rameny, "a připadalo mi, že nadobro - sbalil si ty svoje krámy."

Karamon polkl a odkašlal si. "Tak mě nech jít ho hledat -" začal.

Arakův úšklebek se zkřivil do zlostného zamračení. "Kašlu na toho mrňavýho parchanta! Už sem dostal zpátky ty prachy, co jsem do něj vrazil, z toho, co pro mě ukradl. Ale ty - do tebe jsem vrazil docela dost. Ten tvůj plán na útěk nevyšel, otroku."

"Na útěk?" Karamon se neupřímně zasmál. "Já jsem nikdy - Ty tomu nerozumíš -"

"Tak já tomu nerozumím?" vyštěkl Arak. "Nerozumím tomu, že ses snažil vyhecovat moje dva nejlepší bojovníky, aby utekli? Snažíš se mě zruinovat, co?" Trpaslík zvedl hlas do ječivého křiku. "Kdo té k tomu navedl?" Náhle se jeho výraz změnil na lstivý a prohnaný. "Tvůj pán to nebyl, tak nelži. On tady za mnou byl."

"Raist - eh - Fistandantilus -" zakoktal Karamon a klesla mu čelist.

Trpaslík se samolibě pousmál. "Jo. Fistandantilus mě varoval, že by ses mohl o něco takovýho pokusit. Říkal, že bych tě měl dobře hlídat. Dokonce pro tebe navrhl taky vhodnej trest. Ten zápas zítra nebude mezi tvou skupinou a minotaury. Ty budeš bojovat proti Kiiri a Feragasovi a Rudému minotaurovi!" Trpaslík se naklonil a zašilhal Karamonovi do obličeje. "A budou mít pravé zbraně!"

Karamon na Araka chvíli nechápavě zíral. "Proč?" zašeptal tupě. "Proč mě chce zabít?"

"Zabít tě?" Trpaslík zakdákal smíchy. "On tě nechce zabít! On si myslí, že zvítězíš! ‚Je to zkouška,' povídá mně, ‚nestojím o otroka, který není nejlepší! A tady se to ukáže. Karamon mi už předvedl, co umí, proti Barbarovi. To byla jeho první zkouška. Pojďme mu *tuhle* zkoušku ztížit,' povídá. Jo, ten tvůj pán je třída."

Trpaslík se rozchechtal a plácal se při tom pomyšlení do kolen a dokonce i Raag vydal zavrčení, které mohlo být znakem pobavení.

"Já bojovat nebudu," řekl Karamon a tvář se mu zatvrdila do odhodlaného, zachmuřeného výrazu. "Zabijte mě! Já se svými přáteli bojovat nebudu. A oni nebudou bojovat se mnou!"

"On tvrdil, že tohle řekneš!" zaryčel trpaslík. "Že, Raagu! Úplně to samý. Ten tě má přečtenýho! Jeden by myslel, že jste příbuzný! ‚Tak,' říká mně, jestli odmítne bojovat, a já nepochybuju, že odmítne, tak mu pověz, že jeho přátelé budou bojovat místo něho, jenomže budou bojovat s Rudým minotaurem a pravé zbraně bude mít on!' "

Karamon si živě připomněl, jak se tehdy ten mladík svíjel bolestí, když mu jed z minotaurova trojzubce koloval tělem.

"A že tví přátelé nebudou bojovat s tebou -" trpaslík se ušklíbl - "o to se Fistandantilus taky postaral. Po tom, co jim řekl, myslím, že se do arény docela poženou!"

Karamonovi klesla hlava na hruď. Roztřásl se. Tělo se mu zimničně chvělo, žaludek se mu svíral. Zrůdnost bratrova zla ho překonala, mysl mu zaplavila temnota a zoufalství.

Raistlin nás všechny oklamal, oklamal Crysanii, Tase, mě! Lhal mi! A Crysanii lže také. On ji může milovat asi tak, jako může černý měsíc osvětlit noční oblohu. Využívá ji! A Tas? Tas! Karamon zavřel oči. Vzpomněl si na Raistlinův výraz, když šotka objevil, na jeho slova - "šotek může změnit čas... snaží se mě tak zastavit?" Tas pro něj znamenal velké nebezpečí, hrozbu! Teď už neměl pochyb o tom, kam Tas zmizel...

Vítr venku kvílel a naříkal, ale ne tak hlasitě jako bolest a úzkost v Karamonově duši. Mohutnému bojovníkovi bylo zle, zvedal se mu žaludek a tělem mu zmítaly ledové záchvěvy pronikavé bolesti. Naprosto ztratil pově-

domost o tom, co se kolem něj děje.

Neviděl Arakovo kývnutí, vůbec ani necítil, jak se ho chopily Raagovy silné ruce. Necítil také ani pouta na zápěstích...

Až později, když ten strašný pocit nevolnosti a děsu pominul, si začal uvědomovat svoje okolí. Byl v úzké cele bez oken hluboko pod zemí, nejspíš pod arénou. Raag mu k obojku na krku upevňoval řetěz a ten řetěz potom připnul ke kruhu zapuštěnému do kamenné zdi. Pak jím obr smýkl na podlahu a zkontroloval kožené řemeny, jimiž měl Karamon spoutaná zápěstí.

"Ne moc pevně," uslyšel Karamon trpaslíkův hlas, "zítra musí bojovat..."

Ozvalo se vzdálené zadunění hromu, slyšitelné i tak hluboko pod zemí. Při tom zvuku Karamon s nadějí vzhlédl. V takovém počasí nemůže bojovat-

Trpaslík šel za Raagem ze dveří a šklebil se. Začal je zavírat, ale pak do nich strčil hlavu. Když uviděl výraz na Karamonově tváři, vous se mu vesele zatřásl.

"Jo, mimochodem. Fistandantilus říká, že zítra bude vážně krásný den. Den, na jaký budou všichni na Krynnu dlouho pamatovat..."

Dveře se zabouchly a zámek zapadl.

Karamon osamoceně seděl v husté vlhké tmě. Mysl měl klidnou, ta nevolnost a otřes ji zbavily jakýchkoliv pocitů. Je sám. I Tas je pryč. Není tady nikdo, ke komu by se mohl obrátit pro radu, nikdo, kdo by za něj rozhodoval. A pak si uvědomil, že nikoho nepotřebuje. Nikoliv na toto rozhodnutí.

Teď už věděl, teď už chápal. *Toto* je důvod, proč ho čarodějové poslali do minulosti. Oni pravdu znali. Chtěli, aby na to přišel sám. Jeho bratr-dvojče byl ztracen, nikdy už nemohl být napraven.

Raistlin musí zemřít.

16. kapitola

Tu noc nikdo v Ištaru nespal.

Zběsilost bouře tak vzrostla, až se zdálo, že musí zničit vše, co jí stálo v cestě. Kvílení větru bylo jak smrt zvěstující nářek banší*) a pronikalo i neustálým duněním hromu. Po ulicích tančily rozeklané blesky a při jejich ohnivém doteku planuly stromy. Na dlažbě rachotily a poskakovaly kroupy, vytloukaly z budov kameny a cihly, rozbíjely i nejsilnější sklo a nechávaly do domů vtrhnout vítr a déšť jako divoké nájezdníky. Ulicemi se valila povodeň, unášela trhovecké stánky, ohrady pro otroky, povozy a kočáry.

Přesto nikdo nebyl zraněn.

Bylo to, jako by bohové v této poslední hodině drželi nad živými ochrannou ruku, jako by doufali, prosili, aby dbali na varování.

Za úsvitu se bouře utišila. Svět náhle zaplavilo hluboké ticho. Bohové vyčkávali a neodvažovali se ani dýchat, aby jim neušlo jediné tiché zavolání, které ještě mohlo spasit svět.

Na světlemodré, vodnaté obloze vzešlo slunce. Nezazpíval jediný pták, aby je přivítal, v ranním vánku nezaševelil ani lístek, protože žádný ranní vánek nebyl. Vzduch byl klidný a mrtvě nehybný. Z doutnajících stromů stoupaly k zemi rovné prameny kouře, povodňová voda rychle opadala, jako by mizela v obrovském kanále. Lidé vylézali z domů a nevěřícně se rozhlíželi kolem, že škoda není větší, a pak, vyčerpaní po předešlých bezesných nocích, se vrátili na lůžka.

Ale jedna osoba, která pokojně prospala celou noc, v Ištaru přece byla. Vlastně ho probudilo nenadálé ticho.

Tasslehoff Bosonožka zbožňoval vypočítávání svých dobrodružství - mluvil se strašidly v Temném lese, potkal několik draků (na dvou letěl), přišel velice blízko k Soikanovu háji (jak blízko se s každým vyprávěním vylepšovalo), rozbil dračí královské jablko a byl osobně zodpovědný za pád Královny Temnot (s trochou pomoci). Nějaká bouře, dokonce ani takových rozměrů, ho nemohla polekat, natož mu rušit spánek.

Vzít kouzelný artefakt byla prostá záležitost. Tas kroutil hlavou nad Karamonovou naivní pýchou ohledně mazanosti jeho skrýše. Tas to obrovitému muži neřekl, ale na to falešné dno by přišel každý šotek starší tří let.

Tas dychtivě vytáhl artefakt ze skříňky. Obdivně a potěšeně se na něj zadíval. Už zapomněl, jak je nádherný a úchvatný, poskládaný od oválného přívěsku. Zdálo se nemožné, aby jej jeho ruce přetvořily do něčeho, co vykoná takový zázrak!

---

*) Banší – víla, která svým zjevením nebo lkaním věští smrt

Tas si spěšně v duchu prošel Raistlinovy pokyny. Čaroděj mu je předal jen teprve před několika dny a přiměl ho naučit se je nazpaměť - došlo mu, že písemné pokyny by Tas okamžitě ztratil, a také se v tomto smyslu sžíravě vyjádřil.

Nebyly nijak obtížné a Tas je za chvilku uměl.

Tvůj čas jen tobě patří,
ačkoliv se jím přesouváš.
Rozlohu jeho vidíš
navěky kroužící.
Nenaruš jeho tok.
Začátek a konec rychle sevři,
naproti sobě je zkruť,
upevní se vše volné.
Osud vlož nad svou hlavu.

Artefakt byl tak překrásný, že by se na něj Tas vydržel dívat celé hodiny. Ale ty hodiny si nemohl dovolit, a tak jej rychle strčil do jednoho ze svých tlumoků, sbalil ostatní vaky (jen pro případ, že by našel něco, co by stálo za odnesení - nebo že by něco našlo jeho), oblékl si plášť a utíkal ven. Cestou přemýšlel o svém posledním rozhovoru s čarodějem před několika dny.

",Půjč si tu věc noc předtím," radil mu Raistlin. "Ta bouře bude děsivá a Karamon by si mohl vzít do hlavy, že odejde. Krom toho, vklouznout do té místnosti v Chrámu, známé jako Svatá síň Chrámu, bude pro tebe nejjednodušší, když bude zuřit bouře. Ráno skončí a Kněz-král se svými ministry začne procesí. Půjdou do Svaté síně a právě tam Kněz-král vysloví svůj požadavek k bohům.

Ty musíš být v síni a musíš artefakt zapojit přesně ve chvíli, kdy Kněz-král domluví -"

"Jak to zastavím?" skočil mu Tas dychtivě do řeči. "Uvidím, jak z toho vyšlehne záblesk světla do nebes nebo tak něco? Uzemní to Kněze-krále?"

"Ne," odpověděl Raistlin a trochu si odkašlal. "Kněze-krále to - eh - neuzemní. A co se týče toho světla, máš pravdu."

"Vážně?" Tasovi poklesla brada. "Já jsem si to myslel! To je úžasné! Musím se v těch kouzelnických záležitostech zlepšovat."

"Ano," odpověděl Raistlin suše, "a teď, abychom navázali tam, kdes mě přerušil -"

"Promiň, už se to nestane," omlouval se Tas a potom zavřel ústa, protože Raistlin po něm šlehl pohledem.

"Během noci se musíš vkrást do Svaté síně. Prostor za oltářem lemují zá-

věsy. Dobře se tam schovej, a určitě tě neobjeví."

"Pak zabráním Pohromě, vrátím se ke Karamonovi a všecko mu povím! Budu hrdina -" Tas se zarazil, protože ho znenadání něco napadlo. "Jenže jak můžu být hrdina, když zabráním něčemu, co se nikdy nestalo? Totiž, jak se dozvědí, že jsem něco udělal, když-"

"Och, ti se to dozvědí..." řekl Raistlin tiše.

"Ano? Ale já pořád nechápu - aha, ty máš asi moc práce. Nejspíš bych už měl jít, co? Tak jo. No, hele, ty odcházíš, až tohle všechno skončí, že," řekl Tas, kterého Raistlinova ruka na jeho rameni dosti pevně vedla ke dveřím. "Kam půjdeš?"

"Kam budu chtít," řekl Raistlin.

"Mohl bych jít s tebou?" zeptal se Tas dychtivě.

"Ne, tebe bude potřeba ve tvé vlastní době," odpověděl Raistlin. Díval se na šotka velice divně - nebo to Tasovi tak připadalo. "Musíš dohlížet na Karamona..."

"Jo, asi máš pravdu." Šotek si povzdechl. "On vážně potřebuje pořádnej dohled." Došli ke dveřím. Tas se na ně chviličku díval a pak toužebně vzhlédl k Raistlinovi. "Asi bys mě nemohl... někam vžtnout, jako naposled, co? To je ohromná legrace..."

Raistlin se ubránil povzdechu a laskavě šotka "vžtnul" do kachního rybníčku, což Tase nesmírně nadchlo. Vlastně se nedokázal rozpomenout, kdy byl k němu Raistlin naposled tak milý.

To musí být kvůli tomu, že skoncuju s Pohromou, rozhodl se Tas. Je mi nejspíš doopravdy vděčný, jenom neví, jak to vhodně vyjádřit. Nebo možná nemá dovoleno být vděčný, když je zlý.

To byla zajímavá myšlenka a Tas nad ní dumal, zatímco se brodil z rybníčku a s čvachtáním se vracel do arény.

Znovu si na ni vzpomněl, když tu noc před Pohromou, co se nebude konat, vyšel z arény, ale jeho myšlenky na Raistlina byly nešetrně přetrženy. Neuvědomil si tak docela, jak moc se bouřka zhoršila, a byl poněkud překvapen zběsilostí větru, který ho doslova zvedl a smýkl jím o kamennou zeď arény. Šotek se na chvilku zastavil, aby popadl dech a zkontroloval, jestli nemá něco zlomeného, zvedl se a vyrazil opět k Chrámu. Kouzelný artefakt pevně svíral v ruce.

Tentokrát měl dost duchapřítomnosti na to, aby se tiskl ke stěnám domů, protože zjistil, že tam jím vítr nemůže tak třískat. Chůze bouří se vlastně ukázala jako celkem zábavná zkušenost. Jednou uhodil do stromu blízko něho blesk a roztříštil ho nacimprcampr. (Často už uvažoval o tom, co to ten cimprcampr je.) Jindy zase špatně odhadl hloubku vody proudící ulicemi a zjistil, že ho značnou rychlostí unáší s sebou. Bylo to zábavné a bylo by ještě

zábavnější, kdyby přitom mohl dýchat. Konečně ho voda poněkud nenadále vyvrhla v jakési uličce, kde se mohl opět postavit na nohy a pokračovat v cestě.

Bylo mu skoro líto, že se po tak mnoha dobrodružstvích dostal k Chrámu, ale když si připomněl své DŮLEŽITÉ POSLÁNÍ, proplížil se zahradou a vetřel se dovnitř. Jak už se tam dostal, bylo jednoduché ztratit se ve zmatku způsobeném bouří, přesně jak to Raistlin předpovídal. Všude pobíhali kněží a snažili se vytírat vodu a roztříštěné okenní sklo, znovu rozsvěcet zhaslé pochodně a utěšovat ty, kdo už to vypětí nemohli vydržet.

Nemel sebemenší představu o tom, kde se Svatá síň nachází, ale nic neměl raději než potulování po neznámých místech. O dvě či tři hodiny (a několik nadouvajících se mošen) později narazil na místnost, která přesně odpovídala Raistlinovu popisu.

V současnosti nebyla užívána, a tak ji neosvětlovala ani jedna pochodeň, ale blesky dávaly tolik světla, že šotek jasně rozeznal oltář a závěsy, které mu Raistlin popisoval. Tou dobou byl Tas už unavený, a tak si rád odpočinul. Když místnost prohledal a zjistil, že je prázdná, prošel kolem oltáře (také prázdného) a (i když byl unavený) zalezl za závěs s nadějí, že tam najde něco jako tajnou místnost, kde Kněz-král vykonává posvátné obřady zapovězené očím smrtelníků.

Rozhlédl se kolem a povzdechl si. Nic. Prostě jen zeď zakrytá závěsem. Tas se za závěsy posadil, rozprostřel si plášť, aby mu uschnul, vyždímal si kštici a při světle blesků, pronikajícím okny z barevných sklíček, se začal probírat zajímavými předměty, které se mu dostaly do tlumoků.

Po chvíli mu víčka ztěžkla tak, že nemohl udržet oči otevřené, a od zívání ho začínaly bolet čelisti. Schoulil se na podlaze do klubíčka a začal dřímat. Dunění hromu ho rušilo jen málo. Jeho poslední myšlenka patřila Karamonovi, jestli už ho pohřešil a když, jestli se zlobí moc...

Další věc, kterou Tas vnímal, bylo ticho. Proč by ho tohle mělo rušit z dokonale hlubokého spánku, mu zpočátku bylo naprostou záhadou. Tak trochu záhadou mu bylo také to, kde se vlastně nachází, ale pak si vzpomněl.

No ano. Je ve Svaté síni Chrámu Kněze-krále v Ištaru. Dnešek je dnem Pohromy, nebo by byl. Možná poněkud přesněji, dnešek *nebyl* dnem Pohromy. Nebo dnešek *býval* dnem Pohromy. Tasovi tohle všechno přišlo velice matoucí - měnění minulosti je taková otrava - a rozhodl se na to nemyslet a místo toho raději přijít na to, proč je takové ticho.

Pak na to přišel. Bouře ustala! Zrovna jak to Raistlin říkal. Zvedl se na nohy a nakoukl skulinou v závěsech do Svaté síně. Oknem viděl sluneční světlo. Nadšeně polkl.

Neměl potuchy, kolik může být hodin, ale podle slunce bylo dopoledne.

Vzpomněl si, že procesí brzy začne a bude chvíli trvat, než se vymotá z chodeb. Kněz-král měl bohy povolat o Vysoké hlídce, když slunce dosáhlo nejvyššího bodu své dráhy.

Zrovna když o tom Tas uvažoval, rozezněly se zvony, jakoby přímo nad ním, což ho polekalo víc než hromobití. Na chvíli ho napadlo, jestli by snad mohlo být jeho osudem věčně chodit po světě a neslyšet nic než mocné vyzvánění. Pak zvony ve věži nad ním zmlkly a zvony v jeho hlavě po chvíli také. Ulehčeně si vydechl a znovu nakoukl mezi závěsy do síně. Zrovna si říkal, jestli je pravděpodobné, že by sem mohl někdo přijít uklízet, když tu do místnosti vklouzla nejasná postava.

Tas se stáhl. Přidržoval závěsy pootevřené jen nepatrně a díval se jedním okem. Postava měla hlavu skloněnou, kroky pomalé a nejisté. Na okamžik se zastavila, aby se opřela o jednu z kamenných lavic, jež stály před oltářem, jako by byla příliš unavena, než aby mohla jít dál, a pak klesla na kolena. Ačkoliv byla, jako skoro všichni v Chrámu, oděna v bílém plášti, Tasovi připadala povědomá, takže když si byl jist, že mu nevěnuje pozornost, odvážil se škvíru rozšířit.

"Crysania!" řekl si se zájmem. "To bych rád věděl, co ta tady tak brzy dělá?" Pak se ho zmocnilo náhlé drtivé zklamání. Co když *ona* tu je taky, aby zabránila Pohromě! "Do Propasti! Raistlin říkal, že bych to mohl být já," zamumlal Tas.

Pak si uvědomil, že Crysania mluví - ať už sama pro sebe nebo se modlí, Tas si nebyl jist, co z toho. Přimáčkl se k závěsu tak blízko, jak se odvážil, a naslouchal jejím tichým slovům.

"Paladine, největší, nejmoudřejší z bohů věčného dobra, vyslyš v tento nejhroznější z dnů můj hlas. Vím, že nemohu zabránit tomu, co má přijít. A možná je znakem nedostatku víry, že se dokonce ptám, co děláš. Toto je vše, oč žádám - pomoz mi pochopit! Je-li pravdou, že musím zemřít, nech mě dozvědět se proč. Nech mě uvidět, že má smrt poslouží k nějakému účelu. Ukaž mi, že jsem neselhala ve všem, čeho jsem sem přišla docílit.

Zajisti, ať tu mohu neviděna zůstat a slyšet to, co neslyšel žádný ze smrtelníků, který by o tom mohl vyprávět - slova Kněze-krále. Je to dobrý člověk, snad až příliš dobrý." Crysanii klesla hlava do dlaní. "Má víra visí na vlásku," řekla tak tiše, že ji Tas stěží slyšel. "Ukaž mi nějaké ospravedlnění tohoto strašlivého činu. Je-li to tvůj vrtošivý rozmar, zemřu, jak snad bylo zamýšleno, mezi těmi, kdo už dávno víru v pravé bohy ztratili -"

"Neříkej, že ztratili víru, Ctěná dcero," ozval se z ničeho nic jakýsi hlas a překvapeného šotka polekal natolik, že málem vypadl zpoza závěsů. "Řekni raději, že jejich víru v pravé bohy nahradila víra v bohy falešné - peníze, moc, ctižádost..."

Crysania zvedla hlavu a zalapala po dechu, přičemž jí Tas udělal ozvěnu, ale byl to pohled na její tvář, ne na třpytivě bílou postavu, která se zhmotňovala vedle ní, co šotka přimělo zprudka se nadechnout. Crysania zjevně celé noci nespala, oči měla kalné a vytřeštěné a hluboko zapadlé. Tváře měla pohublé a rty vyschlé a rozpraskané. Nenamáhala se učesat si vlasy - spadaly jí podél tváří jako černé pavučiny. Zděšeně zírala na podivnou, přízračnou postavu.

"K-kdo jsi?" zajíkla se.

"Jmenuji se Loralon. A přišel jsem, abych tě vzal s sebou. Nebylo záměrem, abys zemřela, Crysanie. Jsi nyní poslední pravá kněžka na Krynnu a můžeš se teď připojit k nám, kdo jsme odešli už před mnoha dny."

"Loralon, velký silvanestský kněz," zašeptala Crysania. Dlouho se na něj dívala, pak sklonila hlavu a odvrátila se. Oči upírala na oltář. "Nemohu odejít," řekla pevně. Klečela a nervózně před sebou spínala ruce. "Ještě ne. Musím slyšet Kněze-krále. Musím pochopit..."

"Nepochopila jsi už dost?" zeptal se Loralon přísně. "Co jsi dnešní noci cítila v duši?"

Crysania polkla a pak si třesoucí se rukou odhrnula vlasy z čela. "Pokoru a bázeň," zašeptala. "Před mocí bohů toto musejí cítit všichni..."

"Nic jiného?" ptal se Loralon dál. "Snad závist? Touhu vyrovnat se jim? Dosáhnout téhož stupně?"

"Ne!" odpověděla Crysania hněvivě. Potom se zarděla a odvrátila tvář.

"Pojď se mnou, Crysanie," naléhal Loralon. "Pravá víra nepotřebuje žádné důkazy, žádné ospravedlnění, aby uvěřila tomu, o čem v srdci ví, že je to správné."

"Slova, kterými promlouvá mé srdce, mi v duchu znějí prázdné," opáčila Crysania. "Nejsou nic víc než stíny. Musím vidět pravdu, musím ji uvidět v pravém světle! Ne, neodejdu s tebou. Zůstanu a uslyším, co bude říkat! Dozvím se, jestli jsou bohové v právu."

Loralon ji pozoroval spíše lítostivě než hněvivě. "Ty nehledíš do světla, ty před ním stojíš. Ten stín před tebou je tvůj vlastní. Až příště uvidíš jasně, Crysanie, budeš oslepena temnotou ... temnotou bez konce. Sbohem, Ctěná dcero."

Tasslehoff zamrkal a rozhlédl se. Starý elf byl pryč! Byl tady vůbec? přemýšlel šotek celý nesvůj. Ale musel tam být, protože Tas si pamatoval jeho slova. Co tím myslel? A co tím Crysania myslela - že ji sem poslali zemřít?

Pak se šotek rozveselil. Ani jeden z nich neví, že se Pohroma nestane. Není divu, že je Crysania smutná a necítí se ve své kůži.

"Asi jí to docela zvedne náladu, když zjistí, že svět nakonec nebude zni-

čený," řekl si Tas.

A pak šotek uslyšel, jak se vzdálené hlasy pozvedají ve zpěvu. Procesí! Už začíná. Tas skoro zavýskl radostí. Dostal strach, aby na něj nepřišli, a tak si rychle zakryl ústa rukama. Pak se naposled rychle podíval po Crysanii. Opuštěně tam seděla a při zvuku hudby se schoulila. Vzdálenost totiž pokřivila tóny a hudba zněla pronikavě, hrubě a nehezky. Tvář měla tak popelavou, že se Tas až polekal. Pak ale uviděl, jak pevně sevřela rty a oči jí potemněly. Nepřítomně zírala na své sepjaté ruce.

"Brzy ti bude líp," řekl jí Tas tichounce a pak za závěsem couvl, aby mohl vytáhnout z kapsy artefakt. Posadil se, vzal jej do rukou a čekal.

Procesí trvalo celou věčnost, alespoň šotkovi to tak připadalo. Zívl. DŮLEŽITÁ POSLÁNÍ jsou tedy pěkně nezáživná, pomyslel si rozmrzele a doufal, že až bude po všem, někdo ocení, čím vším musel projít. Strašně rád by si s artefaktem pohrál, ale Raistlin zdůrazňoval, aby ho *nechal na pokoji*, dokud nepřijde čas, a pak aby *do písmenka následoval pokyny*. Pohled Raistlinových očí byl tak upřený a hlas tak mrazivý, že pronikl i šotkovou bezstarostností. Tas seděl s artefaktem v rukou a téměř se bál pohnout.

Pak, zrovna když to v beznaději začínal vzdávat (a v levé noze pomalu ztrácel cit), uslyšel, jak překrásné hlasy vtrhly přímo do místnosti. Skrze závěsy se linulo jasné světlo. Šotek bojoval se svou zvědavostí, ale nakonec neodolal, aby se alespoň jednou nepodíval. Koneckonců, Kněze-krále ještě neviděl. Řekl si, že potřebuje vidět, co se děje, a znovu vykoukl škvírou v závěsech.

Světlo ho skoro oslepilo.

"Velký Reorxi!" zašeptal šotek a zakryl si oči rukama. Vzpomněl si, jak se jednou jako děcko podíval do slunce, když se snažil přijít na to, jestli to skutečně je obrovská zlatá mince, a jestli ano, jak by ji mohl dostat z oblohy. Musel pak tři dny ležet v posteli se studenými obklady na očích.

"To bych rád věděl, jak to dělá," uvažoval Tas a odvážil se znovu vykouknout mezi prsty. Díval se do srdce světla, zrovna jako se kdysi díval do slunce. A viděl pravdu. Slunce nebylo zlatá mince. Kněz-král byl jen člověk.

Šotek nezažil ten strašlivý otřes, jaký pocítila Crysania, když uviděla za iluzí obyčejného člověka. Možná to bylo proto, že Tas neměl vytvořenou žádnou představu o tom, jak by měl Kněz-král vypadat. Šotkové nemají bázeň z nikoho a z ničeho (ačkoliv Tas musel připustit, že ohledně toho rytíře smrti, pana Sotha, se necítí nějak ve své kůži). Proto byl jen mírně překvapen, když viděl, že ten svatosvatý Kněz-král je ve skutečnosti postarší člověk, plešatějící, s bledýma modrýma očima a zděšeným pohledem jelena chyceného v mlází. Tas byl překvapený - a zklamaný.

"Prošel jsem všemi těmi potížemi, a pro nic za nic. Žádná Pohroma nebu-

de. Myslím, že tenhle člověk by mě nenaštval ani natolik, abych po něm hodil kus koláče, natož celou ohnivou horu."

Ale Tas neměl nic jiného na práci (a přímo umíral touhou si s artefaktem pohrát), a tak se rozhodl zůstat tady a pozorovat a poslouchat. Koneckonců, něco by se mohlo přihodit. Pokoušel se zahlédnout Crysanii, přemýšlel, jak si teď připadá ona, ale svatozář kolem Kněze-krále byla tak jasná, že nic jiného v místnosti neviděl.

Kněz-král pomalu kráčel k oltáři. Očima těkal nalevo napravo. Tase napadlo, jestli přitom neuvidí Crysanii, ale zjevně ho oslepovalo jeho vlastní světlo, protože pohledem přelétl přímo po ní. Když předstoupil před oltář, nepoklekl k modlitbě jako Crysania. Tasovi připadalo, že se k tomu možná chystal, ale pak Kněz-král vztekle potřásl hlavou a zůstal stát.

Ze své výhodné pozice za oltářem a lehce nalevo měl Tas výhodný výhled na mužovu tvář. Šotek opět nadšeně sevřel artefakt. Výraz čiré hrůzy ve vodnatých očích totiž zakryla maska nadutosti.

"Paladine," zvolal Kněz-král a na Tase to dělalo zřetelný dojem, že jedná s nějakým podřízeným. "Paladine, ty vidíš zlo, které mne stále obklopuje! Byl jsi svědkem ran, které sužovaly Krynn během posledních dnů. Víš, že toto zlo je namířeno proti mně osobně, protože já jsem jediný, kdo s ním bojuje! Jistě teď vidíš, že ta dohoda o rovnováze neúčinkuje!"

Hlas Kněze-krále ztratil ten hrubý podtón a byl nyní hebký jako flétna. "Samozřejmě, rozumím. Za starých dnů, když jsi byl slabý, jsi tu dohodu musel dodržovat. Ale teď máš mě, svou pravou ruku, svého věrného zástupce na Krynnu. S naší spojenou mocí dokážu smést všechno zlo ze světa! Mohu zničit rasu obrů! Pokořit vzpurně lidi! Najít nové země daleko odtud pro trpaslíky a šotky a gnómy, ony rasy, jež jsi nestvořil -"

Jak urážlivé! pomyslel si Tas popuzeně. Mám tisíc chutí nechat je takhle pokračovat a nechat jim spadnout na hlavu ohnivou horu!

"- a já budu vládnout ve slávě," zesílil Kněz-král hlas, "a vytvořím věk, jenž bude soupeřit i s bájným Věkem Snění!"

Rozpřáhl paže. "Toto i víc jsi dal Humovi, který nebyl nic než odpadlý rytíř nízkého rodu! Žádám tě, abys mi dal rovněž moc zapudit stín, který zatemňuje naši zemi!"

Kněz-král zmlkl a s pozvednutými pažemi vyčkával.

Tas zadržel dech a také vyčkával. Artefakt pevně svíral v rukou.

A pak to šotek ucítil - odpověď. Vkradla se do něj hrůza, strach, jaký dosud nepoznal ani v přítomnosti pana Sotha nebo u Soikanova háje. Šotek se roztřásl, klesl na kolena a sklonil hlavu, naříkal, třásl se a prosil jakousi neviditelnou moc o slitování, o odpuštění. Za závěsem slyšel ozvěnu vlastního nesouvislého mumlání a věděl, že Crysania je tam také a cítí strašlivý palči-

vý hněv, který nad ním duní jako hromobití.

Ale Kněz-král neřekl ani slovo. Prostě zůstal vyčkávavě hledět na nebe, které skrze silné zdi a stropy Chrámu nemohl vidět... nebe, které nemohl vidět pro svůj vlastní jas.

17. kapitola

Když se Karamon pevně rozhodl, co udělá, upadl do vyčerpaného spánku a několik hodin se oddával blaženému zapomnění. S trhnutím se probudil a zjistil, že nad ním stojí Raag a snímá mu řetězy.

"A co tohle?" pozvedl Karamon spoutaná zápěstí.

Raag zavrtěl hlavou. Ačkoliv si Arak ve skutečnosti myslel, že ani Karamon není takový blázen, aby se pokoušel obra přeprat, viděl minulou noc v mužových očích tolik šílenství, že to raději nechtěl riskovat.

Karamon si povzdechl. Tu možnost totiž, stejně jako mnoho dalších, minulou noc zvažoval, ale zamítl ji. Důležité bylo zůstat naživu - přinejmenším dokud nebude mít jistotu, že je Raistlin mrtev. Pak už na tom nebude záležet...

Chudák Tika... Bude čekat a čekat, až se jednoho dne probudí, a uvědomí si, že on se už nikdy nevrátí...

"Vstávej!" zavrčel Raag.

Karamon vstal a vyšel za obrem po vlhkých točitých schodech, které vedly z prostor pod arénou nahoru. Potřásl hlavou, aby se zbavil myšlenek na Tiku. Mohly by oslabit jeho odhodlání a to si nemohl dovolit. Raistlin musí zemřít. Bylo to, jako by minulou noc blesky osvětlily část Karamonovy mysli, která léta spočívala ve tmě. Konečné viděl skutečný rozsah jeho ctižádosti, jeho lačnosti po moci. Konečně pro něj Karamon přestal hledat omluvy. Dopalovalo ho to, ale musel připustit, že i ten temný elf, Dalamar, zná jeho bratra lépe než on, jeho bratr-dvojče.

Prve ho zaslepovala láska a zjevně zaslepila také Crysanii. Karamon si vzpomněl, co říkával Tanis: "Nikdy jsem neviděl, že by něco vykonaného z lásky mohlo způsobit zlo." Karamon si odfrkl.

No, všecko se jednou musí stát poprvé - to zase s oblibou říkával starouš Flint. Poprvé... a naposled.

Nevěděl jen, jak svého bratra zabije, ale netrápil se tím. V nitru měl zvláštní pocit míru. Uvažoval s jasností a logikou, které ho udivovaly. *Věděl*, že to dokáže udělat. Raistlin ho nebude moci zastavit, tentokrát už ne. Kouzlo pro cestování časem bude vyžadovat čarodějovo naprosté soustředění. Jediná věc, která by snad mohla Karamona zastavit, byla smrt sama. A proto, řekl si Karamon nevesele, musím zůstat naživu.

Když ho Arak s Raagem s jistými obtížemi navlékali do jeho zbroje, stál klidně, nepohnul ani svalem a nepřenesl ani slovo.

"Tohle se mi nelíbí," zašeptal trpaslík víc jak jednou, když tak Karamona oblékali. Bojovníkův klidný, netečný výraz ho znervózňoval víc, než kdyby byl zuřivostí nepříčetný. Pouze když mu Arak připjal k opasku krátký meč,

zahlédl v Karamonově nehybné tváři záblesk života. Velký muž přelétl po meči pohledem a rozpoznal v něm pouhou neužitečnou rekvizitu. Arak viděl, že se hořce usmál.

"Dohlídni na něj," nařídil Arak a Raag přikývl. "A drž ho stranou od ostatních, dokud nepůjde do arény."

Raag opět přikývl a pak odvedl Karamona se spoutanýma rukama do chodeb pod arénou, kde čekali ostatní. Když vešel, Feragas s Kiiri po něm přejeli pohledem. Kiiri zkřivila rty a chladně se odvrátila. Karamon bez uhýbání čelil Feragasovu pohledu, oči neměl ani prosebné, ani provinilé. To zjevně nebylo to, co Feragas očekával. Nejprve vypadal poněkud zmateně, pak - poté, co mu Kiiri zašeptala několik slov - se rovněž odvrátil. Ale Karamon viděl, jak krčí rameny a vrtí hlavou.

Pak se ozvalo zaburácení davu a Karamon zvedl zrak k sedadlům, na které bylo vidět. Bylo skoro poledne, lidí, kteří se předtím trochu prospali, bylo hodně a měli dobrou náladu. Bylo vypsáno několik předběžných zápasů, aby dav navnadily a zvýšily napětí. Ale tím pravým lákadlem byl poslední boj - ten, který rozhodne o vítězi, o otroku, který dostane svobodu, nebo - v případě Rudého minotaura - bohatství, které mu vydrží celá léta.

Arak moudře držel tempo prvních zápasů na stejné úrovni, takže byly oddechové, dokonce komické. Nechal sem pro tu příležitost dopravit několik tupých trpaslíků. Rozdal jim pravé zbraně (samozřejmě s nimi neuměli zacházet) a poslal je do arény. Obecenstvo řvalo smíchem a mnozí až slzeli při pohledu na trpaslíky, kteří zakopávali o vlastní meče, zuřivě se bodali jílci dýk nebo se prostě obrátili a s jekotem utíkali z arény. Obecenstvo samozřejmě nemělo z bitky takové potěšení jako trpaslíci sami, kteří nakonec odhodili svoje zbraně a dali se do rvačky. Museli být ze zápasiště odstraněni násilím.

Dav tleskal, ale mnozí teď začínali podupávat, jak se sice v dobré náladě, ale netrpělivě dožadovali hlavní atrakce. Arak to chvíli nechal pokračovat, protože moc dobře věděl, že to jen zvýší jejich nadšení. A měl pravdu. Hlediště se brzy otřásalo, jak dav tleskal, dupal a skandoval.

A tak nikdo v davu neucítil první otřes.

Karamon ho ucítil, a když se mu země zachvěla pod nohama, zvedl se mu žaludek. Zamrazilo ho strachem - ne strachem ze smrti, ale že by mohl zemřít, aniž splní své předsevzetí. Úzkostně vzhlédl k obloze a snažil se vzpomenout na všechna vyprávění o Pohromě, která kdy slyšel. Měl pocit, že si vzpomíná, že udeřila začátkem odpoledne. Ale všude po celém Krynnu vybuchovaly sopky a propukala zemětřesení a strašné přírodní katastrofy všech druhů i předtím, než ohnivá hora zarazila Ištar tak hluboko pod zem, že se přes něj přelilo moře.

Karamon před sebou živě viděl trosky tohoto města odsouzeného ke zkáze, tak jako je viděl, když jejich loď stáhl pod vodu vír v tom, co bylo nyní známo jako Krvavé moře Ištaru. Je tehdy zachránili mořští elfové, ale pro tyto lidi nebude záchrany. Opět před sebou viděl zhroucené a sesuté budovy. Jeho duše se s hrůzou odvrátila a on si s úlekem uvědomil, že na ten hrozný pohled dosud nepomyslel.

Nikdy jsem vlastně nevěřil, že se to stane, uvědomil si a třásl se strachem spolu se zemí. Zbývají mi jen hodiny, možná ani to ne. Musím odsud vypadnout! Musím se dostat k Raistlinovi!

Pak se uklidnil. Raistlin ho očekává, Raistlin ho potřebuje - nebo potřebuje alespoň "cvičeného bojovníka". Raistlin mu zajistí dost času - času, aby mohl zvítězit a dostat se k němu. Nebo aby prohrál a mohl být nahrazen.

Ale když otřes ustal, Karamon pocítil nesmírnou úlevu. Pak uslyšel ze středu arény Arakův hlas, ohlašující Poslední boj.

"Kdysi bojovali jako skupina, dámy a pánové, a jak všichni víte, byli tou nejlepší skupinou, jakou jsme tu viděli za celá léta. Mnohokrát jste je viděli riskovat svůj život při záchraně spolubojovníka. Byli jako bratři -" při tomto sebou Karamon trhl - "ale teď jsou zavilými nepřáteli, dámy a pánové. Protože když jde o svobodu, o bohatství a o vítězství v největší ze všech her - láska musí do zadních řad. Vydají ze sebe všechno, tím si můžete být jisti, dámy a pánové. Toto je boj na život a na smrt mezi Kiiri Sirénou, Feragasem z Ergotu, Karamonem Vítězem a Rudým minotaurem. Z arény odejdou leda nohama napřed!"

Dav tleskal a jásal. I když věděli, že je to podfuk, rádi se nechávali přesvědčovat, že není. Zajásali ještě hlasitěji, když vstoupil Rudý minotaurus, jehož zvířecí tvář byla jako vždy přezíravá. Kiiri a Feragas se podívali na minotaura, pak na jeho trojzubec a pak jeden na druhého. Kiiriina ruka pevně sevřela jílec dýky.

Karamon ucítil, jak se země znovu zachvěla. Pak Arak vyvolal jeho jméno. Bylo načase, aby hra začala.

Tasslehoff ucítil první záchvěv a na okamžik si pomyslel, že je to jen jeho představivost, jeho reakce na ten strašlivý hněv, který burácel kolem nich. Pak uviděl, jak se závěsy kývají sem a tam a uvědomil si, že to je ono...

Zapoj ten artefakt! uslyšel Tasslehoff v duchu jakýsi hlásek. Ruce se mu třásly. Díval se na přívěsek a opakoval si pokyny.

"*Tvůj čas jen tobě patří*, tak se na to podíváme, otočím přední stranu k sobě. Tak. *Ačkoliv se jím přesouváš*. Posunu tenhle štítek zprava doleva. *Rozlohu jeho vidíš* - zadní část se rozdělí a vzniknou dva disky propojené trubičkami... ono to funguje!" Tas rozčileně pokračoval. "*Navěky kroužící*,

otoč vrškem naproti sobě zprava doleva. *Nenaruš jeho tok*. Zkontroluj, jestli řetěz přívěsku není zamotaný. Tak, je to správně. Takže - *Počátek i konec pevně sevři*. Uchop disky na obou koncích. *Naproti sobě je zkruť*, takhle, a *Upevní se vše volné*. Řetízek se zavine do přívěsku! Není to báječné? On se zavíjí! Teď - *Osud vlož nad svou hlavu*. Přidrž si ho nad hlavou a - Počkat! Něco je špatně! Mám pocit, že tohle se stát nemělo..."

Z artefaktu odpadl kousíček posázený drahokamy a uhodil Tase do nosu. A pak další a další, až stál vylekaný šotek v celém dešti drobných úlomků.

"Co?" Tas divoce zíral na artefakt, který držel nad hlavou. Horečně opět zakroutil konci. Tentokrát se z deště úlomků stal hotový liják a cinkal o podlahu jako jasné zvonečky.

Tasslehoff si nebyl jist, ale nezdálo se mu, že by se zrovna tohle mělo stát. Ale člověk nikdy neví, hlavně u čarodějnických udělátek. Pozoroval artefakt, zadržoval dech, čekal na to světlo...

Náhle mu pod nohama poskočila země a mrštila jím proti závěsům, takže se roztáhl Knězi-králi u nohou. Ale muž si šotka s popelavě šedou tváří vůbec nevšiml. Rozhlížel se kolem sebe s bohorovným nezájmem a s odtažitou zvědavostí pozoroval závěsy, které se vlnily jak mořská hladina, a tenoučké prasklinky, které se náhle rozběhly po mramorovém oltáři. Kněz-král se pro sebe usmál, jako by si byl jist, že toto znamená souhlas bohů, obrátil se a zamířil hlavní uličkou mezi chvějícími se lavicemi a vyšel ze Síně do Chrámu.

"Ne!" zaúpěl Tas a zatřásl artefaktem. V tu chvíli mu trubičky propojující oba konce žezla praskly v rukou. Řetízek mu proklouzl mezi prsty. Tasslehoff se třásl skoro jako podlaha, na níž ležel. S námahou se zvedl na nohy. V rukou držel zbytky kouzelného artefaktu.

"Co jsem to udělal?" zakvílel Tas. "Řídil jsem se Raistlinovými pokyny, určitě! Já -"

A náhle to šotkovi došlo. Třpytivé úlomky se mu rozmazaly před očima, jak mu vytryskly slzy. "Byl ke mně tak milý," zašeptal. "Chtěl, abych ty pokyny opakoval pořád dokola - *abych se ujistil, že si je pamatuješ správně*, řekl." Tas pevně zavřel oči a přál si, aby až je otevře, byl tohle jen zlý sen.

Ale když je otevřel, nebyl to sen.

"Zapamatoval jsem si je správně. On *chtěl*, abych to rozbil!" zafňukal Tas. Třásl se. "Proč? Abychom tady zůstali trčet? Aby nás tady nechal všechny umřít? Ne! Chce přece Crysanii, oni to říkali, ti čarodějové ve Věži. To je ono!" Tas se prudce obrátil. "Crysanie!"

Ale kněžka ho neviděla ani neslyšela. Nehybně klečela, ačkoliv se jí země třásla pod koleny, a zírala přímo před sebe. Oči jí zářily zvláštním vnitřním jasem. Ruce, pořád sepjaté jako při modlitbě, svírala tak pevně, že jí

prsty zrudly a klouby zbělely.

Pohybovala rty. Modlila se?

Tas se doškrábal zpátky za závěs a rychle posbíral všechny úlomky artefaktu, zvedl ze země řetízek, který málem sklouzl do pukliny v podlaze, všechno si nacpal do jedné z mošen a pečlivě ji zašněroval. Naposled se po podlaze rozhlédl a vylezl do Svaté síně.

"Crysanie," zašeptal. Nechtělo se mu rušit ji v modlitbách, ale tohle bylo příliš naléhavé.

"Crysanie," řekl a šel si stoupnout před ni, poněvadž bylo očividné, že si není vědoma jeho přítomnosti.

Když sledoval její rty, dokázal z nich odečíst nevyřčená slova.

"Já vím," říkala, "vím, kde udělal chybu! Snad kvůli mně mu bohové dají, co mu odpírali!"

Zhluboka se nadechla a sklonila hlavu. "Děkuji ti, Paladine, děkuji!" slyšel Tas, jak vroucně říká. Pak se rychle zvedla. Trochu udiveně se rozhlédla po věcech v místnosti, jež poskakovaly ve smrtelném tanci, a nevidoucím pohledem přelétla přímo po šotkovi.

"Crysanie!" zablábolil Tas a tentokrát sevřel její bílý plášť. "Crysanie, já jsem to rozbil! Naši jedinou cestu zpátky! Jednou jsem rozbil dračí jablko. Ale to bylo schválně! Tohle jsem vůbec rozbít nechtěl. Chudák Karamon! Musíš mi pomoct! Pojď se mnou, promluv si s Raistlinem, řekni mu pravdu, ať to spraví!"

Kněžka se na Tasslehoffa bezvýrazně podívala, jako kdyby byl nějaký cizinec, který ji oslovil na ulici. "Raistlin!" zašeptala a jemně, ale rozhodně vyprostila svůj plášť šotkovi z rukou. "Samozřejmě! On se mi to snažil říct, ale já jsem nechtěla poslouchat. A teď už mi to došlo, teď znám pravdu!"

Crysania od sebe Tase odstrčila, podkasala si rozevlátý bílý plášť a proběhla mezi lavicemi do hlavní uličky a bez ohlédnutí utíkala pryč, zatímco se Chrám otřásal v samých základech.

Raag nesundal Karamonovi pouta dřív, dokud gladiátor nezačal stoupat po schodech vedoucích do arény. Karamon se šklebil, protahoval si prsty a následoval Kiiri s Feragasem a Rudým minotaurem do středu arény. Obecenstvo jásalo. Karamon zaujal svoje místo mezi Kiiri a Feragasem a nervózně vzhlédl na oblohu. Bylo po Vysoké hlídce a slunce se pomalu začínalo sklánět k západu.

Toho se Ištar už nedožije.

Když na to Karamon myslel a když ho napadlo, že ani on už neuvidí rudé sluneční paprsky proudit přes cimbuří nebo tavit se v moři nebo zářit na vrcholcích řásníku, ucítil, že ho v očích pálí slzy. Neplakal ani tak kvůli

sobě, ale kvůli těm, kdo stáli vedle něho a kdo musí dnes zemřít, a kvůli všem těm nevinným, kdo zahynou, aniž budou vědět proč.

Plakal také kvůli svému bratrovi, ale slzy, které prolil kvůli Raistlinovi, patřily někomu, kdo zemřel už dávno.

"Kiiri, Feragasi," řekl Karamon tichým hlasem, když minotaurus vykročil, aby se uklonil, "nevím, co vám ten čaroděj řekl, ale já jsem vás nikdy nezradil."

Kiiri se na něj odmítla podívat. Viděl, jak ohrnula ret. Feragas po něm blýskl pohledem koutkem oka, uviděl stopy slz na Karamonově tváři, zamračil se a zaváhal, než se rovněž odvrátil.

"Opravdu na tom nezáleží," pokračoval Karamon, "jestli mi věříte nebo ne. Můžete se kvůli tomu klíči navzájem pozabíjet, jestli chcete, protože já si najdu vlastní cestu ke svobodě."

Teď se na něj Kiiri podívala s očima rozšířenýma nevírou. Dav teď byl na nohou a povykoval na minotaura, který obcházel arénu a mával přitom trojzubcem nad hlavou.

"Ty ses zbláznil!" zašeptala tak hlasitě, jak se jen odvážila. Pohledem významně zabloudila k Raagovi. Obrovo mohutné tělo jako obvykle blokovalo jediný východ.

Karamon nevzrušeně sledoval její pohled. Výraz jeho tváře se nezměnil.

"My máme skutečné zbraně, kamaráde," řekl Feragas drsně. "Ty ne!"

Karamon pokývl, ale neodpověděl.

"Nedělej to!" Kiiri se přisunula blíž. "Pomůžeme ti to dneska v aréně zvládnout. M-myslím, že tomu černoplášťovi ve skutečnosti nikdo z nás nevěřil. Musíš uznat, že to vypadalo divně, když ses nás snažil dostat z města! Mysleli jsme, že chceš cenu jen pro sebe, jak on to říkal. Podívej, brzy začni dělat, že jsi vážně zraněný. Nech se vynést. Dnes večer ti pomůžeme utéct -"

"Dnes žádný večer nebude," řekl Karamon tiše. "Pro mě ani pro nikoho z vás. Nezbývá mi moc času. Nemůžu nic vysvětlovat. Žádám vás jen o jedno - nesnažte se mě zastavit."

Feragas se nadechl, ale slova mu zamrzla na rtech, jak zemi rozechvěl další otřes, tentokrát silnější.

Teď si toho všimli všichni. Aréna se na svých podpěrách zakymácela, můstky přes Smrtící jámy zapraskaly, podlaha se zvedla a klesla a málem porazila Rudého minotaura. Kiiri se zachytila Karamona. Feragas se zapřel nohama jako námořník na houpající se lodi. Dav v hledišti najednou zmlkl, jak se pod ním lavice zakymácely. Jak dřevo zapraštělo, někteří zaječeli. Několik jich dokonce vstalo. Ale otřes ustal tak rychle, jak začal.

Všude bylo ticho, až příliš hluboké ticho. Karamon cítil, jak se mu na kr-

ku ježí vlasy. Ani ptáček nezazpíval, ani pes nezaštěkal. Dav mlčky ve strachu vyčkával. *Musím se odsud dostat!* rozhodl se Karamon. Na jeho přátelích už nezáleželo, nezáleželo na ničem. Měl před sebou už jen jeden cíl - zastavit Raistlina.

A musí jednat hned, než přijde další otřes a než se lidé vzpamatují z tohoto. Rychle se rozhlédl a viděl, že Raag stojí u východu a žlutou tvář má staženou zmatkem, jak se jeho pomalý mozek snaží domyslet, co se to vlastně děje. Nenadále se vedle něj objevil Arak, který se rozhlížel kolem a snad doufal, že nebude nucen vracet návštěvníkům peníze. Dav už se začínal uklidňovat, ačkoliv mnozí lidé byli dosti znepokojení.

Karamon se zhluboka nadechl, uchopil Kiiri a mrštil překvapenou ženou přímo na Feragase. Oba se svalili na zem.

Jak je Karamon viděl padat, prudce se obrátil a vrhl své mohutné tělo proti obrovi. Vrazil mu rameno do žaludku vší silou, získanou při výcviku. Byla to rána, jaká by člověka zabila, ale obrovi jen vyrazila dech. Síla Karamonova útoku jimi oběma mrštila proti zdi.

Zatímco Raag lapal po dechu, Karamon se zoufale snažil zmocnit obrova velkého obušku. Ale sotva ho obrovi vyrval z prstů, Raag se vzpamatoval. Zavyl vztekem a oběma mocnýma rukama zasadil Karamonovi ránu do brady, která bojovníka srazila zpátky do arény.

Jak Karamon tvrdě přistál, chvíli neviděl nic než nebe a arénu divoce vířící kolem něj. Byl po té ráně úplně omámený, a tak vedení převzaly jeho bojovnické instinkty. Nalevo zahlédl koutkem oka pohyb a převalil se právě ve chvíli, kdy minotaurův trojzubec zamířil na místo, kde se prve nacházela Karamonova levá ruka. Slyšel, jak minotaurus frká a ryčí ve zvířecké zuřivosti.

Karamon se pokoušel dostat na nohy a potřásal hlavou, aby se mu vyčistila, ale věděl, že minotaurovu druhému úderu nemá šanci uhnout. A pak se mezi ním a minotaurem ocitlo černé tělo. Zablýskla se ocel, jak Feragasův meč srazil ránu trojzubcem, která by s Karamonem skoncovala. Karamon vrávoral a couval, aby mohl popadnout dech. Cítil, jak ho podpírají Kiiriiny chladné ruce.

"Jsi v pořádku?" zašeptala.

"Zbraň!" podařilo se Karamonovi vydechnout. V hlavě mu ještě pořád hučelo po obrově ráně.

"Vezmi si mou," strčila Kiiri svůj krátký meč Karamonovi do dlaně. "Teď si chvilku odpočiň. Já Raaga zvládnu."

Obr, zdivočelý vztekem a radostí z boje, se kolébal k nim a z rozevřených čelistí mu kapaly sliny.

"Ne! Ty ji potřebuješ -" začal Karamon protestovat, ale Kiiri se na něj jen

ušklíbla.

"Dívej se!" řekla bezstarostně a pak pronesla několik divných slov, která Karamonovi vzdáleně připomněla řeč kouzel. Tato ale měla lehký přízvuk, skoro jakoby elfí.

A znenadání Kiiri zmizela. Na jejím místě stála obrovská medvědice. Karamon zalapal po dechu a chvíli nemohl pochopit, co se stalo. Pak si vzpomněl - Kiiri je siréna, obdařená schopností měnit tvar!

Medvědice se postavila na zadní a vztyčila se nad obrem. Raag se zarazil a při tom pohledu vytřeštil polekaně oči. Kiiri vztekle zabručela a její ostré zuby se zaleskly. Na jejích drápech se zablesklo slunce, jak máchla velikou tlapou a zasáhla Raagovu skvrnitou tvář.

Obr zavyl bolestí. Z ran se mu vyřinula nažloutlá krev a jedno oko zmizelo ve změti krvácejícího rosolu. Medvědice po obrovi skočila. Karamon se na ně s úzkostí díval, ale neviděl nic krom žluté kůže a krve a hnědé srsti.

Ačkoliv lidé na začátku nadšeně povykovali, teď si náhle uvědomili, že tohle není hra. Tohle bylo doopravdy. Bojovníci budou umírat. Chvíli bylo otřesené ticho, pak tu a tam někdo zajásal. Potlesk a divoké výkřiky začaly brzy být ohlušující.

Karamon ale na lidi v hledišti rychle zapomněl. Uviděl svou příležitost. Ve východu teď stál jenom trpaslík, a ačkoliv měl tvář zkřivenou hněvem, křivil ji také strach. Přes něj se Karamon lehko dostane...

V tu chvíli uslyšel, jak minotaurus potěšeně zafrkal. Když se Karamon obrátil, uviděl, že se Feragas svíjí bolestí, jak dostal ratištem trojzubce do žaludku. Minotaurus zbraň obrátil a chystal se zabít, ale Karamon hlasitě vykřikl a rozptýlil ho natolik, že rána šla mimo.

Rudý minotaurus se s úšklebkem na srstnaté tváři postavil nové výzvě. Když viděl, že je Karamon ozbrojen pouze krátkým mečem, jeho úšklebek se prohloubil. Bodl po Karamonovi se snahou rychle boj skoncovat, ale Karamon hbitě uhnul. Vykopl prudce nohou a rozdrtil minotaurovi čéšku.

Byla to bolestivá, zmrzačující rána a minotaurus klopýtal a upadl.

Karamon věděl, že nepřítel je alespoň na chvíli mimo hru, a tak přeběhl k Feragasovi. Černý muž zůstal schoulený a svíral si břicho.

"No tak," zavrčel Karamon a položil mu paži kolem ramen. "Už jsem tě viděl schytat takovouhle perdu, vstát a spořádat oběd o pěti chodech. Co se děje?"

Ale odpovědi se mu nedostalo. Cítil, jak se mužovo tělo křečovitě zachvívá, a viděl, že lesklou kůži má zmáčenou potem. Pak uviděl tři krvácející šrámy, které trojzubec zanechal na Feragasově paži...

Feragas vzhlédl na svého přítele. Podle Karamonova zděšeného pohledu poznal, že pochopil. Černý muž se třásl bolestí, jak mu jed koloval žilami.

Sesul se na kolena. Karamon ho sevřel mohutnými pažemi.

"Vem... si můj meč." Feragas se dusil. "Dělej, blázne!" Podle zvuků, které nepřítel vydával, Karamon rozpoznal, že se minotaurus zvedá na nohy, a tak váhal jen okamžik, než vzal z Feragasovy třesoucí se ruky dlouhý meč.

Feragas padl na tvář a svíjel se bolestí.

Karamon sevřel meč. Oči mu oslepovaly slzy. Vstal, obrátil se a vykryl minotaurův nečekaný úder. Ačkoliv Rudý minotaurus na jednu nohu kulhal, měl takovou sílu, že bolestivé zranění snadno vyrovnával, a aby mohl Karamon použít meč, musel se dostat na dosah trojzubce.

Tak se ti dva pomalu obcházeli, dokola a dokola. Karamon už neslyšel, že dav při pohledu na opravdovou krev dupe, píská a divoce jásá. Už nemyslel na útěk, nemyslel na nic - ani na to, kde je. Teď ho ovládaly instinkty bojovníka. Věděl jen jedno. Musí zabít.

A tak čekal. Feragas ho kdysi poučoval, že minotaurové mají jednu obrovskou slabinu. Věří, že jsou nadřazeni všem ostatním rasám, a obvykle soupeře podceňují. Když si počkáte, udělají chybu. Rudý minotaurus nebyl žádnou výjimkou. Karamonovi bylo rázem jasné, co se minotaurovi honí v hlavě - bolest a zuřivost, vztek nad tou urážkou, dychtivost ukončit život toho tupého, nedomrlého človíčka.

Ti dva se sunuli blíž a blíž k místu, kde byla Kiiri dosud zaneprázdněna bojem s Raagem, jak Karamon odhadoval podle mručení a obrova vřeštění. Náhle, zjevně jak byl zaujat sledováním Kiiri, Karamon uklouzl na kaluži žluté slizovité krve. Rudý minotaurus radostně zavyl a vrhl se vpřed, aby člověka nabodl na trojzubec.

Ale to uklouznutí bylo předstírané. Karamonův meč se zablýskl na slunci. Minotaurus viděl, že se nechal přechytračil, a pokusil se z výpadu stáhnout. Ale zapomněl na zmrzačené koleno. Neuneslo jeho váhu a Rudý minotaurus se skácel na zem, jak mu Karamonův meč čistě roztál zvířecí hlavu.

Karamon trhnutím vyprostil meč, když tu za sebou uslyšel strašlivé zavrčení, a otočil se právě včas, aby viděl, jak se čelisti veliké medvědice sevřely na Raagově mohutném krku. Kiiri zatřásla hlavou a zahryzla se hluboko do krkavice. Obrova ústa se s děsivým výkřikem široce rozevřela.

Karamon vykročil k nim, ale vtom napravo zahlédl nečekaný pohyb. Rychle se obrátil, všechny smysly pohotově, když kolem něj prolétl Arak s ošklivou tváří, staženou do ohyzdné masky zármutku a vzteku. Karamon zahlédl v trpaslíkově ruce zablýsknout dýku a vrhl se vpřed, ale už bylo pozdě. Nemohl zastavit čepel, která se medvědici zabořila do hrudi. Trpaslíkovu ruku okamžitě zalila horká krev. Obrovská medvědice zařvala bolestí a vztekem. Jedna mocná tlapa se vymrštila. Posledním záchvěvem síly Kiiri trpaslíka zachytila a mrštila jím napříč arénou. Arakovo tělo narazilo na Věž

svobody, kde visel zlatý klíč, a nabodlo se na jeden z nesčetných ozdobných výčnělků. Trpaslík hrozně vykřikl a pak se celá vížka zhroutila do ohnivých jam pod ní. .

Kiiri se skácela na zem a ze zející rány v prsou jí prýštila krev. Dav šílel, ječel a křičel Karamonovo jméno. Mohutný muž neslyšel. Sklonil se a vzal Kiiri do náručí. Kouzlo, které sepředla, se rozpadlo. Medvědice zmizela a on si Kiiri přitiskl k hrudi.

"Zvítězilas, Kiiri," zašeptal. "Jsi volná."

Kiiri se na něj podívala a usmála se. Pak se její oči rozšířily a vyprchal z nich život. Jejich mrtvý pohled zůstal upřený na oblohu, skoro vyčkávavě, jak se Karamonovi zdálo, jako kdyby nyní věděla, co přijde.

Karamon jemně uložil její tělo na zem arény nasáklou krví a vstal. Viděl Feragasovo tělo, ztuhlé v posledním smrtelném zápase. Viděl Kiiriiny nevidoucí, vytřeštěné oči.

"Za tohle se mi budeš zodpovídat, bratříčku," řekl Karamon tiše.

Za ním se ozval hluk, hučení jako vzteklý řev moře před bouří. Karamon odhodlaně sevřel meč, připravený čelit jakémukoliv nepříteli. Ale žádný nepřítel tam nebyl, jen ostatní gladiátoři. Při pohledu na Karamonovu tvář zbrocenou slzami a krví jeden za druhým ustupovali a uvolňovali mu cestu.

Když se na ně Karamon podíval, uvědomil si, že přinejmenším on je volný. Volný, takže může najít svého bratra a skoncovat s tímto zlem navždy. Cítil v duši narůstající hořkost, smrt už pro něj znamenala jen málo a už mu nenaháněla strach. V nosních dírkách mu ulpěl pach krve a naplňovalo ho omamné šílenství boje.

Karamon nyní žíznil po pomstě. Přeběhl ke kraji arény a chystal se sestoupit po schodech, jež vedly do tunelů pod arénou, když odsouzeným městem Ištar otřáslo první zemětřesení.

18. kapitola

Crysania Tasslehoffa neviděla ani neslyšela. Rozum jí zastírala myriáda barev, víncích v hlubinách, třpytících se jak nádherné drahokamy, protože nyní pochopila. Proto ji sem Paladin poslal - ne, aby očistila památku Kněze-krále, ale aby se poučila z jeho chyb. A věděla, v duši věděla, že se *poučila*. Ona by mohla volat bohy, a oni by odpověděli - ne hněvem, ale mocí! Chladná temnota v ní se rozlila a uvolněné zvíře vyskočilo z ulity a vyrazilo do slunečního světla.

Měla vidění sebe sama - jednou rukou pozvedala Paladinův medailon, jehož platina se blýskala na slunci. Druhou rukou povolávala legie věřících a oni se kolem ní rojili s uchváceným zbožňujícím výrazem ve tvářích, když je vedla do země nepředstavitelné krásy.

Věděla, že ještě nemá klíč, jímž by odemkla bránu. A tady se to nemohlo stát, hněv bohů byl příliš mocný, než aby jím dokázala proniknout. Ale kde má hledat klíč, kde má hledat tu bránu? Z tančících barev se jí točila hlava, nic neviděla a nemohla myslet. A pak uslyšela hlásek, slabounký hlásek, a ucítila ručky, které se jí chytly za plášť. "Raistlin," slyšela hlásek říkat, zbytek slov zanikl. Ale náhle se jí v hlavě vyjasnilo. Barvy zmizely a zrovna tak světlo, zanechaly ji samotnou v temnotě, která uklidňovala a konejšila její duši.

"Raistlin," zamumlala. "Snažil se mi říct..."

Ručky se jí pořád držely. Roztržitě je rozepjala a odstrčila. Raistlin ji dovede k Portálu, pomůže jí najít Klíč. Zlo pohltí samo sebe, říkal Elistan. Takže Raistlin jí nevědomky pomůže. Crysaniina duše pěla radostnou hymnu Paladinovi. Až se vrátím ve své slávě, s dobrem v rukou, až bude všechno zlo poraženo, pak Raistlin sám spatří mou moc, pochopí a uvěří.

"Crysanie!"

Země se jí pod nohama zachvěla, ale ona otřes nevnímala. Slyšela, jak nějaký hlas volá její jméno, tichý hlas přerušovaný kašlem.

"Crysanie," ozvalo se znovu. "Nezbývá moc času. Pospěš si!"

Raistlinův hlas! Crysania se divoce rozhlédla, hledala ho, ale nikdo tam nebyl. A pak si uvědomila, že promlouvá v její mysli a ukazuje jí cestu. "Slyším tě, Raistline," zašeptala. "Jdu."

Obrátila se, vyběhla do uličky a ven do Chrámu. Šotkův nářek za svými zády neslyšela.

"Raistlin?" řekl Tas zmateně a rozhlédl se. Pak pochopil. Crysania jde za Raistlinem! Nějakým kouzlem ji zavolal k sobě a ona ho jde hledat! Tasslehoff uháněl za Crysanii na chodbu. Ona Raistlina určitě přiměje, aby artefakt

spravil...

Jakmile se ocitl v chodbě, rozhlédl se napravo a nalevo a rychle Crysanii našel. Ale srdce mu téměř vyskočilo na podlahu - utíkala tak rychle, že byla skoro už na konci chodby.

Tas se ujistil, že je mošna s kousky artefaktu pevně uzavřená, a odhodlaně se rozběhl za Crysanii. Snažil se udržet na dohled jejího vlajícího bílého pláště tak dlouho, jak to šlo.

To naneštěstí netrvalo příliš dlouho. Okamžitě mu zmizela za rohem.

Šotek utíkal jako nikdy předtím, ani jako když ho zdánlivě pronásledovaly hrůzy Soikanova háje. Kštice za ním vlála, tlumoky divoce poskakovaly a rozsypávaly svůj obsah, takže

za šotkem zůstávala třpytivá cestička prstenů, náramků a dalších cetek.

Tas pevně svíral vak s úlomky artefaktu a doběhl na konec chodby, kde se se smykem zastavil a ve spěchu narazil do protější zdi. Ale ne! Srdce mu z bušení v hrudi přesedlalo na pád k nohám. Začínal si rozčileně přát, aby se konečně rozhodlo pro jedno tempo, protože z těch změn se mu zvedal žaludek.

Chodba byla plná knězi a všichni měli bílé pláště! Jak tu má Crysanii najít? Pak ji uviděl zhruba v polovině chodby, jak se jí černé vlasy zaleskly ve světle pochodní. Viděl také, že se za ní knězi otáčejí, volají na ni nebo se na ni mračí.

Tas se dal se vzrůstající nadějí znovu do běhu: ten dav lidí v Chrámu Crysanii při jejím divokém úprku nutné zdrží. Šotek kolem nich uháněl, nevšímal si ani zlostných výkřiků a kličkoval mezi chňapajícíma rukama. "Crysanie!" ječel zoufale.

Dav knězi v chodbě zhoustl, jak všichni spěchali zjistit, co znamenají ty nezvyklé otřesy půdy.

Tas viděl, že se Crysania víc jak jednou zastavuje a prodírá se shlukem lidí. Zrovna se vyprostila, když tu zpoza rohu vyšel Quarath, který se sháněl po Knězi-králi. Jak se Crysania nedívala, kam běží, narazila přímo do něj a on ji zachytil.

"Stůj! Uklidni se, má drahá," vykřikl Quarath a zatřásl jí, protože si myslel, že propadla hysterii.

"Pusť mě!" zmítala se Crysania v jeho sevření. "Ona zešílela strachem! Pomozte mi ji podržet!" zavolal Quarath na několik dalších knězi, kteří stáli opodál.

Tasovi náhle došlo, že Crysania opravdu vypadá jako šílená. Černé vlasy měla rozcuchané, oči temné, temně šedé jako obloha před bouřkou a tvář zrudlou námahou. Zdálo se, že nic neslyší, k jejímu vědomí nepronikl žádný hlas krom snad jediného.

Druzí knězi se jí na Quarathův příkaz chopili. Crysania nesouvisle zaječela a začala se prát i s nimi. Zoufalství jí dodávalo síly, a tak se jí víc jak jednou už už podařilo uniknout. Jak se ji snažili zachytit, její bílý plášť se jim trhal v rukou a Tas měl pocit, že na tváři nejednoho kněze vidí krev. Doběhl k nim a zrovna se chystal skočit nejbližšímu knězi na záda a přetáhnout ho po hlavě, když tu ho oslnilo jasné světlo, které všechny, i Crysanii, zastavilo.

Nikdo se nehýbal. Tas v tu chvíli slyšel jen Crysaniino vzlykavé lapání po dechu a těžké oddechování těch, kdo se ji pokoušeli zastavit. Pak se ozval něčí hlas.

"Bohové přicházejí," promluvil ze středu světla libozvučný hlas, "na můj příkaz -"

Země pod Tasslehoffovýma nohama poskočila vysoko do vzduchu a nadhodila šotka jako peříčko. Jak Tas letěl vzhůru, rychle klesla, a zase se zvedla, když padal dolů. Šotek sebou udeřil o podlahu a náraz mu vyrazil dech.

Do vzduchu se vznesl prach, sklo a třísky a křik, nářek a praskání. Tas nemohl dělat nic než bojovat o dech. Ležel na mramorové podlaze, která pod ním poskakovala, houpala se a otřásala, a užasle pozoroval, jak sloupy praskají a drolí se, stěny pukají, pilíře se kácejí a lidé umírají.

Ištarský Chrám se hroutil.

Tas lezl po rukou a po kolenou vpřed a zoufale se snažil udržet Crysanii na dohled. Zdálo se, že kněžka okolní dění vůbec nevnímá. Ti, kdo ji zadržovali, ji v hrůze nechali jít a Crysania, dosud slyšící Raistlinův hlas, pokračovala v cestě. Tas křičel, Quarath se po ní vrhl, ale v tu chvíli se silný mramorový sloup poblíž zakymácel a spadl.

Tas zalapal po dechu. Chvíli nic neviděl, ale pak se mramorový prach usadil. Z Quaratha nezbylo nic než krvavá hmota na podlaze. Crysania, zjevně nezraněná, hleděla omámeně na elfa, jehož krev jí postříkala plášť.

"Crysanie!" zakřičel Tasslehoff chraptivě, ale ona si ho vůbec nevšímala. Odvrátila se a slepě klopýtala troskami. Neslyšela nic než ten hlas, který ji volal ještě naléhavěji než prve.

Tas se vydrápal na nohy, celý pohmožděný a rozbolavělý, a utíkal za ní. U konce chodby uviděl, že odbočila doprava a sbíhá po schodech. Než se vydal za ní, odvážil se Tas pohlédnout zpátky, protože ho popoháněla strašná zvědavost.

Chodbu pořád zalévalo jasné světlo, jež osvětlovalo těla mrtvých a umírajících. Ve zdech Chrámu zely trhliny, strop se propadl a vzduch se zahltil prachem. A v tom světle Tas pořád slyšel ten hlas, jenže teď se jeho libozvučnost vytratila. Zněl teď drsné, pronikavě a falešně. "Bohové přicházejí..."

Karamon utíkal Ištarem, prodíral se ulicemi zahlcenými smrtí. Podobně jako Crysania v duchu slyšel Raistlinův hlas. Ale nevolal ho. Ne, Karamon ho slyšel, jako ho slýchal v matčině lůně, slyšel hlas svého dvojčete, hlas krve, již sdíleli.

A tak si Karamon nevšímal nářku umírajících ani volání o pomoc těch, kdo uvázli pod troskami. Nevšímal si, co se děje kolem něj. Domy se kácely málem přímo na něj, do ulic se řítily kameny a míjely ho jen o vlásek. Paže a horní polovina těla mu brzy krvácely z drobných řezných ran. Nohy měl plné šrámů.

Ale nezastavoval se. Bolest ani necítil. Šplhal po sutinách, zvedal mohutné dřevěné trámy a odhazoval si je z cesty a pomalu se blížil ulicemi umírajícího Ištaru k Chrámu, třpytícímu se na slunci. V ruce svíral meč zbrocený krví.

Tasslehoff následoval Crysanii dolů, dolů, dolů, až do samých hlubin země - nebo to tak šotkovi připadalo. Ani nevěděl, že v Chrámu taková místa jsou, a divil se, jak jen ta všechna skrytá schodiště mohl při svých četných potulkách minout. Divil se také, jak se o nich dozvěděla Crysania. Procházela tajnými dveřmi, které neviděla ani Tasova šotčí očka.

Zemětřesení ustalo, Chrám se ve zděšené vzpomínce ještě chvíli kymácel, pak se zachvěl a byl opět klid. Venku panoval zmatek a smrt, ale uvnitř bylo ticho a mlčení. Tasovi připadalo, že všechno na světě zadržuje dech, vyčkává...

Tam dole - kdekoliv tam bylo - viděl Tas jen málo škody, snad proto, že to bylo tak hluboko pod zemí. Ve vzduchu poletovala oblaka prachu a ztěžovala dýchání a vidění a čas od času se ve zdi objevila puklina nebo na podlahu spadla pochodeň. Ale většina pochodní byla dosud v držácích na zdi, pořád hořela a vydávala v poletujícím prachu přízračný svit.

Crysania se nezastavovala ani neváhala, ale rychle šla dál, ačkoliv Tas brzy ztratil veškeré ponětí o tom, kam jdou či kde se nacházejí. Zpočátku se mu lehce dařilo držet s ní krok, ale byl čím dál tím unavenější a doufal, že ať už jdou kamkoliv, dostanou se tam brzo. Strašně ho bolela žebra. Každý nádech ho pálil jako oheň a jeho nohy jako by patřily podsaditému trpaslíkovi v železných botách.

Šel za Crysanii dolů po dalším mramorovém schodišti a silou vůle nutil bolavé svaly, aby se nepřestávaly pohybovat. Když sešli dolů, Tas unaveně vzhlédl a pro změnu se zaradoval. Byli v úzké tmavé chodbě, která naštěstí končila zdí, ne dalším schodištěm!

"No jistě!" uvědomil si Tas s povděkem. "Raistlinova laboratoř! Musí být tady dole."

Rozběhl se a už byl blízko dveří, když se na něj zezadu vrhl velký temný tvar a povalil ho. Tas upadl na podlahu a s bolestí v žebrech zalapal po dechu.

Přemáhaje bolest vzhlédl a uviděl záblesk zlaté zbroje a světlo pochodně se zatřpytilo na čepeli meče. Rozeznal mužovo bronzově svalnaté tělo, ale jeho tvář - tvář, která by mu měla být tak známá - byla tváří někoho, koho Tas nikdy předtím neviděl.

"Karamone?" zašeptal, když muž prošel kolem něj. Ale Karamon ho neviděl ani neslyšel. Tas se horečně pokoušel postavit.

Pak přišel další otřes a země se Tasovi zahoupala pod nohama. Tas narazil do zdi, nad sebou uslyšel zapraskání a uviděl, že se začíná propadat strop.

"Karamone!" vykřikl, ale jeho hlásek zanikl v hluku řítícího se dřeva, jež se na něj sesypalo a udeřilo ho do hlavy. Navzdory bolesti se Tas pokoušel zůstat při vědomí. Ale jeho mozek, jako kdyby tvrdohlavě odmítal mít s tím cokoliv společného, zhasl světla. Tas se ponořil do temnoty.

19. kapitola

Crysania v duchu slyšela Raistlinův klidný hlas, který ji prováděl smrtí a zkázou, a bez váhání běžela do místnosti, jež se nacházela hluboko pod Chrámem. Ale při vstupu se její nadšené kroky zpomalily. Váhavě se rozhlédla. V hrdle jí bušil tep.

Prve byla k hrůzám zasaženého Chrámu slepá. I teď se dívala na krev na svých šatech a nechápala, jak se jí tam dostala. Ale zde, v této místnosti, věci vyvstávaly živé a jasně, ačkoliv laboratoř osvětlovalo jen světlo vycházející z krystalu na vršku kouzelné hole. Crysania zírala na své okolí, zastrašena pocitem zla, a nedokázala se přinutit překročit práh.

Nenadále zaslechla jakýsi zvuk a ucítila dotek na paži. Polekaně se obrátila a uviděla temná, živá beztvará stvoření, chycená a držená v klecích. Cítila její teplou krev, hýbala se ve světle hole a to, co Crysania prve ucítila, byl dotek jedné z jejich pátrajících rukou. Otřásla se, ucouvla od nich a narazila do něčeho tvrdého.

Byla to otevřená rakev s tělem, které snad kdysi patřilo mladému muži, ale teď se kůže napínala na kostech a ústa měl otevřená ve strašlivém němém výkřiku. Země pod Crysaniinýma nohama se zhoupla a tělo v rakvi zběsile nadskočilo, hledíc na ni prázdnými očními důlky.

Crysania zalapala po dechu. Z hrdla jí nevyšel ani hlásek a po těle ji mrazil ledový pot. Sevřela si třesoucíma se rukama hlavu a pevně semkla víčka, aby tu hrůzu neviděla. Svět jí začínal odplývat, když vtom uslyšela tichý hlas.

"Pojď, má milá," říkal ten hlas, který jí prve zněl v mysli. "Pojď. U mě jsi v bezpečí. Dokud jsem zde, stvůry Fistandantilova zla ti nemohou ublížit."

Crysania cítila, jak se jí do těla vrací život. Raistlinův hlas jí dodal klidu. Nevolnost pominula, země se přestala chvět a prach se usadil. Svět upadl do smrtelného ticha.

Crysania s povděkem otevřela oči. Viděla, že Raistlin stojí kousek od ní, pozoruje ji ze stínu kápě a oči se mu ve světle hole lesknou. Ale i jak se na něj Crysania dívala, zahlédla koutkem oka svíjející se tvary v klecích. Chvěla se a upřeně se dívala na Raistlinovu bledou tvář.

"Fistandantilova?" zeptala se vyschlými rty. "Tohle vybudoval on?"

"Ano, to je jeho laboratoř," odpověděl Raistlin klidně. "Vytvořil ji už před mnoha lety. Bez vědomí kohokoliv z kněží použil svou magii, aby se zavrtal pod Chrám jako červ, vydlabal pevnou skálu, přetvořil ji do schodišť a tajných dveří a seslal na ně svá kouzla, takže se jen málokdo dozvěděl o jejich existenci."

Raistlin se obrátil ke světlu a Crysania viděla, že mu po tváři přelétl kře-

čovitý úsměv.

"Za celá ta léta ji ukázal jen málokomu. Jenom hrstka učňů měla dovoleno sdílet to veliké tajemství." Raistlin pokrčil rameny. "A nikdo z nich nezůstal naživu, aby o tom mohl vyprávět." Ztlumil hlas. "Ale pak Fistandantilus udělal jednu chybu. Ukázal ji velmi nadanému mladému učni. Křehkému, chytrému mladíkovi s ostrým jazykem, který viděl a zapamatoval si všechny odbočky a zákruty skrytých chodeb, který prostudoval každé slovo každičkého kouzla, které odhalilo tajné průchody, přeříkával si je stále znovu a znovu, večer co večer si je vrýval do paměti, než šel spát. A tak tady stojíme, ty a já, bezpečni - alespoň na chvíli - před hněvem bohů."

Pohnul rukou a pokynul Crysanii, aby přišla do zadní části místnosti, kde stál u velkého, ozdobně vyřezávaného dřevěného stolu. Na něm ležela kniha kouzel vázaná ve stříbře, již předtím četl. Kolem stolu byl stříbřitým práškem narýsovaný kruh. "Tak je to dobře. Dívej se na mě. Temnota nakonec není tak děsivá, že?"

Crysania nedokázala vůbec nic odpovědět. Uvědomila si, že ve své slabosti opět připustila, aby si v jejích očích přečetl více, než zamýšlela říci. Začervenala se a rychle odvrátila zrak.

"J-jen mě to překvapilo, nic víc," řekla. Ale při pohledu na rakev nedokázala potlačit zachvění. "Co to je - nebo bylo?" zašeptala s hrůzou.

"Nepochybně jeden z Fistandantilových učňů," odvětil Raistlin. "Čaroděj z něj vysál životní sílu, aby si prodloužil vlastní život. Tohle dělával... často."

Raistlin se rozkašlal, jeho oči zakryl stín a temnota jako při nějaké hrozné vzpomínce, a Crysania viděla, jak přes jeho obvykle netečnou tvář přešel záchvěv strachu a bolesti. Ale než se mohla ptát dál, v průchodu se ozvalo zapraskání. Čaroděj v černém plášti opět rychle nabyl klidu. Vzhlédl a pohledem zamířil za Crysaniina záda.

"Á, pojď dál, bratře. Zrovna jsem myslel na Zkoušku, což mi zákonitě připomnělo tebe."

"Karamone!" Crysania, slabá pocitem úlevy, se obrátila, aby velkého muže přivítala, jeho neochvějnou, uklidňující přítomnost, jeho veselou, dobromyslnou tvář. Ale slova uvítání jí zamrzla na rtech, pohlcena temnotou, která s bojovníkovým příchodem jen jako by vzrostla.

"Když mluvíme o zkouškách, jsem rád, žes přestál tu svou, bratře," řekl Raistlin. Jeho křečovitý úsměv se vrátil. "Tato paní -" podíval se po Crysanii - "bude tam, kam půjdeme, potřebovat osobního strážce. Nedokážu ti vypovědět, co to pro mě znamená mít s sebou někoho, koho znám a mohu mu důvěřovat."

Crysania se před tím děsným výsměchem schoulila a viděla, že Karamon

sebou cuká, jako by Raistlinova slova byly drobné jedovaté ostny, zarývající se mu do masa. Avšak zdálo se, že čaroděj si toho nevšímá a nenechává se tím vyvést z míry. Četl si ve své knize kouzel, mumlal si tichá slova a jemnýma rukama ve vzduchu črtal symboly.

"Ano, přestál jsem tvou zkoušku," řekl Karamon tiše. Vešel do místnosti a vstoupil do světla hole. Crysania se zděšeně nadechla.

"Raistline!" vykřikla a ucouvla před Karamonem, když mohutný muž pomalu vykročil se zakrváceným mečem v ruce. "Raistline, podívej!" řekla Crysania a klopýtla ke stolu k místu, kde čaroděj stál. Nevědomky přitom vkročila do kruhu ze stříbrného prášku. Jeho zrnka jí zespodu přilnula k plášti a mihotala se ve světle hole.

Čaroděj podrážděně zvedl hlavu.

"Prošel jsem tvou zkouškou," opakoval Karamon, "tak jako jsi ty přežil Zkoušku ve Věži. Oni tam zlomili tvé tělo. Tys tady zlomil mé srdce. Na jeho místě teď není nic, jenom chladná prázdnota, černá jako ten tvůj hábit. A zrovna jako tahle čepel je poskvrněná krví. Touhle čepelí zemřel jistý parchant minotaurus. Jeden přítel dal pro mě život, druhý mi zemřel v náručí. Šotka jsi také poslal na smrt, že? A kolik dalších kvůli těm tvým zlým záměrům ještě zemře?" Karamonův hlas poklesl ve smrtonosný šepot. "Tímhle to skončí, bratříčku. Už nikdo kvůli tobě neumře. Nikdo kromě jednoho. Mě. Tak se to patří, ne, Raiste? Společně jsme na svět přišli, společně ho opustíme."

Udělal další krok. Raistlin se zřejmě chystal promluvit, ale Karamon ho přerušil.

"Nemůžeš použít svou magii, abys mě zastavil, tentokrát ne. Vím, co je to za kouzlo, co chceš seslat. Vím, že vyžaduje všechnu tvou moc, všechno tvé soustředění. Kdybys proti mně použil třeba to nejmenší kouzlo, nebudeš mít sílu opustit toto místo a můj cíl se stejně naplní. Nezemřeš-li mojí rukou, zemřeš rukama bohů."

Raistlin se na svého bratra beze slova zadíval, pak pokrčil rameny a obrátil se ke své knize. Až když Karamon udělal další krok a Raistlin uslyšel, jak jeho zlatá zbroj zařinčela, čaroděj si pohněvaně povzdechl a vzhlédl na svého bratra. Jeho oči, lesknoucí se v hloubi kápě, se zdály být jediným zdrojem světla v místnosti.

"Mýlíš se, bratře," řekl Raistlin tiše. "Je tu ještě někdo, kdo zemře." Jeho pohled podobný zrcadlu zamířil ke Crysanii, která tam osamoceně stála mezi oběma bratry a její bílý plášť se třpytil v temnotě.

Karamon se na Crysanii rovněž podíval a oči mu změkly soucitem, ale jeho odhodlání nijak nezakolísalo. "Bohové ji vezmou k sobě," řekl docela mírně. "Ona je pravá kněžka. Během Pohromy žádný pravý kněz nezemřel.

Proto ji sem Par-Salian poslal." Napřáhl ruku a ukázal. "Podívej, tam jeden čeká."

Crysania se nepotřebovala obracet, aby se podívala, cítila Loralonovu přítomnost.

"Jdi k němu, Ctěná dcero," řekl jí Karamon. "Tvoje místo je na světle, ne tady v temnotě."

Raistlin neřekl nic, ani se nepohnul, jen tiše stál u stolu a jeho štíhlá ruka spočívala na knize.

Crysania se nehýbala. Karamonova slova jí vířila v hlavě jako křídla zlých stvůr, jež poletovaly kolem Věže Vysoké magie. Slyšela slova, ale neměla pro ni význam. Viděla pouze sebe sama, jak drží v ruce zářící světlo a vede lid. Klíč... Portál... Viděla Raistlina, jak drží Klíč v ruce, viděla, jak jí kyne. Opět cítila na čele dotek jeho palčivých rtů.

Světlo bliklo a zhaslo. Loralon byl pryč.

"Nemůžu," snažila se Crysania říci, ale hlas z ní nevyšel. Nebylo ho třeba. Karamon pochopil. Zaváhal, dlouze se na ni zadíval a pak si povzdechl.

"Ať je tomu tak," řekl Karamon ledově a rovněž vstoupil do stříbrného kruhu. "Jedna smrt navíc teď pro žádného z nás mnoho neznamená, že, bratříčku?"

Crysania fascinovaně zírala na krví zbrocený meč, lesknoucí se ve světle hole. Živě si představila, jak proniká jejím tělem, a když se podívala Karamonovi do očí, viděla, že si představil totéž, a že ani toto ho neodradilo. Neznamenala pro něj nic, dokonce ani živou, dýchající lidskou bytost. Byla jen překážkou v cestě, jež mu brání v dosažení jeho pravého cíle - jeho bratra.

Jaká to je strašlivá nenávist, pomyslela si Crysania a pak, když se pozorně zahleděla do očí tak blízko jejích vlastních, jí s náhlým zábleskem jasnozření prolétlo hlavou - jaká strašlivá láska!

Karamon po ní hmátl napřaženou rukou, jak ji chtěl chytit a odstrčit. Crysania poplašeně zareagovala, uhnula jeho stisku a klopýtla k Raistlinovi, který se ani nepohnul, aby se jí dotkl. Karamonova ruka zachytila jen rukáv jejího pláště a utrhla ho. Vztekle mrštil bílou látkou na zem a Crysania věděla, že teď musí zemřít.

Karamonův meč se zablýskl.

Crysania v zoufalství sevřela Paladinův medailon, který nosila kolem krku.

"Stůj!" vykřikla příkaz, i když strachem zavřela své oči. Schoulila se v očekávání strašlivé bolesti, až se jí ocel zaryje do těla. Pak uslyšela zaúpění a zařinčení meče o kámen. Tělo jí zalila úleva a jí se udělalo slabo a mdlo. Vzlykla a cítila, že padá.

Ale zachytily ji štíhlé paže a podržely ji, hubené svalnaté paže, které ji přitáhly k sobě, a tichý hlas vítězoslavně vyslovil její jméno. Zahalila ji teplá černota, tonula v teplé černotě, klesala níž a níž. A slyšela šeptaná slova v podivné řeči kouzel.

Jako pavouci nebo laskající ruce ta slova putovala po jejím těle. Slova zaklínání byla hlasitější a hlasitější, Raistlinův hlas

sílil. Zablýsklo stříbrné světlo a zmizelo. Sevření Raistlinových paží ve vytržení sílilo a ona vířila a vířila, zachycená v tom vytržení, kroužila s ním do temnoty.

Objala ho, položila mu hlavu na hruď a nechala se stáhnout do tmy. Jak padala, slova kouzla se promísila se zpěvem její krve a se zpěvem kamenů Chrámu...

A v tom všem se ozýval jediný neladící zvuk - trpké, srdceryvné sténání.

Tasslehoff Bosonožka slyšel zpěv kamenů a zasněně se usmál. Vzpomínal si, že je myš, jež utíká stříbrným prachem, a kameny zpívají...

Tas se náhle vzbudil. Ležel na studené kamenné podlaze, pokrytý prachem a sutí. Země pod ním se opět začínala chvět a otřásat. Podle zvláštního, neznámého pocitu strachu, vzrůstajícího někde uvnitř poznal, že tentokrát to bohové myslí vážně. Tentokrát zemětřesení neskončí.

"Crysanie! Karamone!" vykřikl Tas, ale vrátila se mu jen ozvěna jeho pronikavého hlásku a dutě se odrážela v chvějících se zdech.

Tas se vydrápal na nohy. Nevšímal si bolesti v hlavě a uviděl, že ta pochodeň nad temnou místností, kam vešla Crysania, pořád hoří. Ta část budovy byla zřejmě jediná, které se křečovité záchvěvy země nedotkly. *Kouzla*, pomyslel si Tas maně, když vlezl dovnitř a rozeznal čarodějnické vybavení. Hledal známky života, ale viděl pouze děsivé stvůry v klecích, jež se vrhaly proti dveřím svého vězení s vědomím, že konec jejich mučivého žití se blíží, a přesto se nechtěly života vzdát, bez ohledu na to, jak byl bolestný.

Tas se divoce rozhlížel. Kam všichni zmizeli? "Karamone?" řekl slabým hláskem. Ale nepřišla žádná odpověď, jenom vzdálené burácení, jak se otřesy půdy čím dál tím víc zhoršovaly. Pak ve slabém světle venkovní pochodně Tas zahlédl záblesk kovu na podlaze poblíž stolu. Tas se k němu přes místnost dopotácel.

Jeho ruka se sevřela na zlatém jílci gladiátorského meče. Opřel se o stůl a zíral na stříbrnou čepel, na níž se černala zaschlá krev. Pak zvedl další věc, která ležela na podlaze pod mečem - kus bílé látky. Viděl, jak se ve světle pochodně matně leskne zlatá výšivka zobrazující Paladinův znak. Na podlaze byl prachem nakreslený kruh, který kdysi možná býval stříbrný, ale teď byl zčernalý žárem.

"Jsou pryč," řekl tiše Tas brebentícím stvůrám v klecích. "Jsou pryč... jsem sám."

Náhlý otřes půdy srazil šotka na všechny čtyři. Ozval se praskavý a trhavý zvuk, tak hlasitý, že Tase skoro ohlušil, a přiměl ho zvednout hlavu. Jak s úzkostí hleděl na strop, otevřela se v něm široká trhlina. Skála pukla. Základy Chrámu se rozštěpily.

A pak se roztrhl samotný Chrám. Stěny se rozlétly vedví. Mramor popraskal. Poschodí za poschodím pukalo jako okvětní lístky růže, jež se za úsvitu rozvíjí, růže, jež za soumraku zahyne. Šotek pohledem sledoval strašlivý postup, až nakonec uviděl, jak se samotná věž Chrámu rozpoltila a zřítila se, čímž napáchala víc škody než zemětřesení.

Tas nebyl schopen pohybu. Stál ve Fistandantilově laboratoři, chráněné mocnými temnými kouzly dávno mrtvého černokněžníka, a zíral na nebe.

A viděl, jak z oblohy začíná dštít oheň.

OBSAH

Dračí kopí – sága

LEGENDY

svazek 1

Margaret Weis & Tracy Hickman

Čas bratrství

Z anglického originálu
LEGENDS volume 1
Time of the Twins
Vydaného firmou TSR,Inc.,
Lake Ženeva,WI53147 v roce 1986
Přeložil Irena Votavová
Vydáno v nakladatelství NÁVRAT
Vydal Radomír Suchánek,
ul. Kosmonautů 2, Brno,
jako svou 296 . publikaci v roce 1995
První vydání
Vytisklo Spektrum, Brno, Vídeňská 113
Tématická skupina 13
Doporučená cena včetně DPH 130 Kč

ISBN 80-7174-326-7